STEPHEN KING

ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE

Bir insanı tümüyle tanımak mümkün mü?
Bu, bizim en sevdiğimiz kişi bile olsa...

ALTIN KİTAPLAR

“Bizi gecenin karanlığına çekecek muhteşem hikâyeler...”

Neil Gaiman, Guardian

“Her insanın içinde başka birinin, bir yabancının olduğuna inanıyorum...” diye yazıyor Wilfred James, dört zifiri karanlık hikâyenin ilki olan “1922”yi oluşturan itirafnamesinin ilk sayfalarında. James’e göre bu yabancı, karısı Arlette babasından kalan araziyi satmayı teklif ettiğinde ortaya çıkıyor ve korkunç bir cinayet ve delilik sürecini tetikliyor.

“Koca Şoför”de, polisiye roman yazarı Tess, bir imza gününün ardından evine dönerken yolda bir yabancıyla karşılaşıyor. Tecavüze uğrayıp ölüme terk edilen Tess intikam planları yaparken bir başka yabancıyla karşılaşıyor: İçindekiyle.

“Adil Uzatma”, hikâyelerin en kısası, muhtemelen aynı zamanda en iğrenci ve kesinlikle en komiği. Şeytanla anlaşma yapmak, Dave Streeter’ı ölümcül hastalığından kurtarmakla kalmıyor, hayatı boyunca ruhunda biriken ıstırabı fazlasıyla dindiriyor.

Darcy Anderson, yirmi yıldan fazla bir süredir evli olduğu kocası seyahatteyken, pil aramak için garaja gidiyor. Ayağı tezgâhın altındaki kutuya takılınca kocasının içindeki yabancıyı keşfediyor. Tüyleri diken diken eden korkunç bir keşif ve sona eren “İyi Bir Evlilik.”

Zifiri Karanlık, Yıldızsız Gece, Stephen King’in uzun hikâye formunun ustası olduğu gerçeğini, birçok başarılı filme esin kaynağı olmuş eserlerinde olduğu gibi, yeniden ortaya seriyor.

STEPHEN KING

ZİFİRİ KARANLIK, YILDIZSIZ GECE

TÜRKÇESİ

CANAN KİM

KİTABIN ORİJİNAL ADI

FULL DARK, NO STARS

YAYIN HAKLARI

BASKI

1. BASIM / KASIM 2011
AKDENİZ YAYINCILIK AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10765

ISBN 978 - 975 - 21 - 1404 - 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
CEP
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET

Tabby'ye... Hâlâ...

O yüzden ey dostum, iyi atış, ne iyi bir atış derim dostum.

–Filter

İÇİNDEKİLER

1922

11 Nisan 1930

Magnolia Otel
Omaha, Nebraska

İLGİLİYE:

Adım Wilfred Leland James ve bu benim itiraf mektubum. 1922 yılının haziran ayında, karım Arlette Christina Winters James'i öldürdüm ve cesedini eski bir kuyuya atmak suretiyle sakladım. O zaman henüz on dört yaşında olan oğlum Henry Freeman James bana suç ortaklığı yaptı ama sorumluluk tamamen bana ait; korkularına oynayıp, iki ay süren son derece makul itirazlarını duymazdan gelerek onu bu işe ben zorladım. Bundan duyduğum pişmanlık, suçun kendisinden duyduğum pişmanlıktan daha fazla. Sebeplerini bu belgede bulacaksınız.

Suçu işlememin ve lanetlenmemin sebebi, Hemingford Home, Nebraska'daki yüz dönümlük güzel araziydi. Karıma babası John Henry Winters'tan miras kalmıştı. Bu araziyi, 1922 senesinde toplam seksen dönüm olan çiftliğimize katmak istiyordum. Çiftlik hayatından (veya bir çiftçinin karısı olmaktan) hiçbir zaman hoşlan-

mamış olan karım, araziyi Farrington Şirketi'ne satmak istiyordu. Ona Farrington domuz mezbahasıyla komşu olarak yaşamak istediğinden emin olup olmadığını sorduğumda, babasından kalan araziyle birlikte çiftliği de satabileceğimizi söyledi; babamın ve onun babasının çiftliğini! Ona hiçbir arazimiz olmadan onca parayı ne yapacağımızı sorduğumda Omaha'ya, hatta St. Louis'e taşınıp bir dükkân açabileceğimizi söyledi.

"Omaha'da asla yaşamam," dedim. "Şehirler, ahmaklar içindir."

Şu an yaşadığım yer düşünülünce bu kulağa tatsız bir şaka gibi geliyor ama burada uzun süre kalmayacağım; bunu, duvarların içinden gelen sesleri neyin çıkardığını bildiğim kadar iyi biliyorum. Ve dünyevi hayatım sona erdiğinde nereye gideceğimi de biliyorum. Cehennem, Omaha şehrinden daha kötü olabilir mi acaba? Belki de cehennem aslında Omaha şehridir; etrafında güzel araziler olmayan, sadece benim gibi kayıp ruhlarla dolu, dumanlar tüten, kükürt kokulu bir boşluktur.

1922 yılının kışı ve ilkbaharı boyunca o yüz dönüm arazi yüzünden defalarca kavga ettik. Henry hep aramızda kalıyordu ama benim tarafımı tutmaya meyilli olduğunu hissediyordum; görünüşü annesine çekmişti ama toprak sevgisini benden almıştı. Annesinin kendini beğenmiş, küstah tavırlarından uzak, uysal bir çocuktu. Omaha'da veya başka bir şehirde yaşamak istemediğini, buna sadece ve sadece annesiyle ortak kararımız olduğu takdirde razı geleceğini defalarca söyledi. Ama annesiyle bu konuda hiçbir zaman anlaşamadık.

Mahkemeye başvurmayı düşündüm. Evin reisi olarak araziye dair son karar yetkisini bütün mahkemelerin bana vereceğinden emindim. Yine de bir şey beni engelledi. Komşuların ne diyeceği umurumda değildi, dedikoduları hiç umursamazdım; sebep baş-

kaydı. Görüyorsunuz ya, ondan nefret etmeye başlamıştım. Ölmesini diliyordum ve beni engelleyen de bu oldu.

Bence herkesin içinde aynı zamanda bir başkası var, bir yabancı, bir Sinsi Adam. Hemingford kasabasının göğünün bembeyaz, her bir tarlanın ise kar ve çamurdan ibaret olduğu o 1922 martında, çiftçi Wilfred James'in içindeki Sinsi Adam'ın, karımın idam fermanını imzaladığına inanıyorum. Adalet yerini bulacaktı. İncil'de, nankör bir evladın bir yılan dişi gibi olduğu söylenir ama dırdırcı ve nankör bir eş, ondan çok daha keskindir.

Ben bir canavar değilim; onu Sinsi Adam'dan kurtarmaya çalıştım. Ona anlaşamazsak doksan kilometre ötemizde Lincoln'de yaşayan annesinin yanına gitmesini teklif ettim. Aramızda resmi bir boşanma olmadan evliliği sona erdirmeye yeterli bir mesafe olacaktı.

"Ve babamdan kalan araziyi sana bırakayım, öyle mi?" diye sordu saçlarını savurarak. Saçlarını terbiye edilmemiş midillinin yelesini savurduğu gibi öyle küstahça savurmasından ve bu harekete daima eşlik eden burun çekişinden nasıl da nefret ediyordum. "Rüyanda görürsün Wilf."

Israr ederse araziyi ondan satın alabileceğimi söyledim. Belki uzun sürerdi, sekiz on yıl; ama son kuruşuna kadar öderdim.

"Az da olsa para gelmesi hiç gelmemesinden iyidir," diye karşılık verdi (saçlarını savurup burnunu çekerek). "Bunu her kadın bilir. Farrington Şirketi parayı tek seferde ödeyecek ve toplam miktar konusunda senden çok daha cömertler. Ve Lincoln'de asla yaşamam, bunu bil. Orası şehir değil, içindeki evlerin sayısından daha fazla kilisesi olan bir köy."

İçinde bulunduğum durumu görüyor musunuz? Beni getirdiği "nokta"yı anlıyor musunuz? Hiç olmazsa bir nebze sempatinizi hak etmiyor muyum? Hayır mı? Öyleyse dinleyin.

O yılın nisan ayının ilk günlerinde, yani bundan tam sekiz yıl önce yüzünde güller açarak yanıma geldi. Günün büyük bölümünü McCook'taki güzellik salonunda geçirmişti. Saçları, bana otellerle hanlardaki tuvalet kâğıdı rulolarını hatırlatan iri bukleler halinde yanaklarına düşüyordu. Aklına bir fikir geldiğini söyledi. Farrington'a yüz dönüm araziyle birlikte çiftliği de satabilirmişiz. Dediğine göre hepsini almaya sırf babasının demiryoluna yakın olan arazisini alabilmek için razı olurlarmış (ki muhtemelen haklıydı).

"Böyle yaparsak," dedi bu şımarık cadaloz. "Parayı bölüşüp boşanabilir ve kendi hayatlarımızı yaşayabiliriz. İstediğinin bu olduğunu ikimiz de biliyoruz." Sanki o istemiyormuş gibi.

"Hımın," dedim düşünüyormuş gibi yaparak. "Peki oğlanı hangimiz alacak?"

"Ben tabii ki," dedi gözlerini iri iri açarak. "On dört yaşında bir çocuğun annesinin yanında olması gerekir."

Henry'nin üzerinde *çalışmaya* o gün başladım ve annesinin son planından bahsettim. Ahırdaki saman yığınının üstünde oturuyorduk. En mahzun ifademi takınıp en acıklı sesimle annesinin planını gerekleştirmesine izin verildiği takdirde hayatının nasıl olacağını anlattım: Ne babası, ne de çiftliği olacaktı; yeni ve büyük bir okula gidecek, çoğunu bebekliğinden beri tanıdığı bütün arkadaşlarını geride bırakacaktı; yeni okulundaki yabancı çocuklar onunla köylü diye alay edecek, onu dışlayacaklardı. Öte yandan eğer çiftlikte kalırsak bankaya borcumuzu 1925 yılına kadar öder, sonra parçalanmış domuzların daha önce tertemiz olan deremizde yüzen bağırsaklarını izlemek yerine mis gibi havayı ciğerlerimize doldurarak mutlu mesut yaşayabilirdik. "Hangisini tercih edersin?" diye sordum ona ihtimalleri hayal gücümün elverdiğince detaylı bir şekilde tarif ettikten sonra.

"Seninle burada kalmayı baba," dedi. Gözyaşları, yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Annem neden böyle bir... şey gibi..."

"Durma," dedim. "Söyle. Gerçekleri dile getirmek küfür değildir oğlum."

"Neden bir ***şıllık*** gibi davranıyor?"

"Çünkü çoğu kadın öyledir," dedim. "Doğalarının bir parçası bu. Asıl soru, bu konuda ne yapacağımız."

Ama içimdeki Sinsi Adam çoktan inek ahırının gerisindeki eski kuyuyu düşünmüştü; su seviyesi düşük, suyu da pis olduğu için kuyuyu sadece yemleri ıslatmak için kullanırdık. Derinliği sadece altı metreydi. Tek sorun, onu buna razı etmekti. Ve buna ***mecburdum***, *e*minim anlayabiliyorsunuzdur; karımı öldürebilirdim ama sevgili oğlumu mutlaka kurtarmalıydım. Değil yüz seksen dönüm, isterse bin dönüm olsun, bir çiftlik, onu paylaşıp öldükten sonra miras bırakacağınız kimse yoksa neye yarardı?

Arlette'in o güzelim mısır tarlalarını domuz mezbahasına çevirecek delice planını düşünüyormuş gibi yaptım. Ondan bu fikre alışmam için bana biraz zaman tanımasını istedim. Kabul etti. Ve sonraki iki ay boyunca Henry'nin üstünde çalıştım, onu çok daha farklı bir fikre alıştırdım. O kadar da zor olmadı; görünüşü annesine benzese de neyse ki keçi gibi olan inadı oğlana geçmemişti. Tek yapmam gereken, Omaha veya St. Louis'de onu nasıl bir hayatın beklediğini anlatmaktı. O iki karınca yuvasının bile ona yetmeyebileceğini, Chicago'ya gitmek isteyebileceğini dile getirdim. "Öyle bir şey olursa," dedim. "Okula zenci köpeklerle birlikte gitmek zorunda kalabilirsin."

Annesinden giderek soğudu; Arlette, oğlunun sevgisini kazanmak için birkaç girişimde bulundu ama hepsi de beceriksizceydi ve hiçbir işe yaramadı. Sonra o da soğuk davranmaya başladı. Bu

durum beni (daha doğrusu Sinsi Adam'ı) son derece mutlu etti. Haziran başında ona uzun uzun düşündüğümü ve o yüz dönümü satmasına engel olmak için ne gerekiyorsa yapacağımı, gerekirse bu uğurda iflas başvurusunda bulunacağımı söyledim.

Söylediklerimi çok sakin karşıladı. Bir avukata başvurup yasal tavsiyeler almaya karar verdi (bildiğiniz gibi kanunlar söz konusu olduğunda parayı veren daima düdüğü çalar). Bunu öngörmüştüm. Ve bu gelişmeyi yüzümde tebessümle karşıladım! Çünkü bunun için yeterli parasının olmadığını biliyordum. O sıralarda sahip olduğumuz az miktardaki paranın kontrolü tamamen benim elimdeydi. Hatta içinden çalamasın diye Henry'den domuz kumbarasını bana vermesini bile istemiştim. Arlette'in bir sonraki hamlesi elbette Farrington Şirketi'nin Deland'daki bürosuna gitmek oldu. Elde edecekleri kazanç göz önüne alındığında yasal masraflar devede kulak kalırdı ve hepsini karşılayacaklarından emindi (benim de emin olduğum gibi).

"Masrafları üstlenecekler ve kazanacaklar," dedim Henry'ye artık alışılageldik konuşma yerimiz olan saman yığınının üstünde. Bundan yüzde yüz emin olmasam da bundan sonra *plan* olarak bahsedeceğim kararımı vermiştim.

"Ama baba, bu haksızlık!" diye bağırdı Henry. Samanların üzerinde otururken çok küçük görünüyordu; sanki on dört değil, on yaşındaydı.

"Hayat haksızlıklarla dolu," dedim. "Bazen mecbur kaldığımızı yapmaktan başka seçeneğimiz kalmıyor. Birileri incinecek olsa bile." Duraksayıp yüz ifadesini tarttım. "Birileri ölse bile."

Yüzü kireç gibi oldu. "Baba!"

"Ölmüş olsaydı," dedim. "Her şey aynı kalırdı. Bütün kavgalar sona ererdi. Burada huzur içinde yaşardık. Gitmesi için ona her

türlü kolaylığı sağladım ama gitmedi. *Yapabileceğim* tek bir şey kaldı. *Yapabileceğimiz* tek bir şey."

"Ama onu seviyorum ben!"

"Ben de," dedim. Belki inanmayacaksınız ama bu doğruydu. 1922 yılında ona duyduğum nefret o kadar muazzamdı ki içinde sevgi barındırmayan hiç kimse bu kadarını hissedemezdi. Ve ne kadar hırçın ve küstah da olsa, Arlette sıcakkanlı bir kadındı. Yüz dönüme dair kavgalarımız yüzünden hayvanların çiftleşmelerini giderek daha fazla andırsa da "evlilik münasebetlerimiz" hiçbir zaman kesintiye uğramamıştı.

"Acı çekmesi gerekmiyor," dedim. "Ve gerekeni yaptıktan sonra... şey..."

Onu ahırın arkasına götürüp kuyuyu gösterdiğimde bir anda gözyaşlarına boğuldu. "Hayır baba. Öyle olmaz. Ne olursa olsun."

Ama Deland'dan döndüğünde (en yakındaki komşumuz olan Harlan Cotterie ona yolda rastlamasaymış daha kilometrelerce yol yürüyecekti) onu Ford'uyla götürmeyi teklif edince yolun büyük bölümünü onunla almış, sadece son üç kilometreyi yürümüştü) Henry ona kararından vazgeçmesi ve tekrar bir aile olabilmemiz için yalvarmaya başladı. Bunun üzerine Arlette'in sabrı taştı ve çocuğun ağzının üzerine bir tokat patlatarak köpek gibi yalvarmayı kesmesini söyledi.

"Babanın korkaklığı sana da bulaşmış. Hatta daha kötüsü, açgözlülüğü de."

Sanki sen *o* yönden sütten çıkmış ak kaşıktın!

"Avukatın dediğine göre arazinin üzerindeki bütün haklar bana aitmiş ve istediğimi yapabilirmişim. Satacağım. İkiniz burada kalıp domuz kokuları içinde yaşayabilir, kendi yemeğinizi pişirip

kendi yataklarınızı yapabilirsiniz. Sen, oğlum, bütün gün tarla sürüp bütün gece *onun* bitmek bilmeyen kitaplarını okuyabilirsin. Ona pek faydaları olmadı ama kim bilir, belki sana olur."

"Ama anne, bu haksızlık!"

Oğluna, elini omzuna koymaya kalkan bir yabancıymış gibi baktı. Oğlanın da ona aynı soğuk gözlerle baktığını görünce içim mutlulukla doldu. "Cehennemin dibine kadar yolunuz var. Bana gelince, Omaha'ya gidip bir butik açacağım. *Bana* göre adil olan bu."

Bu konuşma, evin ön kapısıyla ahır arasındaki tozlu avluda yapılmıştı ve Arlette'in adalet anlayışı, edilen son sözdü. Süslü şehir ayakkabılarıyla attığı her adımla toz kaldırarak eve doğru yürüdü ve girip kapıyı arkasından çarptı. Henry dönüp bana baktı. Ağzının kenarından kan sızıyordu ve altdudağı şişmeye başlamıştı. Gözlerinde sadece ergenlere özgü o katıksız, çiğ öfke vardı. İnsanı ödenecek bedele kör eden bir öfkeydi. Başını salladı. Ben de aynı ciddi ifadeyle ona karşılık verdim. Ama Sinsi Adam içimde sırıtıyordu.

Arlette, o tokatla ölüm fermanını imzalamıştı.

Henry iki gün sonra mısır tarlasında yanıma geldiğinde tereddüt içinde olduğunu gördüm. Ne korkmuş ne de şaşırmıştım; çocuklukla yetişkinlik arasındaki dönem, insan yaşamının en fırtınalı bölümüydü ve bu yaşlardaki gençler, orta batıdaki bazı çiftçilerin siloların tepelerine diktiği rüzgâr gülleri gibi dönebiliyordu.

"Yapamayız," dedi. "Annem *hata* yapıyor baba. Ve Shannon, hatalar içinde ölenlerin cehenneme gideceğini söylüyor."

"Kahrolası Metodist Kilisesi ve Metodist Gençlik Birliği," dedim içimden, ama Sinsi Adam sadece gülümsedi. Sonraki on dakika boyunca, yaz başlangıcı bulutlarının en güzelleri, ıskuna gibi

ilerleyenler üzerimizden yavaşça kayıp gider, gölgeleri onları usulca takip ederken, yeşil mısırlar arasında tanrıbilimden konuştuk. Ona, Arlette'i cehenneme değil, bilakis cennete göndereceğimizi açıkladım.

"Çünkü," dedim. "Cinayete kurban gitmiş birinin ölüm vaktini belirleyen Tanrı değil, insanoğludur. Günahlarının kefaretini ödeme fırsatı bulamadan ölmüş olacağı için bütün günahları ve hataları affedilir. Bu şekilde düşünülünce her katilin cennete açılan bir kapı olduğu söylenebilir."

"Ya biz baba? Biz cehenneme gitmeyecek miyiz?"

Ona yemyeşil mısır tarlalarını gösterdim. "Etrafımızdaki cenneti göre göre nasıl öyle konuşabiliyorsun? Annen, Âdem ile Havva'yı cennet bahçelerinden kovan melek gibi bizi buradan def etmek istiyor."

Bana aklı karışmış bir halde baktı. İfadesi kararmıştı. Oğlumu bu şekilde karanlığın bir parçası haline getirmekten nefret ediyordum ama bir parçam, ona bunu yapanın ben değil, annesi olduğuna inanıyordu. Hâlâ inanıyor.

"Bir düşün," dedim. "Omaha'ya giderse kendine cehennemde daha da derin bir çukur kazmış olacak. Seni de götürürse bir şehir çocuğu olacaksın..."

"Asla olmayacağım!" Bunu öyle yüksek sesle söyledi ki çitin üstündeki kargalar aniden havalanıp mavi gökte yanık kâğıt parçaları gibi uçuştu.

"Gençsin, olacaksın," dedim. "Tüm bunları unutacaksın... şehre uyum sağlayacaksın... ve kendi çukurunu kazmaya başlayacaksın."

Katillerin cennette kurbanlarıyla bir araya gelmesinin mümkün olmayacağını söyleyerek karşılık verseydi tıkanıp kalacaktım. Ama ya tanrıbilime dair birikimi o kadarına yetmedi veya bu ih-

timali aklına getirmek istemedi. Gerçekten bir cehennem var mı yoksa kendi cehennemimizi dünyada mı yaratıyoruz? Hayatımın son sekiz yılını düşününce, ikincisine daha çok inanıyorum.

"Nasıl?" diye sordu. "Ne zaman?"

Söyledim.

"Ve sonrasında burada yaşamaya devam edebilecek miyiz?"

Edeceğimizi söyledim.

"Ve canı hiç yanmayacak, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Çabucak olup bitecek."

Tatmin olmuş göründü. Ama hâlâ planı gerçekleştiremeyebilirdik... Arlette olmasaydı.

Haziran ayının ortalarına denk gelen bir cumartesi gecesinde karar kıldık. Son zamanlarda giderek seyrekleşmiş olsa da Arlette yaz gecelerinde ara sıra bir kadeh şarap içmeyi severdi. Şarap gecelerinin seyrekleşmesi sebepsiz değildi. İkinci kadehi içtikten sonra durmayı beceremeyip dörde, ardından altıya çıkar, en sonunda da bütün şişeyi bitirirdi. Başka bir şişe varsa onun da dibini görürdü. "Çok dikkatli olmalıyım Wilf. Şarabı biraz fazla seviyorum. Neyse ki iradem kuvvetli."

O akşam verandada oturmuş, çekirgelerin uyuşuk seslerini dinleyerek güneşin son ışıklarının tarlalar üzerinde kayboluşunu izliyorduk. Henry odasındaydı. Yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. Arlette'le verandadaki sallanan sandalyelerde, üzerlerinde ANNE ve BABA yazan minderlerde otururken uzaklardan hafif bir öğürtü duyar gibi oldum. Vakti geldiğinde, gerekeni yapacak cesareti bulamayacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Annesi ertesi sabah kötü bir baş ağrısıyla ve canı sıkkın bir şekilde uyanacak ve bir daha bir Nebraska şafağı görmemeye ne kadar yaklaştığını

bilmeyecekti. Yine de plandan vazgeçmedim. Bunun sebebi acaba çok merhametsiz biri olmam mıydı?

Belki. Belki herkes öyledir. İçimde Sinsi Adam vardı ama onun da içinde Ümitli Adam vardı. O, 1922 ila 1930 arasında bir zamanda öldü. Sinsi Adam ise işini bitirdikten sonra ortadan kayboldu. Onun entrikaları ve hırsları olmayınca hayat çok boş bir hale geldi.

Şişeyi yanımda verandaya getirmiştim ama boşalan kadehini doldurmaya yeltendiğimde eliyle üzerini kapatarak bana engel oldu. "İstediğini almak için beni sarhoş etmene gerek yok. Ben de istiyorum zaten. Kaşıntım var." Bacaklarını açtı ve neresinin kaşındığını göstermek için kasığını avuçladı. İçinde tutsak bir Edepsiz Kadın vardı, hatta belki bir Fahişe ve şarap onu her seferinde serbest bırakırdı.

"Olsun, bir kadeh daha iç," dedim. "Kutlama yapacağız."

Bana ihtiyatla baktı. Tek bir kadeh şarap bile gözlerini sulandırmıştı (sanki bir parçası, çok istediği ama içemediği onca şarabın arkasından ağlıyordu) ve günbatımında, Cadılar Bayramı için oyulup içinde mumlar yakılmış bir balkabağının gözleri gibi turuncu turuncu parlıyorlardı.

"Dava falan olmayacak," dedim. "Ve boşanmayacağız. Farrington Şirketi, senin yüz dönümünle beraber benim seksen dönümü de almayı kabul ederse kavga etmemiz için bir sebep kalmayacak."

Sorunlu evliliğimizde ilk ve son kez ağzı bir karış *açık* kaldı. "Ne diyorsun? Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun? Dalga geçme benimle Wilf!"

"Ciddiyim," dedi Sinsi Adam. Çok içten bir şekilde konuşuyordu. "Henry'yle bu mesele üzerine konuşuyorduk..."

"İkiniz pek sıkı fıkı oldunuz, doğru," dedi. Elini kadehinin üstünden çekince hemen tekrar doldurdum.

"Ya samanların üstünde, ya odun yığınının orada, ya da tarlada hep kafa kafaya verip kaynatıyorsunuz. Shannon Cotterie hakkında konuştuğunuzu sanıyordum." Burnunu çekip saçlarını savurdu. Ama aynı zamanda yüzünde bir özlem ifadesi varmış gibi geldi. İkinci kadehinden bir yudum aldı. İki yudum aldıktan sonra kadehi bırakıp yatmaya gidebilirdi. Ama dört yudumdan sonra ona şişeyi bile verebilirdim. İki şişe de yedekte bekletiyordum.

"Hayır," dedim. "Shannon hakkında konuşmuyorduk." Gerçi ikisinin üç kilometre uzaktaki Hemingford Home Lisesi'ne yürürken el ele tutuştuğunu *görmüştüm.* "Omaha hakkında konuşuyorduk. Anladığım kadarıyla gitmek istiyor." Çok kolaymış gibi göstermemem gerekiyordu. Bir kadeh ve iki yudum sonrası hâlâ riskliydi. Şüphecilik, Arlette'imin doğasında vardı, her zaman öküz altında buzağı arardı.

Ve elbette bu kez gizli bir niyet söz konusuydu. "En azından denemeye razı. Ayrıca Omaha, Hemingford Home'dan çok da uzak sayılmaz..."

"Hayır. Sayılmaz. Bunu sana binlerce kez söyledim." Kadehinden yeni bir yudum aldı ve bu kez elinden bırakmadı. Batı ufkunun hemen üstündeki portakal rengi ışıltı, yerini kadehin camında yanıyormuş gibi görünen, bir başka dünyaya aitmiş hissi veren yeşilimsi mor bir renge bırakmıştı.

"Söz konusu St. Louis olsaydı durum farklı olurdu."

"O fikirden vazgeçtim," dedi. Yani ihtimali değerlendirmiş ve iyi bir fikir olmadığına karar vermişti. Tüm bunları arkamdan gizlice yapmıştı. Şirketin avukatıyla olan görüşmesi hariç her şey. Aslında *onu* da arkamdan yapabilirdi ama o görüşmeyi bana vurmak için bir sopa olarak kullanma fikri daha cazip gelmişti.

"Sence tüm çiftliği alırlar mı?" diye sordum. "Yüz seksen dönümü birden?"

"Nereden bileyim?" Yeni bir yudum. İkinci kadehin yarısı boşalmıştı. Ona bu kadarının yeterli olduğunu, daha fazla içmemesini söylesem itiraz edecekti.

"Eminim biliyorsundur," dedim. "Bu yüz seksen dönümü, tıpkı St. Louis gibi mutlaka iyice araştırmışsındır."

Bana kurnaz bir ifadeyle yan yan baktı... ardından abartılı bir kahkaha attı. "Belki de araştırmışımdır."

"Bence şehrin dışında bir ev alabiliriz," dedim. "Görülecek bari bir iki tarla olsun."

"Bütün gün verandada bir sallanan sandalyede kıç büyütesin ve bir değişiklik olsun diye bütün işleri karının üstüne yıkasın diye mi? Al, doldur şunu. Madem kutlama yapıyoruz, adamakıllı kutlayalım."

İkisini de doldurdum. Benimkini doldurmak için bir gıdım yetti, zira sadece bir yudum içmiştim.

"Tamircilik işi bulabilirim diye düşündüm. Arabaları, kamyonları, çiftlik araçlarını tamir edebilirim. Şu hurda Farmall sayemde hâlâ işliyorsa," dedim kadehimle ahırın yanındaki traktörü işaret ederek. "Her şeyi çalıştırabilirim herhalde."

"Ve seni ikna eden Henry oldu?"

"Burada tek başıma kalıp mutsuz olmaktansa şehirde bir aile olarak şansımızı denememizin daha iyi olacağına beni inandırdı."

"Çocuk doğru yolu gösteriyor ve adam dinliyor! Nihayet! Şükürler olsun!" Kadehini başına dikip doldurmam için bana uzattı. Sonra kolumu yakalayıp nefesindeki ekşi üzüm kokusunu duyabileceğim kadar yaklaştı. "Bu gece o istediğin şeyi alabilirsin Wilf." Morarmış dilini üstdudağının ortasına dokundurdu. "O *kötü* şeyi."

"Dört gözle bekliyorum," dedim. Her şey planladığım gibi giderse on beş senedir paylaştığımız yatakta o gece daha da kötü bir şey olacaktı.

"Hadi Henry'yi yatıralım," dedi. Dili dolanmaya başlamıştı. "Nihayet doğru yolu görebildiği için onu tebrik etmek istiyorum." (Size *teşekkür* sözcüğünün karımın sözlüğünde bulunmadığını söylemiş miydim? Galiba hayır. Zaten artık gerek olduğunu sanmıyorum.) Aklına bir fikir gelince gözleri parladı. "Ona bir kadeh şarap verelim! Yeterince büyüdü!" Beni mahkeme binasının basamaklarının iki yanındaki banklara oturup birbirlerine müstehcen fıkralar anlatan yaşlı adamlar gibi dirsekledi. "Belki içki dilini biraz çözer de Shannon Cotterie'yle aşna fişne yapıp yapmadığını öğreniriz... Küçük şırfıntı. Ama saçları güzel, hakkını vereyim."

"Önce bir kadeh daha iç," dedi Sinsi Adam.

İki kadeh daha içti ve böylece şişe boşaldı. (İlki.) O sırada bir halk ozanı gibi "Avalon"u söylüyor ve gözlerini dramatik bir şekilde deviriyordu. İzlemesi de dinlemesi de eziyetti.

Bir şişe şarap daha almak için mutfağa gittim ve Henry'yi çağırma vaktinin gelmiş olduğuna karar verdim. Yine de daha önce dediğim gibi, pek ümitli değildim. Planımı, ancak onun gönüllü bir şekilde suç ortağım olmasıyla gerçekleştirebilirdim ve içimden bir ses, laf zamanı geçip hareket zamanı geldiğinde çark edeceğini söylüyordu. Öyle olursa annesini yatağına yatırmakla yetinecektik. Ertesi sabah da Arlette'e çiftliği satma konusunda fikrimi değiştirdiğimi söyleyecektim.

Henry geldi. Solmuş, mutsuz yüzündeki ifade pek cesaret verici değildi. "Yapabileceğimi sanmıyorum baba," diye fısıldadı. "*Annemden* bahsediyoruz."

"Yapamazsan yapamazsın," dedim ve bunlar Sinsi Adam'ın kelimeleri değildi. Pes etmiştim; ne olacaksa olacaktı. "Hiç olmazsa aylar sonra ilk kez mutlu oldu. Sarhoş ama mutlu."

"Sadece çakırkeyif değil mi yani? *Sarhoş* mu?"

"Niye şaşırdın? Onu tek mutlu eden kendi istediğinin olması. Onunla geçen on dört yılda bunu öğrenmiş olman lazım."

Kaşlarını çatarak verandaya doğru kulak kabarttı ve onu doğuran kadının "Dirty McGee"yi, cırtlak bir sesle, dili dolanarak, kelimesi kelimesine söyleyişini dinledi. Bu ucuz bar şarkısının nakaratını duyunca yüzünü buruşturdu ("Hatun sokmasına yardım etmeye istekliydi/Çünkü karşısındaki yine McGee'ydi). Henry önceki yıl İşçi Bayramı hafta sonunda, bir Metodist Gençlik Birliği kampında yemin etmişti. Yaşadığı şok beni eğlendirmişti. Ergenler, rüzgârgülü gibi dönmediklerinde Püritenler kadar katı oluyorlardı.

"Bize katılıp bir kadeh şarap içmeni istiyor."

"Baba, içki içmeyeceğime dair Tanrı'ya söz verdiğimi biliyorsun."

"Bunu annene anlat. Kutlama yapmak istiyor. Her şeyi satıp Omaha'ya taşınacağız."

"Hayır!"

"Eh... göreceğiz. Ne olacağı sana bağlı evlat. Hadi verandaya gelsene."

Annesi onu görünce sarsak hareketlerle yerinden kalktı, ona sarılıp gereğinden fazla sıktı ve yüzünü abartılı öpücüklere boğdu. Çocuğun yüzündeki ifadeye bakılırsa öpücüklere kötü kokular eşlik ediyordu. Bu arada Sinsi Adam, boşalmış olan kadehi tekrar doldurdu.

"Nihayet üçümüz bir aradayız! Erkeklerim doğru yolu gördü!" Kadehini şerefe dercesine kaldırdı ve şarabın yarısından fazlasını göğsüne döktü. Gülerek bana göz kırptı. "Uslu durursan daha sonra bluzumu emmene izin verebilirim Wilf."

Henry, sallanan sandalyeye çöküp eteklerini bacaklarının arasına sıkıştıran annesine şaşkınlıkla karışık bir hoşnutsuzlukla baktı.

Arlette bu bakışı yakalayıp bir kahkaha attı.

"Namus kumkumalığı yapmaya gerek yok. Seni Shannon Cotterie'yle gördüm. Küçük şırfıntı. Ama saçlarıyla vücudu güzel." Şarabını bitirip geğirdi. "Kızla oynaşmıyorsan yuh sana. Ama dikkat etsen iyi olur. Yaşın evlilik için çok da küçük sayılmaz. Hatta bu ücra yerde on dört yaşındayken *kuzininle* bile evlenebilirsin." Biraz daha güldü ve kadehini uzattı. İkinci şişeyi alıp kadehi doldurdum.

"Yeterince içti baba," dedi Henry vaaz veren bir rahip edasıyla. Hayatım boyunca sevegeldiğim uçsuz bucaksız boşluğun üzerinde tek tük yıldızlar belirmeye başlamıştı.

"Ah, bilemiyorum," dedim. "*In vino veritas*, Büyük Pliny... Annenin o hep burun kıvırdığı *kitaplardan* birinde böyle diyor."

"Eli bütün gün işte, burnu bütün gece kitapların arasında," dedi Arlette. "Bir tarafının *içimde* olduğu zamanlar hariç!"

"Anne!"

"Anne!" diye tekrarladı Arlette alay ederek ve kadehini Harlan Cotterie'nin çiftliğinin olduğu yöne doğru kaldırdı ama çiftlik, ışıkları görülemeyecek kadar uzaktı. Gerçi birkaç kilometre yakın olsalar dahi göremezdik, çünkü mısırlar iyice uzamıştı. Nebraska'ya yaz geldiğinde her çiftlik, yemyeşil bir okyanusta yüzen bir gemi gibi olur. "Shannon Cotterie'ye ve o gonca memelerine içiyorum. Oğlum uçlarının rengini şimdiye kadar öğrenmediyse hımbılın teki demektir."

Oğlum buna cevap vermedi ama gölgeler içindeki yüzünde gördüğüm ifade, Sinsi Adam'ı mutluluktan havaya uçurdu.

Arlette, Henry'ye döndü, kolunu yakaladı ve bileğine şarap döktü. İsyanla dolu hafif bağırışını duymazdan gelip aniden ciddileşti ve yüzüne baktı. "Onunla mısırların arasında veya ahırda işi

pişirirken şunu unutma; içine sokmak *yok*." Diğer elini yumruk yaptı, ortaparmağını kaldırdı ardından kasıklarının etrafına dokunarak kaba bir daire çizdi: Sol bacak, sağ bacak, karnın sağı, göbek deliği, karnın solu, ardından tekrar sol bacak. "İstediğin gibi keşfe çık ve Johnny Mac'ini boşalana kadar orasına burasına sürt ama annen ve baban gibi ömür boyu bir bağla bir araya gelmediğin sürece oradan uzak tut."

Henry tek kelime etmeden ayağa kalkıp verandadan uzaklaştı. Onu suçlamıyordum doğrusu. Bu, Arlette için bile fazla kaba bir gösteri olmuştu. Arlette, Henry'nin gözlerinin önünde bir anneden, zor ama bazen sevgi dolu bir kadından, yeniyetme müşterisine talimat veren pis kokulu bir genelev patroniçesine dönüşmüştü. Bütün bunlar yeterince kötüydü zaten ama Cotterie'lerin kızına abayı yakmış oluşu durumu daha da berbat kılmıştı. Çok genç adamlar, ellerinde olmadan ilk aşklarını yüksek bir kaide üzerine yerleştirirler ve biri o kaideye tükürecek olursa... o kişi annesi bile olsa...

Çarpan kapısının uzaktan gelen hafif sesini duydum. Ve belli belirsiz hıçkırıklarını.

"Onu incittin," dedim.

Arlette duyguların, tıpkı *adalet* gibi zayıfların sığındığı son liman olduğunu söyledi. Ve boş kadehini uzattı. Sabah söylediklerinin hiçbirini hatırlamayacağını (sabahı göreceğini varsayarak) ve anlatsam hararetle inkâr edeceğini bilerek kadehi doldurdum. Bu derece sarhoş olduğuna daha önce de tanık olmuştum ama üzerinden uzun yıllar geçmişti.

İkinci şişeyi de bitirdik (daha doğrusu *o* bitirdi). Üçüncüyü yarılamıştı ki çenesi şarap lekeli göğsüne düştü ve horlamaya başladı.

Sıkışan genzinden yükselen horultular, öfkeli bir köpeğin hırıltısına benziyordu.

Kolumu omzuna doladım, elimi koltuk altına soktum ve onu ayağa kaldırdım. Mırıldanarak itiraz etti ve pis kokan eliyle bana cılız darbeler indirdi. "Beni rahat bırak. Uyumak istiyorum."

"Uyuyacaksın," dedim. "Ama verandada değil, yatağında."

Sendeleyen, horlayan, tek gözü kapalı, diğer gözünde bulanık bir bakış olan karımı oturma odasından geçirdim. Henry'nin kapısı açıldı. Yaşından çok daha büyükmüş gibi görünen yüzünde hiçbir ifade olmaksızın eşikte dikildi. Sonra bana başını salladı. Bu ufacık hareket, bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Arlette'i yatağa yatırdım, ayakkabılarını çıkardım ve bacakları açık, bir eli kenardan sarkar halde onu orada bıraktım. Oturma odasına gittim ve Henry'yi, Arlette'in önceki yıl satın almam için başımın etini yediği radyonun yanında oturur buldum.

"Shannon hakkında öyle konuşamaz," diye fısıldadı.

"Ama konuşacaktır..." dedim. "O öyle biri... Tanrı onu öyle yaratmış."

"Ve Shannon'la aramıza *giremez*."

"Ama yapacaktır," dedim. "Ona fırsat verirsek."

"Baba... sen kendi avukatını tutamaz mısın peki?"

"Sence bankadaki azıcık parayla tutacağım avukat Farrington'ınkilerle başa çıkabilir mi? Hemingford Home'da büyük etkileri var, ben ise cirmim kadar yer yakarım. O yüz dönümü istiyorlar ve annen de bunun olması için elinden geleni ardına koymayacak. Tek çaremiz bu ama bana yardım etmen gerek. Edecek misin?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. Başını öne eğdi. Gözyaşlarının halıya damladığını görebiliyordum. Sonra fısıldadı.

"Evet. Ama seyretmek zorunda kalırsam... yapabileceğimi sanmıyorum."

"Görmek zorunda kalmadan yardım edebilirsin. Kulübeye git ve bir çuval getir."

Dediğimi yaptı. Mutfağa gidip en keskin et bıçağını aldım. Henry elinde çuvalla dönüp bıçağı görünce yüzü soldu.

"*Onunla* olmak zorunda mı? Yani... bir yastıkla..."

"Çok yavaş ve acılı olur," dedim. "Karşı koyar." Söylediklerimi karımdan önce bir düzine başka kadın öldürmüşüm ve çok biliyormuşum gibi kabullendi. Ama bilmiyordum. Tek bildiğim, o güne kadar yaptığım onca yarım yamalak planda, bir başka deyişle ondan kurtulmaya dair kurduğum hayallerde elimde hep bir bıçak olduğuydu. Onun için bıçakla olacaktı. Ya bıçakla, ya hiç.

Gecenin mutlak sessizliğini sadece Arlette'in horultularının nahoş gürültüsü bölüyordu. Gaz lambalarının aydınlığında –Hemingford Home'da 1928'den önce jeneratörler haricinde elektrik yoktu– dikilerek birbirimize baktık. Odada üçüncü bir varlık hissediliyordu: Arlette'in ondan ayrı var olabilen kaçınılmaz iradesi oradaydı (o sırada bunu hissettiğimi düşünmüştüm; aradan sekiz yıl geçti, artık eminim). Bu bir hayalet hikâyesi ama hayalet, daha ait olduğu kadın ölmeden oradaydı.

"Tamam baba. Onu... onu cennete göndereceğiz." Henry'nin yüzü bu düşüncenin getirdiği avuntuyla aydınlandı. Bu şimdi bana ne kadar da iğrenç görünüyor, özellikle de sonunun nasıl geldiği düşünülünce.

"Çabucak olup bitecek," dedim. Daha önce dokuz domuzun boğazını kesmiştim ve öyle olacağını sanıyordum. Yanılıyormuşum.

* * *

Çabucak anlatayım. Uyuyamadığım gecelerde, sayıları hiç de az olmayan her çırpınış, her hırıltı, her kan damlası zihnimde olağanüstü bir yavaşlıkla defalarca akıp gidiyor zaten, o yüzden çabucak anlatılsın.

Ben elimde et bıçağıyla önde, oğlum elinde çuvalla peşimde, odaya girdik. Davul çalsak da uyanmazdı ama yine de parmak uçlarımıza basarak yürüyorduk. Henry'ye sağımda, başucunda durmasını işaret ettim. Şimdi komodinin üstündeki Big Ben alarmlı saatin, horultulara karışan tik taklarını duyabiliyordum. Aklıma tuhaf bir düşünce geldi; ölüm döşeğindeki önemli bir hastanın başındaki doktorlar gibiydik. Ama ölüm döşeğindeki hastaların başındaki doktorların korku ve suçluluk hissiyle titrediğini hiç sanmıyorum.

"Lütfen çok fazla kan olmasın," dedim içimden. "Çuvaldan dışarı sızmasın. Hatta daha iyisi, Henry son saniyede vazgeçsin."

Ama vazgeçmedi. Belki o an geri adım atarsa ondan nefret edeceğimi düşünüyordu; belki onu cennete göndereceğini düşündüğü için artık kabullenmişti; belki Arlette'in ortaparmağıyla yaptığı o iğrenç hareketleri hatırlıyordu. Bilmiyorum. Tek bildiğim, "Hoşça kal anne," diye fısıldadığı ve çuvalı kafasına geçirdiği.

Arlette homurdanarak debelenmeye başladı. Bıçağı çuvalın içine sokup işimi öyle bitirmeye niyetlenmiştim ama Henry onu zapt etmek için çuvalı sıkıca bastırınca yapamadım. Burnunun bir köpekbalığının yüzgecini andıran çıkıntısını çuvalın üstünden görebiliyordum. Henry'nin yüzünde belirmeye başlayan panik ifadesini fark ettim ve uzun süre tutamayacağını anladım.

Bir dizimi yatağa dayayıp elimi Arlette'in omzuna bastırdım. Sonra bıçağı çuvalın üstünden boğazına sapladım. Canhıraş bir çığlık atıp deli gibi çırpınmaya başladı. Çuvaldaki yarıktan kan

sızıyordu. Henry tiz bir çığlık atarak yataktan uzaklaştı. Arlette'i zapt etmeye çalıştım. Çuvalı başından çekip çıkarmaya çalışırken bıçak savruldu ve üç parmağı kemiğe kadar kesildi.

Arlette'ten bir buz kıymığı gibi ince ve keskin bir böğürtü daha geldi ve eli, yatak örtüsüne düşerek seğirmeye başladı. Kanlar sızan çuvala bıçağı tekrar tekrar daldırdım. Sağlam eliyle beni itip çuvalı kafasından çekip almasından önce bıçağı beş kez saplamıştım. Çuvalı tamamen çıkaramadı; saçlarına takıldı ve saç filesi gibi kaldı.

İlk iki darbeyle boğazını yarmıştım; ilk darbe soluk borusunun kıkırdağı görünecek kadar derin olmuştu. Son iki darbeyle ise yanağını ve ağzını kesmiştim. Ağzındaki kesik o kadar derindi ki yüzünde sırıtan bir palyaçonun ifadesi belirmişti. Yarık, dişlerini ortaya sererek kulaklarına kadar uzanıyordu. Gırtlağından, avını parçalayıp yiyen bir aslanın sesine benzer bir kükreme, boğulurcasına yükseldi. Boğazından fışkıran kan, yatağın ayakucuna kadar ulaşıyordu. Kanın, günün son ışıklarına doğru kaldırdığı kadehin içindeki şaraba benzediğini düşündüm.

Yataktan kalkmaya çalıştı. Önce afalladım, ardından cinlerim tepeme çıktı. Evliliğimiz boyunca bana sorun olduğu yetmezmiş gibi kanlı boşanmamızda da sorun çıkarıyordu. Ama ne bekliyordum ki?

"Ah baba, durdur onu!" diye haykırdı Henry. "Durdur onu, baba, Tanrı aşkına, dursun artık!"

Azgın bir âşık gibi üstüne atladım ve onu tekrar kanla sırılsıklam olmuş yastığına dayadım. Parçalanmış gırtlağından yine hırıltılar yükseldi. Gözleri yuvalarında döndü ve gözyaşları fışkırdı. Elimi saçlarına dolayıp başını sertçe geri çektim ve boğazını tekrar kestim. Sonra yatak örtüsünün benden taraftaki kenarını çekip ba-

şına sardım ama nabzının atışıyla şahdamarından püsküren ilk kan dalgasına engel olamamıştım.

Kanlar yüzüme fışkırdı, sıcak damlalar kaşlarımdan, burnumdan, çenemden aşağı süzüldü.

Arkamda duran Henry'nin çığlıkları kesildi. Dönüp bakınca Tanrı'nın ona merhamet ettiğini (yaptığımızı gördükten sonra bize sırt çevirmediğini varsayarak) gördüm: Bayılmıştı. Arlette'in çırpınışları hafifledi. Sonunda hareketsiz kaldı... ama üzerinden inmedim, artık kanla iyice ıslanmış olan yatak örtüsünü yüzüne bastırmaya devam ettim. Karımın hiçbir işi kolayca yapmadığını kendime hatırlattım. Haklıydım.

Otuz saniye sonra (posta siparişiyle aldığımız saatin tenekemsi tik taklarına göre) bir kez daha doğrulmaya çalıştı. Sırtını geriye öyle bir bükmüştü ki neredeyse beni üzerinden atacaktı. "Sür onu kovboy," dedim içimden. Belki de yüksek sesle söyledim. Tanrı yardımcım olsun, hatırlamıyorum. Başka her şeyi hatırlıyorum ama onu hatırlayamıyorum.

Kıpırtısız kaldı. Otuz saniye daha saydım, sonra garantiye almak için otuz saniye daha bekledim. Yerde yatmakta olan Henry inleyip kımıldandı. Doğrulmaya kalktı ama sonra vazgeçti. Sürünerek odanın en uzak köşesine gitti ve orada bir tespihböceği gibi büzülüp yattı.

"Henry?" dedim.

Köşedeki şekilden ses çıkmadı.

"Henry, o öldü. Öldü ve yardımına ihtiyacım var."

Hâlâ hiç ses yoktu.

"Henry, arkanı dönmek için artık çok geç. Olan oldu. Hapse girmek ve babanı elektrikli sandalyeye göndermek istemiyorsan kalk ve bana yardım et."

Kalkıp sarsak adımlarla yatağa yaklaştı. Terle ıslanmış saçları, aralarından çalıların gerisinde saklanan vahşi hayvanlarınki gibi parlayarak bakan gözlerinin üstüne dökülmüştü. Durmaksızın dudaklarını yalıyordu.

"Kana basma. Ortalık düşündüğümden de çok battı ama halledebiliriz. Bütün eve yaymazsak tabii."

"Ona bakmak zorunda mıyım? *Bakmak* zorunda mıyım baba?"

"Hayır. İkimiz de buna mecbur değiliz."

Yatak örtüsünü kefeni yapıp onu sardık. İşimiz bitince onu evde bu şekilde taşıyamayacağımızı anladım; iyi planlanmamış hayallerimde boğazını kesiyordum -*düzgünce*- ve üzerindeki yatak örtüsüne sadece birazcık kan bulaşıyordu. Gerçeği tahmin bile edememiştim: Bembeyaz yatak örtüsü, loş ışıkta morumsu siyah bir renk almıştı ve içinden, suya doymuş bir süngermişçesine kan sızıyordu.

Dolapta bir yorgan vardı. Bir an annemin, sevgiyle diktiği düğün hediyesini ne amaçla kullandığımı bilse nasıl bir tepki vereceğini düşünmeden edemedim. Yorganı yere serdim. Arlette'i içine yatırdık. Sonra cesedi yuvarlayarak yorganla sardık.

"Çabuk," dedim. "Bundan da sızmaya başlamadan götürelim. Dur... bekle... bir lamba getir."

O kadar uzun bir süre dönmedi ki kaçtı sandım. Sonra ışığın kapısının önünden geçerek Arlette'le paylaştığımız odaya yaklaştığını gördüm. *Eskiden* paylaştığımız. Kireç gibi olmuş yanaklarından süzülen yaşları görebiliyordum.

"Komodinin üstüne koy."

Lambayı okumakta olduğum kitabın yanına koydu: Sinclair Lewis'ın *Anacadde*'si. Kitabı hiçbir zaman bitiremedim; bir daha elime *alamadım.* Lambanın aydınlığında zemindeki kan lekelerini ve yatağın dibinde biriken gölcüğü gösterdim.

"Yorgandan daha fazlası sızıyor," dedi. "Vücudunda bu kadar çok kan olduğunu bilseydim..."

Yastığımın kılıfını çıkarıp, kanlı bir ayağa giydirilen çorap gibi, denk yaptığımız yorganın ucuna geçirdim. "Ayaklarını tut," dedim. "Acele etmeliyiz. Ve sakın tekrar bayılayım deme Henry, çünkü bunu tek başıma yapamam."

"Keşke bu bir rüya olsaydı," dedi ve eğilip yorganın alt ucunu kucakladı. "Sence bu bir rüya olabilir mi baba?"

"Önümüzdeki yıl hepsini ardımızda bıraktığımızda bize bir rüyaymış gibi gelecek." Bir parçam buna gerçekten inanıyordu. "Hadi, çabuk. Yastık kılıfı ve yorgandan kan damlamaya başlamadan taşıyalım."

Ev taşırken paçavralara sarılmış bir eşyayı yüklenmiş iki hamal gibi onu koridordan ve oturma odasından geçirip ön kapıdan çıkardık. Verandanın basamaklarından indikten sonra bir nebze rahatladım; avludaki kan kolayca temizlenebilirdi.

Henry, ahırın köşesini dönüp eski kuyu görüş alanımıza girene dek iyi sayılırdı. Kimse tahta kapağına kazara basmasın diye etrafı kazıklarla çevriliydi. Kazıklar, ay ışığında korkunç ve zalim görünüyordu. Henry onları görünce boğuk bir çığlık attı.

"Annemin mezarı bu olmamalı... anne..." Bu kadarını söyleyebildi. Ardından tekrar kendinden geçti ve ahırın gerisindeki yabani otlarla çalıların arasına yığıldı. Öldürdüğüm karımın cesedinin tüm ağırlığı bir anda üstüme kalmıştı. Artık yorgan iyice kaymış ve yaralı eli dışarı sarkmıştı; bir süreliğine yere bırakıp Henry'yi uyandırmaya çalışmayı düşündüm. Ama sonra orada yatmasına izin vermenin daha merhametlice olacağına karar verdim. Cesedi kuyunun başına kadar sürükledim, varınca yere bıraktım ve tahta kapağı kaldırdım. Kapağı kazıklardan ikisine dayarken kuyudaki

hava yükselip yüzüme çarptı: Bayat suyla çürüyen otların berbat kokusu. İçimden yükselen öğürtüye karşı koymaya çalıştım ama başaramadım. Dengemi kaybetmemek için iki kazığa tutunarak kuyuya eğildim ve akşam yemeğimle, içtiğim birazcık şarabı kustum. Midemden çıkanlar, dipteki bulanık suya şapırtıyla çarptı. Bu ses, tıpkı, "Sür onu kovboy..." gibi sekiz yıldır hafızamın her an uzanabileceğim bir köşesinde durmakta. Gece yarısı, zihnimde o şapırtı, avuçlarımda, hayatım onlara bağlıymış gibi kavradığım kazıklardaki kıymıkların hissiyle uyandığım çok olur.

Kuyudan geri geri uzaklaştım ve Arlette'in yorgandan tabutuna takılarak düştüm. Parmakları kesik el, gözlerimin birkaç santim ötesinde duruyordu. Eli yorganın içine geri tıktım ve onu rahatlatmak istercesine pat pat vurdum. Henry hâlâ başı bir kolunun üstünde, otların arasında yatıyordu. Hasat zamanı geçen yoğun ve yorucu bir günün ardından uyumakta olan bir çocuk gibiydi. Tepemizde binlerce yıldız parlıyordu. Babamın bana öğrettiği takımyıldızları görebiliyordum - Avcı takımyıldızı, Büyükayı, Kraliçe takımyıldızı. Cotterie'lerin köpeği Rex uzaklardan bir kez havlayıp sustu. Bu gece asla sona ermeyecek, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ve haklıydım. O gece hiç bitmedi.

Dengi kucağıma aldım ve kıpırdadı.

Olduğum yerde donakaldım. Kalbim gümbürdüyordu ama nefesimi tuttum. Öyle bir şey hissetmedim elbette, diye düşündüm. Tekrar olacak mı diye bekledim. Belki beklediğim, kesik elinin yorganın altından çıkıp bileğimi kavrayıvermesiydi.

Hiçbir şey olmadı. Hayal gücümün bir oyunuydu. Mutlaka öyle olmalıydı. Kucağımdaki dengi kuyuya attım. Yorganın, yastık kılıfı içinde olmayan ucunun açıldığını gördüm ve hemen ardından şapırtı geldi. Kusmuğumun çıkardığından daha büyük bir şapırtıydı.

Ayrıca bir de ıslak bir *pat* sesi duyuldu. Kuyudaki suyun derin olmadığını biliyordum ama cesedin üstünü kapatacak kadar derin olmasını ummuştum. Duyduğum ses, olmadığına işaretti.

Arkamdan tiz bir kahkaha yükseldi. Deliliğe o kadar yakın bir sesti ki duyunca belimden enseme kadar bütün tüyler diken diken oldu. Henry kendine gelmiş ve ayağa kalkmıştı. Hayır, bundan daha fazlasıydı. Kollarını yıldızlarla dolu gökyüzüne kaldırmış, kahkahalar atarak hoplayıp zıplıyordu.

"Annem kuyunun dibindeymiş, bana ne!" diye şarkı söylüyordu. "Annem kuyunun dibindeymiş, bana ne! Efendim gitti, hiçbir şey umurumda değil!"

Üç adımda yanına vardım ve olanca gücümle bir tokat attım. Daha ustura değmemiş yanağında parmaklarımın izi belirdi. "Kes sesini! Rüzgâr sesini taşır! Duyulursa... Al işte! O kahrolası köpeği uyandırdın."

Rex bir kez havladı. İki. Üç. Ardından yine sessizlik çöktü. Henry'nin omuzlarını kavramıştım, karşılıklı dikiliyorduk. Bir yandan da başımı hafifçe eğerek kulak kesilmiştim. Ter damlalarının ensemden aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordum. Rex bir kez daha havladıktan sonra sustu. Cotterie çiftliğinde uyanan biri varsa muhtemelen köpeğin bir rakuna falan havladığını düşünecekti. En azından ümidim o yöndeydi.

"Eve git," dedim. "En kötü kısmı sona erdi."

"Öyle mi baba?" Ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. "Öyle mi gerçekten?"

"Evet. İyi misin? Yine bayılmayacaksın, değil mi?"

"Bayılmış mıydım?"

"Evet."

"İyiyim. Sadece... niye öyle güldüm bilmiyorum. Kafam karışmıştı. Galiba rahatladığım içindi. Artık bitti!" Ağzından minik bir

kahkaha kaçtı ve ellerini büyükannesinin önünde küfretmiş bir çocukmuş gibi dudaklarına götürdü.

"Evet," dedim. "Bitti. Burada kalacağız. Annen St. Louis'e kaçtı... ya da belki Chicago'ya... ama biz burada kalacağız."

"O?..." Bakışları kuyuya ve yıldızların ışığı altında her nasılsa çok zalim görünen kazıklara dayanmış tahta kapağa kaydı.

"Evet Hank, öldü." Annesi ona Hank dememden nefret ederdi, bayağı olduğunu söylerdi ama artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Bizi terk edip gitti. Ve elbette çok üzgünüz ama işler beklemez. Dersler de öyle."

"Ve Shannon'la... arkadaşlığıma devam edebilirim."

"Elbette," dedim ve zihnimde Arlette'in ortaparmağını kasıklarının etrafında gezdirişi canlandı. "Devam edebilirsin tabii. Ama Shannon'a *itiraf* etmek gibi bir isteğe kapılırsan..."

Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Asla!"

"Şu an öyle düşünüyorsun ve buna memnunum. Ama olur da bir gün öyle bir isteğe kapılırsan şunu unutma; bilirse senden kaçar."

"Elbette kaçar," diye mırıldandı.

"Şimdi eve git ve iki temizlik kovasını da kilerden çıkar. Hatta en iyisi ahırdan da birkaç süt kovası getir. Mutfakta onları doldur ve lavabonun altındaki sabuntozundan dökerek köpürt."

"Suyu ısıtayım mı?"

Annemin sesi kulaklarımda çınladı: "Kan için soğuk su kullan Wilf. Unutma."

"Gerek yok," dedim. "Kuyunun kapağını kapatır kapatmaz içeri geleceğim."

Arkasını dönüp gidecekti ki aniden durup kolumu kavradı. Elleri korkutucu derecede soğuktu. "Bunu hiç kimse bilmemeli!" diye boğukça fısıldadı yüzüme. "Yaptığımızı kimse bilmemeli!"

"Kimse bilmeyecek," dedim. Sesim, o an olduğumdan daha cesur çıkmıştı. Hiçbir şey planladığım gibi gitmemişti. Bir eylemin hayalinin gerçeğinden çok farklı olduğunu anlamaya başlıyordum.

"Geri dönmeyecek, değil mi?"

"Ne?"

"Hayaleti bize musallat olmayacak, değil mi?"

"Hayır."

Ama yanılıyordum.

Kuyunun içine baktım ve sadece dört metre derinliğinde olmasına rağmen ay olmadığı için yorganı belli belirsiz seçebildim. Belki de yorgan değil, yastık kılıfıydı. Kapağı yerine koydum, düzelttim ve eve yürüdüm. O korkunç dengi taşırken geçtiğimiz yerlerden yürümeye gayret ediyor, olabilecek kan izlerini yok etmek için ayaklarımı sürüyordum. Sabaha daha iyi bir iş çıkarırdım.

O gece, çoğu insanın hiçbir zaman öğrenmek zorunda kalmadığı bir şeyi keşfettim: Cinayet günahtır, cinayet lanetlenmektir (ateistler haklı olsa ve ölümden sonra yaşam olmasa bile kişinin kendi kafasında ve ruhunda) ama cinayet aynı zamanda ağır iştir. Yatak odasını belimiz ağrıyana kadar temizledikten sonra koridora, ardından oturma odasına ve son olarak da verandaya geçtik. Ne zaman işimizin bittiğini sansak birimiz bir başka kan lekesi buluyordu. Doğu ufku şafakla aydınlanmaya başladığı sırada Henry hâlâ dizlerinin üstünde, yatak odasının zeminindeki tahtaların arasını yıkıyordu. Bense aynı şekilde oturma odasındaki halının üstünde diz çökmüş, her santimini inceliyor, bizi eleverebilecek kan damlasını arıyordum. Halıya kan damlamamıştı, o açıdan şanslıydık ama hemen dibinde bozuk para büyüklüğünde bir damla vardı. Bir tıraş kesiğinden damlamış gibi görünüyordu. Lekeyi te-

mizledikten sonra ne durumda olduğuna bakmak için Henry'nin yanına, yatak odasına çıktım. Daha iyi görünüyordu. Ben de kendimi daha iyi hissediyordum. Sanırım gün ışığı, yaşadığımız dehşetin ağır etkisini azaltmıştı. Ama horozumuz George sabahı haber vererek ötünce Henry yerinden sıçrayıverdi. Sonra güldü. Hafif bir gülüştü ama hâlâ bir tuhaflık barındırıyordu. Yine de önceki gece ahırla kuyu arasında kendine geldiğinde attığı kahkaha gibi beni dehşete düşürmemişti.

"Bugün okula gidemem baba. Çok yorgunum. Ve... insanlar yaptığımızı yüzümden okuyacakmış gibi geliyor. Özellikle de Shannon."

Okulu hiç hesaba katmamıştım, planımın kötülüğünün bir başka işareti. *Yarım yamalak* planımın. Okul yaz tatiline girene kadar beklemeliydim. Sadece bir hafta beklememiz gerekecekti. "Pazartesi gününe kadar gitmeyebilirsin. Öğretmenine grip olduğunu ve arkadaşlarına bulaştırmak istemediğin için gitmediğini söylersin."

"Grip değilim ama *hasta* gibiyim."

Ben de öyleydim.

Arlette'in çarşaf dolabından temiz bir tane çıkardık (evdeki pek çok şey *onundu*... ama artık değil) ve kanlı çarşafları içine doldurduk. Şilte de kanlıydı elbette ve atılması gerekecekti. Arkadaki kulübede onun kadar iyi olmasa da bir şilte daha vardı. Çarşaf bohçasını kucakladım, Henry de şilteyi aldı. Kuyunun başına döndüğümüzde, güneş ufuk çizgisinden yeni ayrılmıştı. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Mısırlar için iyi bir gün olacaktı.

"Aşağı bakamam baba."

"Mecbur değilsin," dedim ve tahta kapağı bir kez daha kaldırdım. Önceki gece açık bırakmam gerektiğini düşündüm - akılsız

başın cezasını ayaklar çeker, derdi babam eskiden ama öylece bırakamayacağımı biliyordum. O son kıpırtıyı hissettikten sonra (ya da hissettiğimi sandıktan sonra) kuyunun ağzını açık bırakamazdım.

Artık dibi görebiliyordum ve önümdeki manzara korkunçtu. Bacakları altında kalacak şekilde, oturur pozisyonda kalmıştı. Yastık kılıfı yırtılmış, kucağında duruyordu. Yatak örtüsü ve yorgan açılmış, tuhaf bir şal gibi omuzlarını sarmıştı. Başının gerisinde bir saç filesi gibi görünen çuval, manzarayı tamamlıyordu: sanki kasabada bir akşam geçirmek üzere giyinip hazırlanmıştı.

Evet! Kasabada bir akşam! O yüzden bu kadar mutluyum! O yüzden ağzım kulaklarıma varıyor! Rujumun ne kadar kırmızı olduğunu görüyor musun Wilf? Bu rengi asla kiliseye giderken süremem değil mi? Hayır, bir kadın bu renk ruju ancak erkeğine o kötü şeyleri yapmak istediği zaman sürer. Hadi ama Wilf, ne duruyorsun? Merdivenle falan uğraşma, atlayıver! Beni ne kadar çok arzuladığını göster! Bana kötü bir şey yaptın, şimdi bırak ben de sana yapayım!

"Baba?" Henry, yüzü ahıra dönük, omuzları çökmüş, dayak yemeyi bekleyen bir çocuk gibi dikiliyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Kafasına düşüp o korkunç sırıtışı örtmeleri ümidiyle kanlı çarşafları kuyuya attım ama aniden çıkan esinti yüzünden kucağına düştüler. Şimdi kan lekeleriyle kaplı tuhaf bir bulutun üstünde oturuyor gibi görünüyordu.

"Üstü örtüldü mü? Örtüldü mü baba?"

Şilteyi alıp kuyuya attım. Bir ucu çamurlu suya girdi ve diğer ucu taş duvara dayandı. Bu şekilde Arlette'in üzerini çatı gibi örtmüş, kanlı sırıtışı ve geriye atılmış başı nihayet görünmez hale gelmişti.

"Artık örtüldü." Daha yapılacak işler olduğunu bilerek eski tahta kapağı örttüm: Kuyunun doldurulması gerekiyordu. Ah ama zaten bunun için geç bile kalmıştık. Tehlike arz ediyordu, zamanında etrafına kazıkları bu yüzden çakmıştım. "Hadi eve gidip kahvaltı edelim."

"Tek lokma bile yiyemem!"

Ama yedi. İkimiz de yedik. Yumurta, pastırma ve patates kızarttım ve son lokmasına kadar yedik. Ağır iş insanı acıktırır. Bunu herkes bilir.

Henry öğleden sonra geç saate kadar uyudu. Ben uyanık kaldım. O saatlerin bir kısmını mutfak masasında ardı ardına sade kahve içerek geçirdim.

Bir kısmı boyunca, yapraklarının hafif esintiyle hışırdamasını dinleyerek mısır sıralarının arasında yürüdüm. Mısırlar, haziran ayı gelip olgunlaştığında adeta konuşmaya başlar. Bu kimilerini tedirgin eder (bazı ahmaklar da bunun, mısırların büyürken çıkardığı ses olduğunu iddia eder) ama ben bu hışırtıların daima sakinleştirici olduğunu düşünmüşümdür. Onları dinlemek zihnimi temizlerdi. Şimdi bu otel odasında otururken o sesi özlüyorum.

Şehir hayatı, kasaba insanına göre değil; kasaba insanı için burada yaşam, lanetlenmekle eşdeğer.

İtiraf etmenin de zor bir iş olduğunu anladım.

Mısırları dinleyerek, kafamda bir plan oluşturmaya çalışarak yürüdüm ve sonunda *oluşturdum*. Buna mecburdum. Sadece kendim için de değil.

Bir zamanlar, yirmi yıl gibi kısa bir süre önce, benim konumumdaki adamların endişelenmesine hiç gerek olmazdı; o günlerde bir adamın işi sadece onu ilgilendirirdi. Özellikle de vergisini

ödeyen, pazar günleri kiliseye giden, Hemingford Stars beyzbol takımını destekleyen ve Cumhuriyetçi Parti'ye oy veren saygın bir çiftçiyse. Bana kalırsa o günlerde "orta" adını verdiğimiz yerlerdeki çiftliklerde bin bir çeşit olay meydana geliyordu. İhbar edilmek şöyle dursun, lafları bile edilmiyordu. O günlerde bir adamın karısı, sadece onu ilgilendirirdi ve ortadan kayboluşunu hiç kimse sorgulamaya kalkmazdı.

Ama o günler mazide kalmıştı ve kalmamış olsaydı bile... arazi meselesi vardı. Yüz dönüm. Farrington Şirketi o yüz dönümü kahrolası domuz mezbahası için istiyordu ve Arlette, istediklerini alabileceklerine onları inandırmıştı. Bu, sorun demekti ve yarım yamalak planlar ve hayaller bu *tehlikeli* sorun karşısında yeterli olmayacaktı.

Akşamüstü eve döndüğümde yorgundum ama zihnimi temizlemiş ve nihayet sakinleşmiştim. Sağılma saatleri o sabah gecikmiş olan az sayıdaki ineğimiz böğürüyordu. Sütlerini sağdım ve her zaman yaptığımız gibi akşam yemeğinden hemen sonra tekrar sağmak için ahıra sokmak yerine günbatımına kadar kalmalarına izin verdiğim çayıra saldım. Umursamadılar, inekler her şeyi *olduğu gibi* kabul eder. Arlette biraz onlara benzeseydi şimdi Monkey Ward kataloğunda gördüğü çamaşır makinesini almam için başımın etini yiyor ve hayatta olurdu. Ve muhtemelen sonunda makineyi alırdım.

Eninde sonunda beni ikna etmeyi başarırdı. Tek istisna, arazi konusuydu. Bu meseledeki kararlılığımı anlaması gerekirdi. Toprak, erkeğin işidir.

Henry hâlâ uyuyordu. Sonraki haftalarda çok uyudu ve ben de uyumasına göz yumdum. Normal şartlar altında okul tatildeyken sabahtan akşama kadar verdiğim çiftlik işlerinden başını

kaldıramazdı. Ve akşamları da ya Cotterie çiftliğine gider ya da Shannon'la toprak yolda yürüyüşe çıkarak el ele ayın doğuşunu izlerlerdi. Öpüşmedikleri zamanlarda yani. Yaptığımız şeyin bu tatlı anların güzelliğini onun için bozmadığını umuyordum ama bozmuştu. *Ben* bozmuştum. Ve elbette bu doğruydu.

Kendime, o an uyuyabiliyor oluşunun yeterli olduğunu söyleyerek aklımı bu tür düşüncelerden arındırdım. Kuyuya bir ziyaret daha yapmam gerekiyordu ve tek başıma gitsem daha iyi olacaktı. Çıplak yatağımız cinayet diye bas bas bağırıyor gibiydi. Gardırobu açıp kıyafetlerini inceledim. Kadınların ne çok giysisi olur, değil mi? Etekler, elbiseler, bluzlar, süveterler ve iç çamaşırları; bu sonunculardan bazıları öyle karmaşıktır ki bir erkek, neresi ön, neresi arka anlayamaz. Hepsini birden almak hata olurdu, çünkü kamyonet hâlâ ahırda park edilmiş halde duruyordu ve Model T de karaağacın altındaydı.

Yayan gitmiş ve sadece taşıyabileceği kadarını götürmüştü. T'yi neden almamıştı? Çünkü çalıştırdığını duyar ve gitmesine engel olurdum. Yeterince inanılırdı. O halde... tek bir valiz.

İçini bir kadının götürmek isteyeceğini ve ardında bırakmaya dayanamayacağını düşündüğüm eşyalarla doldurdum. Birkaç parça değerli mücevherle, anne babasının altın çerçeve içindeki fotoğrafını da ekledim. Banyodaki malzemeler konusunda tereddüt ettim ama sonunda Florient parfümüyle saç fırçasını koymaya karar verdim. Rahip Hawkins'in verdiği İncil başucundaki komodinde duruyordu ama daha önce eline alıp okuduğunu hiç görmemiştim, onun için olduğu yerde bıraktım. Fakat âdet dönemleri için sakladığı demir haplarının bulunduğu şişeyi koydum.

Henry hâlâ uyuyordu ama kâbus görüyormuşçasına bir o yana bir bu yana dönmeye başlamıştı. Uyandığında evden çıkmış olmak

istediğim için acele ettim. Evden çıkıp ahırın arkasına yürüdüm, kuyunun başına gelince valizi yere koydum ve kıymıklı tahta kapağı üçüncü kez kaldırdım. Tanrıya şükür Henry yanımda değildi. Tanrıya şükür benim gördüklerimi görmedi. Muhtemelen aklını kaçırmasına sebep olurdu. Ben neredeyse kaçırıyordum.

Şilte yana kaymıştı. İlk düşüncem, Arlette'in yukarı tırmanmayı denemeden önce onu kenara ittiğiydi. Çünkü hâlâ yaşıyordu. Nefes alıyordu. Ya da ilk anda bana öyle göründü. Sonra, mantıklı düşünme kabiliyeti ilk şokumun arasından kendini göstermeye başladığında bir kadının nefes alışının neden sadece göğsünü kaldırıp indirmek yerine yakasından etek ucuna dek olan bölgeyi kabarttığını kendime sormaya başladığımda çenesi, konuşmaya çalışıyormuşçasına kıpırdadı. Bununla birlikte anormal genişlikteki ağzından çıkan kelimeler değil, dilinin yumuşacık etini kemiren sıçan oldu. Önce kuyruğu göründü. Geri geri çıkarken çene iyice ayrıldı ve sıçan tutunmak için arka pençelerini Arlette'in çenesine geçirdi.

Ağzından çıkan sıçan, Arlette'in kucağına indi ve aynı anda bir sürü kardeşi, bluzunun altından fırlayıverdi. Birinin bıyıklarına beyaz bir şey takılmıştı, külotunun bir parçası olabilirdi. Valizi üstlerine fırlattım. Hiç düşünmedim, zihnim tiksinti ve dehşetle doluydu; sadece yaptım. Bacaklarının üstüne düştü. Kemirgenlerin çoğu, hatta belki hepsi valizden çevikçe kaçmayı başarmıştı. Sonra şiltenin örttüğü (sayılarının çokluğu sayesinde oluşan baskıyla yana itmiş olmalıydılar) yuvarlak, kara bir deliğe dalıp çabucak gözden kayboldular. O deliğin ne olduğunu çok iyi biliyordum; su seviyesi çok düşüp işe yaramaz hale gelmeden önce ahırdaki yalakları besleyen su borusunun ağzıydı.

Bluzu her yerine dolanmıştı. Sahte soluklar kesildi. Ama gözlerini bana *dikmişti* ve bir palyaçonun sırıtışını andıran ağzı, şimdi bir cadınınkine benziyordu. Yanaklarındaki sıçan ısırıklarını görebiliyordum. Kulakmemelerinden biri de yok olmuştu.

"Ah Tanrım," diye fısıldadım. "Arlette, çok özür dilerim."

Bakışları özrümün kabul edilmediğini söyler gibiydi:

Beni böyle ölü yüzümde sıçan ısırıklarıyla, iç çamaşırım kemirilmiş halde bulduklarında Lincoln'de elektrikli sandalyeyi boylayacaksın. Ve gördüğün son yüz, benimki olacak. Elektrik karaciğerini yakıp kalbini ateşe verdiği sırada beni göreceksin ve ben, gülüyor olacağım.

Kapağı yerine yerleştirdim ve sarsak adımlarla ahıra yürüdüm. Vardığımda, bacaklarım bana ihanet etti. Öğle güneşi altında olsam şüphesiz önceki gece Henry'nin yaptığı gibi bilincimi kaybedecektim. Ama gölgedeydim ve başım dizlerimin arasında beş dakika oturduktan sonra kendimi bir nebze toparladım. Sıçanlar cesedi bulmuştu ne olmuş yani? Sonunda hepimizi bulmuyorlar mıydı? Sıçanlar ve böcekler? En sağlam tabut bile er geç çürür, ölümle beslenmesi için hayatı içine buyur ederdi. Dünyanın kuralı buydu. Hem ne fark ederdi? Kalbimiz durduktan, beynimiz işlevini yitirdikten, ruhlarımız bir başka yere gittikten veya basitçe yok olduktan sonra ne fark ederdi? Etlerimizin kemiklerimizden sıyrılmasını hissedemezdik.

Eve doğru yürümeye başladım. Tam verandanın basamaklarına varmıştım ki bir düşünce beni durdurdu: Ya o son kıpırtı? Ya onu kuyuya attığım sırada hâlâ yaşıyor idiyse? Ya sıçanlar borudan çıkıp etlerini kemirmeye başladığı sırada *hâlâ* hayatta ama kesilmiş parmaklarından birini bile oynatamayacak şekilde felç olmuş

bir haldeyse? Ya sıçanlardan biri, içine girebileceği kadar büyümüş ağzına sokulup dilini kemirmeye başladığında o hâlâ!

"Hayır," diye fısıldadım. "Onu hissetmedi, çünkü kıpırdamadı. O benim hayalimin ürünüydü. Onu kuyuya attığımda ölüydü."

"Baba?" diye seslendi Henry mahmur bir sesle. "Sen misin baba?"

"Evet."

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Kimseyle. Kendimle."

İçeri girdim. Üstünde sadece atleti ve şortuyla masada oturuyor, şaşkın ve mutsuz görünüyordu. Yatışmamakta direnen dik saçlarını görünce peşinde av köpeğimiz Boo'yla (uzun zaman önce ölmüştü) kahkahalar atarak avluda koşup tavukları neşeyle kovaladığı o gamsız günlerini hatırladım.

"Keşke yapmasaydık," dedi karşısındaki sandalyeye oturduğumda.

"Olan oldu, artık geri dönüş mümkün değil," dedim. "Bunu sana kaç kere söyledim oğlum?"

"Milyonlarca kez." Başını önüne eğip birkaç dakika öyle durduktan sonra bana baktı. Gözleri kızarıp kanlanmıştı. "Yakalanacak mıyız? Hapse girecek miyiz? Ya da..."

"Hayır. Bir planım var."

"Daha önceki planında sözde onu incitmeyecektin! Bak *o* plan nasıl sonuçlandı!"

Elim, suratına bir tokat indirmek için kaşınıyordu. Diğer elimi üstüne bastırarak kendime engel oldum. Karşılıklı suçlama zamanı değildi. Ayrıca haklıydı.

Ters giden her şey, benim kabahatimdi. Sıçanlar hariç, diye düşündüm. Onlar benim suçum değil. Ama öyleydiler. Elbette

öyleydiler. Ben olmasaydım o an ocak başında, akşam yemeğini hazırlıyor, muhtemelen o yüz dönüm hakkında dırdır ediyor ama kuyunun dibinde olmak yerine yaşıyor olacaktı.

Sıçanlar muhtemelen dönmüştür bile, dedi bir ses zihnimin derinliklerinden. Onu yiyorlardır. Lezzetli kısımları bitireceklerdir. Yumuşak kısımları, güzel kısımları, sonra da...

Henry masanın üzerinden uzanıp parmakları kenetlenmiş ellerime dokununca irkildim.

"Özür dilerim," dedi. "Bu işte beraberiz."

Bunu dediği için onu seviyordum.

"Her şey yoluna girecek Hank. Sükûnetimizi korursak sorun olmaz. Şimdi dinle beni."

Dinledi. Bir noktada başını sallamaya başladı. Sözlerimi bitirince tek bir soru sordu: "Kuyuyu ne zaman dolduracağız?"

"Henüz değil."

"Bu riskli değil mi?"

"Evet," dedim.

İki gün sonra, çiftliğin dört yüz metre kadar ötesinde bir çiti onarırken Omaha-Lincoln Otoyolu'ndan ayrılan yoldan yaklaşan büyük bir toz bulutu gördüm. Arlette'in bir parçası olmayı çok istediği o dünyadan bir ziyaretçimiz vardı anlaşılan. Elimdeki çekicin sapını kemerimdeki halkaya geçirdim ve marangoz önlüğümün büyük cebindeki çivileri çıngırdatarak eve doğru yürüdüm. Henry görünürde yoktu. Belki yıkanmak için dereye gitmişti; belki de odasında uyuyordu.

Avluya varıp odun kesme kütüğüne oturdum ve toz kaldırarak yaklaşan aracı gördüm: Lars Olsen'ın Red Baby dağıtım kamyonuydu. Lars, Hemingford Home'un demircisi, aynı zamanda sütçü-

süydü. Ayrıca ücret karşılığında bir nevi özel şoförlük de yapardı ve o haziran gününde yaptığı da buydu. Kamyon, sinirli horozumuz George ve küçük hareminin kaçışmasına neden olacak şekilde avluya girip kapının önünde durdu. Uzun, gri bir ceket giymiş şişmanca bir adam, daha motor öksürerek tam anlamıyla durmadan yolcu tarafından indi. Koruyucu gözlükleri çıkarınca gözlerinin etrafındaki geniş (komik), yuvarlak beyazlık ortaya çıktı.

"Wilfred James?"

"Buyurun benim," dedim ayağa kalkarak. Kendimi yeterince sakin hissediyordum. Şerifin Ford'uyla gelmiş olsa o kadar sakin olamazdım.

"Siz ise?..."

"Andrew Lester," dedi. "Avukat."

Elini uzattı. Bir an düşündüm.

"Elinizi sıkmadan önce kimin avukatı olduğunuzu öğrenebilir miyim Bay Lester?"

"Halihazırda Chicago, Omaha ve Des Moines'te faaliyet gösteren Farrington Hayvancılık'ın avukatıyım."

Evet. Hiç şüphem yok. Ama bahse girerim kapısında isim plakası olan bir ofisin bile yoktur. Omaha'daki kodamanlar ekmek parası için taşrada toz yutmak zorunda kalmıyor, değil mi? Kodamanlar ayaklarını masalarının üstüne uzatmış, kahvelerini içerek güzel sekreterlerinin bacaklarını dikizliyor.

"O halde elinizi geri çekin bayım. Alınmaca gücenmece yok," dedim.

Yüzünde tipik avukat gülümsemesiyle elini indirdi. Ter damlaları, tombul yanaklarından aşağı yol yol süzülüyordu. Saçları, yolculuğun etkisiyle dağılıp keçeleşmişti. Yanından geçip, kaputu kaldırmış eğilerek bir şeylerle uğraşmakta olan Lars'ın yanına yü-

rüdüm. Islık çalıyor ve tele tünemiş bir kuş gibi keyifli görünüyordu. Ona imrenmekten kendimi alamadım. Henry'yle yine mutlu günlerimiz olacağına inanıyordum, böylesine değişken bir dünyada her şey mümkündü ama o günlerin 1922 yazında olmayacağı muhakkaktı. Ya da sonbaharında.

Lars'ın elini sıktım ve hatırını sordum.

"İyi sayılırım," dedi. "Ama çok susadım. Biraz suya hayır dememem doğrusu."

Başımı evin doğu tarafına doğru salladım. "Nereden alacağını biliyorsun."

"Biliyorum," dedi kaputu yaklaşmaya başlamış olan tavukların tekrar kaçışmasına neden olacak şekilde gürültüyle indirerek.

"Her zamanki gibi tatlı ve soğuk sanırım?"

"Öyle, öyle," dedim. Bir yandan da, "Ama diğer kuyudan içmeye kalkarsan tadını beğeneceğini hiç sanmıyorum Lars," diyordum içimden. "Dene ve gör."

Tulumbanın küçük korunağında durduğu, evin gölgeli tarafına doğru yürümeye başladı. Bay Lester bir süre onu izledikten sonra bana döndü. Ceketinin düğmelerini çözmüştü. İçindeki takım elbisenin Lincoln, Omaha, Deland veya Cole Farrington'ın işlerini yapmadığı sıralarda şapkasını her nereye asıyorsa oraya döndüğünde kuru temizleyiciye verilmesi gerekecekti.

"Biraz suya ben de itiraz etmezdim Bay James."

"Ben de öyle. Çitleri çivilemek insanı terletiyor." Onu baştan aşağı süzdüm. "Eminim Lars'ın kamyonuyla otuz kilometrelik bir yolculuk yapmak kadar değildir gerçi."

Yüzünde yine o tipik avukat gülümseyişiyle kıçını ovuşturdu. Bu kez tebessümünde hafif bir hüzün vardı. Gözlerinin oraya bura-

ya kaydığını görebiliyordum. Sırf emir üzerine o sıcak günde otuz kilometrelik bunaltıcı bir yolculuk yaptı diye adamı hafife almak hata olurdu. "Arka nahiyem bir daha asla eskisi gibi olmayabilir."

Tulumbanın korunağının kenarına zincirlenmiş bir maşrapa vardı. Lars, maşrapayı doldurup başına dikti ve suyu, güneş yanığı, sıska boynundaki âdemelması aşağı yukarı oynayarak içti. Ardından tekrar doldurup maşrapaya, bana uzattığı ele baktığım gibi şüpheyle bakmakta olan Lester'a ikram etti.

"Belki suyumuzu içeride içebiliriz Bay James. Daha serindir."

"Öyledir," diye onayladım. "Ama elinizi sıkmadığım gibi sizi evime de davet etmeyeceğim."

Lars Olsen gidişatı görünce hiç vakit harcamadan kamyonuna döndü. Ama önce maşrapayı Lester'a verdi. Ziyaretçim, Lars gibi suyu başına dikmek yerine küçük yudumlar almayı tercih etti. Bir başka deyişle, bir avukat gibi içti ama maşrapa boşalana dek durmadı, bu da tipik avukat davranışıydı. Tel kapı gürültüyle kapandı ve Henry, üstünde tulumuyla yalınayak dışarı çıktı. Bize son derece ilgisiz bir bakış fırlattı. Aferin! Ve damarlarında kırmızı kan akan her taşralı gencin yapacağını yaptı: Kamyonunun motoru üzerinde çalışan Lars'ın yanına gitti, şansı yaver giderse bir şeyler öğrenebilirdi.

Evin yan tarafındaki, üzerine branda örttüğümüz odun yığınının üstüne oturdum. "Herhalde buraya iş için geldiniz. Karımın işi."

"Evet."

"Eh, suyunuzu içtiniz, sadede gelebiliriz. Daha yapılacak çok işim var ve saat üç oldu bile."

"Şafaktan günbatımına. Çiftçilik zor zanaat." Çok biliyormuş gibi içini çekti.

"Öyle... ve insanın sorun yaratan bir karısı varsa daha da zor olabiliyor. Sizi o göndermiş olmalı ama sebebini bilmiyorum, sadece yasal evraklar için olsaydı herhalde şerif yardımcısı getirirdi."

Bana şaşkınlıkla baktı. "Beni karınız göndermedi Bay James. Aslına bakarsanız buraya *onu* aramaya geldim."

Sanki bir oyun oynuyorduk ve bu kez şaşkın görünme sırası bendeydi. Ve ardından gülme, çünkü rolüm gereği bir sonraki adımda gülmem gerekiyordu. "İşte bu da kanıtı."

"Neyin kanıtı?"

"Fordyce'ta küçük bir çocukken Bradlee adında hovarda bir komşumuz vardı. Herkes ona Moruk Bradlee derdi."

"Bay James..."

"Babam ara sıra onunla iş yapardı ve bazen beni de yanında götürürdü. Bu dediğim, at arabası günlerinde oluyor. Çoğunlukla, özellikle bahar aylarında mısır tohumu alışverişi yaparlardı ama bazen de alet edevat takas ederlerdi. O günlerde postayla sipariş diye bir şey yoktu ve iyi bir alet, evine dönmeden önce bütün kasabayı dolaşabilirdi."

"Bay James, konumuzla alakasını..."

"Ve ne zaman oraya gidecek olsak, annem kulaklarımı tıkamamı söylerdi, çünkü Moruk Bradlee'nin ağzından çıkan iki kelimeden biri küfürdü." Garipti ama bu durum hoşuma gitmeye başlamıştı. "Bu yüzden her seferinde iyice kulak kesiliyordum. Moruk'un en gözde deyişlerinden biri şuydu: 'Bir kısrağa asla yularsız binme, çünkü orospunun ne tarafa gideceği hiç belli olmaz.' "

"Bundan bir anlam çıkarmam mı gerekiyor şimdi?"

"*Benim* orospu sizce ne tarafa gitmiştir Bay Lester?"

"Yani bana karınızın?..."

"Firar etti Bay Lester. Sıvıştı. Tabanları yağladı. Sırra kadem bastı. Okumayı seven ve argoya aşina biri olduğum için bu deyimler aklıma doğal bir şekilde geliveriyor. Bununla birlikte haber yayıldığında Lars ve kasaba halkının çoğu basitçe *evi terk etmiş* diyecektir. Kocasını ve oğlunu terk edip gitmiş. İlk durağının, Farrington Şirketi'ndeki domuz sever dostları olacağını tahmin ettim. Ondan bir daha haber alışımın, babasından kalan araziyi sattığına dair bir bildiriyle olacağını düşünmüştüm."

"Niyeti o zaten."

"İmzayı attı mı? Çünkü o yasalara başvurduysa ben de öyle yapacağım."

"Aslına bakarsanız atmadı. Ama attığında, karşı hamle yapmanızı hiç tavsiye etmem, zira kazanmanız hayal olur."

Ayağa kalktım. Tulumumun askılarından biri düşmüştü, başparmağıma takıp tekrar omzuma astım. "Eh, kendisi burada olmadığına göre bu konu hukuken yok sayılıyor, değil mi? Yerinizde olsam onu Omaha'da arardım." Gülümsedim. "Veya St. Louis'de. *Durmadan* oradan bahsediyordu. Bana kalırsa benden ve doğurduğu çocuktan olduğu gibi sizden de bıktı. Kaçıp kurtulmayı tercih etti. İki haneye de musibet. Bu, Shakespeare'den bu arada. *Romeo ve Juliet*. Aşk hakkında bir oyun."

"Kusura bakmayın ama bütün bunlar bana çok tuhaf görünüyor Bay James." Ceketinin içcebinden ipek bir mendil çıkardı. Onun gibi seyahat eden avukatların pek çok cebi olduğuna bahse girerim. Yüzünü sildi. Daha önce pembe olan yanakları, parlak kırmızıya dönmüştü. Yüzünün bu rengi almasının tek sebebi sıcak hava değildi. "Müvekkilimin Hemingford Deresi kıyısında ve aynı zamanda Büyük Batı Demiryolu'na çok yakın olan bu arazi için

ödemeyi gözden çıkardığı miktar düşünüldüğünde gerçekten çok tuhaf."

"Benim alışmam da zaman alacak ama bu konuda sizden avantajlıyım."

"Öyle mi?"

"Onu tanıyorum. Eminim siz de *müvekkiliniz* de anlaşmanın neticelendiğini sandınız ama Arlette James... şöyle söyleyeyim, onun bir meseleye baş koymasını sağlamak yere jöle çivilemeye çalışmaya benzer. Moruk Bradlee'nin sözünü unutmayın Bay Lester. Adam kasabanın dâhisiydi."

"Evin içine bakabilir miyim?"

Tekrar güldüm ama bu seferki zorlama değildi. Adamda iyi cüret vardı, eli boş dönmek istemeyişi anlaşılabilirdi. Kapısız bir kamyonla, toz duman içinde otuz kilometrelik bir yolculuk yapmıştı, kıçı ağrılar içindeydi, önünde Hemingford'a otuz kilometrelik bir yol daha vardı (ve şüphesiz ardından bir de tren yolculuğu) ve son durağa vardığında onu gönderenlerin, vereceği rapordan hiç hoşnut kalmayacağı muhakkaktı. Zavallı!

"Ben de size bir şey sorayım: Pantolonunuzu indirip bana mahrem bölgenizi gösterir misiniz?"

"Bunu hakaret sayıyorum."

"Eh, sizi suçlamıyorum. Bunu bir... benzetme değil de, bir tür *mesel* olarak düşünün."

"Anlamadım."

"Kasabaya varana dek üzerinde düşünmek için bir saatiniz var, Lars'ın Red Baby'sinin lastiği sorun çıkarırsa, iki. Ve sizi temin ederim Bay Lester, etrafa bakmanız için sizi evime, özel alanıma, kaleme, mahrem bölgeme *alsaydım* bile karımın cesedini dolapta veya..."

Korkunç bir andı, neredeyse ***kuyunun dibinde*** diyecek oldum. Bir anda alnımdan ter fışkırdığını hissettim. "Veya yatağın altında bulamayacaktınız."

"Asla öyle bir şey söyle..."

"Henry!" diye seslendim. "Bir dakika buraya gel!"

Henry başı önde, ayaklarını sürüyerek geldi. Endişeli, hatta bir nebze suçlu görünüyordu ama önemli değildi. "Evet efendim?"

"Bu beye annenin nerede olduğunu söyle."

"Bilmiyorum. Cuma sabahı kahvaltıya indiğimde yoktu. Eşyalarını toplayıp gitmiş."

Lester ona keskin gözlerle baktı. "Bu doğru mu evlat?"

"Evet efendim."

"Doğruyu söylediğine Tanrı adına yemin eder misin?"

"Eve gidebilir miyim baba? Hasta olduğum için yapamadığım bir sürü ödevim var."

"Git hadi," dedim. "Ama sallanma. Unutma, süt sağma sırası sende."

"Tamam efendim."

Basamakları çıkıp içeri girdi. Lester onu bakışlarıyla takip etti ve sonra bana döndü. "Bu işte bir iş var."

"Bakıyorum nikâh yüzüğünüz yok Bay Lester. Bir gün gelir de o yüzüğü benim kadar uzun süre takarsanız her zaman öyle olduğunu siz de göreceksiniz. Bir şeyi daha bileceksiniz: Bir orospunun ne tarafa gideceği hiçbir zaman belli olmaz."

"Bu iş daha bitmedi."

"Bitti," dedim, bitmediğini bilerek. Ama eğer her şey yolunda giderse sona daha yakın olduğumuz söylenebilirdi. *Eğer.*

Kamyona doğru birkaç adım attıktan sonra durup döndü. İpek mendiliyle yüzünü bir kez daha sildi. "Sırf karınızı korkutup kaçırdınız diye o yüz dönümün size ait olduğunu sanıyorsanız... onu Des Moines'teki teyzesine veya Minnesota'daki kız kardeşine gönderip..."

"Omaha'ya bakın," dedim gülümseyerek. "Veya Sain'-Loo'ya. Akrabalarını sevmezdi ama Sain'-Loo'da yaşama fikrine bayılırdı. Nedenini Tanrı bilir."

"O araziyi ekip biçebileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Arazi sizin değil. Tek bir tohum bile ekecek olursanız mahkemede beni karşınızda bulursunuz."

"Meteliksiz kaldığında ondan haber alacağınızdan eminim."

Aslında söylemek istediğim şuydu:

Hayır, benim değil... ama sizin de değil. Orada öylece duracak. Ve önemi yok, çünkü yedi sene sonra, mahkemeye başvurup onu resmen ölü ilan ettirdiğimde benim olacak. Bekleyebilirim. Rüzgârın batıdan estiğinde domuz boku kokusu getirmeyeceği yedi yıl! Can çekişen domuzların çığlıklarını (ölen bir kadının canhıraş çığlıklarına çok benzer) duymadan, derede sürüklenen kanlı bağırsaklarını görmeden geçecek yedi yıl! Bana mükemmel görünüyor.

"İyi günler dilerim Bay Lester. Dönüşte güneşe dikkat edin. Öğleden sonraları çok yakıcı olur ve doğruca suratınıza gelecek."

Hiç cevap vermeden kamyona bindi. Lars bana el salladı ve Lester ona küstahça bağırdı. Lars ona, istediğin kadar kıçını yırt, Hemingford'a hâlâ otuz kilometre var, dercesine baktı.

Arkalarında bir toz bulutu bırakarak uzaklaştıklarında Henry evden çıkıp yanıma geldi. "İyi miydim baba?"

Bileğini tutup hafifçe sıktım ve çekme isteğini bastırmaya çalışırmış gibi bir anlığına gerildiğini hissetmemiş gibi yaptım. "Hem de çok iyiydin. Mükemmel davrandın."

"Yarın kuyuyu dolduracak mıyız?"

Bunun üzerine dikkatle düşündüm, çünkü hayatımız bu karara bağlı olabilirdi. Şerif Jones giderek yaşlanıyor ve kilo alıyordu. Tembel biri değildi ama iyi bir sebebi olmadan pek yerinden ayrılmazdı. Lester eninde sonunda Jones'u oraya gelmeye ikna edecekti ama şerif muhtemelen Lester, Cole Farrington'ın iki oğlundan birini aratıp Hemingford kasabasının (Clay, Fillmore, York ve Seward cabası) en büyük vergi kaynağının hangi şirket olduğunu hatırlatmasını sağlamadan yerinden kalkmayacaktı. En az iki günümüz olduğunu düşünüyordum.

"Yarın değil," dedim. "Öbür gün."

"Ama *neden* baba?"

"Çünkü şerif gelecek ve Şerif Jones yaşlıdır ama aptal olduğu söylenemez. Yeni doldurulmuş bir kuyu onu şüphelendirecektir. Ama *doldurulmakta* olan bir kuyuysa... ve bunun için iyi bir sebep varsa..."

"Ne sebebi? Söyle!"

"Yakında," dedim. "Yakında."

Ertesi gün, sabahtan akşama dek çiftliğe gelen yolda bir toz bulutu görmeyi bekledik. Beklediğimiz Lars'ın kamyonu değil, şerifin aracıydı. Gelmedi. Gelen, pamuklu bluzu ve çizgili eteğiyle çok güzel görünen Shannon Cotterie'ydi. Henry'nin iyi olup olmadığını, iyiyse akşam yemeği için onlara gidip gidemeyeceğini sormaya gelmişti.

Henry iyi olduğunu söyledi ve toprak yolda el ele uzaklaşmalarını derin bir endişeyle izledim. Korkunç bir sır saklıyordu ve korkunç sırlar çok ağır olurdu. Onları paylaşmak istemek, dünyanın en doğal arzusuydu. Ve kızı seviyordu (ya da sevdiğini sanıyordu, on dört yaşındayken ikisi arasında pek fark yoktur). Daha kötüsü, bir yalan söylemek zorundaydı ve kız yalan olduğunu anlayabilirdi. Aşkın gözü kördür derler ama bu, ahmakça bir düşüncedir. Bazen gereğinden fazlasını görür.

Bahçedeki yabani otları temizledim (ottan çok bezelye köklemiştim) sonra verandada oturup pipo içerek eve dönmesini bekledim. Ay doğmadan hemen önce geldi. Başı öne düşmüş, omuzları çökmüştü ve ayaklarını sürüyordu. Onu böyle görmekten nefret ediyordum ama rahatlamıştım. Sırrını paylaşmış olsaydı sadece bir parçasını bile bu şekilde sürüyor olmazdı. Sırrını paylaşmış olsaydı eve hiç dönmeyebilirdi bile.

"Kararlaştırdığımız şeyi mi söyledin?" diye sordum oturduğunda.

"*Kararlaştırdığın* şeyi, evet."

"Ve ailesine söylememeye söz verdi?"

"Evet."

"Söyleyecek mi peki?"

İçini çekti. "Muhtemelen evet. Onları seviyor, onlar da onu. Yüzünden anlarlar herhalde ve söyletirler. Onlar yapmasalar bile muhtemelen şerife anlatır. Cotterie'lerle konuşmaya tenezzül ederse tabii."

"Lester konuşmasını sağlayacaktır. Omaha'daki patronları ona havlayacağı için o da Şerif Jones'a havlayacak. Bu böyle sürüp gidecek, nerede duracağı meçhul."

"Yapmamalıydık." Bir süre düşündükten sonra hararetle aynı şeyi fısıldadı.

Hiçbir şey söylemedim. Bir süre o da sessiz kaldı. Kızıl, gebe ayın mısırların arasından yükselmesini izledik.

"Baba? Bir bardak bira içebilir miyim?"

Hem şaşırarak hem şaşırmayarak ona baktım. Sonra içeri gittim ve ikimize birer bardak bira doldurup geldim. Bardakların birini ona uzattım. "Yarın veya öbür gün bundan bir yudum bile içmek yok, ona göre."

"Tamam." Bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu, bir yudum daha aldı. Bu kez yüzünü buruşturmamıştı.

Kısa bir süre sonra, ayın rengi gümüşe döndüğünde tuvalete gidip mısırlarla gece esintisinin birbirlerine dünyanın eski sırlarını anlatışını dinlemek için ayağa kalktım. Verandaya geri döndüğümde Henry yoktu. Yarısı içilmiş bira bardağı, basamakların yanındaki korkuluğun üstünde duruyordu. Sonra ahırda şarkı söylediğini duydum.

Gidip baktım. Kollarını Elphis'in boynuna dolamış, ineği okşuyordu. Galiba ağlıyordu. Bir süre onu seyrettim ama bir şey söylemedim. Eve döndüm, soyundum ve karımın gırtlağını kestiğim yatağa uzandım. Uyuyabilmem uzun zaman aldı. Ve sebebini anlamıyorsanız -*bütün* sebepleri- bunu okumanızın hiçbir faydası yok.

Bütün ineklerimize küçük Yunan tanrıçalarının isimlerini vermiştim ama Elphis kötü bir seçim oldu, tatsız bir şaka da denebilir. Kötülüğün zavallı, yaşlı dünyamıza nasıl geldiğinin hikâyesini hatırlamıyorsanız hafızanızı tazeleyeyim: Pandora merakına yenik düşüp kutunun kapağını açtığında bütün kötülükler dünyaya yayıldı. Aklı başına gelip kapağı geri kapattığında kutuda tek

bir şey kalmıştı. Umut tanrıçası Elphis. Ama 1922 yazında, bizim Elphis'imiz için hiç umut yoktu. Yaşlı ve huysuzdu, artık pek süt vermiyordu ve verebildiği azıcık sütü de sağmaya çalışmaktan vazgeçmiştik. Tabureye oturur oturmaz bizi tekmeliyordu. Onu önceki yıl kesip etinden faydalanmalıydık ama Harlan Cotterie'ye onu kestirmenin masrafı gözümde çok büyümüştü. Bense domuzdan büyüğünü kesmekte oldukça beceriksizdim... Şüphesiz şu an bu tespitime katılıyorsundur, sevgili okuyucu.

"Eti de karttır zaten," demişti Arlette (belki de onu sağmayı hiç denemediğinden, Elphis'e biraz acıyordu).

"En iyisi hiç uğraşmayıp kendi halinde bırakalım." Ama artık Elphis bir işe yarayacaktı *-kuyuda-* ve ölümü bize kart etten çok daha fazla fayda sağlayacaktı.

Lester'ın ziyaretinden iki gün sonra oğlumla Elphis'in başına bir yular geçirdik ve ahırın yan tarafına götürdük. Kuyuya olan yolu yarılamıştık ki Henry durdu. Gözleri dehşetle parlıyordu. "Baba! *Kokusunu* alıyorum!"

"O halde eve git ve burun deliklerine pamuk tıka. Şifoniyerin üstünde olacak."

Başı öne eğik olmasına rağmen bana yan yan bakışını gördüm. Bunların hepsi senin suçun, diyordu bakışı. Hepsi senin suçun, çünkü vazgeçemedin.

Yine de yardım edeceğinden hiç şüphem yoktu. Bana karşı hisleri ne olursa olsun bir de kız vardı ve ne yaptığını onun öğrenmesini kesinlikle istemiyordu. Yapması için Henry'yi ben zorlamıştım ama kız bunu asla anlayamazdı.

Elphis'i kuyunun kapağının yanına götürdük ve doğal olarak kapağa basmak istemeyerek ayak diredi. İplerini çekiştirerek kuyunun diğer tarafına geçtik ve ineği çürük kapağın üstüne zorla çektik. Kapak, ağırlığı altında bel verdi... esnedi... ama dayandı.

Yaşlı inek, her zamankinden daha aptal ve inatçı görünerek kapağın üstünde duruyor, dişlerinin yeşilimsi sarı kalıntılarını gösteriyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Henry.

Tam bilmediğimi söyleyecektim ki kuyunun kapağı, keskin bir çatırtıyla parçalandı. İpleri sıkıca tuttuk ama bir an, yerinden çıkmış iki kolla o kahrolası kuyunun dibini boylayacağımı sandım. Sonra yular koptu ve ayrılan parçaları kuyunun ağzında belirdi. Her iki taraftan kopmuştu. Kuyunun dibindeki Elphis acıyla böğürmeye ve ayaklarını taş duvara vurmaya başladı.

"Baba!" diye haykırdı Henry. Yumruklarını sıkmış, ağzına bastırıyordu. *"Durdur onu!"*

Elphis uzun uzun böğürdü. Tekmeleri taş duvarı dövmeye devam ediyordu.

Henry'nin kolunu kavradım ve çekip eve götürdüm. İçeri girince çocuğu Arlette'in postayla sipariş verip getirttiği kanepenin üstüne ittim ve ben dönene kadar orada kalmasını söyledim. "Unutma, artık bitmek üzere."

"Asla bitmeyecek," dedi ve yüzünü kanepeye gömdü. Elphis'in sesi evden duyulamamasına rağmen ellerini kulaklarına bastırdı. Ama Henry onu hâlâ *duyuyordu*, ben de öyle.

Kilerin en üst rafından tabancamı aldım. Sadece 22 kalibrelikti ama işimi görürdü. Harlan'ın silah sesini duymasında bir sakınca yoktu, duyarsa hikâyemizi desteklemiş olacaktı. Henry aklını, hikâyeyi anlatacak kadar başında tutabilirse elbette.

1922'de öğrendiklerimden biri de şu: Her zaman bekleyen daha kötü şeyler vardır. En korkuncunu gördüğünüzü sanırsınız, bütün kâbuslarınızı birleştirip gerçekten var olan tüyler ürpertici

bir dehşete dönüştüren zirveye ulaştığınızı düşünürsünüz ve tek teselliniz, ondan kötüsünün mümkün olamayacağıdır. Varsa bile zihniniz onunla karşılaştığında kısa devre yapacaktır ve bilmeyeceksinizdir. Ama daha kötüsü *mümkün* ve zihniniz kısa devre *yapmıyor* ve bir şekilde devam ediyorsunuz. Hayatın tüm neşesini yitirdiğinizi biliyorsunuz, yaptığınız şeyin, ümit ettiklerinize ulaşma ihtimalini ortadan kaldırdığını fark ediyorsunuz, ölenin kendiniz olmasını diliyorsunuz ama her nasılsa devam ediyorsunuz. Kendi yarattığınız bir cehennemde yaşamakta olduğunuzu görüyorsunuz ama yine de devam ediyorsunuz. Çünkü yapacak başka bir şey yok.

Elphis, karımın cesedinin üstüne düşmüştü ama Arlette'in sırıtan yüzü hâlâ tüm açıklığıyla görülebiliyordu. Başı hâlâ yukarıya, gün ışığıyla aydınlanmış dünyaya dönüktü, hâlâ bana bakıyor gibiydi. Ve sıçanlar geri dönmüştü. Tepelerine düşen inek, daha sonra Sıçan Bulvarı olarak düşünmeye başlayacağım borunun içine kaçmalarına sebep olmuştu şüphesiz. Ama sonra taze etin kokusunu almışlar ve merakla tekrar kuyuya dönmüşlerdi. Hâlâ böğürmekte ve duvarları tekmelemekte (artık tekmeleri cılızlaşmıştı) olan zavallı Elphis'in etlerini kemirmeye başlamışlardı bile. Bir tanesi ise ölü karımın kafasına korkunç bir taç gibi kurulmuş oturmaktaydı. Saç filesinde bir delik açmış ve becerikli pençeleriyle bir tutam saçı delikten çekip çıkarmıştı. Arlette'in bir zamanlar yuvarlak ve güzel olan yanakları lime limeydi.

Hiçbir şey bundan daha kötü olamaz. Dehşetin son noktasına ulaşmış olmalıyım mutlaka.

Ama evet, bekleyen daha kötü şeyler daima vardır. Ben şok ve tiksintiyle donakalmış bir halde aşağı bakarken Elphis'in tekmelerinden biri Arlette'in yüzüne isabet etti. Karımın çenesi bir

çatırtıyla kırıldı ve yüzünün burnundan aşağıda olan kısmı, bir menteşeye takılıymış gibi sola kaydı. Bir kulağından ötekine uzanan korkunç sırıtışı bozulmamıştı ama artık gözleriyle aynı hizada değildi ve bu da, görüntüye ayrı bir dehşet katıyordu. Sanki artık rüyalarıma girecek iki suratı vardı. Vücudu şilteye doğru kaymış, yerinden oynamasına sebep olmuştu. Kafasına tünemiş olan sıçan, şiltenin gerisine kaçtı. Elphis tekrar böğürdü. Henry'nin o an gelip kuyudaki manzarayı görmesi halinde onu tüm bunların bir parçası haline getirdiğim için beni oracıkta öldürebileceğini düşündüm. Öldürülmeyi hak ediyordum muhtemelen. Ama ölürsem yalnız kalırdı. Yalnız ve savunmasız.

Kapağın bir parçası kuyunun içine düşmüştü; bir parçası hâlâ kenardan sarkıyordu. Tabancamı doldurdum, kapağın eğimli yüzeyine dayadım ve boynu tuhaf bir açıyla dönmüş, başı duvara dayanmış halde yatmakta olan Elphis'e nişan aldım. Ellerimin titremesinin geçmesini bekledim ve tetiği çektim.

Tek atış yetmişti.

Eve döndüğümde Henry'nin kanepede uyuyakalmış olduğunu gördüm. Bunun tuhaf olduğunu düşünemeyecek kadar şok içindeydim. O an bana dünya üzerinde tek gerçek ümitli şey oymuş gibi göründü: Lekelenmişti ama bir daha asla temiz olamayacak kadar kirlenmemişti. Eğilip yanağından öptüm. Hafifçe inleyip başını çevirdi. Onu orada bıraktım ve aletlerimi almak için ahıra gittim. Üç saat sonra yanıma geldiğinde kapağın kırılıp kenardan sarkan parçasını yerinden çıkarmış ve kuyuyu doldurmaya başlamıştım.

"Yardım edeyim," dedi tekdüze bir sesle.

"Güzel. Kamyonu al ve batıdaki çitlerin önündeki toprak yığınına git..."

"Tek başıma mı?" Sesindeki inanmazlık belli belirsizdi, yine de herhangi bir duygu kırıntısı duymak beni cesaretlendirmişti.

"İleri viteslerin hepsini biliyorsun, geri vitesi de bulabilirsin, değil mi?"

"Evet..."

"O halde sorun yok demektir. Elimde halihazırda yeterince iş var. Sen döndüğünde en kötü kısmı bitmiş olur muhtemelen."

Yine en kötü kısmının hiçbir zaman bitmeyeceğini söylemesini bekledim ama bir şey demedi. Küreği alıp kuyuyu doldurma işine geri döndüm. Arlette'in kafasının tepesini ve filedeki delikten çıkan o bir tutam korkunç saçı hâlâ görebiliyordum. Ölü karımın bacaklarının arasına çöreklenmiş yeni doğmuş sıçan yavruları bile olabilirdi.

Kamyonun motorunun öksürür gibi bir ses çıkardığını duydum. Ardından bir kez daha. Çevirme kolunun geri tepip Henry'nin kolunu kırmamasını umdum.

Kolu üçüncü çevirişinde yaşlı kamyonumuzun motoru çalıştı. Henry birkaç kez gaz verdikten sonra uzaklaştı.

Gideli neredeyse bir saat olmuştu ama geri döndüğünde kamyonun kasası taş ve toprakla doluydu. Kamyonu kuyunun yanına park edip motoru durdurdu. Gömleğini çıkarmıştı, terle kaplı göğsü çok zayıf görünüyordu; kaburgalarını sayabiliyordum. En son ne zaman eli yüzü düzgün bir öğün yediğini hatırlamaya çalıştım ve önce yapamadım. Sonra annesini öldürdüğümüz gecenin sabahında yaptığımız kahvaltıda yediğini hatırladım.

Bu akşam ona güzel bir yemek yedireceğim. İkimizin de buna ihtiyacı var. Biftek yok ama buz kutusunda domuz eti olacak...

"Şuraya bak," dedi yine o tekdüze sesle ve eliyle işaret etti.

Çiftliğe yaklaşan toz bulutunu gördüm. Eğilip kuyuya baktım. Yeterince dolmamıştı. Elphis'in vücudunun yarısı hâlâ görünüyordu.

Bunun bir sakıncası yoktu elbette ama kanlı şiltenin köşesi de hâlâ görülebiliyordu.

"Yardım et bana," dedim.

"Yeterince zamanımız var mı baba?" Sesinde sadece hafif bir ilgi vardı.

"Bilmiyorum. Belki. Orada dikilip duracağına yardım et."

Diğer kürek, kuyunun parçalanmış, kıymıklı kapağının yanında, ahırın duvarına yaslanmış halde duruyordu. Henry küreği kaptı ve kamyonun kasasındaki toprakları kuyuya mümkün olduğunca çabuk bir şekilde doldurmaya başladık.

Kasabanın şerifinin kapısında altın yıldız, tepesinde yanardöner ışığı olan aracı odun kesme kütüğünün yanına yanaştığında (George ve tavuklar bir kez daha kaçıştı) Henry'yle gömleklerimizi çıkarmış halde verandanın basamaklarında oturmuş, Arlette James'in son yaptığı şeyi paylaşıyorduk: Bir sürahi limonata. Şerif Jones araçtan indi, kemerini düzeltti, Stetson şapkasını çıkardı, grileşen saçlarını parmaklarıyla geri taradı ve şapkasını tekrar giyip, kaşlarının üstünden başlayıp aşağıda kalan kızarmış bölümden ayrılan beyaz derisinin hizasına dek indirdi. Tek başınaydı. Bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

"İyi günler beyler." Çıplak göğüslerimize, kirli ellerimize ve terli yüzlerimize baktı. "Bugün ağır işlerle uğraştınız galiba?"

Tükürdüm. "Benim suçum."

"Öyle mi?"

"İneklerimizden biri eski kuyuya düştü," dedi Henry.

Jones tekrarladı. "Öyle mi?"

"Öyle," dedim. "Bir bardak limonata alır mısın şerif? Arlette yaptı."

"Arlette yaptı demek? Ne o, geri dönmeye mi karar vermiş?"

"Hayır," dedim. "En sevdiği kıyafetlerini götürüp limonatayı bırakmış. Bir bardak buyur."

"Alırım. Ama önce tuvaletinizi kullanmam gerek. Elli beşimi geçtiğimden beri her çalıya işer oldum. Kahrolası günümü epey zorlaştırıyor."

"Evin arkasında. Patikayı takip edersen kapısındaki hilali görürsün."

Bu, bütün yıl boyunca duyduğu en komik espriymiş gibi güldü ve evin arkasına doğru yürüdü. Yürürken durup pencereden içeri bakacak mıydı? İşinin ehliyse yapardı ve çok iyi bir şerif olduğunu daha önce duymuştum. En azından gençliğinde öyleydi.

"Baba," dedi Henry alçak sesle.

Ona baktım.

"Keşfederse başka hiçbir şey yapamayız. Yalan söyleyebilirim ama birini daha öldüremeyiz."

"Peki," dedim. Kısacık bir konuşmaydı ama sonraki sekiz yılda bu konuşmamızı pek çok kez düşündüm.

Şerif Jones pantolonunun düğmesini ilikleyerek geri döndü.

"İçeriden şerife bir bardak getir," dedim Henry'ye.

Henry eve girdi. Jones düğmesini ilikledikten sonra şapkasını çıkardı, saçını yine geri itti ve şapkayı tekrar giydi. Rozeti, öğle sonrası güneşi altında parlıyordu. Kalçasındaki tabanca büyüktü; Jones, Büyük Savaş'a katılamayacak kadar yaşlıydı ama kılıf ordu malı gibi görünüyordu. Belki oğluna aitti. Oğlu cephede ölmüştü.

"Tuvalet hoş kokuyor," dedi. "Sıcak günlerde böylesi daha güzel."

"Arlette neredeyse sürekli kireç koyardı," dedim. "Eve dönmezse onun yerine ben devam edeceğim. Verandaya gel de gölgede oturalım."

"Gölge kulağa iyi geliyor ama oturmayacağım. Omurgamı esnetmem lazım."

Üstünde BABA yazılı minder olan sallanan sandalyeye oturdum. Şerif yanımda dikilmiş bana bakıyordu. Bu pozisyon hiç hoşuma gitmemiş olsa da tahammül etmeye çalıştım.

Henry elinde bir bardakla geri geldi. Şerif Jones kendine limonata koydu, bir yudum alıp tattı, sonra bir dikişte çoğunu bitirip dudaklarını yaladı.

"Güzel. Ne çok tatlı, ne çok ekşi, tam kıvamında." Güldü. "Masalda üç ayının evine giren kız gibiyim, değil mi?" Limonatasının kalanını bitirdi ama Henry yeniden doldurmayı teklif edince başını iki yana salladı. "Hemingford Home'a dönüşte her direğin dibine işememi mi istiyorsun yoksa? Ve sonra Hemingford kasabasına varana kadar adım başı durmamı?"

"Ofisini taşıdın mı?" diye sordum. "Hemingford Home'da olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim zaten. Beni kasabadaki şerif koltuğuna oturtmaya kalkarlarsa aynı gün istifa eder, yerimi oldum olası koltuğumda gözü olan Hap Birdwel'e bırakırım. Yok yok, kasabaya bir duruşma için gideceğim. Basit bir evrak işi aslında ama gitmem şart. Yargıç Cripps'in nasıl olduğunu bilirsin... Yok, bilmezsin herhalde, ne de olsa kanunlara uyan bir vatandaşsın. Huysuzun tekidir ve biri geç kalırsa daha da çekilmez olur. Onun için sırf doğruyu söyleyeceğime yemin ederim demek ve birkaç resmi evraka imzamı atmak

için bile olsa acele etmeli ve vaktinde orada olmalıyım. Kahrolası Maxwell dönüşte arızalanmaz umarım."

Hiçbir şey söylemedim. Acelesi olan biri gibi *konuşmuyordu* ama belki de tarzı buydu.

Şapkasını çıkarıp saçlarını yine geriye taradı ama bu kez şapkayı tekrar giymedi. Açık yüreklilikle bana baktı, ardından bakışları Henry'ye kaydı, sonra yine bana döndü. "Buraya kendiliğimden gelmediğimi biliyorsunuz sanırım. Karıkoca arasındaki meselelerin ikisi arasında kalması gerektiğine inanırım. Öyle olmalı, değil mi? İncil, Korinthoslulara Mektup'ta erkeğin evin reisi olduğunu söyler, kadının öğrenmesi gereken bir şey varsa evde, kocasından öğrenir. Tek patronum İncil olsaydı, sadece orada yazılanları uygulardım ve hayat çok daha basit olurdu."

"Bay Lester'ın seninle birlikte gelmediğine şaşırdım," dedim.

"Ah, gelmek istedi ama ben reddettim. Arama emri çıkartmamı da istedi ama ona gerek olmadığını söyledim. Etrafa bakmama ya izin vereceğini ya da vermeyeceğini söyledim." Omuz silkti. Yüzü sakindi ama gözlerinde keskin bir bakış vardı: Araştırıyor ve arıyor, arıyor ve araştırıyordu.

Henry bana kuyuyu sorduğunda ona, "Onu izleyip ne kadar dikkatli olduğuna bakacağız," demiştim. "Dikkatliyse kuyuyu kendimiz göstereceğiz. Bir şey saklıyormuş gibi görünemeyiz. Başparmağımı kaldırdığımı görürsen şansımızı deneyeceğiz demektir. Ama anlaşmamız gerek Henry. Sen de başparmağını kaldırmazsan hiçbir şey söylemeyeceğim."

Bardağımı kaldırıp limonatamın son yudumunu içtim. Henry'nin bana baktığını görünce başparmağımı oynattım. Sadece birazcık. Bir kas seğirmesi bile olabilirdi.

"Şu Lester denen adam ne düşünüyor?" diye sordu Henry içerlemiş bir sesle. "Annemi bağlayıp kilere kapattığımızı mı?" İki yana sarkıttığı elleri hiç kıpırdamıyordu.

Şerif Jones içten bir kahkaha atınca kemerinin üstünden sarkan koca göbeği sarsıldı. "Onun *ne* düşündüğünü bilemem, değil mi? Pek umurumda da değil açıkçası. Avukatlar, insan doğasının derisindeki pirelerdir. Bunu söyleyebiliyorum, çünkü hayatım boyunca onlar için, bazen de onlara karşı çalıştım. Ama..." Keskin bakışları bana döndü. "Sırf *ona* izin vermediğin için içeri bir göz atmayı düşünebilirim. Bu konuda çok ısrarcıydı."

Henry kolunu kaşıdı ve o arada başparmağının iki kez kıpırdadığını gördüm.

"Onu içeri almadım, çünkü adamdan hoşlanmadım," dedim. "Gerçi itiraf edeyim, kapıma gelen Havari Yuhanna bile olsa Cole Farrington için çalıştığını bildiğim sürece evime sokmazdım."

Şerif Jones bunun üstüne bir kahkaha patlattı: "Hah, hah, hah!" Ama gözleri gülmüyordu.

Ayağa kalktım. Ayakta olmak beni rahatlatmıştı. Bu şekilde Jones'a neredeyse on santim yukarıdan bakıyordum. "Buyur, istediğin gibi bak."

"Sağ olasın. İşim böylece çok daha kolaylaşmış oldu. Dönüşte Yargıç Cripps'le uğraşmak zorunda olmak bir gün için yeter de artar bile. Bir de Farrington'ın avukatlarının dırdırını çekemem."

Önde ben, en arkada Henry olmak üzere eve girdik. Oturma odasının ne kadar derli toplu, mutfağın ne kadar temiz olduğuna dair bir iki iltifattan sonra koridora geçtik. Şerif Jones, Henry'nin odasına formalite icabı kısaca göz attı ve sonra asıl hedefe vardık. Yatak odamızın kapısını, içimde tuhaf bir kesinlik hissiyle açtım:

Temizlediğimiz kan hâlâ orada olacaktı. Yerde koca bir gölcük oluşturmuş, duvarlara sıçramış, yeni şilteyi kıpkızıl ıslatmış bir halde. Şerif Jones odaya bakacaktı. Sonra bana dönecek, kemerine asılı olan kelepçeleri çıkaracak ve, "Seni Arlette James'i öldürmek suçundan tutukluyorum, tamam mı?" diyecekti.

İçeride ne kan ne de kan kokusu vardı, çünkü odayı günlerce havalandırmıştım. Yatak düzeltilmişti ama Arlette'in yaptığı gibi değil, ayaklarım şerifin oğlunun öldüğü savaşa gitmeme engel olmuş olsa da benim ordununkine benzer yöntemlerimle. Düztabansanız Almanları öldürmeye gidemezdiniz. Düztaban erkekler sadece karılarını öldürebilirdi.

"Çok güzel bir oda," dedi Şerif Jones. "Sabah güneşini alıyor, değil mi?"

"Evet," dedim. "Öğleden sonraları ise serin oluyor. Yazın bile, çünkü güneş diğer tarafa bakıyor." Dolaba yürüyüp kapağını açtım. O kesinlik hissi, daha da kuvvetli bir şekilde geri döndü. "Yorgan nerede?" diye soracaktı. "En üstteki rafta duran yorgan?"

Sormadı elbette ama onu davet edince hevesle yaklaştı. Keskin bakışlı parlak yeşil gözleri, neredeyse kedimsi, her köşeyi araştırdı. "Ne çok kıyafeti varmış."

"Evet," dedim. "Arlette giysileri ve posta sipariş kataloglarını çok severdi. Ama sadece bir valiz götürdüğüne göre iki tane var, öteki şu arka köşedeki, gördün mü? Herhalde sadece en sevdiklerini aldı. Ve en pratik olanları sanırım. İki çift pantolonu ve bir çift kotu vardı. Pantolon giymeyi pek tercih etmezdi ama hepsi gitmiş."

"Pantolonlar yolculuk için idealdir ama, değil mi? Kadın olsun erkek olsun, yolculuk için pantolon en rahatı. Ve bir kadın bu yüzden pantolonu tercih edebilir. Acelesi varsa tabii."

"Herhalde."

"En değerli takılarını ve anneannemle dedemin fotoğrafını da götürmüş," dedi Henry arkamızdan. Bir an irkildim, orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Öyle mi yapmış? Eh, böylesi beklenirdi sanırım."

Kıyafetlere bir bakış daha attıktan sonra kapağı kapattı. "Güzel oda," dedi elinde Stetson'ıyla koridora doğru yürürken. "Güzel *ev*. Böyle güzel bir evi terk etmek için kadının çıldırmış olması lazım."

"Annemin iki lafından biri büyükşehirdi," dedi Henry ve içini çekti. "Bir tür dükkân açmayı kafasına takmıştı."

"Sahi mi?" Şerif Jones ona yeşil kedi gözleriyle baktı. "Eh! Öyle bir iş için sermaye gerekir, değil mi?"

"Babasından kalan arazi var," dedim.

"Evet, doğru ya." Unutmuş gibi mahcup bir şekilde güldü. "Belki en hayırlısı olmuştur. 'Sivri dilli, öfkeli bir kadınla yaşamaktansa çorak arazide yaşamak daha iyidir,' der İncil, Süleyman'ın Meselleri'nde. Gittiğine seviniyor musun evlat?"

"Hayır," dedi Henry gözyaşları yanaklarından süzülerek. Her bir damlaya minnet duydum.

"Tamam, tamam," dedi Şerif Jones ve formalite icabı birkaç teselli cümlesi sarf ettikten sonra ellerini tombul dizlerine koyup eğilerek yatağın altına baktı. "Bir çift kadın ayakkabısı görüyorum. Oldukça eskiler. Derisi yumuşamıştır, yürüyüş için ideal olmalı. Yalınayak gitmiş olamaz, değil mi?"

"Bez ayakkabılarını giymiş," dedim. "Onlar eksik."

Öyleydiler gerçekten. Arlette'in bahçe ayakkabılarım dediği, soluk yeşil ayakkabılar. Onları kuyuyu doldurmaya başlamadan hemen önce hatırlamıştım.

"Ah!" dedi şerif. "Bir gizem daha çözüldü." Yelek cebinden gümüş kaplama bir saat çıkarıp baktı. "Artık gitsem iyi olur. Zaman su gibi akıyor."

Evin içinde yine tek sıra halinde yürüdük. Henry en arkadaydı, belki görünmeden gözyaşlarını silmek istiyordu. Şerifle birlikte, kapısında yıldız olan Maxwell sedanının yanına gittik. Durup oğluma ürkütücü bir şefkatle baktığı sırada ona kuyuyu görmek isteyip istemediğini sormak üzereydim; ne diyeceğimi kafamda tasarlamıştım bile.

"Cotterie'lere uğradım," dedi."

"Ya, öyle mi?" dedi Henry.

"Dedim ya, bugünlerde her çalıya işiyorum ama yakınlarda tuvalet varsa onu kullanmayı tercih ediyorum. İnsanların tuvaletlerini temiz tuttuğunu ve işimi görürken bir eşekarısına kurban gitmemeyi umuyorum tabii. Cotterie'ler temiz insanlar. Kızları da çok güzel. Seninle yaşıt, değil mi?"

"Evet efendim." Sesi, *efendim* derken hafifçe yükselmişti.

"Ondan hoşlanıyorsun galiba? Annesinin dediğine göre o da sana karşı boş değilmiş."

"Öyle mi dedi?" diye sordu Henry. Sesi hem şaşkın hem hoşnuttu.

"Evet. Bayan Cotterie annen yüzünden üzgün olduğunu ve Shannon'ın bu konuda söylediğin bir şeyi ona anlattığını söyledi. Ona ne olduğunu sordum ama söylemenin ona düşmediğini, Shannon'a sormam gerektiğini söyledi ve ben de sordum."

Henry ayaklarına bakıyordu. "Ona kimseye söyleme demiştim."

"Bu yüzden ona kızmayacaksın, değil mi?" diye sordu Şerif Jones. "Yani göğsünde yıldız olan benim gibi kocaman biri, onun

gibi küçük bir kızdan bildiklerini anlatmasını isteyince kızın karşı koyması pek mümkün değildir, değil mi? Anlatmak zorundadır, değil mi?"

"Bilmem," dedi Henry başını yerden kaldırmayarak. "Galiba öyle." Mutsuz *rolü* yapmıyordu, gerçekten *mutsuzdu*. Her şey tam umduğumuz gibi gittiği halde.

"Shannon, annenle babanın o yüz dönümün satılması hakkında büyük bir kavga ettiğini ve babanın tarafını tuttuğun için Bayan James'in sana vurduğunu söyledi."

"Evet," dedi Henry cansız bir sesle. "Çok içmişti."

Şerif Jones bana döndü. "Sarhoş muydu yoksa sadece çakırkeyif miydi?"

"İkisinin arasıydı," dedim. "Sarhoş olsaydı kalkıp eşyalarını toplayarak evi bir hırsız gibi sinsice terk etmek yerine bütün gece uyurdu."

"Ayılınca geri döneceğini düşündün, değil mi?"

"Evet. Asfalt yola altı kilometreden fazla var. Geri döneceğinden emindim. Ama tam ayılamadan biri yoldan geçip onu aracına almış olmalı. Muhtemelen Lincoln-Omaha arasında mal taşıyan bir kamyon şoförüdür."

"Evet, benim tahminim de o yönde. Eminim Bay Lester'la temas kurduğunda ondan haber alırsın. Bundan sonra hayatını tek başına sürdürmeye kararlıysa paraya ihtiyacı olacak."

Demek onu da biliyordu.

Bakışları keskinleşti. "Hiç parası var mıydı Bay James?"

"Şey..."

"Çekinmeye gerek yok. İtiraf etmek ruha iyi gelir. Katolikler iyi bir noktaya parmak basmış, değil mi?"

"Şifoniyerde sakladığım bir kutu vardı. Önümüzdeki ay başlayacak hasat zamanında işçilere ödeme yapmak için kutuya iki yüz dolar koymuştum."

"Ve Bay Cotterie'ye," diye hatırlattı Henry. Sonra Şerif Jones'a döndü. "Bay Cotterie'nin bir hasat makinesi var. Bir Harris Giant. Neredeyse yepyeni."

"Evet, evet, evinin önünde görmüştüm. Amma da büyük, değil mi? Kutudaki paranın hepsi gitmiş mi yani?"

Yüzümde acı bir gülümsemeyle ona baktım ama gülümsemekte olan, gerçekte ben değildim; Sinsi Adam, Şerif Jones aracını avluya park ettiği an dizginleri eline almıştı. "Yirmi dolar bırakmış. Pek cömert davranmış. Ama Harlan Cotterie, aracının kirası için yirmi dolar alıyor, yani *onu* halledebileceğim. İşçilerin gündeliğine gelince, herhalde bankadaki Stoppenhauser'dan az bir miktar kredi alabilirim. Farrington Şirketi'ne bir iyilik borçlu değilse tabii. Öyle bile olsa en iyi yardımcım yanı başımda."

Henry'nin saçlarını karıştırmaya yeltendim. Utanarak elimden kaçtı.

"Eh, Bay Lester'a verilecek pek çok haberim var, değil mi? Duydukları hoşuna gitmeyecek ama sandığı kadar zekiyse Arlette James'in her an ofisinin kapısını çalabileceğini bilecektir. İnsanlar cüzdanları boşaldıkça ortaya çıkmaya başlar, değil mi?"

"Tecrübelerime göre öyle," dedim. "Soracakların bu kadarsa artık oğlumla işimize geri dönsek iyi olacak şerif. O işe yaramaz kuyuyu üç yıl önce doldurmalıydım. Yaşlı bir ineğim..."

"Elphis." Henry rüyadaymış gibi konuşmuştu. "İsmi Elphis'ti."

"Elphis," diye onayladım. "Ahırdan kaçıp gezinti yapmaya kalkmış ve kuyunun kapağına basıp içine düşmüş. Kendi başına ölme-

yi de becerememiş. Onu vurmak zorunda kaldım. Ahırın arkasına dolaş da bak, kahrolası tembel hayvanın ayakları hâlâ görünüyor. Onu oraya gömeceğiz ve o eski kuyuya bundan sonra Wilfred'in Aptallığı adını vereceğim."

"Eh, görmek lazım, değil mi? Görülesi bir manzara olduğundan eminim. Ama şu huysuz yargıcı bekletmesem iyi olur. Başka zaman." Homurdanarak arabasına bindi. "Limonata ve nezaketiniz için teşekkürler. Beni buraya kimin gönderdiği düşünülürse bu kadarı fazla bile."

"Önemi yok," dedim. "Hepimizin yapması gereken bir işi var."

"Ve taşıyacak yükü." Keskin bakışları yine Henry'yi buldu. "Bay Lester bir şey gizlediğinden emindi evlat. Gerçekten de gizliyordun, değil mi?"

"Evet efendim," dedi Henry o cansız ve bir şekilde korkunç sesiyle. Sanki tüm duyguları, Pandora'nın kutusunun içindekiler gibi uçup gitmişti. Ama Henry ve benim için Elphis yoktu; bizim Elphis'imiz ölmüş, kuyunun dibinde yatıyordu.

"Bana sorarsa yanıldığını söyleyeceğim," dedi Şerif Jones. "Bir şirket avukatının, alkollü bir annenin oğluna el kaldırdığını bilmesine gerek yok." Elini koltuğunun altına uzatıp yokladı ve çok tanıdık, S şeklinde bir alet çıkarıp Henry'ye uzattı. "Bu ihtiyarın omzuyla koluna bir iyilik yapar mısın evlat?"

"Seve seve efendim." Henry kolu alıp Maxwell'in önüne geçti.

"Bileğine dikkat et!" diye bağırdı Jones. "Bir boğa gibi geri tepiyor!" Sonra bana döndü. Gözlerindeki o araştıran pırıltı kaybolmuştu. Yeşil de öyle. Gözleri, bulutlu bir gündeki gölün rengi gibi mat, sert bir griydi. Bir demiryolu evsizini öldürmeye ramak kalacak kadar dövüp, uykusu kaçmayacak bir adamın yüzüydü. "Bay James," dedi. "Size bir soru sormam gerek. Erkek erkeğe."

"Pekâlâ," dedim ve kendimi geleceğinden emin olduğum soruya hazırlamaya çalıştım. *Kuyuda bir inek daha var mı? Arlette adında bir inek?*

"İsterseniz adını ve eşkâlini kayıp listesine ekleyebilirim. Omaha'dan öteye gitmemiştir, değil mi? Sadece yüz seksen papelle olacak iş değil. Ve hayatı boyunca ev hanımlığı yapmış bir kadının saklanmayı becerebileceğini sanmıyorum. Muhtemelen şehrin ucuza oda kiralanan doğu kesimindedir. Onu geri getirtebilirim. İsterseniz saçından *sürüklettiririm*."

"Bu çok cömert bir teklif ama..."

Donuk, gri gözler beni inceledi. "Cevap vermeden önce bir süre düşün. Bazen kadın kısmına elinle konuşman gerekir, anlarsın ya. Ondan sonra laf anlarlar. Bazı kadınlar ancak dayaktan anlar. Biraz düşün."

"Düşüneceğim."

Maxwell'in motoru kükreyerek canlandı. Elimi uzattım, karımın boğazını kesen elimi; ama Şerif Jones fark etmedi. Tüm dikkatini Maxwel'in motoruna ve gaz ayarına vermişti.

İki dakika sonra, yolun ilerisinde giderek küçülen bir toz bulutu olmuştu.

"Bakmak istemedi bile," dedi Henry şaşkınlıkla.

"Evet."

Bunun iyi bir şey olduğu sonradan anlaşıldı.

Geldiğini görünce kuyuya var gücümüzle toprak atmıştık ve Elphis'in arka ayaklarından birinin haricinde hiçbir şey görünmez olmuştu. Ayak, kuyunun ağzından yaklaşık bir buçuk metre aşağıdaydı. Bir sinek bulutu, üzerinde dönerek uçmaktaydı. Şerif görse

şaşırırdı gerçekten, hele ayağın görünen ucunun önündeki toprağın nabız gibi atmaya başladığını görse iyice şaşırırdı.

Henry küreği bırakıp koluma yapıştı. Hava çok sıcaktı ama eli buz gibiydi. "Bu annem!" diye fısıldadı. Suratı, sadece gözlerden ibaret gibiydi. *"Çıkmaya çalışıyor!"*

"Saçmalamayı kes," dedim ama gözlerimi toprağın kıpırdayan bölümünden alamıyordum. Sanki kuyu canlıydı ve gizli kalbinin atışlarını görüyorduk.

Sonra nabız gibi atan bölgenin etrafına topraklar saçıldı ve tam ortasında bir sıçan belirdi. Zift damlalarına benzeyen kapkara gözleri parlak güneş altında kırpıştı. Neredeyse yetişkin bir kedi iriliğindeydi. Bıyıklarına kahverengi saç filesinden kopan kanlı bir parça takılmıştı.

"Ha s.ktir!" diye bağırdı Henry.

Bir şey, kulağımın birkaç santim ötesinden ıslık çalarak geçti ve Henry'nin küreği, şaşkınca bakmakta olan sıçanın kafasını ikiye böldü.

"Onu annem gönderdi," dedi Henry. Sırıtıyordu. "Sıçanlar artık ona ait."

"Öyle bir şey yok. Çok üzgünsün sadece."

Küreği yere atıp kuyudaki toprağın üstüne doldurmaya niyetlendiğimiz kaya parçalarına doğru yürüdü. Kayaların üstüne oturup dalgınca bana baktı. "Emin misin? Hayaletinin bize musallat olmadığından emin misin? Diyorlar ki, cinayete kurban gidenlerin ruhlarının katillerine..."

"Ağzı olan konuşuyor. Yok yıldırım asla aynı yere ikinci kez düşmezmiş, yok ayna kırılırsa yedi yıl uğursuzluk olurmuş, yok gece yarısı öten çobanaldatan aileden birinin öleceğinin habercisiymiş." Mantıklı konuşuyordum ama gözlerim hâlâ ölü sıçanın

üstündeydi. Ve saç filesi parçasının. Aşağıda, karanlıkta, hâlâ o saç filesini takıyordu ama artık filede bir delik vardı ve bir tutam saçı o delikten çıkıyordu.

Bu yaz ölü kadınlarda son moda bu, diye düşündüm.

"Küçükken bir çatlağa basarsam annemin belinin kırılacağına gerçekten inanırdım," dedi Henry düşüncelere dalmış bir halde.

"Bak, gördün mü?"

Pantolonunun kıçındaki kaya tozlarını silkeleyerek yanıma geldi. "Onu iyi hakladım ama, değil mi?"

"Hem de nasıl!" Ve sesimin kulağa nasıl geldiğinden emin olmadığım için -hayır, kesinlikle emin olamıyordum- sırtına aferin dercesine vurdum.

Henry hâlâ sırıtıyordu. "Şerif onu davet ettiğinde kabul edip kuyuya bakmaya gelse ve sıçanın toprağın içinden çıktığını görse daha fazla soru sorabilirdi, sence de öyle değil mi?"

Bu fikre dair bir şey, Henry'nin histerik kahkahalar atmaya başlamasına sebep oldu. Kahkahaları dört beş dakika sürdükten sonra kendiliğinden kesildi. Bu arada, ineklerin mısırların arasına dalmasını engelleyen çitin üstüne tünemiş kargaların ürküp uçmasına sebep olmuştu. İşimizi bitirdiğimizde güneş çoktan batmıştı ve ahırın çatısındaki baykuşların ay doğmadan önce ava çıkıp öttüğünü duymaya başlamıştık. Toprağın üzerine doldurduğumuz taş parçalarını aralarında hiç boşluk kalmayacak şekilde yerleştirmiştik, yüzeye daha fazla sıçanın çıkabileceğini sanmıyordum. Kırık kapağı tekrar yerine koymamıştık, gerek yoktu. Henry neredeyse normal haline dönmüş gibiydi, ikimizin de o gece doğru düzgün uyuyabileceğini düşündüm.

"Sosis, fasulye ve mısır ekmeğine ne dersin?" diye sordum.

"Jeneratörü çalıştırıp radyoda *Hayride Party*'yi dinleyebilir miyim?"

"Tabii efendim, dinleyebilirsin."

Bunun üzerine eskisi gibi gülümsedi. "Teşekkürler baba."

Dört kişiye yetecek kadar yemek pişirdim ve hepsini silip süpürdük.

İki saat sonra, oturma odasındaki koltuğuma gömülmüş *Silas Marner*'ı okurken Henry üzerinde sadece şortuyla odasından çıkıp geldi. Bana ağırbaşlı bir ifadeyle baktı. "Annem her gece dua etmem için ısrar ederdi, biliyor muydun?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Hâlâ mı? Hayır. Bilmiyordum."

"Evet. Doğru olmadığını söyleyerek üstümde pantolon yokken bana bakmamaya başladıktan sonra bile. Ama artık dua edemem, bundan sonra asla yapamam. Diz çöktüğümde Tanrı'nın canımı alacağına inanıyorum."

"Bir Tanrı varsa," dedim.

"Umarım yoktur. Yoksa kendimi çok yalnız hissederim ama umarım yoktur. Herhalde bütün katiller olmadığını ümit ediyordur. Çünkü cennet yoksa cehennem de yoktur."

"Onu öldüren bendim oğlum."

"Hayır birlikte yaptık."

Bu doğru değildi, daha çocuk sayılırdı ve zorla aklını çelmiştim ama ona göre doğruydu ve galiba hep de öyle olacaktı.

"Ama benim için endişelenmene gerek yok baba. Ağzımdan kaçıracağımı düşündüğünü biliyorum, muhtemelen Shannon'a. Veya suçluluk hissimin altında ezilip Hemingford Home'a giderek her şeyi itiraf edeceğimi."

Bu düşünceler elbette aklımdan geçmişti.

Henry başını yavaşça ve anlayışla iki yana salladı. "Şerifin her şeye nasıl baktığını gördün mü? *Gözlerini* gördün mü?"

"Evet."

"Ağustostan önce on beşimi doldurmayacağıma falan aldırmadan ikimizi birden elektrikli sandalyeye göndermeye hazırdı, bundan hiç şüphem yok. Hatta bizi sandalyeye oturttuklarında bizzat gelip..."

"Sus Hank. Bu kadarı yeter."

Ama onun için yetmemişti. "... İdamımızı izleyeceğinden eminim. Bunun gerçekleşmesine hiçbir zaman izin vermeyeceğim. Göreceğim son şey, o gözler olmayacak." Az önce söylediklerini düşündü. "Buna *asla* izin vermeyeceğim. *Asla*."

"Git uyu Henry."

"Hank."

"Hank. Git uyu artık. Seni seviyorum."

Gülümsedi. "Biliyorum ama hak ettiğim söylenemez." Cevap vermeme kalmadan uzaklaştı.

Böylece yatağa gittik. Baykuşlar avlanır, Arlette tekme yemiş suratının alt kısmı bir yana kaymış halde kuyunun derinliklerinde otururken uyuduk. Ertesi sabah güneş doğdu. Mısırlar için güzel bir gündü. Her zamanki işlerimizi yaptık.

Öğle yemeğini hazırlamak için sıcaktan pişmiş ve yorulmuş bir halde eve döndüğümde kapının önünde üstü kapalı bir kap yemek buldum. Kapağın kenarına sıkıştırılmış bir not vardı. Üzerinde, *Wilf, yaşadığın sorunlar için çok üzgünüz ve elimizden gelen yardımı yapacağız. Harlan bu yaz hasat makinesinin kirasını düşünmemeni söyledi. Karından haber alırsan lütfen*

bize de söyle. Sevgiler, Sallie Cotterie. Not: Henry, Shan'i ziyarete gelirse onunla yabanmersini keki göndereceğim, yazıyordu.

Yüzümde bir gülümsemeyle notu tulumumun göğüs cebine soktum. Arlette'ten sonraki hayatımız başlamıştı.

Tanrı dünyada yaptığımız iyilikler için bizi ödüllendiriyorsa -Eski Ahit öyle diyor ve Püritenler kesinlikle buna inanıyor- belki de şeytan da yaptığımız kötülükler için bizi ödüllendiriyordur. Kesin konuşamam ama o yazın iyi bir yaz olduğunu söyleyebilirim; mısırlara iyi gelecek bol bol güneş ve bir dönümlük alana ekili sebzelerimize yetecek kadar yağmur görmüştük. Bazı günler şimşekler çakıp gök gürledi ama orta batıdaki çiftçilerin korktuğu, ekinleri mahveden o şiddetli rüzgârları yaşamadık. Harlan Cotterie, Harris Giant'ıyla geldi ve alet bir kez bile arızalanmadı. Farrington Şirketi'nin işlerime burnunu sokacağından korkmuştum ama hiç karışmadılar. Bankadan kredimi sorunsuzca aldım ve ekim ayında hepsini geri ödeyebildim, çünkü o yıl mısır fiyatları tavan, taşıma ücretleri taban yaptı. Biraz tarih bilginiz varsa bu ikisinin -ürün ve taşıma fiyatları- 1923 yılında yer değiştirdiğini ve o gün bugündür öyle kaldığını bilirsiniz. Orta batıdaki çiftçiler için Büyük Bunalım, Chicago Tarım Borsası ertesi yaz çöktüğünde başladı.

Ama 1922 yazı, her çiftçinin hayalindeki kadar mükemmeldi. O yazı gölgeleyen tek bir olay oldu, yine büyükbaş tanrıçalarımızdan biriyle ilgiliydi. Birazdan onu da anlatacağım.

Bay Lester iki kere daha geldi. Başımızın etini yiyerek bizi zorlamaya çalıştı ama elinde hiçbir kozu yoktu ve o da bunu biliyor olmalıydı - çünkü o temmuz ayında oldukça sıkıntılı görünüyordu. Herhalde patronları *onun* başının etini yiyordu ve o da acısını bizden çıkarıyordu. Ya da çıkarmaya çalışıyordu. İlk seferinde bize sorudan ziyade üstü kapalı iddialar olan pek çok soru yöneltti. Karı-

mın bir kaza geçirmiş olduğunu düşünüyor muydum? Geçirmiş olmalıydı, yoksa yüz dönümün satışı için onunla temas kurardı ya da kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp çiftliğe geri dönerdi, değil mi? Ya da belki yolda karşısına kötü niyetli biri çıkmıştı? Böyle şeyler olurdu, değil mi? Bu durum benim de işime gelirdi, değil mi?

İkinci gelişinde hem sıkıntılı hem ümitsiz görünüyordu ve lafı hiç dolandırmadan aklından geçenleri söyledi: Karım çiftlikte bir kaza mı geçirmişti? Olan bu muydu? Ölü ya da diri, henüz ortaya çıkmamış olmasının sebebi bu muydu?

"Bay Lester, bana karımı öldürüp öldürmediğimi soruyorsanız cevabım hayır."

"Öyle diyeceksiniz elbette, değil mi?"

"Bu bana son sorunuzdu bayım. Kamyona binip arazimden çıkın ve geri dönmeyin. Dönecek olursanız sizi baltamın sapıyla kovalarım."

"Saldırıdan hapse girersiniz!" O gün kolalı yaka takmış ve o da kaymıştı. Yamuk yakası, yuvalarından fırlamış gözleri, seğiren dudakları, ter damlalarının yol yol izler oluşturduğu tozla kaplı suratına bakınca ona neredeyse acıyacak oldum.

"Hiçbir şey olmaz. Sizi arazimden uzak durmanız için uyardım ve bu benim hakkım. Firmanıza buna dair resmi bir başvuruda bulunmaya niyetliyim. Geri gelirseniz haneye tecavüz olur ve sizi bir güzel pataklarım. Bunu bir uyarı olarak kabul edin bayım." Red Baby'siyle Lester'ı getirmiş olan Lars Olsen, daha iyi duyabilmek için kulak kesilmişti.

Lester kamyonun kapısız yolcu tarafına varınca abartılı hareketleri seven mahkeme salonundaki avukatlar gibi kolunu kaldırıp parmağıyla beni işaret etti. "Bence onu siz öldürdünüz! Ve bu cinayet er geç ortaya çıkacak!"

Henry -artık Hank olarak çağrılmayı tercih ediyordu- ahırdan çıktı. Samanları atmakta kullandığı yabayı bir tüfek gibi çaprazlama göğsüne yasladı. "Bence bir tarafınız kanamaya başlamadan burayı terk etseniz iyi olur," dedi. 1922 yazından önceki o nazik ve çekingen çocuk asla böyle bir şey demezdi ama bu çocuk dedi ve Lester, söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu gördü. Kamyona binip oturdu. Çarpılacak bir kapısı olmadığı için kollarını göğsünde kavuşturmakla yetindi.

"İstediğin zaman uğra Lars," dedim sıcakkanlılıkla. "Ama sana ne kadar ödemeyi teklif ederse etsin onu buraya tekrar getireyim deme."

"Peki Bay James, getirmem," dedi Lars ve tozu dumana katarak uzaklaştılar.

Henry'ye döndüm. "Elindeki yabayla ona saldıracak mıydın gerçekten?"

"Evet efendim. Viyaklatacaktım onu." Sonra hiç gülümsemeden ahıra geri döndü.

Ama o yaz yüzü hiç gülmemiş değildi ve bunun sebebi Shannon Cotterie'ydi. Onunla daha sık görüşmeye başladı (ikisi için de iyi olmayacak kadar fazla görüştüklerini o sonbaharda anlayacaktım). Her salı ve perşembe, üzerinde uzun eteği, başında şapkasıyla, elinde yiyecek dolu bir sepet taşıyarak geliyordu. On beşinde değil de otuzundaymış gibi, 'erkeklerin neler pişirebildiklerini bildiğini' söylüyor ve haftada hiç olmazsa iki akşam karnımızı iyice doyurduğumuzdan emin olmak istiyordu. Ve kıyaslamak için sadece annesinin verandaya bırakmış olduğu güveci yemiş olsam da henüz on beşinde olmasına rağmen daha güzel yemek pişirdiğini söyleyebilirdim. Henry'yle tek yaptığımız, eti tavaya atıp kı-

zartmaktı. Shannon öyle baharatlar kullanıyordu ki etlerin lezzeti bambaşka oluyordu. Sepetinde sebzeler getiriyordu; sadece havuç ve bezelye değil, soğan ve pastırmayla pişirdiği kuşkonmaz, yeşil fasulye gibi egzotik (bize göre tabii) taze sebzeler de getiriyordu. Tatlı bile vardı. Gözlerimi kapatırsam yaptığı hamur işlerinin kokusu bu köhne otel odasında bile burnuma gelir. Onu mutfak tezgâhının önünde durup, kalçası sallanarak yumurta veya krema çırparken görebiliyorum.

Shannon'ı tanımlayan sıfat, cömertti: Kalçası, göğüsleri, yüreği. Henry'ye çok iyi davranıyor, onu seviyordu. O salı ve perşembe akşamlarında yemekten sonra bulaşıkları yıkamak için ısrar eder, onları verandaya gönderip baş başa bırakırdım. Bazen mırıldanarak birbirleriyle konuştuklarını duyar, hasır sandalyelerde yaşlı bir evli çift gibi el ele oturarak batıdaki manzarayı izlediklerini görürdüm. Bazen de öpüştüklerini görürdüm ve bunu hiç de yaşlı bir evli çift gibi yapmazlardı. Bu öpüşmelerde gençlere özgü o tatlı acelecilik olur ve yüreğim sızlayarak sessizce uzaklaşırdım.

Shannon, sıcak bir salı günü her zamankinden erken geldi. Babası hasat makinesiyle kuzey tarlasındaydı, Henry aracı kullanıyor, Lyme Biska'daki Shoshone bölgesinden küçük bir grup Kızılderili de yanları sıra veya peşlerinden yürüyor, Yaşlı Turta toplama kamyonunu kullanıyordu. Shannon bir sürahi su isteyince seve seve getirdim. Evin gölgesinde duruyor, boğazından ayak bileklerine kadar uzanan uzun kollu, bol elbisesi içinde inanılmayacak kadar soğuk görünüyordu. İfadesi ciddi, hatta biraz da korkmuş gibiydi. Onu görünce benim içimi de bir korku sardı. Ona söylemiş, diye düşündüm. Bunun doğru olmadığı sonradan ortaya çıktı. Ama bir anlamda söylemiş sayılırdı.

"Bay James, Henry hasta mı?"

"Hasta mı? Yoo, bir at kadar sağlıklı. At gibi de yiyor. Kendin de görüyorsun zaten. Ama senin yemeklerin hastaları bile iştahlandırır Shannon."

Bu sözüm bir tebessümle ödüllendirildi ama hâlâ düşünceliydi. "Bu yaz onda bir değişiklik var. Ne düşündüğünü her zaman bilirdim, artık bilmiyorum. *Dalıp gidiyor.*"

"Öyle mi?" diye sordum (fazla ilgili bir şekilde).

"Fark etmediniz mi?"

"Hayır." (Etmiştim.) "Bana eskisinden farklı görünmüyor. Ama sen onun için son derece önemlisin Shan. Belki sana olan aşkı yüzünden dalgınlaşmıştır."

Bunun yüzünde gerçek bir tebessüm oluşturacağını sanmış ama yanılmıştım. Bileğime dokundu. Eli, maşrapanın sapını tuttuğu için serindi. "Onu ben de düşündüm ama..." Geri kalanı bir çırpıda ağzından dökülüverdi. "Bay James, başka bir kıza âşık olsa, okuldan biri, bana söylerdiniz değil mi? Duygularımı incitmemek için... bana söylememezlik etmezdiniz?"

Bunun üzerine bir kahkaha attım ve güzel yüzünün duyduğu rahatlamayla gevşediğini gördüm. "Dinle beni Shan. Çünkü ben senin *arkadaşınım.* Yaz ayları çiftlikte en yoğun aylardır ve Arlette de gittiği için Hank'le o kadar meşgulüz ki başımızı kaşıyacak zamanımız olmuyor. Akşam eve dönünce yemek yiyoruz. Sen pişirmişsen çok iyi bir öğün oluyor. Ardından bir saat kadar kitap okuyoruz. Bazen annesini ne kadar özlediğinden bahsediyor. Ondan sonra da yatıp uyuyoruz ve ertesi gün, bir öncekinden farksız geçiyor. Bırak başkasını, seninle ilgilenmek için bile zor vakit ayırabiliyor."

"Benimle ilgilendi, orası kesin," dedi ve babasının hasat makinesinin homurtularının yükseldiği tarafa baktı.

"Eh... bu iyi bir şey, değil mi?"

"Sadece düşündüm ki... son günlerde çok sessiz... hep dalgın... bazen gözlerini boşluğa dikiyor ve cevap alabilmek için adını iki üç kez tekrarlamam gerekiyor." Yüzü kıpkırmızı oldu. "Öpücükleri bile farklı sanki. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama öyle. Ve bunu söylediğimi ona anlatırsanız ölürüm. Olduğum yerde düşüp *ölürüm.*"

"Kesinlikle söylemem," dedim. "Arkadaşlar birbirlerinin sırlarını açık etmez."

"Muhtemelen aptallık ediyorum. Ve elbette annesini özlüyor, özlediğini biliyorum. Ama okulda benden güzel o kadar çok kız var ki..."

Çenesini tutup başını göz göze gelebileceğimiz şekilde kaldırdım. "Shannon Cotterie, oğlum sana baktığında dünyanın en güzel kızını görüyor. Ve çok da haklı. Onun yaşında olsaydım seni ondan çalmak için elimden geleni yapardım."

"Teşekkür ederim," dedi. Gözpınarlarında minik elmaslara benzeyen yaşlar belirdi.

"Tek endişelenmen gereken, haddini aştığında ona dersini vermek. Genç erkekler çok hararetli olabilir, biliyorsun. Haddimi aşıyorsam hiç çekinme, bana söyle. Arkadaşlar öyle yapmalıdır."

Bana sarıldı ve ben de karşılık verdim. Kuvvetli bir sarılıştı ve muhtemelen Shannon'a benden daha iyi gelmişti. Çünkü Arlette aramızdaydı.

1922 yazında Arlette herkesle aramdaydı ve aynısı, Henry için de geçerliydi. Bunu az önce Shannon'dan öğrenmiştim.

Bir ağustos gecesi, hasat bitmiş, Yaşlı Turta ve ekibi paralarını alıp yaşadıkları bölgeye dönmüşken bir ineğin böğürtüsüyle uyandım. Uyuyakalıp süt sağma vaktini geçirmişim, diye düşündüm

ama elimi uzatıp başucumdaki masada duran baba yadigârı köstekli saatime baktığımda henüz üçü çeyrek geçtiğini gördüm. Hâlâ tik tak edip etmediğini görmek için saati kulağıma dayadım ama pencerenin dışındaki aysız karanlığa baksam durmamış olduğunu anlayacaktım. Zaten duyduğum ses, sütünden kurtulmak isteyen rahatsız bir ineğin şikâyetçi böğürtüsünden farklıydı. Acı çeken bir hayvanın sesiydi. İnekler bazen doğum yaparken öyle bağırırdı ama tanrıçalarımız doğuracak yaşı çoktan geçmişti.

Yataktan kalktım, kapıya doğru birkaç adım attım, sonra dönüp dolaptan 22'liği aldım. Henry'nin kapalı kapısının ardından yükselen horultularını duyabiliyordum. Bir elimde silah, öbüründe çizmelerimle çabucak odasının önünden geçtim. Uyanıp büyük ihtimalle tatsız olacak bu işte bana yardım etmeye kalkmamasını umuyordum. O günlerde düzlüklerde sadece birkaç kurt kalmıştı ama Yaşlı Turta, Platte ve Medicine Deresi boyundaki bazı tilkilerde yaz hastalığı olduğunu söylemişti. Shoshone halkının kuduza verdiği ad buydu ve duyduğum böğürtülerin sebebi de büyük ihtimalle kuduz bir hayvandı.

Evden çıktığımda böğürtüler şiddetlendi, aynı zamanda her nasılsa derinden geliyordu. Yankılanıyordu. Kuyudaki bir inek gibi, diye düşündüm. Bunun üzerine kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve silaha sıkıca yapıştım.

Ahırın çift kanatlı kapısına varıp sağdakini omuzlayarak açtığımda diğer ineklerin de alçak sesle böğürdüğünü duydum ama bunlar beni uyandıran acı dolu çığlıkların aksine sakin, soru dolu sesleniştlerdi. Acılı böğürtülere bir son vermezsem Henry'yi de uyandıracaklardı. Kapının sağ tarafındaki çengelde bir fener asılıydı – çok mecbur kalmadıkça, özellikle de ahırın çatısının samanla,

ambarın mısırla dolu olduğu yaz günlerinde içeride gaz lambası kullanmazdık.

Düğmesini el yordamıyla bulup feneri yaktım. Mavi beyaz, göz kamaştırıcı bir aydınlık içeriyi sardı. Gözlerim öylesine kamaşmıştı ki önce hiçbir şey seçemedim; sadece acı dolu böğürtüleri ve canını yakan şeyden kaçmaya çalışan tanrıçamızın ayak seslerini duyuyordum. Achelois'ti. Gözlerim aydınlığa biraz alışınca başını şiddetle iki yana salladığını, geri geri giderek bölmesinin kapısına çarptığını -sağdan üçüncü bölmeydi- ve tekrar öne atıldığını gördüm. Diğer inekler paniğin eşiğindeydi.

Çizmelerimi ayaklarıma geçirdim ve tüfeği sol kolumun altına sıkıştırarak üçüncü bölmeye yürüdüm. Kapısını hızla açıp bir adım geriledim. Achelois, 'acıyı dindiren' anlamına geliyordu ama bu Achelois, acı içindeydi. Bölmesinden dışarı fırlayınca arka bacaklarının kan içinde olduğunu gördüm. Bir at gibi şaha kalktı (daha önce bir ineğin bunu yaptığını hiç görmemiştim) ve o sırada memelerinden birine yapışmış olan koca sıçanı gördüm. İneğin memesi, sıçanın ağırlığı yüzünden sarkıp uzamıştı. Şaşkınlıkla (ve dehşetle) donakalarak Henry'nin küçükken çiğnediği pembe sakızları çekip uzatışını hatırladım. Yapma şunu, diye azarlardı Arlette onu. Ne çiğnediğini hiç kimse görmek istemiyor.

Tüfeği doğrulttum, sonra geri indirdim. Sıçan, bir sarkacın ucundaki canlı ağırlık gibi sallanırken nasıl ateş edecektim?

Artık bölmeler arasındaki koridora çıkmış olan Achelois, böğürüyor ve bir faydası olacakmış gibi başını iki yana sallıyordu. Dört ayak üstüne indiğinde, sıçan ahırın saman parçaları saçılmış ahşap döşemesine basabildi. Bıyıklarında kanla karışmış süt damlaları olan korkunç bir köpek yavrusu gibiydi. Etrafıma bakınıp ona vurabileceğim bir şey aradım ama Henry'nin Phemonoe'nin

bölmesinin kapısına dayayıp bıraktığı uzun saplı süpürgeyi alamadan Achelois tekrar şaha kalktı ve sıçan pat diye yere düştü. Önce Achelois'in nihayet ondan kurtulduğunu sandım ama sonra sıçanın ağzından etten yapılmış bir puro gibi sarkan pembe ve buruşuk parçayı gördüm. Kahrolası yaratık, zavallı Achelois'in memesini koparmıştı. Achelois, başını ahırın kirişlerinden birine dayayıp bana bakarak bitkince böğürdü. *Sana bunca yıl süt verdim ve kimilerinin aksine hiç sorun çıkarmadım, başıma bunun gelmesine nasıl izin verdin?* Sanki bunları söylüyordu. Tam altında bir kan gölcüğü oluşmaktaydı. Yaşadığım şoka ve tiksintiye rağmen yarasının onu öldürmeyeceğinin farkındaydım ama ineğin ve zavallı memesini ağzında tutan sıçanın görüntüsü kanımı beynime sıçrattı.

Yine de ona ateş etmedim, sebebi kısmen yangın çıkmasından korkmamdı ama asıl sebep, elimdeki fener yüzünden ıskalayacağımdan çekinmemdi.

Onun yerine kahrolası yaratığı, Henry'nin kürekle kuyudan kurtulan hemcinsine yaptığı gibi öldürme niyetiyle tüfeğin dipçiğini sıçana doğru savurdum. Ama Henry, refleksleri kuvvetli bir genç, bense uyku mahmuru, orta yaşlı bir adamdım. Sıçan tüfekten kolayca kaçtı ve bölmelerin arasındaki koridorda koşmaya başladı. Kopuk meme, ağzında aşağı yukarı hareket ediyordu. Sıçanın koşarken bir yandan da ılık ve hâlâ süt dolu olan et parçasını yemekte olduğunu fark ettim. Peşinden koştum, tüfeği iki kez daha indirdim ama her seferinde kaçmayı başardı. Sonra nereye koştuğunu gördüm: Kuyuya giden borunun ağzına. Elbette! Sıçan Bulvarı! Kuyu artık doldurulmuş olduğu için tek çıkış yolları buydu. Boru olmasa, diri diri gömülmüş olacaklardı. *Onunla* birlikte.

Ama bu yaratık boru için fazla iri olmalı, diye düşündüm. Dışarıdan gelmiş olmalı, belki bir gübre yığınından.

Borunun ağzına atıldı ve vücudu inanılmaz bir şekilde uzadı. Tüfeği bir kez daha savurup borunun ağzına indirdim. Sıçanı yine ıskalamıştım. Feneri borunun girişine doğru tuttuğumda tüysüz kuyruğunun kıvrılarak karanlığın içinde kaybolduğunu gördüm ve küçük pençelerinin galvanize metal üzerinde çıkardığı tıkırtıları duydum. Ardından kayboldu. Kalbim, gözlerimin önünde minik beyaz benekler uçuşmasına yol açacak kadar hızlı çarpıyordu. Derin bir nefes aldım ama burnuma öyle korkunç bir çürüme kokusu çarptı ki elimi burnuma götürerek anında geri çekildim. Çürüme kokusuyla, Arlette'in borunun diğer ucundaki cesedi gözümün önünde canlandı. Sıvılaşan etlerinin arasında kurtçuklar ve böcekler kıvıl kıvıl geziyor; yüzü, kafatasından ayrılıp akıyor; eriyen dudaklarındaki sırıtış, yerini kemiklerindeki sabit sırıtışa bırakıyordu.

Önce sol, sonra sağ tarafıma kusmuk saçarak borunun ağzından geriye emekleye emekleye uzaklaştım. Akşam yemeğimin tamamını çıkardıktan sonra bile öğürmeye devam ediyordum. Gözyaşlarım arasından Achelois'in bölmesine geri döndüğünü gördüm. Bu iyiydi. Hiç olmazsa onu mısırlar arasında kovalayıp yular takarak ahıra geri getirmek zorunda kalmayacaktım.

İlk işim boruyu tıkamak olacaktı, her şeyden önce bunu yapmak istiyordum ama tiksintim azalınca mantıklı düşünebilmeye başladım.

Önceliğim Achelois olmalıydı. İyi süt veren ineklerimizden biriydi. Daha önemlisi, benim sorumluluğum altındaydı. Ahırdaki, kitapları koyduğum küçük odada bir ecza dolabı vardı. Dolapta büyük bir kutu Rawleigh antiseptik merhem buldum. Köşede temiz

bez parçaları duruyordu. Yarısını alıp Achelois'in bölmesine gittim. Tekme yeme riskini en aza indirgemek için bölmenin kapısını kapattım ve süt sağma taburesine oturdum. Galiba bir parçam, çifte yemeyi *hak ettiğimi* düşünüyordu. Ama sevgili Achelois, böğrünü okşayıp kulağına fısıldayınca sakinleşip kıpırdanmayı kesti. "Şışş güzelim, şışş." Ve merhemi sürerken titremesine rağmen hiç ses çıkarmadı.

Yaranın mikrop kapmasını önlemek için aklıma gelen tüm önlemleri aldıktan sonra bezlerle kustuğum yerleri temizledim. İyice temizlemem çok önemliydi, çünkü kusmuğun yırtıcı hayvanları, tıpkı üstü iyi kapatılmamış bir çöp çukuru gibi çektiğini her çiftçi bilirdi. Rakunlar ve dağsıçanları kokuya üşüşürdü ama en çok, bildiğimiz sıçanlar gelirdi. Sıçanlar, insan artıklarına bayılır.

Geriye birkaç temiz bez parçası kalmıştı ama bunlar, Arlette'in mutfakta kullandıklarıydı ve önümdeki iş için yeterince kalın değillerdi. Orağı duvarda asılı olduğu yerden aldım, odun yığınımıza doğru yürüdüm ve üstüne örttüğümüz kalın brandadan kare şeklinde bir parça kestim. Ahıra dönünce borunun önünde diz çöktüm ve sıçanın (ya da bir başka sıçanın, çünkü birinin olduğu yerde mutlaka daha fazlası vardır) bölgesini savunmaya hazır bir şekilde orada beklemediğinden emin olmak için lambayı ağzına doğru tuttum ama görebildiğim kadarıyla boştu. Bir metrelik bir mesafeyi görebiliyordum. Hiç dışkı yoktu ve bu beni şaşırtmadı.

İşlek bir geçitti –artık *yegâne* geçitleriydi– ve işlerini dışarıda görebildikleri sürece boruyu kirletmeyeceklerdi.

Brandayı boruya tıktım. Sert ve hacimliydi, tamamını itebilmek için süpürgenin sapını kullanmak zorunda kaldım ama sonunda başardım.

"İşte," dedim. "Buna ne diyeceksin bakalım. Havasızlıktan geberin."

Geri dönüp Achelois'e baktım. Sessizce duruyordu. Omzunu okşayınca başını çevirip bana sakince baktı. Sadece bir inekti, bunu o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum - çiftçiler doğal yaşama pek duygusal yaklaşmaz ama yine de o bakış, gözlerimin yaşarmasına sebep oldu ve hıçkırığımı bastırmak zorunda kaldım. Elinden geleni yaptığını biliyorum, diyordu bakışları. Senin suçun olmadığını biliyorum.

Ama öyleydi.

Uzun süre uyuyamayacağımı, nihayet uykuya daldığımda ise rüyamda ahırın samanla kaplı zemininde, ağzında kopuk memeyle boruya doğru koşan sıçanı göreceğimi düşünüyordum ama başımı yastığa koyar koymaz uyudum ve hiç rüya görmeden, dinlendirici bir uyku çektim. Sabahın ilk ışıkları odayı doldurduğunda, ölmüş karımın çürüyen cesedinin kokusu ellerime, çarşafa ve yastık kılıfına sinmiş bir halde uyandım. Yutkunarak yerimde ok gibi doğruldum ama kokunun bir yanılsama olduğunu çoktan anlamıştım. Kâbusum, o korkunç kokuydu. Kâbusu gece uyurken değil, sabahın ilk ışıklarında, gözlerim tamamen açıkken görmüştüm.

Merheme rağmen sıçanın ısırdığı yerin mikrop kapacağını düşünmüş ama yanılmıştım. Achelois o yıl daha sonra öldü ama sebebi o değildi. Bununla birlikte o günden sonra tek bir damla bile süt vermedi. Onu kesmeliydim ama yüreğim elvermedi. Benim yüzümden yeterince acı çekmişti zaten.

Ertesi gün Henry'ye bir ihtiyaç listesi verdim ve kamyonetle The Home'a gidip listedekileri almasını söyledim. Yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi.

"Kamyoneti mi? Tek başıma mı?"

"Daha önce de kullandın, yine yapabilirsin, öyle değil mi?"

"Tanrım, elbette!"

"O halde bence hazırsın. Belki henüz Omaha için değil ya da Lincoln ama yavaş gidersen Hemingford Home'a sorunsuzca varacağına inanıyorum."

"Teşekkürler!" Kollarını boynuma dolayıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Bir an için yine arkadaş olmuş gibiydik. İçten içe doğru olmadığını bildiğim halde kendime buna biraz olsun inanmak için izin verdim. Kanıtlar ortada olmayabilirdi ama gerçek daima aramızdaydı ve hep de öyle olacaktı.

Ona içinde para olan deri bir cüzdan verdim. "Bu dedenindi. Sende kalsın; zaten bu sonbaharda, doğum gününde verecektim. İçinde para var. Artarsa kalanı senin olsun." Neredeyse, eve başıboş köpek getireyim deme, diyecektim ama kendime tam zamanında hâkim oldum. Bu, annesinin laflarından biriydi.

Bana tekrar teşekkür etmek istedi ama yapamadı. Yaşadıkları çok fazla gelmişti.

"Dönüşte Lars Olsen'ın yerine uğrayıp depoyu doldur. Sakın unutma, yoksa dönüşte direksiyon sallamak yerine taban tepersin."

"Unutmam. Ve baba?"

"Evet."

Ağırlığını bir ayağından diğerine verip bana utangaçça baktı. "Cotterie'lere uğrayıp Shannon'a benimle gelip gelemeyeceğini sorsam olur mu?"

"Olmaz," dedim ve suratı asılmadan ekledim: "Shan'in gelip gelemeyeceğini Sallie veya Harlan'a sorman gerekir. Ve onlara bu-

nun kasabaya kamyonetle ilk gidişin olduğunu da söylemelisin. Onurlu davranacağına inanıyorum evlat."

Sanki ikimizde de onur kalmış gibi.

Girişte durup eski kamyonetimiz, kaldırdığı toz bulutu içinde gözden kaybolana dek arkasından baktım. Boğazımda yutkunmakla gideremediğim koca bir yumru vardı. İçimde onu bir daha hiç göremeyeceğime dair aptalca, bir o kadar da kuvvetli bir his vardı. Herhalde evladını tek başına bir yere gönderen ve gözetimsiz iş yapmaya gönderilen bir çocuğun, artık çocukluktan çıkıp yetişkinliğe adım attığını fark eden her anne baba benzer hislere kapılıyordur. Ama duygularıma kapılarak harcayacak fazla vaktim yoktu; yapılacak önemli bir işim vardı ve Henry'yi evden bu yüzden uzaklaştırmıştım. İneğin başına geleni görecekti elbette ve muhtemelen neyin sebep olduğunu tahmin edecekti ama yine de kendim halletmek, onda yaratacağı etkiyi biraz olsun hafifletmek istemiştim.

Önce Achelois'e baktım. Durgun görünüyordu, bunun haricinde iyiydi. Sonra boruyu kontrol ettim. Hâlâ tıkalıydı ama bu kadarıyla yetinip rahatlamak hata olurdu; belki biraz zaman alırdı ama sıçanlar er geç bezi kemirip önlerini açardı. Daha kalıcı bir çözüm bulmalıydım. Evin arkasından bir torba Portland çimento aldım ve eski bir kovada kardım. Kovayla ahıra dönüp çimentonun kıvama gelmesini beklerken brandayı borunun içine iyice ittim. En azından elli santim itmiştim. Brandadan borunun ağzına kadar olan kısmı çimentoyla doldurdum. Henry geri döndüğünde (keyfi yerindeydi; Shannon'ı da götürmüş ve artan parayla dondurma almışlardı) çimento sertleşmişti bile. Birkaç sıçan dışarıda kalmış olabilirdi ama çoğunu zavallı Achelois'in memesini koparan dahil

karanlık kuyuya hapsettiğimden emindim. Ve orada öleceklerdi. Havasızlıktan olmazsa, ağza alınmayacak yemek kaynakları tükendiğinde açlıktan gebereceklerdi.

En azından ben öyle sanmıştım.

1916 ve 1922 yılları arasında aptal Nebraskalı çiftçiler bile zengin oldu. Aptallıkla uzaktan yakından alakası olmayan Harlan Cotterie ise kazancını herkesten fazla artırdı. Çiftliği, zenginliğini yansıtıyordu. 1919'da yeni bir ahır ve bir silo ekledi, 1920'deyse dakikada inanılmaz bir miktar olan yirmi iki litre pompalayan derin bir kuyu kazdırdı. Bir yıl sonraysa evinin içine su tesisatı döşetti (yine de akıllılık ederek arka bahçedeki tuvaleti olduğu yerde bıraktı). O ve ev ahalisinin kalanı, o günden sonra haftada üç kez ülkenin o kesimi için olağanüstü sayılacak bir lükse kavuştu: Ocağın üstünde ısıtılmış güğümlerden değil, dışarıdaki kuyudan gelip borulardan geçerek banyonun musluklarından akan sıcak suyla yıkanma keyfi. Shannon Cotterie'nin sakladığı sırrı ifşa eden, duş oldu. Gerçi gözlerini dalgınca babasının hasat makinesi ve ardındaki toplayıcıların siluetine dikerek bana renksiz bir tonla, benimle ilgilendi, orası kesin, dediği günden beri bundan şüpheleniyordum.

Bunlar eylül sonlarında, tüm mısırlar toplanıp geriye bolca sebze toplama işi kaldığı dönemde olmuştu. Bir cumartesi günü, Shannon ayakta duş almanın keyfini çıkarırken annesi, yağmur her an bastıracakmış gibi göründüğü için ipten aldığı kucak dolusu çamaşırla koridorda yürüyordu. Shannon muhtemelen kapıyı sıkıca kapattığını sanıyordu; hanımlar genellikle mahremiyetlerine dikkat ederdi, ayrıca Shannon'ın temkinli olmak için fazladan bir sebebi vardı ama kapı bir şekilde aralık kalmıştı. Annesi duşa

doğru şöyle bir bakmış, U şeklindeki demire duş perdesi niyetine asılmış olan çarşaf sıçrayan sular yüzünden ıslandığı için şeffaflaşmıştı. Sallie'nin kızının çıplak vücudunu görmesine gerek yoktu, çarşafın gerisinden belli olan ve her zaman giydiği o bol elbiselerin saklamadığı silueti görmesi, anlaması için yeterliydi. Bir anlık bakış, durumu ortaya çıkarmıştı. Yaklaşık beş aylık olan hamileliğini giysilerin yardımıyla bile gizleyemeyeceği döneme yaklaşmıştı zaten.

Henry iki gün sonra korkmuş ve suçlu görünerek okuldan döndü (artık okula kamyonetle gidiyordu). "Shan iki gündür okula gelmiyor," dedi. "Bu yüzden iyi olup olmadığını sormak için dönüşte Cotterie'lere uğradım. İspanyol gribine yakalandığını düşünmüştüm. Beni içeri almadılar. Bayan Cotterie bana gitmemi, kocasının bugünkü işlerini bitirdikten sonra gelip seninle konuşacağını söyledi. Yapabileceğim bir şey olup olmadığını sorduğumda bana, 'Yapacağını yaptın zaten Henry,' dedi."

O an Shannon'ın söylediği şeyi hatırladım. Henry yüzünü ellerine gömdü. "Shannon hamile baba. Öğrenmişler. Bundan eminim. Evlenmek istiyoruz ama korkarım bize izin vermeyecekler."

"Onları geç, ben de izin vermem."

Bana yaşlarla dolu, gücenmiş gözlerle baktı. "Neden?"

"Annenle aramızda olanları bile bile hâlâ soruyor musun?" diyecektim ama bunun yerine, "Kız daha on beşinde," dedim. "Senin on beşine girmene ise daha iki hafta var."

"Ama birbirimizi seviyoruz!"

Ah o delice haykırış. O hanım evladı viyaklaması. Sımsıkı birer yumruk haline gelmiş olan ellerimi açmak için kendimi zorladım. Öfkelenmenin bir faydası olmayacaktı. Aslında genç bir erkeğin

bu konuları annesiyle konuşması gerekirdi ama annesinin cesedi, muhtemelen maiyetinde ölü sıçanlarla dolmuş bir kuyunun dibinde yatıyordu.

"Biliyorum Henry..."

"Hank! Ve bu yaşta evlenenler var!"

Bir zamanlar vardı ama yeni yüzyıla girilip sınırlar kapandığından beri pek rastlanmıyordu. Yine de bunu dile getirmedim. Onlara destek olacak param olmadığını söylemekle yetindim. Belki iyi ürün almaya devam edersek ve fiyatlar düşmezse 1925'te destek çıkabilirdim ama o an hiç paramız yoktu. Ve yolda bir bebek varken...

"Fazla fazla paramız olacaktı!" dedi. "O yüz dönüm için öyle keçi inadı yapmasaydın olacaktı! Birazını bana verirdi! Ve benimle bu şekilde konuşmazdı!"

Önce yaşadığım şok yüzünden hiçbir şey diyemedim. Aramızda Arlette'in ismi veya belli belirsiz de olsa bahsi geçmeyeli altı haftadan fazla olmuştu.

Bana meydan okurcasına bakıyordu. O sırada çiftliğe gelen yolun başında Harlan Cotterie'yi gördüm. Onu daima dostum olarak görmüştüm ama hamile bir evlat koşulları değiştiriyordu elbette.

"Evet, seninle böyle konuşmazdı," diye karşılık verdim ve doğruca gözlerine baktım. "Daha beter laflar ederdi. Ve büyük ihtimalle güler, dalga geçerdi. Bir düşün evlat. Bunu sen de biliyorsun."

"Hayır!"

"Annen, Shannon'a küçük şırfıntı dedi ve kamışını donunun içinde tutmanı istedi. Sana son öğüdü buydu ve sözleri ne kadar kaba ve kırıcı olsa da ona kulak vermeliydin."

Henry'in öfkesi sönüverdi. "Biz... o geceden sonra oldu... Shan istemedi ama onu ikna ettim. Ve bir kere yapınca o da benim kadar

hoşlanmaya başladı. Sonra yapmak isteyen o oldu." Bunu tuhaf, yarı hastalıklı bir gururla söylemişti. Sonra başını usançla iki yana salladı. "Yüz dönüm arazi işe yaramadan öylece duruyor, üzerinde yabani otlar bitiyor ve başım dertte. Annem burada olsaydı bir çare bulmama yardım ederdi. Para her şeyi halleder. Bu onun lafı." Henry başını yaklaşmakta olan toz bulutuna doğru salladı.

"Annenin ne kadar cimri olduğunu unuttuysan hafıza kaybı yaşıyorsun demektir," dedim. "Ve ağzına nasıl tokat indirdiğini unuttuysan..."

"Unutmadım," dedi sözümü bölerek. Ardından asık suratla ekledi. "Bana yardım edersin sanmıştım."

"Deneyeceğim. Şimdi gitmeni ve bir süre ortada görünmemeni istiyorum. Shannon'ın babası geldiğinde burada olmanın boğaya kırmızı pelerin sallamaktan farkı yok. Önce bir durum kontrolü yapıp hangi noktada olduğumuzu ve onun ruh halini göreyim, sonra seni verandaya çağırabilirim." Bileğini tuttum. "Senin için elimden geleni yapacağım oğlum."

Bileğini çekip kurtardı. "Yapsan iyi edersin."

Eve girdi ve tam Harlan yeni arabasıyla (toz tabakasının altında bir etsineği sırtı kadar yeşil olan bir Nash'ti) eve yaklaşırken tel kapının sertçe kapandığını duydum.

Nash aksırdı, tıksırdı ve motoru sustu. Harlan arabadan indi, ceketini çıkardı, katladı ve koltuğun üstüne koydu. Üzerine ince ceketini geçirmişti, çünkü altında özel günlerde giydiği kıyafeti vardı: Beyaz gömlek, ip kravat, beline gümüş tokalı kemer geçirilmiş pazar günü pantolonu. Kemeri tutarak pantolonunun belini küçük göbeğinin altına çekti. Bana daima iyi davranmıştı ve onu hep arkadaştan öte, iyi bir dost olarak görmüştüm ama o an ondan nefret ediyordum. Oğlumun kabahati için beni suçlamaya geldiği

için değil; Tanrı biliyor ya, onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Nefretimin sebebi o yepyeni, yeşil Nash'ti. Yunus şeklindeki gümüş kemer tokasıydı. Parlak kırmızıya boyanmış yeni silosu, döşettiği su tesisatıydı. Hepsinden de öte, şüphesiz tüm endişelerine rağmen o sırada mutfakta yemek pişirmekte olan, sade yüzlü, uysal karısıydı. Bu kadının her sorun karşısında söylediği şey şuydu: Sen ne diyorsan o olsun hayatım. Hanımlar, kulağınıza küpe olsun: Öyle bir kadın, hiçbir zaman son nefesini gırtlağı kocasının elleriyle kesilerek vermeyecektir.

Harlan verandanın basamaklarına doğru yürüdü. Olduğum yerde durup sıkıp sıkmayacağını görmek için ona elimi uzattım. Olumlu ve olumsuz yönlerini tarttığı kısa bir tereddütten sonra uzattığım eli sıktı ve hemen bıraktı. "Ciddi bir sorunumuz var Wilf," dedi.

"Biliyorum. Henry daha yeni söyledi. Geç olması hiç olmamasından iyidir."

"En iyisi hiç olmamasıydı," dedi sert bir ifadeyle.

"Oturacak mısın?"

Her zaman Arlette'in olagelmiş olan sallanan sandalyeye geçmeden önce yine tereddüt etti. Oturmak istemediğini biliyordum, üzgün ve kızgın bir adamın pek oturası gelmez ama yine de oturdu.

"Biraz buzlu çay alır mısın? Limonata yok, limonata uzmanı olan Arlette'ti ama..."

Tombul elini kaldırarak beni susturdu. Tombul ama sertti eli. Harlan, Hemingford'un en zengin çiftçilerinden biriydi ama işten hiç kaçmaz, gündelikçilerle birlikte ekin toplar, saman balyalardı. "Güneş batmadan geri dönmek istiyorum. Arabanın farlarının aydınlığında bir bok göremiyorum. Kızım hamile ve mercimeği fırına kiminle verdiği malum."

"Üzgün olduğumu söylememin bir faydası olur mu?"

"Hayır." Sıkıca bastırdığı dudakları ince bir çizgi halini almıştı ve boğazının iki yanındaki damarların kabardığını görebiliyordum. "Sinirim tepemde ve durumu daha da beter eden, sinirime bir hedef bulamayışım. Çocuklara kızamam, çünkü çocuk onlar, gerçi hamile olmasaydı Shannon'ı dizime yatırıp aklını başına toplamadığı için bir güzel pataklardım. Böyle bir duruma düşmeyecek kadar iyi yetiştirilmiş bir kızdı o aslında."

Ona Henry'yi iyi yetiştirmediğimi ima edip etmediğini sormak istedim. Ama çenemi tutup yol boyunca söylemeyi planladıklarını söyleyip içini boşaltmasına izin verdim. Kafasında bir konuşma hazırladığı belliydi, en iyisi sözünü bitirmesini beklemekti. O şekilde başa çıkılması daha kolay olabilirdi.

"Kızın durumunu daha önce fark etmediği için Sallie'yi suçlamak istiyorum ama ilk hamilelikler kendini hep sonradan gösterir, bunu herkes biliyor... ve Tanrım, Shan'in giydiği elbiseler malum. Bu yeni bir şey de değil. O tarz elbiseleri giymeye on iki yaşındayken başlamıştı. Büyümeye başladığında..."

Tombul ellerini göğsüne götürdü. Başımı salladım.

"Ve seni suçlamak da istiyorum, çünkü görünüşe bakılırsa babaların oğullarıyla yapması gereken o konuşmayı ihmal etmişsin." Erkek evlat yetiştirmeyi çok biliyorsun sanki, diye düşündüm. "Ona elinde bir tabanca olduğunu ve emniyetini sürekli kapalı tutması gerektiğini söylemeliydin." Boğazından bir hıçkırık yükseldi. "Benim... küçük... kızım... anne olmak için henüz çok genç!"

Elbette bu konuda Harlan'ın bihaber olduğu bir kabahatim vardı. Henry'yi bir kadının sevgisine ümitsizce ihtiyaç duyacağı konuma sokmasaydım Shannon o durumda olmayacaktı. Harlan'a

kendisinin hiç mi suçu olmadığını sorabilirdim. Ama sessiz kalmaya karar verdim. Aklımdakileri dile dökmemek benim için daima çok zor olmuştu ama Arlette sayesinde bu konuda bir hayli antrenmanlıydım.

"Ama seni de suçlayamıyorum, ne de olsa karın baharda evi terk etti, dikkatinin dağılmış olması doğal. Onun için buraya gelmeden önce arka tarafa gittim ve sinirimi parçaladığım odunlardan çıkarmaya çalıştım. İşe yaramış olmalı. Uzattığın eli sıktım ne de olsa."

Sesinde duyduğum kendini beğenmişlik üzerine, tecavüz olmadığı sürece bu iki kişilik bir danstır, demek istedim. Ama onun yerine, "Evet, sıktın," demekle yetindim.

"Eh, şimdi gelelim bu konuda ne yapacağına. Oğlunla gelip soframızda, karımın pişirdiği yemekleri yediniz."

Bir iblis -sanırım Sinsi Adam gidince yerini bu yaratık alıyor- bana, "Henry onunla evlenip çocuğu nüfusuna almak istiyor," dedirtti.

"Bu o kadar aptalca bir fikir ki duymaya bile tahammülüm yok. Henry'nin dikili bir ağacı bile yok. Elinden geleni yaptığını biliyorum Wilf ama görünen köy kılavuz istemez. Son yıllar çok bereketliydi, buna rağmen banka kredisinden sadece bir adım ileridesin. Daha çetin yıllarda ne yapacaksın? Hep böyle bereketli olmayacak, biliyorsun. O yüz dönümü satmış olsaydınız durum farklı olurdu. Nakit para kara günlerde elinden tutar, malum ama, Arlette gittiğine göre arazi de oturakta bekleyen kabız bir ihtiyar kız kurusu gibi durmakta."

Bir parçam, bir an için başka pek çok konuda olduğu gibi pes edip o yüz dönümü satmış olsam durumumuzun nasıl olacağını düşünmeye çalıştı. Leş kokuları içinde yaşardım, olacağı bu. İnek-

ler için eski pınarı kazmak zorunda kalırdım, çünkü kan ve bağırsakların yüzdüğü dereden su içmeyi reddederlerdi.

Bunlar doğruydu. Ama sadece var olmak yerine yaşıyor olurdum. Arlette de benimle yaşıyor olurdu ve Henry böyle somurtkan, hayata küs, kederli, zor bir çocuk olmazdı. Küçüklükten beri arkadaşı olan kızın başını derde sokmazdı.

"Eee, ne yapmak istiyorsun peki?" diye sordum. "Bunca yolu kafanda bir plan olmadan gelmedin herhalde."

Beni duymamış gibiydi. Tarlaların ötesine, yeni silosunun ufukta göründüğü yere doğru bakıyordu. Yüzünde ciddi ve üzgün bir ifade vardı ama fazla ileri gittim ve yalan söyleyemeyecek kadar çok şey yazdım; yüzündeki ifade beni pek etkilememişti. 1922, hayatımın en kötü senesi olmuştu; o yıl içinde, daha önce varlığından habersiz olduğum bir adama dönüşmüştüm ve Harlan Cotterie, o engebeli ve mutsuz yoldaki fiyaskolardan sadece bir başkasıydı.

"Çok zekidir," dedi Harlan. "Öğretmeni Bayan McReady, Shan'in şimdiye kadar sınıfında gördüğü en parlak öğrenci olduğunu söyledi ve kadın neredeyse kırk yıldır bu mesleği yapıyor. İngilizcesi çok iyi, matematiği daha da iyi ve Bayan McReady buna kızlar arasında nadir rastlandığını söylüyor. Trigonomi çözebiliyor Wilf, biliyor muydun? Bayan McReady bile trigonomiyi beceremiyor."

Hayır, bilmiyordum ama trigonometri diye bir şey olduğunu biliyordum. Bununla birlikte komşumun telaffuz hatasını düzeltmek için doğru bir anda olmadığımızı hissediyordum.

"Sallie onu Omaha'daki normal okula göndermek istedi. Şimdiye kadar hiç kız mezun vermemelerine rağmen 1918'den beri kızları da okula kabul ediyorlar." Bana tahammül edilmesi güç bir

bakış fırlattı: Tiksintiyle karışık düşmanlık. "Görüyorsun ya, kızlar hep evlenmek istiyorlar ve bu yüzden eğitimlerini yarım bırakıyorlar. Ve çocuk istiyorlar. Eastern Star'da oku ve sonra kahrolası yerleri süpür."

İç geçirdi.

"Shan ilk olabilirdi. Hem yetenekli hem zeki. Bunu bilmiyordun, değil mi?"

Hayır, işin doğrusu bilmiyordum. Basit bir varsayımda bulunmuş -pek çok kez sonradan yanıldığımı gördüm- ve bir çiftçi karısı olmaya uygun bir kız olduğunu düşünmüştüm.

"Öğretmen bile olabilirdi. Yaşı on yedi olur olmaz üniversiteye göndermeye karar vermiştik."

Yani Sallie'nin planı öyleydi, diye düşündüm. Senin o basit çiftçi kafana kalsa bu fikir kırk yıl aklına gelmezdi.

"Shan istekliydi, bunun için bir kenara para da ayırmıştık. Her şey ayarlanmıştı." Dönüp bana bakınca boynunun kütlediğini duydum.

"Hâlâ ayarlanmış durumda. Ama önce, hatta hemen Omaha'daki St. Eusebia Katolik Kız Yurdu'na gidecek. Henüz kendisi bilmiyor ama öyle olacak. Sallie onu Deland'a -kız kardeşi orada yaşıyor- veya Lyme Biska'daki amcamla yengeme göndermeyi teklif etti ama o insanların kararımızı uygulayacağına güvenmiyorum. Ayrıca böyle bir sorun yaratmış olan kızım, tanıyıp sevdiği insanların yanına gitmeyi hak etmiyor."

"Neye karar verdin Harl? Kızını bir tür... bilemiyorum... yetimhaneye göndermek dışında?"

Öfkelendi. "Yetimhane değil. Temiz, namuslu, düzgün bir yer. En azından bana öyle söylendi. Üzerine düşen işleri yapacak, derslerine devam edecek ve dört ay sonra bebeği doğuracak. Çocuk,

doğumdan sonra evlatlık verilecek. St. Eusebia'daki rahibeler o meseleyi halledecek. Ondan sonra eve dönebilir, bir buçuk yıl sonra da Sallie'nin istediği gibi eğitim fakültesine gidebilir. Ve benim, elbette. Sallie'yle benim istediğimiz gibi."

"Benim tüm bunlarda payıma düşen nedir? Galiba bana düşen bir görev var."

"Bana ukalalık mı taslıyorsun Wilf? Zor bir yıl geçirdiğini biliyordum ama ukalalığa tahammülüm yok."

"Ukalalık falan etmiyorum ama sinirlenip utanan tek sen değilsin. Bana ne istediğini söyle, belki arkadaş kalabiliriz."

Bu lafım üstüne yüzünde beliren buz gibi tebessüm sadece dudaklarının anlık bir kıvrılışı ve ağzının iki yanında belirip kaybolan gamzeler, bunu ne kadar az ümit ettiğine bir işaretti.

"Zengin olmadığını biliyorum ama yine de sorumluluk alıp üstüne düşeni yapmalısın. O yurtta kalışı -rahibeler doğum öncesi bakımı diyor- bana üç yüz dolara patlayacak. Telefonda konuştuğum Rahibe Camilla bağış olduğunu söyledi ama ücret olduğu besbelli."

"Paylaşmamı istiyorsan..."

"Yüz elli dolar bulamayacağını biliyorum ama hiç olmazsa yetmiş beşini vermeni bekliyorum. Alacağı derslerin ücreti bu. Tutulacak öğretmen, okuldan geri kalmasına engel olacak."

"Mümkün değil. Arlette giderken bütün paramı alıp götürmüş." O an ilk kez, Arlette'in zulada parası olup olmadığını merak ettim. Kaçarken yanına aldığı iki yüz dolar yalandı elbette ama bu durumda birkaç dolar bile işe yarardı. Mutfaktaki dolaplarla kutuları araştırmayı aklımın bir köşesine not ettim.

"Bankadan bir kredi daha al," dedi. "Daha önce aldığının tümünü geri ödediğini duydum."

Elbette duymuştu. Bu tip bilgilerin gizli tutulması gerekirdi ama Harlan Cotterie gibi adamların kulağı delik olurdu. İçimde ona yönelik yeni bir tiksinti dalgası belirdi. Bana hasat makinesini verip karşılığında sadece yirmi dolar almışsa ne olmuştu yani? Sanki o çok değerli kızı bacaklarını hiç açmamış, hadi gel de duvarları boya dememiş gibi onu ve daha fazlasını talep ediyordu.

"Mısırlardan kazandığım parayla ödemiştim," dedim. "Geriye bir şey kalmadı. Sadece evim ve toprağım var."

"Bir yolunu bulursun," dedi. "Gerekirse evi ipotek ettir. Üzerine düşen pay yetmiş beş dolar ve oğlunun henüz on beşinde alt bezi değiştirmesi ihtimaliyle karşılaştırıldığında ucuz yırttığın bile söylenebilir."

Ayağa kalktı. Ben de kalktım. "Ya bir yolunu bulamazsam? O zaman ne olacak Harl? Şerifi mi göndereceksin?"

Dudakları, ona duyduğum hoşnutsuzluğun nefrete dönüşmesine sebep olan, küçümseyici bir ifadeyle büküldü. Bir anda oldu. Pek çok başka duygu bugün yüreğimi terk etmiş olsa da ona duyduğum nefret baki. "Böyle bir meselede kanunlara asla başvurmam. Ama üstüne düşeni yapmazsan bundan sonra seni tanımam." Gözlerini kısarak alçalan güneşe doğru baktı. "Gidiyorum. Karanlık çökmeden varmak istiyorsam yola çıkmalıyım. Yetmiş beş dolara daha birkaç hafta ihtiyacım olmayacak, yani parayı toparlamak için bu kadar süren var. Tekrar gelip senden para dilenecek değilim. Vermezsen vermezsin. Ama yapamayacağını söyleme, çünkü bunun doğru olmadığını biliyorum. Araziyi Farrington'a satmasına izin vermeliydin Wilf. Öyle yapsaydın karın hâlâ evde olacak, cebin de dolacaktı. Ve belki kızım da bu durumda olmayacaktı."

Zihnimde onu verandadan sertçe yere ittim ve kalkmaya çalışırken o yuvarlak, sert karnına iki ayağımla birden bastım. Sonra

ahırdan orağımı alıp bir gözüne sapladım. Gerçekteyse bir elimi korkuluğun üstüne koyarak gidişini izledim.

"Henry'yle konuşmak istemiyor musun?" diye sordum. "Onu buraya çağırabilirim. Bu konuda o da kendini benim kadar kötü hissediyor."

Harlan adımlarını yavaşlatmadı. "Kızım tertemizdi, oğlun onu lekeledi. Çağırırsan onu dövebilirim. Kendimi tutabileceğimi sanmıyorum."

Yapabileceğinden şüpheliydim. Henry gün geçtikçe büyüyordu, kuvvetliydi ve en önemlisi, cinayet deneyimi olmuştu. Harlan Cotterie öyle bir şey yaşamamıştı.

Nash'i çalıştırması için bir kol çevirmesine gerek yoktu, bir düğmeye basması yeterli olmuştu. Zengin olmak pek çok yönden güzeldi. "Yetmiş beş dolar bu işi temizleyecek," diye seslendi motorun gürültüsünü bastırarak. Ardından odun kesme kütüğünün etrafından dolaşarak George'la hareminin kanat çırparak kaçışmasına sebep oldu ve büyük jeneratörlü, su tesisatlı çiftliğine doğru yola koyuldu.

Arkamı döndüğümde Henry'nin solgun yüzünde öfkeli bir ifadeyle verandada dikildiğini gördüm. "Onu öylece gönderemezler."

Demek bizi dinliyordu. Şaşırdığımı söyleyemezdim.

"Gönderebilirler ve gönderecekler," dedim. "Ve aptalca bir şey yapmaya kalkarsan eline durumu daha da kötüleştirmekten başka bir şey geçmeyecek."

"Kaçabiliriz. Yakalanmayız. Seninle yaptığımız şeyden sonra yakalanmadıysak sevgilimle yakalanmadan Colorado'ya kaçıp evlenebiliriz pekâlâ."

"Yapamazsınız," dedim. "Çünkü beş kuruşunuz bile yok. Annen, para her şeyi halleder derdi. Ben de diyorum ki parasızlık her

şeyi bozar. Bunu adım gibi biliyorum, Shannon da benimle hemfikir olacaktır. Artık düşünmesi gereken bir de bebeği var..."

"Vermesi için zorlarlarsa olmayacak!"

"Bu, hamile bir kızın duygularını değiştirmez. Bebek onlara erkeklerin anlayamadığı bir bilgelik kazandırır. Sırf bir çocuğunuz olacak diye ne ona, ne de sana saygımı kaybetmiş değilim - Bay Çok Faziletli kızının bacaklarının arasındakini sadece tuvalette kullandığını sanadursun, ne ilk, ne de son olacaksınız. Ama beş aylık hamile bir kızdan seninle kaçmasını istersen... ve o da buna razı olursa... ikinize de saygımı kaybederim."

"Sen ne bilirsin ki?" dedi ağır bir küçümsemeyle. "Ortalığı batırmadan boğaz kesmeyi bile beceremedin."

Adeta dilim tutuldu. Bunu gördü ve beni o halde bırakıp gitti.

Ertesi gün, sevdiği kız artık orada olmasa da hiç itiraz etmeden okula gitti. Muhtemelen kamyonetle gitmesine izin verdiğim içindi. Genç bir erkek, araba sürmeye yeni başladığı günlerde yakaladığı hiçbir fırsatı kaçırmaz. Ama elbette ilk heves söner gider. İlk heves, her zaman yok olur ve çoğunlukla ömrü kısadır. Ötesi ise genellikle gri ve sefilcedir. Bir sıçanın derisi gibi.

Henry gittikten sonra mutfağa yöneldim. Şeker, un ve tuz kutularını boşaltıp salladım. İçlerinde başka bir şey yoktu. Yatak odasına gidip kıyafetlerini aradım. Bir şey yoktu. Ayakkabılarının içine baktım. Yine bir şey bulamadım. Ama bir şey bulamadığım her seferde, bulacağımdan biraz daha emin oldum.

Bahçede işlerim vardı ama onları yapmak yerine ahırın arkasına, eski kuyunun başına gittim. Artık üzerinde yabani otlar bitmeye başlamıştı: ayrıkotları ve dağınık yahudibaklaları. Aşağıda Elphis vardı.

Ve Arlette. Suratının alt kısmı bir yana kaymış olan Arlette. Yüzünde bir palyaço sırıtışı olan Arlette. Saç filesiyle Arlette.

"Nerede, huysuz orospu?" diye sordum ona. "Nereye sakladın?"

Bir aleti veya değerli kitaplarımdan birini kaybettiğim zamanlarda babamın yapmamı öğütlediği gibi zihnimi boşalttım. Bir süre sonra eve geri döndüm, tekrar yatak odasına girdim ve dolaba yöneldim. Üst rafta iki şapka kutusu duruyordu. İlkinde sadece bir şapka vardı, kiliseye giderken giydiği beyaz şapka (paşa keyfi isteyip de gittiği zamanlar, yani ayda bir kez falan). Diğer kutudaki şapka kırmızıydı ve giydiğini hiç görmemiştim. Bana bir fahişenin giyeceği türden bir şapkaymış gibi göründü. İki tane yirmi dolarlık banknot, birer hap boyutuna gelene dek defalarca katlanıp şapkanın içteki saten şeridinin gerisine sıkıştırılmıştı. Bu ucuz otelde oturup, duvarların içinde koşturup kaçışan sıçanları dinlerken (evet, eski dostlarım burada) size şunu söyleyebilirim: O iki yirmi dolarlık banknot, felaket fermanımı mühürledi.

Çünkü yetmiyorlardı. Görüyorsunuz, değil mi? Elbette görüyorsunuz. Yetmiş beş dolara ulaşmak için otuz beş dolar daha gerektiğini bilmek için trigonometriden anlamaya lüzum yok. Kulağa pek fazla gelmiyor, değil mi? Ama o günlerde otuz beş dolarla iki aylık mutfak ihtiyacını karşılayabilir veya Lars Olsen'ın nalburiyesinden iyi durumda, ikinci el bir koşum takımı alabilirdiniz. Sacramento'ya bir tren bileti alabilirdiniz... Bazen keşke öyle yapsaymışım diyorum.

Bazen yatağıma yattığımda 35 rakamını görebiliyorum. Tren geldiği için sizi uyarıp karşıya geçmemenizi söyleyen bir tabela gibi parlak kırmızı, yanıp sönmekte. Yine de geçmeye çalıştım ve tren beni ezip geçti. Her birimizin içinde bir Sinsi Adam varsa, bir

Kaçık da var demektir. Ve yanıp sönen rakam uyumama izin vermediği için geçirdiğim uykusuz gecelerde, içimdeki Kaçık bana her şeyin bir komplo olduğunu söylüyor: Cotterie, Stoppenhauser, Farrington bu üçkâğıdın bir parçası. Öyle olmadığını biliyorum elbette (en azından gündüzleri). Cotterie ve Bay Avukat daha sonra Stoppenhauser'la konuşmuş olabilirdi; yaptığımı yaptıktan sonra ama şüphesiz başlangıçta çok masumdu. Stoppenhauser aslında bana yardım etmeye çalışıyordu... ve elbette Home Bank & Trust için kazançlı bir iş yapmaya. Ama Harlan veya Lester ya da ikisi birden bir fırsat görünce değerlendirmişti. Sinsi Adam, sinsi bir oyuna gelmişti: Buna ne demeli? O sıralarda bunu neredeyse hiç umursamamıştım, çünkü oğlumu kaybetmiştim; ama gerçekte kimi suçluyorum, biliyor musunuz?

Arlette'i.

Evet.

Çünkü o iki banknotu bulmam için kırmızı fahişe şapkasının içine bırakan oydu. Nasıl şeytanca bir zekâya sahip olduğunu görebiliyor musunuz?

Çünkü sonumu getiren kırk dolar değildi; onunla Cotterie'nin hamile kızının eğitim masrafını karşılamak için istediği miktarın arasındaki farktı; Latince öğrenip trigonometriden geri kalmasın diye ödeyeceği paranın payıma düşen kısmı.

35, 35, 35.

O haftanın geri kalanı boyunca hep Cotterie'nin benden istediği parayı düşündüm. Hafta sonunda da bunu düşünmeye devam ettim. Ara sıra o iki banknotu -çıkarıp katlarını açmıştım ama izleri hâlâ duruyordu- inceliyordum. Pazar akşamı kararımı verdim. Henry'ye pazartesi günü okula Model T'yle gitmesi gerektiğini

söyledim; Hemingford Home'a gidip bankaya uğrayacak ve Bay Stoppenhauser'la kredi konusunu görüşecektim. Az bir miktar. Sadece otuz beş dolar.

"Ne için alıyorsun?" Henry pencerenin önünde oturmuş, kararmakta olan batı tarlasına melankolik gözlerle bakıyordu.

Söyledim. Shannon'la ilgili yeni bir tartışma başlatacağını sanıyor, bir açıdan bunu istiyordum da. Shan'in gittiğini biliyordum ama Henry bütün hafta boyunca bu konuda tek kelime bile etmemişti. Gittiğini, mısır tohumu almak için uğrayan Mert Donovan'dan öğrenmiştim. "Omaha'da iyi bir okula gitmiş," demişti. "Eh, bence eğitimli olması daha iyi. Madem oy verecekler, bilgileri olsun." Sonra bir an düşündükten sonra, "Benimki ben ne dersem onu yapar. Kendi iyiliği için öyle yapsa iyi eder," diye eklemişti.

Gittiğini ben biliyorsam, Henry de biliyor demekti. Hatta muhtemelen benden önce öğrenmişti - öğrenciler dedikoduyu çok severdi. Ama hiçbir şey söylemedi. Galiba içindeki öfkeyi ve suçlamaları dile getirip bir nebze rahatlayabilmesi için ona bir fırsat sunmaya çalışıyordum. Hoş olmayacağı muhakkaktı ama uzun vadede faydalı olabilirdi. Ne alındaki, ne de gerisindeki beyindeki yaranın iltihaplanmasına izin verilmeliydi. Aksi halde enfeksiyon yayılabilirdi.

Ama verdiğim habere tek tepkisi hafifçe homurdanmak oldu. Bunun üzerine biraz daha üstelemeye karar verdim.

"Ödeme kısmını seninle beraber yapacağız," dedim. "Noel'den önce geri ödersek borcumuz otuz sekiz dolardan fazla olmaz. Yani adam başı on dokuz dolar. Senin payını çiftlikte yaptığın günlük işler için aldığın paradan keseceğim."

Bu lafım üstüne öfkeyle isyan edeceğinden emindim ama tepkisi yine hafifçe homurdanmak oldu. Okula Model T'yle gitmeyi

bile sorun etmemişti, oysa sınıf arkadaşlarının kamyona "Hank'in kıç-kıranı" diye isim koyarak dalga geçtiğini biliyordum.

"Evlat?"

"Ne?"

"İyi misin?"

Bana dönüp gülümsedi, en azından dudakları oynadı. "İyiyim. Yarın bankada sana iyi şanslar baba. Uyumaya gidiyorum, iyi geceler."

Ayağa kalktı. "Bir öpücük verecek misin?" diye sordum.

Yanağımdan öptü. Bu beni son öpüşüydü.

Okula T'yle gitti, ben de kamyoneti alıp Hemingford Home'a doğru yola koyuldum. Vardığımda Bay Stoppenhauser beni beş dakikalık bir bekleyişin ardından ofisine aldı. Ona ihtiyaç duyduğum miktarı söyledim ama nedenine dair bir şey belirtmekten kaçınarak sadece özel sebepler demekle yetindim. O kadar küçük bir miktar için detaylı bir açıklamaya gerek duyulmayacağını düşünmüştüm. Haklı çıktım. Ama işimiz bittiğinde ellerini sümenin üstünde birleştirip bana neredeyse babalara özgü, katı bir ifadeyle baktı. Köşedeki Regulator saat tik tak ediyor, caddeden hatırı sayılır bir şekilde daha gürültülü bir motor sesi yükseliyordu. Kesildi, bir sessizlik oldu, ardından bir başka motor sesi duyuldu. Bu seslerin kaynağı oğlum muydu? Model T'yle gelmiş, kamyoneti çalıp gitmiş miydi? Emin olmak mümkün değildi ama öyle olduğunu düşünüyorum.

"Wilf," dedi Bay Stoppenhauser. "Karının seni o şekilde terk edişini atlatabilmen için yeterince zaman geçti. Bu acı veren konuyu gündeme getirdiğim için beni affet ama durum kalıcı gibi görünüyor ve ayrıca bir bankacının ofisi, kilisenin günah çıkarma

kabini gibidir. Onun için seninle Hollandalı bir aziz gibi konuşacağım. Ve aslında bu söz çok uygun, çünkü annem ve babam oradan gelmiş."

Bunu daha önce de duymuştum. Muhtemelen ofisine gelen pek çok kişi gibi yüzümde belirmesi beklenen o itaatkâr tebessüm oluştu.

"Home Bank & Trust sana otuz beş dolarlık krediyi verecek mi? Evet, bundan emin olabilirsin. Hatta elimden gelse bu miktarı sana şahsen borç verirdim ama üstümde hiçbir zaman Splendid Diner'da yediğim öğle yemeği ve berberde ayakkabılarımı parlattırma ücretinden fazla nakit taşımam. Fazla para insanın aklını çeler, benim gibi kurnaz bir ihtiyar bile karşı koyamayabilir ve ayrıca, iş iştir. Ama!" Parmağını kaldırdı. "Senin otuz beş dolara ihtiyacın yok!"

"Ne yazık ki var." Sebebini bilip bilmediğini merak ettim. Biliyor olabilirdi, gerçekten de kurnaz ihtiyarın tekiydi. Ama Harlan Cotterie de öyleydi ve Harl o sonbaharda, aynı zamanda utanç dolu bir kurnaz ihtiyardı.

"Hayır, yok. Yedi yüz elli dolara ihtiyacın var ve bu miktarı hemen bugün alabilirsin. İster hesabına yatır, istersen koy cebine git, bana ikisi de uyar. Çiftliğinin üstündeki ipoteği üç yıl önce ödedin. Şartlar müsait. Tekrar ipotek ettirmemen için hiçbir engel yok. Bunu herkes, her zaman yapıyor oğlum. Elimizdeki bazı evrakları görsen şaşarsın. Herkes yapıyor. Evet efendim."

"Çok teşekkür ederim Bay Stoppenhauser ama almayayım. O ipotek, borcumu ödeyene kadar başımın üstünden ayrılmayan kara bir bulut gibiydi ve..."

"Wilf, mesele de o ya!" Parmağını tekrar kaldırdı. Bu kez, Regulator'ın sarkacı gibi salladı. "Asıl mesele o işte! İpotek ettirip

tepelerinde tek bir bulut yokmuş, güneş pırıl pırıl parlıyormuş gibi davrananlar sonunda borçlarını ödeyemeyip değerli mal varlıklarından oluyorlar! Senin gibiler, borç senedinin ağırlığını omuzlarında onlarca tonmuş gibi hissedenler daima ödemeyi başarıyor! Çiftliğinde yapabileceğin iyileştirmeler olmadığını söyleme! Tamir edilecek bir çatı yok mu? Belki biraz daha hayvan almak istersin?" Bana kurnaz, şeytanca bir ifadeyle baktı. "Hatta belki komşun gibi evine su tesisatı döşetmek istersin? Böyle şeyler kendi masrafını çıkarır, bilirsin. Sonunda yapacağın iyileştirmelerin değeri borcunu fersah fersah geçebilir. Para parayı çeker Wilf! Para parayı çeker!"

Biraz düşündüm. Sonunda, "Çok çekici bir teklif efendim," dedim. "Ama size yalan söylemeyeceğim..."

"Hiç gerek yok. Bir bankacının ofisi, kilisenin günah çıkarma kabini, aralarında çok küçük bir fark var. Bu kasabanın en iyi adamları o sandalyede oturdu Wilf. En iyileri."

"Ama ben sadece küçük bir borç için gelmiştim ve sağ olun, kabul ettiniz. Yeni teklifinizi düşünmek için zamana ihtiyacım var." Aklıma şaşırtıcı derecede hoş bir fikir geldi. "Ve bu konuyu oğlum Henry'yle konuşmalıyım, artık Hank diye hitap edilmek istiyor. Fikrinin alınmasını istediği yaşlara geldi artık. Bugün benim olanların hepsi bir gün onun olacak."

"Anlıyorum, kesinlikle anlıyorum. Ama inan bana, yapılacak en doğru şey bu." Ayağa kalkıp elini uzattı. Ben de kalktım ve uzatılan eli sıktım. "Buraya bir balık almaya geldin Wilf. Bense sana olta satmayı teklif ediyorum. Çok daha iyi bir anlaşma."

"Teşekkürler." Bankadan ayrılırken, bunu oğlumla konuşacağım, diye düşünüyordum. Güzel bir düşünceydi. Aylardır buz kesmiş olan bir kalpte sıcak bir düşünce.

* * *

Akıl ne tuhaf bir şey, değil mi? Kafam Bay Stoppenhauser'ın beklenmedik ipotek teklifiyle meşgulken oraya gelirken kullandığım kamyonetin yerini Henry'nin okula giderken kullandığı aracın aldığını fark etmedim bile. Aklım düşüncelerle meşgul olmasaydı eminim fark ederdim. Ne de olsa ikisine de aşinaydım; ikisi de benimdi. Nihayet çevirme kolunu almak için eğilip sürücü koltuğunda, üzerinde bir taşla bırakılmış, katlanmış kâğıt parçasını gördüğümde anladım.

Bedenimin yarısı T'nin içinde, yarısı dışında, bir elim kapının yanında, diğeri çevirme kolunu koyduğumuz koltuğun altına uzanmış halde orada öylece kalakaldım. Henry'nin neden okuldan ayrılıp araçları değiştirdiğini, daha kâğıdı eğreti ağırlığın altından alarak açıp okumaya başlamadan biliyordum sanırım. Kamyonet, uzun yol için daha uygundu. Mesela Omaha'ya yapılacak bir yolculuk için.

Baba,

Kamyoneti aldım. Sanırım nereye gittiğimi biliyorsun. Beni rahat bırak. Peşimden Şerif Jones'u gönderebileceğini biliyorum. Bunu yaparsan her şeyi anlatırım. "Henüz bir çocuk" olduğum için fikrimi değiştireceğimi sanabilirsin, AMA DEĞİŞTİRMEYECEĞİM. Shan yanımda olmadığı sürece hiçbir şey umurumda değil. Yaptığımız her şey beni mutsuz etti, buna rağmen, neden bilmem ama seni hâlâ seviyorum baba.

Seni seven oğlun,
Henry "Hank" James

Çiftliğe bir sisin içindeymişim gibi döndüm. Galiba birileri bana el salladı, hatta Cotterie'lerin yol kenarındaki sebze bahçesinde çalışmakta olan Sallie Cotterie bile el salladı ve ben de muhtemelen onlara aynı şekilde karşılık verdim ama hiçbirini hatırlamıyorum. Şerif Jones'un çiftliğe gelip o cevap gerektirmeyen neşeli soruları soruşundan ve o soğuk, araştırıcı gözleriyle her yere bakışından sonra ilk kez elektrikli sandalye gözüme gerçek bir olasılık gibi görünmeye başlamıştı. O kadar gerçekti ki bileklerime ve dirseklerimin üst kısmına bağlanan deri kayışların sıkılaştırılmasını tenimde hisseder gibi olmuştum.

Ben çenemi tutsam da tutmasam da yakalanacaktı. Bu bana kaçınılmaz görünüyordu. Meteliksizdi, kamyonetin deposunu dolduracak kadar bile parası yoktu, demek ki daha Elkhorn'a varamadan mecburen yürümeye başlayacaktı. Bir şekilde benzin çalmayı başarabilse bile kızın halihazırda yaşamakta olduğu yere yaklaşmaya yeltendiğinde yakalanacaktı (Henry muhtemelen onun orada bir mahkûm olduğunu varsayıyor, gönüllü bir misafir olabileceğine ihtimal vermiyordu).

Harlan, sorumlu kişiye -Rahibe Camilla- Henry'nin eşkâlini tarif etmişti mutlaka. Âşık gencin sevdiği kızın kaldığı yere gitmeye kalkacağını o aklına getirmemişse bile Rahibe Camilla düşünmüş olmalıydı. Daha önce benzer durumlar yaşamış, başka âşık gençlerle uğraşmak zorunda kalmıştı muhtemelen.

Tek ümidim, Henry'nin otoritelerce ele geçirildikten sonra benim işe karışmam değil, kendi aptalca romantik hareketlerinden ötürü o konumda olduğunu anlayana dek sessiz kalmasıydı. Ergen bir delikanlının mantıklı davranmasını beklemek, yarıştaki en yavaş ata para yatırmak gibiydi ama elimde başka ne vardı ki?

Çiftliğe varıp avluya girerken aklımdan çılgınca bir fikir geçti: T'nin motorunu çalışır vaziyette bırak, eşyalarını küçük bir çantaya doldur ve Colorado'ya kaç. Bu fikrin ömrü iki saniye oldu. Param vardı -kırk dolar- ama T, Julesburg'deki eyalet sınırına varmadan çok önce mevta olurdu. Ve önemli olan bu değildi; öyle olsaydı Lincoln'e kadar gider, T'yi ve üstüne kırk dolarımı verip sağlam bir araba alırdım. Hayır, önemli olan mekândı. Evimdi. Benim evimdi. Onu korumak için karımı öldürmüştüm. Ahmak ve olgunlaşmamış suç ortağım romantik bir maceraya atıldı diye evimi terk edecek değildim. Çiftlikten ayrılırsam, Colorado için değil, eyalet hapishanesine gitmek için olacaktı. Ve oraya kelepçelerle götürülecektim.

O gün pazartesiydi. Salı ve çarşamba hiçbir gelişme olmadı. Şerif Jones bana Henry'nin Lincoln-Omaha Otoyolu'nda otostop yaparken yakalandığını söylemeye gelmedi; Harlan Cotterie, Omaha polisinin Rahibe Camilla'nın şikâyeti üzerine Henry'yi tutukladığını, halen kodeste, bıçaklar, kuyular ve çuvallar hakkında çılgınca bir hikâye anlatmakta olduğunu söylemeye (şüphesiz o çok namuslu yüzünde bir tatmin ifadesiyle) gelmedi. Çiftlikte her şey sessizdi. Bahçede çalışıp sebze topladım, çitleri onardım, inekleri sağdım, tavuklara yem verdim; hepsini kendimde değilmişçesine, dalgınca yaptım. Bir parçam (oldukça büyük bir parçaydı) bütün bunların uzun ve korkunç derecede karmaşık bir rüya olduğuna, uyanıp yanımda horlamakta olan Arlette'i göreceğime, Henry'nin sabah ateş yakmak için odun kesişinin sesini duyacağıma inanıyordu.

Sonra, perşembe günü, Bayan McReady -Hemingford'daki okulda akademik konular üzerine eğitim veren dul öğretmen- Model T'siyle çıkageldi ve Henry'nin iyi olup olmadığını sordu.

"Ortalıkta salgın bir... bağırsak sendromu var," dedi. "Henry'nin de yakalanmış olabileceğini düşündüm. Çok ani ayrıldı."

"Bir sorunu olduğu kesin," dedim. "Ama bağırsaklarında değil, kalbinde. Kaçtı, Bayan McReady." Beklenmedik, sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülmeye başladı. Tulumumun cebinden çıkardığım mendille gözlerimi sildim.

Görüşüm netleştiğinde, ne kadar zorlu olurlarsa olsunlar her öğrencisinin iyiliğini isteyen Bayan McReady'nin de gözlerinin yaşarmış olduğunu gördüm.

Henry'nin nasıl bir sorunu olduğunu en başından beri biliyordu herhalde.

"Geri dönecek Bay James. Korkmayın. Buna daha önce de rastladım, emekli olmadan önce birkaç kez daha göreceğimden eminim. Gerçi artık emekliliğim eskisi kadar uzak değil." Konuşmaya devam etmeden önce horoz George veya hareminden bir tavuğun casus olmasından korkarmış gibi sesini alçalttı. "Asıl korkmanız gereken, babası. Katı ve tavizsiz bir adam. Kötü biri değil ama katı."

"Biliyorum," dedim. "Kızının şu an nerede olduğunu biliyorsunuz sanırım."

Gözlerini indirdi. Bu, yeterli cevaptı.

"Geldiğiniz için teşekkürler Bayan McReady. Bu konu aramızda kalabilir mi?"

"Elbette... ama çocuklar şimdiden aralarında fısıldaşıyor."

Evet. Eminim öyleydi.

"Telefonunuz var mı Bay James?" Bakışları yakınlarda telefon direkleri aradı. "Anladığım kadarıyla yok. Ziyanı yok. Bir şey duyarsam gelir size söylerim."

"Yani Harlan Cotterie veya Şerif Jones'tan önce duyarsanız."

"Tanrı oğlunuzu koruyacaktır. Shannon'ı da öyle. Biliyor musunuz, gerçekten çok tatlı bir çiftti onlar; herkes aynı şeyi söylüyordu. Bazen meyveler çok erken olgunlaşır ve don onları öldürür. Ne yazık. Ne üzücü."

Elimi sıktı -bir erkek gibi kuvvetle- ve aracına binip uzaklaştı. Konuşmasının sonunda Shannon'dan ve oğlumdan bahsederken geçmiş zaman kullandığını fark ettiğini sanmıyordum.

Şerif Jones cuma günü, kapısında altın yıldız olan arabasıyla geldi. Ve yalnız değildi. Peşi sıra kamyonetim geliyordu.

Görünce kalbim tekler gibi oldu. Direksiyondaki kişiyi tanıyınca da içime taş gibi bir ağırlık çöktü: Lars Olsen'dı.

Jones, Varış Ritüeli'ni gerçekleştirirken sessizce beklemeye gayret ettim: Kemeri yukarı çekiştirme, alnı silme (halbuki o gün hava kapalı ve serindi), parmaklarla tarayarak saçı düzeltme. Daha fazla dayanamadım. "İyi mi? Onu buldunuz mu?"

"Yok, hayır, bulduğumuz söylenemez." Verandanın basamaklarını tırmandı. "Kamyoneti Lyme Biska'nın doğusunda biri bulmuş ama çocuktan bir iz yokmuş. Olay olduğu an bize haber vermiş olsaydın oğlunun sağlığına dair daha fazla bilgimiz olabilirdi. Değil mi?"

"Kendi geri döner diye umuyordum," dedim donuk bir ifadeyle. "Omaha'ya gitti. Söylememe gerek var mı bilmiyorum şerif..."

Lars Olsen, ilgilenmiyormuş gibi görünüp gerçekte kulak kesilerek yaklaştı. "Arabama bin Olsen," dedi Jones. "Bu özel bir görüşme."

Yumuşak başlı bir adam olan Lars, söyleneni itiraz etmeksizin yaptı. Jones tekrar bana döndü. Önceki ziyaretine kıyasla çok daha ciddiydi.

"Zaten yeteri kadar bilgim var, değil mi? Senin ufaklık, Harlan Cotterie'nin kızıyla işi pişirmiş. Kız Omaha'ya gönderilince muhtemelen o da peşinden gitti. Deponun boşalmak üzere olduğunu anlayınca kamyoneti yüksek otlarla dolu bir tarlaya sürmüş. Akıllıca bir hareket. Zekâsını senden mi aldı? Yoksa Arlette'ten mi?"

Hiçbir şey söylemedim ama Jones bana bir fikir vermişti. Pek elle tutulur bir şey değildi ama işe yarayabilirdi.

"Ona müteşekkir kaldığımız bir şey yapmış," dedi Jones. "Bu onu hapse girmekten de kurtarabilir. Yoluna gitmeden önce kamyonetin altındaki otları temizlemiş. Egzoz onları tutuşturmasın diye. Birkaç bin dönümlük araziyi kül eden bir kır yangınına sebep olmak, jürinin üzerinde son derece olumsuz bir etki yaratırdı, değil mi? Sanık sadece on beş yaşında bile olsa?"

"Eh, yangın falan çıkmamış şerif. Henry doğru olanı yapmış, neden hâlâ uzatıyorsun?" Cevabı biliyordum elbette. Andrew Lester gibi avukatlar şerifin umurunda olmayabilirdi ama Harl'le sıkı arkadaşlardı. İkisi de yeni kurulmuş olan Elks Lodge'un üyeleriydi ve Harl, oğlumun yaptığının cezasını çekmesini istiyordu.

"Bakıyorum bugün pek alıngansın." Alnını tekrar silip Stetson'ını bir kez daha düzeltti. "Eh, benim oğlum olsa ben de alıngan olurdum. Ve ne, biliyor musun? Benim oğlum olsa ve Harlan Cotterie komşum olsa, iyi komşum, evine gider ve, 'Harl?' derdim. 'Bana kalırsa oğlum kızının yanına gitmeye çalışıyor olabilir. Yetkililere haber ver istersen, gözlerini açık tutsunlar.' Ama böyle yapmadın, değil mi?"

Bana verdiği fikir gözüme giderek daha iyi görünüyordu. Söylemek için doğru zaman neredeyse gelmişti.

"Kızın kaldığı yere gitmemiş, değil mi?"

"Henüz değil. Hâlâ arıyor olabilir."

"Shannon'ı bulmaya gittiğini sanmıyorum," dedim.

"O halde neden kaçtı? Omaha'da dondurmalar daha mı güzel? Çünkü oraya gittiğine dair hiçbir şüphe yok."

"Bence annesini aramaya gitti. Onunla temas kurmuş olabileceğini düşünüyorum."

Bunun üzerine on saniye kadar sessiz kaldı. Bu süre içinde alnını tekrar silip saçlarını düzeltti. "Arlette onunla nasıl temas kurmuş olabilir?"

"Muhtemelen mektupla." Hemingford Home Marketi aynı zamanda genel dağıtımın yapıldığı postaneydi. "Şeker veya fıstık almaya gittiğinde vermiş olmalılar. Hemen her gün okul çıkışında oraya uğrar. Ama emin değilim elbette şerif. Neden buraya gelip bir suç işlemişim gibi davrandığını da bilmiyorum. Kızın karnına çocuğu koyan ben değilim."

"İyi bir kız hakkında o şekilde konuşmamalısın!"

"Belki öyle belki değil ama bu gelişmeler Cotterie'ler için olduğu kadar benim için de büyük bir sürprizdi ve şimdi de oğlum kayıp. Onlar hiç olmazsa kızlarının nerede olduğunu biliyor."

Bir kez daha sessiz kaldı. Sonra pantolonunun arka cebinden not defterini çıkardı ve içine bir şeyler karaladı. Defteri tekrar cebine koyup sordu. "Ama karının oğlunla temas kurup kurmadığından emin değilsin, dediğin bu, değil mi? Sadece tahmin yürütüyorsun?"

"Annesi gittiğinden beri sürekli onun hakkında konuşuyordu, sonra aniden ona dair konuşmayı kesti. Ve Harlan ile karısının Shannon'ı kapattığı yere gitmediğini biliyoruz." Bu konuda en az Şerif Jones kadar şaşkındım... bir o kadar da minnettar. "İkiyle ikiyi toplayıp öyle düşündüm. Sen ne diyorsun?"

"Bilemiyorum," dedi Jones kaşlarını çatarak. "Gerçekten bilmiyorum. Olayı çözdüğümü sanmıştım ama daha önce de yanıldığım oldu, değil mi? Evet ve yine olacak. Hepimiz hata yapmaya mahkûmuz, der İncil. Ama ulu Tanrım, çocuklar hayatımı çok zorlaştırıyor. Oğlundan haber alırsan sıska kıçını eve getirmesini ve yerini biliyorsa Shannon Cotterie'den uzak durmasını söyle Wilfred. Oğlunu görmek istemeyecektir, bunu garanti edebilirim. İyi haber, yangın çıkmamış olması ve onu babasının kamyonetini çalmak suçundan tutuklayamamamız."

"Doğru," dedim ciddiyetle. "Suç duyurusunda bulunmayacağımdan emin olabilirsin."

"Ama." Parmağını kaldırdı ve bana bankadaki Bay Stoppenhauser'ı hatırlattı. "Üç gün önce Lyme Biska'da kamyonetin bulunduğu yerin yakınlarında biri, kasabanın çıkışındaki dükkânı soymuş. Çatısında Blue Bonnet Girl olan dükkân. Kasadan yirmi üç dolar almış. Rapor, masamın üstünde duruyor. Eski kovboy kıyafetleri giymiş genç bir adammış. Yüzünün alt kısmını bir bandanayla gizlemiş, başında da gözlerine kadar indirdiği bir şapka varmış. Kasaya dükkân sahibinin annesi bakıyormuş. Soyguncu, kadını bir tür aletle korkutmayı başarmış. Kadın bir levye veya manivela gibi bir şey olduğunu düşünüyor ama kim bilir? Seksen yaşında, yarı kör bir ihtiyarmış."

Sessiz kalma sırası bendeydi. Afallamıştım. Sonunda, "Henry okuldan çıkıp gitmiş şerif," dedim. "Yanlış hatırlamıyorsam o sabah üstünde pazen bir gömlek ve kadife pantolon vardı. Yanına hiç kıyafet almamış. Almış olsa bile anlattığın gibi kovboy giysileri yok. Kovboy şapkası da yok."

"Onları da çalmış olabilir, değil mi?"

"Anlattıklarından başka bir şey bilmiyorsan orada dursan iyi olur. Harlan'la arkadaş olduğunuzu biliyorum..."

"Hadi ama, bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Vardı ve olduğunu ikimiz de biliyorduk ama konuyu uzatmanın bir anlamı yoktu. Belki sahip olduğum seksen dönüm, Harlan Cotterie'nin dört yüz dönümlük arazisinin yanında ufak kalıyordu ama yine de vergisini ödeyen bir arazi sahibiydim ve bana gözdağı vermesine izin vermeyecektim. İma etmeye çalıştığım buydu ve Şerif Jones niyetimi anlamıştı.

"Oğlum bir hırsız değil ve kadınları tehdit etmez. Öyle davranmaz, o şekilde yetiştirilmedi."

En azından yakın zamana kadar, diye fısıldadı içimden bir ses.

"Muhtemelen kolay para peşinde adi bir hırsızdı," dedi Jones. "Ama bahsetmem gerektiğini düşündüm ve yaptım. İnsanların ne diyebileceğini de bilemeyiz, değil mi? Dilin kemiği yok. İnsanların ağzı torba değil ki büzesin, değil mi? Konuşmak kolay. Benim gözümde konu kapanmıştır. Lyme Biska'da olup bitenler Lyme kasabası şerifinin sorunu, beni ilgilendirmiyor. Ama şunu bil ki Omaha polisinin gözü Shannon Cotterie'nin kaldığı yerin üzerinde. Oğlun seninle temasa geçerse diye söylüyorum."

Saçını geriye taradı ve şapkasını son kez düzeltti.

"Belki bir hata yapmadan kendi geri döner ve bütün bu olanları... bilmiyorum, kötü bir anı olarak kabul edip unuturuz."

"Pekâlâ. Ama Shannon Cotterie'ye kötü bir evlat demiyorsan oğlum için de öyle konuşmamalısın."

Burun deliklerinin genişlemesi, bu cümlemin hiç hoşuna gitmediğine delaletti ama bir şey söylemedi. "Geri döner de annesini gördüğünü söylerse bana haber ver, olur mu? Arlette'in ismi hâlâ kayıp listemizde. Aptalca, biliyorum ama, kanunlar böyle."

"Veririm elbette."

Başını sallayıp arabasına yöneldi. Lars, direksiyonun başındaydı. Jones ona diğer koltuğa geçmesini işaret etti. Şerif, aracının idaresini başkalarına bırakmayan bir adamdı. Dükkânı soyan genç adamı düşündüm ve kendi kendimi Henry'min asla böyle bir şey yapmayacağına inandırmaya çalıştım. Aklından geçirse bile birilerinin ahırından veya evinden kıyafet çalacak kadar sinsice davranacağına inanmıyordum. Ama Henry değişmişti ve katiller sinsi olmayı öğrenirdi, değil mi? Hayatta kalabilmek için gerekli bir beceriydi. Düşündüm de belki...

Ama hayır. O şekilde dile getirmeyeceğim. Çok zayıf bir ifade oluyor. Madem bu benim itirafnamem, olan bitene dair son sözlerim, gerçeğin ta kendisini anlatmam gerekir. Yoksa ne anlamı olur? Hiçbir şeyin anlamı kalmaz.

Oydu. Henry'ydi. Dükkân soygununu sırf beklediği gibi önünde eğilip bükülmediğim için gündeme getirdiğini Şerif Jones'un gözlerinden anlamıştım ama söylediklerine ben inanmıştım. Çünkü Şerif Jones'tan daha fazla bilgiye sahiptim. Babana anneni öldürüp gömmesi için yardım ettikten sonra birkaç kıyafet çalmanın ve ihtiyar bir kadını levyeyle tehdit etmenin lafı mı olurdu? Olmazdı elbette. Ve o yirmi üç dolar tükenince yine aynı şeyi yapacağını biliyordum. Muhtemelen Omaha'da. Onu yakalayacakları yerde. Ondan sonra bütün kirli çamaşırlar ortaya çıkabilirdi. Hatta kesinlikle çıkacaktı.

Verandanın basamaklarını tırmandım, sallanan sandalyeme oturdum ve yüzümü ellerime gömdüm.

* * *

Aradan günler geçti. Kaç gün olduğunu bilmiyorum, tek hatırladığım, yağmur yağdığı. Sonbaharda yağmurlar başladıktan sonra dışarıdaki işler beklerdi ve içeride saatlerimi doldurmaya yetecek kadar çok çiftlik hayvanım veya ek binam yoktu. Kitap okumaya çalıştım ama kelimeler birbirine eklenemiyor gibiydi. Ara sıra bir kelime adeta sayfadan fırlayıp haykırıyordu. Cinayet. Suç. İhanet. Bunun gibi kelimeler.

Günler boyunca verandada, üstümde koyun derisinden kabanım, kucağımda açık duran bir kitapla oturup boş gözlerle çatının kenarından süzülen yağmur damlalarını izledim. Çatıya düşen damlaların sesi, içeri girmek için çekingence tıklayan parmaklar gibiydi. Elphis'le birlikte kuyunun dibinde yatmakta olan Arlette'i düşünerek çok uzun saatler geçirdim. Hâlâ... yaşıyor olduğunu değil elbet (stres altında olsam da daha delirmemiştim) ama bir şekilde farkında olduğunu düşünmeye başlamıştım. O uyduruk mezarından gelişmeleri memnuniyetle takip ediyordu sanki.

"Olayların aldığı halden memnun musun Wilf?" diye soracaktı yapabilse (hayalimde yapıyordu da). "Değdi mi? Ne dersin?"

Şerif Jones'un ziyaretinden yaklaşık bir hafta sonra bir gece oturmuş, *Yedi Çatılı Ev*'i okumaya çalışırken Arlette arkamdan sinsice yaklaştı, başımın yan tarafından uzandı ve soğuk, ıslak parmağıyla burnumun kemerine dokundu.

Kitabı oturma odasının zeminine serili kilimin üstüne düşürerek bir çığlık attım ve ayağa fırladım. Aynı anda soğuk parmak ucu, ağzımın kenarına değdi. Sonra başımın tepesine, saçlarımın seyreldiği noktaya dokundu. Bu kez güldüm - öfkeli, titrek bir gülüştü ve kitabımı almak için eğildim. O sırada buz gibi parmak

enseme dokundu. Sanki ölmüş karım, "Dikkatini çekebildim mi Wilf?" diyordu. Bir adım geriledim, dördüncü dokunuş gözüme olmasın diye ve başımı kaldırdım. Tavanın bir bölümünün boyası solmuştu ve akıtıyordu. Alçı henüz kabarmamıştı ama yağmur devam ederse fazla dayanamazdı. Parçalanıp dökülebilirdi bile. Tavanın geri kalan bölümü iyi görünüyordu. En azından o an için.

Stoppenhauser'ın, "Çiftliğinde yapabileceğin iyileştirmeler olmadığını söyleme! Tamir edilecek bir çatı yok mu?" deyişini hatırladım. Ve o kurnazca bakışını. Biliyormuş gibi. Ve Arlette'le bu işin içinde beraberlermiş gibi.

Böyle şeyleri kafana takma, dedim kendi kendime. Onu orada yatar halde düşünüyor olman yeterince kötü zaten. Acaba kurtçuklar gözlerini kemirmeye başlamış mıdır? Böcekler o sivri dilini yemiş midir, ya da hiç olmazsa sivriliğini almış mıdır?

Odanın uzak köşesindeki masaya gittim, üstünde duran şişeyi aldım ve kendime bir bardak viski doldurdum.

Elim titriyordu ama sadece biraz. İki yudumda bardağın dibini gördüm. Bunu alışkanlık haline getirirsem kötü olacağını biliyordum ama insan ölü karısının dokunuşunu burnunda her gece hissetmezdi. Ve içki kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Daha kontrollüydüm. Çatımı tamir etmek için çiftliğimi yedi yüz elli dolara ipotek ettirmeme gerek yoktu, yağmurlar kesilince artık kereste parçalarını kullanarak yama yapabilirdim. Ama göze çirkin görünürdü; ev, annemin fakir çöplüğü dediği yerlere benzerdi. Konu bu değildi aslında. Akan damı tamir etmek sadece bir iki gün sürerdi. Oysa benim, beni kış boyunca meşgul edecek bir işe ihtiyacım vardı. Yorucu işler, topraktan tahtında, başında filesiyle oturan Arlette'i düşünmeme engel olurdu. Karanlıkta yağmurun sesini dinleyip Henry'nin nerede olduğunu, hastalanıp hastalan-

madığını merak ederek uyanık yatmak yerine başımı yastığa koyar koymaz uyumamı sağlayacak yorucu tadilat projelerine ihtiyacım vardı. Bazen iş tek çözüm, tek cevaptır.

Ertesi gün kasabaya indim ve otuz beş dolar borca ihtiyacım olmasa yapmayı asla düşünmeyeceğim bir şey yaptım: Çiftliğimi yedi yüz elli dolar karşılığında ipotek ettirdim. Er geç kendi kazdığımız kuyuya düşeriz. Buna inanıyorum. Sonunda hepimiz o kuyuya düşeriz.

Aynı hafta Omaha'da şapka giymiş genç bir adam, Dodge Caddesi'nde bir rehinci dükkânına girdi ve nikel kaplama bir 32'lik tabanca aldı. Parasını şüphesiz Blue Bonnet Girl tabelası altındaki dükkânda, dehşete kapılmış yarı kör bir kadından aldığı parayla ödedi. Ertesi gün, başına düz bir şapka giymiş, yüzünün alt kısmını kırmızı bir bandanayla gizlemiş bir delikanlı, First Agricultural Bank'ın Omaha şubesine girdi, tabancasını Rhoda Penmark adındaki güzel veznedara doğrulttu ve çekmecesindeki bütün parayı vermesini rica etti. Kadın, çoğunlukla bir ve beşliklerden oluşan -çiftçilerin tomar yaparak tulumlarının göğüs cebinde sakladığı banknotlar- iki yüz doların üzerinde parayı ona uzattı.

Tek eliyle paraları cebine tıkıştıran genç bankadan ayrılırken (gergin olduğu belliydi, yere birkaç banknot düşürmüştü) iri cüsseli güvenlik görevlisi -emekli polisti- usulca seslendi. "Yapma bunu evlat."

Genç adam 32'liğiyle havaya bir el ateş etti. Beş altı kişi çığlık attı. "Kimseyi vurmak istemiyorum," dedi genç adam bandanasının gerisinden. "Ama mecbur kalırsam yaparım. Arka tarafa geçin bayım ve başınıza bir şey gelmesini istemiyorsanız orada kalın. Dışarıda kapıyı gözetleyen bir arkadaşım var."

Delikanlı aceleyle çıkarken bandanasını yüzünden indirmeye başlamıştı bile. Güvenlik görevlisi bir iki dakika bekledikten sonra dışarıda gerçekten birinin olması ihtimaline karşı ellerini kaldırarak dışarı çıktı (tabancası yoktu). Kimse yoktu elbette. Hank James'in Omaha'da karnında çocuğunu taşıyandan başka arkadaşı yoktu.

İpotek paramdan iki yüz dolar çekip gerisini Bay Stoppenhauser'ın bankasında bıraktım. Hırdavatçıdan, kereste deposundan ve Henry'nin, hâlâ yaşıyor olsa annesinden gelmiş olabilecek mektubu alabileceği marketten alışveriş yaptım. Kasabaya giderken sadece çiselemekte olan yağmur, eve vardığımda sağanağa dönüşmüştü. Yeni satın aldığım kerestelerle kiremitleri indirdim, hayvanlara yem verip sütlerini sağdım, ardından marketten aldığım nevaleyi içeri götürdüm - çoğunlukla Arlette'in yokluğunda tükenen kuru ve temel gıda maddeleriydi. Bu işi tamamladıktan sonra banyo yapmak için ocağın üstüne su koydum ve nemli kıyafetlerimi çıkardım. Para tomarını, buruşuk tulumumun ön sağ cebinden çıkarıp saydım ve hâlâ yüz altmış dolara yakın bir miktar olduğunu gördüm. Neden o kadar çok nakit çekmiştim? Çünkü aklım başka yerdeydi. Neredeydi peki? Arlette ve Henry'deydi elbette. Aynı zamanda Henry ve Arlette'teydi. O yağmurlu günlerde onlardan başka hiçbir şey düşünmez olmuştum.

Üstümde bu kadar çok nakit taşımanın akıllıca olmadığını biliyordum. Tümünü nasıl değerlendireceğimi düşünürken parayı bankaya geri yatırmalı, az da olsa faiz işlemesine izin vermeliydim (gerçi borcumun faizine yaklaşamazdı bile). Ama o zamana kadar parayı emin bir yerde saklasam iyi olacaktı.

Kırmızı fahişe şapkasının kutusu aklıma geldi. Kendi parasını oraya saklamış ve para orada kim bilir ne kadar süre kimsenin ruhu bile duymadan durmuştu. Tomar, şapkanın şeridinin altına sıkıştırılamayacak kadar kalındı. Bu yüzden hepsini şapkanın içine koymaya karar verdim. Kasabaya gitmek için bir mazeret bulana kadar orada kalacaktı.

Çırılçıplak yatak odasına girdim ve dolabın kapağını açtım. Kiliseye giderken giydiği şapkanın durduğu kutuyu bir kenara ittim ve diğerine uzandım. Kutuyu rafın en gerisine kadar ittiğimden, yetişmek için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kalmıştım. Kutunun etrafına geçirilmiş bir lastik vardı. Parmağımı lastiğe takarak kutuyu çektim, bir şapka kutusu için fazla ağır olduğunu bir anlığına fark ettim (içinde şapka değil, bir tuğla vardı sanki) ve elimi buz gibi suyun içine sokmuşum gibi tuhaf bir donma duygusu hasıl oldu. Bir an sonra bu his yerini alev alev yanma hissine bıraktı. Duyduğum acı o kadar yoğundu ki kolumdaki bütün kaslar kaskatı kaldı. Şaşkınlık ve ıstırapla haykırarak geriledim ve paralar etrafa saçıldı. Parmağım hâlâ lastiğe takılı olduğu için şapka kutusu da paldır küldür benimle gelmişti. Kutunun tepesine tünemiş, çok tanıdık görünen bir sıçan vardı.

Şimdi bana, "Wilf, bütün sıçanlar birbirine benzer," diyebilirsiniz ve normal şartlar altında size hak veririm ama bu sıçanı tanıyordum; onu ağzında kopardığı inek memesiyle ahırda benden kaçarken görmemiş miydim?

Şapka kutusu, kanlar içindeki elimden kurtuldu ve sıçan yere yuvarlandı. Düşünmek için duraksamış olsam elimden yine kurtulabilirdi ama bilinçli düşünme yeteneğim acı, şok ve daha bir saniye önce sağlıklı olan bir uzvundan kan boşandığını gören hemen her insanın hissedebileceği dehşet duygusuyla felç olmuştu

sanki. Anadan doğma çıplak olduğumu bile hatırlamadan sağ ayağımı sıçanın tepesine indiriverdim. Kemiklerinin kırıldığını, iç organlarının ezildiğini duydum. Kuyruğunun altından fışkıran sıcak kan ve sıvılaşmış bağırsaklar sol ayak bileğimi kapladı. Çırpınarak dönüp beni ısırmaya çalıştı; iri ön dişlerini görebiliyordum ama bana ulaşamadı.

Ayağımı üzerinden çekmediğim sürece elbette. Ve çekmedim. Hatta yaralı elimi göğsüme dayayıp ayaklarımın etrafında biriken ılık kan gölünü hissederken onu topuğumla iyice ezdim. Sıçanın bedeni seğirip çırpındı. Kuyruğu önce baldırımı dövdü, ardından bir yılan gibi bileğime sarıldı. Ağzından kan fışkırdı. Kara gözleri bilyeler gibi yuvalarından fırladı.

Tek ayağım ölmekte olan sıçanın üstünde, uzun süre durdum. Kemikleri paramparça olmuş, bütün iç organları ezilmişti ama hâlâ çırpınmaya devam ediyor, ısırmaya çalışıyordu. Nihayet kıpırtısız kaldı. Ölü numarası yapmadığından emin olmak için ayağımı üzerinde bir müddet daha tuttum. Öldüğünden emin olunca, ardımda kanlı ayak izleri bırakarak ve topallayarak mutfağa yürüdüm. Bir yandan da aklım karışmış bir şekilde kâhinin Pelias'ı tek sandaletli adama karşı uyarmasını düşünüyordum. Ama ben Aison değildim; acı ve şaşkınlıkla yarı deliye dönmüş, uyuduğu yeri kanla kirletmeye mahkûm olmuş bir çiftçiydim.

Elimi akan buz gibi suyun altına sokarken birinin, "Artık yeter, artık yeter, artık yeter..." dediğini duyabiliyordum. Kendi sesimdi, biliyordum ama, kulağıma yaşlı bir adamınki gibi geliyordu. Yalvarma noktasına gelmiş bir ihtiyar.

Gecenin geri kalanını hatırlayabiliyorum ama küflü bir albümdeki fotoğraflara bakar gibi. Sıçan, sol başparmağımla işaretpar-

mağım arasındaki bölgeyi dibinden ısırmıştı; korkunç bir ısırıktı ama bir açıdan şanslıydım. Lastiğin altına kanca gibi geçirdiğim parmağımı kapmış olsaydı kökünden koparması işten değildi. Bunu, yatak odasına dönüp düşmanımı kuyruğundan tutarak yerden kaldırdığımda anladım (sağ elimi kullanmıştım, çünkü sol kaskatı kalmıştı ve parmaklarımı oynatmak çok acı veriyordu). Yaklaşık altmış santim boyunda -kuyruğuyla birlikte- ve en azından üç kilo ağırlığındaydı.

O halde borunun içine kaçan sıçan olamaz, dediğinizi duyar gibiyim. Olamazdı. Ama oydu, size söylüyorum, oydu. Belirleyici hiçbir işaret yoktu, beyaz bir tutam tüy veya ucu kemirilmiş bir kulak gibi, ama Achelois'in memesini parçalayan sıçan olduğundan emindim. Tıpkı dolabın içinde pusuya yatışının tesadüf olmadığından emin olduğum gibi.

Kuyruğundan tutarak mutfağa götürdüm ve kül kovasına attım. Sonra kovayı alıp dışarı çıktım ve lağım çukurunun başına gittim. Yağmurun altında çırılçıplaktım ama farkında değil gibiydim. O an zihnim zonklayan sol elimin acısıyla meşguldü, o kadar yoğun bir acıydı ki başka düşünceye yer kalmamıştı.

Kapının yanındaki askıda duran ince ceketimi aldım (yapabileceğimin en iyisi o an buydu), üzerime geçirdim ve dışarı çıkıp ahıra yöneldim. Yaralı elime bolca Rawleigh merhemi sürdüm. Achelois'in yarasının mikrop kapmasını önlemişti, belki bana da faydası olurdu. Ahırdan çıkıyordum ki sıçanın önceki sefer benden nasıl kaçtığını hatırladım. Boru! Önüne gittim ve betonun kemirilerek parçalandığını veya tamamen yok olduğunu görmeyi bekleyerek eğildim ama sapasağlamdı. Elbette öyleydi. Aşırı büyük dişli, üç kiloluk sıçanlar bile betonu parçalayamazdı. Bu ihtimalin aklımdan geçmiş olması bile o anki ruh halimin bir göstergesi. Bir an için kendimi dışarıdan görür gibi olmuştum: düğmeleri iliklen-

memiş ceketi hariç çıplak bir adam; vücudundaki tüyleri kasıklarına kadar kanla ıslanıp keçeleşmiş; ısırılmış sol eli, sümüğe benzer kalın bir tabaka inek merhemiyle kaplanmış halde parlamakta; şok ifadeli gözleri yuvalarından fırlamış. Sıçanın, üzerine bastığımda yuvalarından fırlayan gözleri gibi.

Aynı sıçan değildi, dedim kendi kendime. Achelois'i ısıran, borunun içinde veya Arlette'in kucağında ölü yatıyor.

Ama o olduğunu biliyordum. O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum.

Oydu.

Yatak odasına dönüp yere diz çöktüm ve kanla lekelenmiş paraları aldım. Tek elle normalden uzun sürmüştü. Yaralı elimi yatağın kenarına çarptım ve acıyla uludum. Taze kanın merhemin içine sızarak rengini pembeye dönüştürdüğünü görebiliyordum. Paraları büfeye koydum ve bir kitabın veya Arlette'in kahrolası süs tabaklarından birinin ardına gizlemeye tenezzül etmedim. Paraları saklamamın niye o kadar önemli göründüğünü bile hatırlamıyordum. Kırmızı şapka kutusunu tekmeleyerek dolaba tıktım ve kapağı kapadım. Orada sonsuza dek kalabilirdi, umurumda değildi.

Çiftlik sahibi olan veya bir çiftlikte çalışmış olan herkes, kazaların sık yaşandığını ve önlemler almak gerektiğini bilir. Mutfaktaki sandıkta büyük bir rulo sargı bezi vardı – Arlette bu sandığa "yara sandığı" derdi. Sargı bezini çıkarırken gözüm ocağın üstünde buharı tütmekte olan tencereye takıldı. Hâlâ bir bütünken ve beni tüketiyormuş gibi görünen muazzam acı hâlâ teorideyken banyo yapma amacıyla ocağın üstüne koymuştum. Sıcak, sabunlu su, elim için en çok ihtiyaç duyduğum şey olabilirdi. Yara daha fazla acıyamazdı, hiç olmazsa sıcak suyla temizlenmiş olacaktı. İki

konuda da yanılıyordum ama nereden bilecektim? Bunca yıldan sonra bile hâlâ makul bir fikirmiş gibi görünüyor. Sıradan bir sıçan tarafından ısırılmış olsaydım muhtemelen işe yarardı.

Sağlam elimle tuttuğum bir kepçe yardımıyla sıcak suyu bir leğene aktardım (tencereyi eğerek suyu dökmek söz konusu bile değildi) ve Arlette'in bir tutamcık kalmış olan kahverengi sabun tozunu içine döktüm. Bir erkek, alışık olmayınca ne çok şeyi almayı ihmal edebiliyor. Leğene bir bez parçası koyup yatak odasına döndüm, tekrar diz çöktüm ve yerdeki kanlarla bağırsakları temizlemeye koyuldum. Elbette bu arada o kahrolası odada kanla kaplı zemini son temizleyişimi hatırlıyordum. En azından o zaman yanımda o dehşet anlarını paylaşan Henry vardı. Bu işi tek başıma, acı içinde yapmak korkunç bir deneyimdi. Duvara düşen gölgem yükselip alçalıyor, bana Hugo'nun *Notre-Dame'ın Kamburu*'ndaki Quasimodo'yu hatırlatıyordu.

İşim bitmek üzereyken nefesimi tutup başımı yana eğerek durdum. Gözlerim irileşmişti, kalbim sanki yaralı elimde çarpıyordu. Bir tıkırtı duymuştum ve ses, her yerden geliyor gibiydi. Koşan sıçanların sesiydi. O an bundan adım gibi emindim. Kuyudaki sıçanların. Arlette'in sarayının sadık mensupları. Çıkacak bir başka yol bulmuşlardı. Kırmızı şapka kutusunun üstünde pusuya yatmış olan, ilk ve en cesur olandı.

Eve sızmayı başarmışlardı. Duvarların içindeydiler ve yakında çıkıp üstüme üşüşeceklerdi. Arlette, intikamını alacaktı. Sıçanlar beni parça pinçik ederken onun kahkahalarını duyacaktım.

Rüzgâr, evi sarsıp saçaklardan çığlıklar atarak geçecek kadar büyük bir şiddetle esti. Tıkırtılar arttı, rüzgâr dindiğindeyse azaldı. Duyduğum rahatlama hissi o kadar yoğundu ki acımı bastırdı (hiç olmazsa birkaç saniyeliğine). Sıçanlar değil, rüzgârmış meğer.

Hava kararınca ısı düştü ve yağmurun şiddeti azaldı. Yatak odasının zeminini silme işine geri döndüm.

Bitirince leğendeki kanlı suyu verandanın korkuluğunun üstünden boşalttım ve elime yeniden merhem sürmek için ahıra gittim. Yara iyice temizlendiği için işaretparmağımla başparmağım arasında kalan derinin üzerindeki, bir çavuşun rütbesinin şeritlerine benzeyen üç yarığı rahatça görebiliyordum. Sol başparmağım, sıçanın dişleri elimle arasındaki önemli bir bağlantıyı koparmış gibi düşük duruyordu. İnek merhemini yaraya sürüp eve doğru yürümeye başladım. Bir yandan da düşünüyordum: Acıyor ama en azından temiz. Achelois'e bir şey olmadı, bana da olmaz. Her şey yolunda. Vücudumdaki savunma sistemlerinin kırmızı şapkalı, uzun ceketli minik itfaiyeciler gibi harekete geçip yara mahalline gittiğini hayal etmeye çalıştım.

Yara sandığının dibinde, bir zamanlar bir hanımın iç çamaşırının parçası olabilecek yırtılmış bir parça ipek kumaşa sarılmış duran, Hemingford Home Eczanesi'nden alınmış bir şişe hap buldum. Etiketinin üstüne dolmakalemle, düzgünce *ARLETTE JAMES Aylık sancılar için yatmadan önce 1 veya 2 tane içiniz* yazılmıştı. Bir bardağa doldurduğum viski eşliğinde üç tane içtim. Haplarda ne olduğunu bilmiyordum –herhalde morfindi– ama işe yaradılar. Acı dinmemişti ama sanki başka bir gerçeklik düzleminde, bir başka Wilfred James'e aitti. Başım dönüyor, tavan hafifçe kayıyordu; enfeksiyon alevlenmeden önce müdahale etmek için gelen minik itfaiyecilerin hayali artık daha netti. Rüzgâr şiddetleniyordu ve yarı hayal dünyasındaki aklım, evin duvarlarına durmaksızın vuran damlaların alçak sesini sıçanların tıkırtısına her zamankinden daha çok benzetiyordu ama sıçanlar olmadığını biliyordum. Hatta galiba bunu yüksek sesle söyledim. "Gerçeklerin farkındayım Arlette. Beni kandıramazsın."

Bilincim kayıp uzaklaşmaya başladığında bir daha uyanamayabileceğimi fark ettim: Şok, alkol ve morfin kombinasyonu hayatıma mal olabilirdi. Buz gibi olmuş evde, cildim gri maviye dönmüş, yaralı elim göbeğimin üstünde koltukta oturan cesedimi bulabilirlerdi. Bu düşünce beni ürkütmedi, bilakis rahatlattı.

Yağmur önce sulusepkene, ben uykuya dalarken de kara dönüştü.

Ertesi sabah şafak vakti uyandığımda ev bir mezar gibi soğuktu ve yaralı elim şişerek normalin iki katı olmuştu. Isırılmış bölgenin etrafındaki et kül grisiydi ve ilk üç parmağım, günün sonunda kırmızıya dönüşecek, donuk bir pembe tonuna bürünmüştü. Serçe parmağım hariç, o elimin neresine dokunsam acıdan nefesim kesiliyordu. Yine de olabildiğince sıkı bir şekilde sardım ve bu, zonklamayı azalttı. Mutfaktaki sobayı yakmayı başardım - tek elle uzun sürmüştü ama başarmıştım ve dibinde durarak ısınmaya çalıştım. Yaralı elim hariç her yerim üşüyordu; o elim ise adeta yanıyordu. Sıcaktı ve içine bir sıçan girmiş bir eldivenmişçesine nabız gibi atıyordu.

Akşamüstüne doğru ateşlendim ve sargı bezlerine sarılı elim öylesine şişti ki bezleri gevşetmek zorunda kaldım. Sırf bunu yapmak bile acıyla haykırmama sebep oldu. Bir doktora ihtiyacım vardı ama kar yağışı çok şiddetliydi. O şartlarda Hemingford Home şöyle dursun, Cotterie Çiftliği'ne kadar bile gidemezdim. Hava ılık ve güneşli olsaydı bile kamyonetin motorunu çalıştırmak için kolu tek elimle nasıl çevirecektim? Mutfakta oturup sobayı, bir ejderha gibi kükreyene dek odunla besledim. Tir tir titriyor, su

gibi ter döküyor, sargılı elimi göğsüme bastırıyor ve nazik Bayan McReady'nin kapımın pek zengin görünümlü olmayan eşiğini süzmesini hatırlıyordum. Telefonunuz var mı Bay James? Görüyorum ki yok.

Hayır. Yoktu. Uğruna katil olduğum çiftlikte tek başımaydım. Yardım çağırmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Etimin, sargı bezlerinin bittiği yerin hemen ötesinde kızarmaya yüz tuttuğunu görebiliyordum: Bilekte, zehri bütün vücuduma taşıyacak damarlarla dolu bileğimde. İtfaiyeciler başarısız olmuştu. Bileğimi sıkıca bağlayarak kan akışına engel olmayı geri kalanımı kurtarmak için elimi çolak etmeyi, hatta odun veya tavuk keserken kullandığımız baltayla tamamen koparıp atmayı düşündüm. Her iki fikir de son derece mantıklı görünüyordu, ne var ki ikisi de çok zahmetliydi. Sonunda tek yaptığım, Arlette'in yara sandığına gidip biraz daha hap almak oldu. Bu kez soğuk suyla üç tane daha içtim. Boğazım cayır cayır yanıyordu ve sobanın başındaki yerime döndüm. Bu ısırık yüzünden ölecektim. Bundan emindim ve kaderimi kabullenmiştim. Isırıklar veya mikrop kapma sonucu yaşanan ölüm vakalarına o civarda çok sık rastlanırdı. Acı dayanamayacağım kadar artarsa geri kalan hapların tümünü birden içecektim. Bunu hemen yapmayışımın tek sebebi muhtemelen her birimizi az veya çok etkileyen ölüm korkusu dışında birinin gelme ihtimaliydi: Harlan, Şerif Jones ya da Bayan McReady. Avukat Lester'ın o kahrolası yüz dönüm için biraz daha dırdır etme niyetiyle gelmesi bile mümkündü.

Ama en çok ümit ettiğim, Henry'nin geri dönmesiydi. Ne var ki dönmedi.

Gelen Arlette oldu.

* * *

Henry'nin Dodge Caddesi'ndeki rehinciden aldığı silahı ve Jefferson Meydanı'ndaki banka soygununu nereden bildiğimi merak etmiş olabilirsiniz.

Ettiyseniz, muhtemelen kendi kendinize şöyle demişsinizdir: Eh, 1922'den 1930'a kadar aradan çok zaman geçmiş, bu arada kütüphaneye gidip *Omaha World-Herald*'ın eski baskılarını incelemek için bol bol fırsatı olmuştur.

Gazetelerin eski baskılarını inceledim elbette. Ve Nebraska'dan Nevada'ya olan o kısa, talihsiz yolculukları sırasında oğlum ve hamile kız arkadaşıyla tanışmış olan insanlara mektuplar yazdım. Çoğu bana cevap yazarak pek çok ayrıntıyı öğrenmeme yardım etti. Bu tür bir araştırma mantıklı geliyor ve şüphesiz insanı tatmin ediyor. Ama bu araştırmaları yıllar sonra, çiftliği terk edişimin ardından yaptım ve zaten bildiğim şeyleri doğrulamış oldum.

"Zaten?" diye soruyorsunuz, biliyorum. Evet. Zaten biliyordum. Ve bir kısmını olurken değil, daha gerçekleşmeden önce biliyordum. Son kısmı.

Nasıl mı? Cevap basit. Ölmüş karım söyledi.

İnanmıyorsunuz elbette. Anlıyorum. Aklı başında olan hiç kimse inanmaz. Tek yapabileceğim, bunun bir itirafname, dünya üzerindeki son sözlerim olduğunu ve gerçeklerden başka hiçbir şey söylemediğimi tekrarlamak.

Ertesi gece (belki bir sonrakiydi, yüksek ateş söz konusuyken emin olmak zor) sobanın önünde daldığım uykudan sersemce uyandım ve tıkırtıları yine duydum. Önce yine sulusepken yağmaya başladığını düşündüm ama mutfak tezgâhının üstündeki sertleşmeye yüz tutmuş somundan bir parça ekmek koparmak için kalktığımda batmakta olan güneşle kızıla boyanmış ufku ve

gökyüzünde parlayan Venüs'ü gördüm. Fırtına dinmiş olmasına rağmen tıkırtılar iyiden iyiye artmıştı. Bununla birlikte duvarların içinden değil, arka verandadan geliyorlardı.

Kapının kolu oynamaya başladı. Önce, tutan el çok zayıfmış ve kolu zar zor kavrayabiliyormuş gibi titreşti. Sonra hareketler kesildi ve hayal gördüğüme karar verdim - yüksek ateşin öyle etkileri olabilirdi. Ardından kolu iyice indi ve kapı, küçük bir tık sesiyle aralandı. Kapının kanadı, buz gibi rüzgârın etkisiyle ardına kadar açıldı. Eşikte karım duruyordu. Üzerinde kar taneleri olan saç filesi hâlâ başındaydı; son istirahat mekânı olması gereken yerden kapıya kadar yaptığı yolculuk yavaş ve zahmetli olmalıydı. Yüzünün etleri çürüyerek sarkmıştı, alt kısmı yana kaymış, sırıtışı iyice genişlemişti. Çok bilmiş bir sırıtıştı, neden olmayacaktı ki? Ölüler her şeyi anlardı.

Etrafı, sarayının sadık mensuplarıyla çevrilmişti. Onu kuyunun dibinden çıkaran onlardı. Onu ayakta tutan da.

Onlar olmaksızın sadece bir hayalet olurdu. Habis ama çaresiz. Onu hareket ettiren, tebaasıydı. Onların kraliçesi, aynı zamanda kuklasıydı. Yürümekle uzaktan yakından ilgisi olmayan korkunç bir sekmeyle mutfağa girdi. Sıçanlar, etrafında dört dönüyordu. Kimi taparcasına ona, bazılarıysa kin dolu gözlerle bana bakıyordu. Elbisesinin eteklerinden topak topak topraklar dökülerek mutfağı şöyle bir turladı (yorgandan veya yatak örtüsünden hiçbir iz yoktu). Kafası, kesik boynunun üstünde öne arkaya sallanıyordu. Bir keresinde o kadar geriye gitti ki neredeyse kürekkemiğine değecekti. Hafif bir şapırtıyla tekrar yerine oturdu.

Mat gözlerini nihayet bana çevirdiğinde artık neredeyse tamamen boşalmış olan odun sandığının bulunduğu köşeye geriledim.

"Beni rahat bırak," diye fısıldadım. "Burada değilsin sen. Kuyunun dibindesin ve ölmemiş olsan bile oradan çıkamazsın."

Hırıltılı bir ses çıkardı -fokurdayan bir tencere ile boğulmakta olan birinin sesi arası bir şeydi- ve yaklaşmaya devam etti. Peşinde bir gölge oluşturacak kadar gerçekti. Tutkulu anlarımızda dilini ağzımın içine sokan bu kadının çürümekte olan etlerinin korkunç kokusunu alabiliyordum. Oradaydı. Gerçekti. Tebaası da öyle. Ayaklarımın üzerinden geçerek bir oraya bir buraya koşturmalarını, paçalarımı koklarken çıplak bileklerime değen bıyıklarını hissedebiliyordum.

Topuklarım, odun sandığına çarptı. Yaklaşmakta olan cesetten kaçmak için sırtımı geri bükünce dengemi kaybedip sandığın üstüne oturdum. O arada mikrop kapmış, davul gibi şişmiş elimi de çarpmıştım ama acısını hissetmedim bile. Üstüme eğiliyordu ve yüzü... sarkıyordu. Etleri kemiklerinden sıyrılmaya başlamış olan yüzü, bir çocuğun sönük balonunun üstüne çizilmiş gibi sarkmıştı. Bir sıçan, odun sandığının üstüne tırmandı, göbeğime atladı, koşarak göğsümden geçti ve çenemin altını kokladı. Bükülmüş dizlerimin altında diğerlerinin de kaynaştığını hissedebiliyordum. Ama beni ısırmadılar. O özel görev zaten yerine getirilmişti.

Üstüme daha da eğildi. Kokusu diğer tüm duyularımı bastırmıştı ve bir kulağından diğerine uzanan sırıtışı... Şu an yazarken gözümün önüne getirebiliyorum. Kendi kendime öl dedim ama kalbim çarpmaya devam etti. Etleri sarkmış yüzü, benimkine yaklaştı. Deri parçalarının kısa sakallarıma takılıp koptuğunu hissedebiliyor; kırık çene kemiklerinin, birbirine sürten buz tutmuş dallar gibi sesler çıkardığını duyabiliyordum. Soğuk dudakları, alev alev yanan kulağıma yapıştı ve sadece ölü bir kadının bilebileceği sırları fısıldamaya başladı. Bir çığlık attım. Eğer durursa kendimi

öldürüp cehennemde onun yerini alacağıma söz vererek ona yalvardım.

Ama durmadı. Durmazdı. Ölüler durmak nedir bilmezdi.

Bunu şimdi biliyorum.

Henry, cebine sokuşturduğu iki yüz dolarla (aslında muhtemelen yüz elli dolar civarıydı, bir kısmı yere saçılmıştı, unutmayın) First Agricultural Bank'tan kaçtıktan sonra bir süre ortalarda görünmedi. Suç dünyasına özgü deyişle, "araziye karıştı." Bunu gururla söylüyorum. Şehre varır varmaz yakalanacağını sanmıştım, beni yanılttı. Âşıktı, çaresizdi, birlikte işlediğimiz korkunç cinayet yüzünden hâlâ suçluluk ve dehşet duyuyordu... ama dikkatini dağıtacak tüm bu unsurlara (enfeksiyonlara) rağmen cesurca, zekice ve hazin bir asaletle davranmayı bildi. Bu sonuncusu en beteri. İçimi hâlâ harcanmış hayatı (üç boşa gitmiş hayat; zavallı hamile Shannon Cotterie'yi unutmamalıyım) için duyduğum hüzünle ve onu, boynuna ip geçirilmiş bir buzağı gibi felaketine götürdüğüm için duyduğum utançla dolduruyor.

Arlette bana Henry'nin öldüğü kulübeyi ve arka tarafına gizlediği bisikleti gösterdi – çaldığı parayla yaptığı ilk iş, o bisikleti almak olmuştu. Gizlendiği yerin tam olarak neresi olduğunu o sırada söyleyemezdim ama sonraki yıllarda yerini tespit ettim, hatta ziyaret bile ettim; yan duvarına rengi solmuş bir Royal Crown Cola reklamı boyanmış, yol kenarında, metruk bir yapıydı. Omaha'nın batı sınırındaki mahallelerin birkaç kilometre ötesinde, bir önceki sene faaliyete geçmiş olan Boys Town'ın hemen yakınındaydı. Camsız, tek bir penceresi olan, ocağı bulunmayan bir odadan ibaretti. Bisikletini samanlar ve çalılarla gizleyip planlarını yaptı. Sonra, First Agricultrural Bank'ı soymasının üstünden bir hafta kadar

geçmişken -o sırada polisin o küçük soygun vakasına duyduğu ilgi azalmış olurdu- bisikletiyle Omaha'ya gidip gelmeye başladı.

Kafasız bir genç, doğrudan St. Eusebia Katolik Kız Yurdu'na gider ve Omaha polisince anında enselenirdi (Şerif Jones'un beklediği de şüphesiz buydu) ama Henry Freeman James, bunu yapmayacak kadar akıllıydı. Yurdun yerini belirledi ama yaklaşmadı.

Onun yerine, en yakın şekerci dükkânını ve meşrubat satıcısını buldu. Kızların dışarı çıktıkça (iyi davranışları, serbest bir öğle sonrasıyla ödüllendirildiğinde oraya gidiyorlardı, zira harçlıkları kısıtlıydı) buralarda takılacağını varsaymış ve haklı çıkmıştı. Eusebia'da kalan kızlardan özel bir forma giymeleri talep edilmiyordu ama onları çuvala benzer elbiselerinden, yere diktikleri bakışlarından ve davranışlarından (kimisi hoppa, kimi ürkek) ayırt etmek zor değildi. Karnı burnunda ve parmağında alyansı olmayanlar ise en belirgin adaylardı.

Kafasız bir genç, şekerci dükkânının önünde bu talihsiz kızlardan birine yaklaşmaya çalışır ve bütün ilgiyi üstüne çekerdi. Henry ise şekerci dükkânıyla biraz ötesindeki tuhafiyecinin önünden geçen sokağın başında bisikletini yanındaki tuğlaya dayayıp bir kasanın üstüne oturarak gazete okumaya koyuldu. Sadece gazozlarını içip eve tıpış tıpış geri dönenlerden daha maceracı çıkacak bir kızı bekliyordu. Yani sigara içen bir kız. Sokaktaki üçüncü gününde böyle bir kız çıkageldi.

O zamandan sonra bu kızı bulup konuştum. Çok fazla uğraşmam gerekmedi. Eminim Omaha, Henry ve Shannon'a bir metropol gibi görünmüştür ama 1922'de sadece ortalamanın biraz üstü büyüklükte, şehir özentisi bir orta batı kasabasıydı. Victoria Hallett şimdi evli, üç çocuklu, saygın bir kadın ama 1922 sonbaharında Victoria Stevenson'dı: Genç, meraklı, asi, altı aylık hamile ve Sweet Caporal düşkünü. Paketinden ikram ettiğinde Henry'nin sigaralarından birini memnuniyetle kabul etti.

"Bir tane de kulak arkası yap," dedi Henry.

Kız güldü. "O dediğini yapmak için delirmiş olmalıyım! Geri döndüğümüzde rahibeler çantalarımızı ve ceplerimizi arıyor. Sırf bu meretin ağzımda bıraktığı kokudan kurtulmak için üç Black Jack çiğnemek zorunda kalıyorum." Şiş karnını şaşkınlıkla karışık meydan okumayla okşadı. "Gördüğün gibi başım dertte. Yaramaz kız! Ve sevgilim ortadan kayboldu. Kötü çocuk ama dünyanın umurunda değil tabii! Başımı derde sokunca peder beni penguenlerin gardiyanlık yaptığı bir hapse tıktı."

"Anlamadım."

"Tanrım! Peder dediğim, babam! Penguenler de rahibelere verdiğimiz ad!" Güldü. "Anlaşıldı, taşralı hödüğün tekisin! Gerçekten! Neyse, hapis derken kastettiğim ise..."

"St. Eusebia."

"Şimdi saksıyı çalıştırmaya başladın oğlum." Sigarasının dumanını üfleyip gözlerini kıstı. "Kim olduğunu anladım, bahse girerim Shan Cotterie'nin sevgilisisin."

"Tebrikler, büyük ödülü kazandın."

"Eh, sana tavsiyem oranın iki sokak yakınına bile gelme. Polislerde eşkâlin var." Neşeyle güldü. "Senin ve yarım düzine daha Kırık Kalp'in. Ama hiçbiri senin gibi yeşil gözlü bir kıro değil ve kızların hiçbiri de Shannon kadar güzel değil. Bir içim su! Vay be!"

"Sence niye orada değil buradayım?"

"Hadi yemi yutayım - niye buradasın?"

"Onunla temas kurmak istiyorum ama bunu yaparken yakalanmak istemiyorum. Yazdığım notu ona götürebilirsen sana iki papel veririm."

Victoria'nın gözleri irileşti. "İki papel için kolumun altına bir borazan alır, cehennemdeki birine bile mesaj iletirim dostum. Meteliğe kurşun atıyorum. Sökül bakalım!"

"Çeneni kapalı tutmayı başarırsan iki papel daha konuşur. Şimdi ve sonra."

"Onun için fazladan ödeme yapmana gerek yok," dedi Victoria. "O kendini herkesten üstün gören fahişelerin tekerine çomak sokmak beni mutlu eder. Fazladan bir dilim ekmek almaya kalkarsan eline vuruyorlar yahu! *Gulliver Twist* adeta!"

Henry yazdığı notu ona, o da Shannon'a verdi. Polis o ve Henry'yi nihayet Elko, Nevada'da köşeye kıstırdığında not, en gerekli eşyalarını koyduğu küçük çantasındaydı. Polis fotoğrafçısının çektiği bir karede söz konusu notu gördüm. Ama Arlette bana notta ne yazdığını çok daha önceden kelimesi kelimesine aktarmıştı zaten. Fotoğrafı gördüğümde bire bir tuttuğunu fark ettim.

İki hafta boyunca her gece saat on ikiden şafağa kadar kaldığın binanın arkasında bekliyor olacağım, diyordu notta. ***Gelmezsen aramızdaki her şeyin bittiğini anlayacağım ve seni sonsuza dek sevecek olmama rağmen Hemingford'a dönüp seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim. Çok genciz ama yaşımız hakkında yalan söyleyip yeni bir yerde güzel bir hayata başlayabiliriz (Kaliforniya). Biraz param var ve daha fazlasını bulabilirim. Bana cevap göndermek istersen Victoria beni nasıl bulacağını biliyor. Ama sadece bir kez gönder, daha fazlası riskli olur.***

Herhalde bu not Harlan ve Sallie Cotterie çiftindedir. Eğer öyleyse, oğlumun ismini bir kalp içine yazdığını görmüşlerdir. Shannon'ı ikna edenin bu olup olmadığını merak ediyorum. Belki ikna olmaya ihtiyacı yoktu. Muhtemelen hayatta tek istediği, daha şimdiden âşık olduğu bebeğini doğurmaktı (ve varlığını yasallaştırmak). Bu, Arlette'in korkunç sesinin hiçbir zaman dile getirmediği bir soruydu. Herhalde cevabı onu hiç ilgilendirmediğindendi.

* * *

Henry o görüşmeden sonraki her gün sokağın başına gitti. Eminim Victoria yerine polislerin gelebileceği ihtimalinin farkındaydı ama başka çaresi yoktu. Bekleyişinin üçüncü gününde Victoria geldi. "Shan sana hemen cevap yazdı ama ancak bugün çıkabildim," dedi. "Müzik odası demeye cüret ettikleri deliğe kafası güzel biri geldi ve penguenler o günden sonra sıkıyönetim ilan etti."

Henry notu almak için elini uzattı ve Victoria, bir Sweet Caporal karşılığında kâğıdı ona verdi. Not, sadece dört kelimeden ibaretti: Yarın gece. Saat iki.

Henry, Victoria'ya coşkuyla sarılıp öptü. Kız, gözleri parlayarak heyecanla güldü. "Tanrım! Bazı kızlar amma şanslı."

Şüphesiz öyle. Ama sonuç olarak Victoria şimdi evli, üç çocuklu, Omaha'nın en güzel mahallesindeki Maple Caddesi üzerinde güzel bir evde oturan yetişkin bir kadın. Oysa Shannon Cotterie o senenin sonunu bile göremedi... Sizce hangisi daha şanslı?

Biraz param var ve daha fazlasını bulabilirim, diye yazmıştı Henry ve dediğini yaptı. Neşeli Victoria'yı (geri dönünce Shannon'a, dört gözle bekleyecekmiş diyerek mesajı iletmişti) öpmesinden sadece saatler sonra; başına, gözlerine dek indirdiği düz bir şapka geçirmiş, yüzünün alt kısmını bandanayla gizlemiş bir delikanlı, Omaha First National Bank'ı soydu. Soyguncu bu kez sekiz yüz dolar almıştı ve bu oldukça yüklü bir miktardı. Ama bu kez güvenlik görevlisi daha genç, sorumluluk almaya daha hevesliydi ve bu hiç iyi değildi. Hırsız, kaçabilmek için onu bacağından vurmak zorunda kaldı ve Charles Griner adındaki güvenlik görevlisi hayatta kalmayı başarsa da yarası mikrop kaptığı için (yaşadıkları-

nı anlayabiliyordum) bacağını kaybetti. 1925 baharında, anne babasının evinde onunla görüştüğümde Griner konuya kalender bir şekilde yaklaştı.

"Hayatta olduğum için şanslıyım," dedi. "Bacağıma nihayet turnike yaptıklarında, kendi kanımdan oluşan, neredeyse üç santimlik bir gölcüğün içinde yatıyordum. Bahse girerim yattığım yeri temizlemek için bir kutu Dreft bitirmişlerdir."

Oğlum adına özür dilemeye çalıştığımda elini sallayarak beni susturdu.

"Ona hiç yaklaşmamalıydım. Şapkasını yüzüne doğru indirmiş, bandanayı ise yüksekten bağlamıştı ama gözlerini görebiliyordum. Vurulmadan durmayacağı belliydi ve silahımı çekme fırsatını bulamadım. Gözleri her şeyi anlatıyordu. Ama ben de çok gençtim. Artık yaşlandım. Oysa oğlunuz yaşlanma fırsatını hiçbir zaman bulamadı. Başınız sağ olsun."

Henry o soygunda bir araba (hem de en güzellerinden bir spor araba) almaya yetip artacak kadar para çalmıştı ama o aptallığı yapmadı. (Bunu yazarken içimde yine gurur hissi belirdi; hafif ama inkâr edilemez bir şekilde hissediyorum.) Tıraş olmaya sadece bir iki hafta önce başlamış gibi görünen bir delikanlının cepleri neredeyse yeni bir Olds almaya yetecek kadar parayla dolu olacaktı ve aynasızlar peşine düşmeyecekti, öyle mi? Mümkün değildi.

Bu yüzden satın almak yerine bir araba çaldı. Gösterişli bir spor araba değil; hoş, kullanışlı, dikkat çekmeyen bir Ford'du. St. Eusebia'nın arkasına park ettiği ve eşyalarını küçük bir çantaya dolduran Shannon'ın odasından gizlice kaçıp, sessizce mer-

divenleri inip, mutfağın bitişiğindeki çamaşır odasının dar penceresinden çıkarak bindiği araba da oydu. Kısacık bir öpücükten sonra bunu Arlette söylemedi ama hayal gücüm yeterince kuvvetli - Henry, Ford'u batıya sürdü. Şafak sökerken Omaha-Lincoln Otoyolu'ndaydılar. Öğleden sonra saat üç sularında eski evlerinin yakınından geçmiş olmalılardı. Başlarını çevirip o yöne bakmış olabilirlerdi ama Henry'nin yavaşladığını hiç sanmıyorum; geceyi tanınabilecekleri bir yerde geçirmek istememişlerdir.

Kanun kaçağı olarak yaşamları böylece başlamıştı.

Arlette, o hayata dair kulağıma bilmek istediğimden çok daha fazla şey fısıldadı ve buraya sadece ana hatlarıyla anlatacağım, zira detaylara girmeyi yüreğim kaldırmıyor. Daha fazlasını öğrenmek isterseniz Omaha Halk Kütüphanesi'ne yazın. Ücret karşılığında size Âşık Haydutlar hakkında çıkan bütün haberlerin kopyalarını gönderebilirler. Kendileri de dahil olmak üzere onlara herkes böyle diyordu. Omaha'da yaşamıyor olsanız bile yerel gazetenizde onlardan bahsedildiğini görebilirsiniz; hikâyelerinin sonu, ulusal bir haber olabilecek kadar yürek paralayıcıydı.

World-Herald onlara Yakışıklı Hank ve Tatlı Shannon diyordu. Fotoğraflarda inanılmayacak kadar genç görünüyorlardı. (Zaten öyleydiler.) O fotoğraflara bakmak istemiyordum ama yine de baktım.

Çalıntı arabanın lastiği, Nebraska'nın çevre kasabalarından birinde patladı. Henry stepneyi takarken iki adam yürüyerek yanlarına geldi. Biri, ceketinin içindeki askıya asılı bir tüfeği -Vahşi Batı günlerinde buna haydut pençesi denirdi- kaçak âşıklara doğrultmuştu. Henry'nin kendi silahını alma şansı yoktu. Ceketinin cebindeydi ve almaya yeltense öldürüleceği muhakkaktı. Böylece

hırsız soyuldu. Henry ve Shannon, o soğuk güz gününde el ele yürüyerek yakındaki bir çiftlik evine vardılar. Çiftçi, kapıyı açıp nasıl yardımcı olabileceğini sorduğunda Henry silahını adamın göğsüne doğrultup arabasını ve bütün parasını vermesini buyurdu.

Çiftçi, haberi yazan gazeteciye, delikanlının yanındaki kızın verandada durarak başını başka tarafa çevirdiğini söyledi. Kızın ağlıyor olabileceğini düşünmüştü. Kız için üzüldüğünü, çünkü hem çok genç, hem hamile olduğunu, üstelik yanındaki hırsızla maceralarının kötü biteceğini tahmin edebildiğini söyledi.

"Kız, delikanlıyı durdurmaya çalıştı mı?" diye sordu muhabir. "Vazgeçirmeyi denedi mi?"

"Hayır," dedi çiftçi. "Sadece sırtı dönük durdu. Sanki görmezse gerçek olmayacağını düşünürmüş gibiydi." Çiftçinin hurda Reo'su, McCook Garı'nın yakınında terk edilmiş olarak bulundu. Sürücü koltuğuna bir not bırakılmıştı: *İşte arabanız. Çaldığımız parayı geri ödeyebildiğimiz zaman göndereceğiz. Başka seçeneğimiz olsa almazdık. Saygılarımızla, "Âşık Haydutlar."* İsim kimin fikriydi? Muhtemelen Shannon'ındı, nottaki elyazısı ona aitti. Bu lakabı kullanmalarının tek sebebi, gerçek isimlerini yazmak istememeleriydi ama efsaneler böyle doğuyordu işte.

Bir iki gün sonra, Arapahoe, Colorado'daki küçük Frontier Bank soyuldu. Hırsızın başında gözlerine kadar indirdiği bir şapka vardı ve yüzünün alt kısmı bir bandanayla gizlenmişti. Tek başınaydı. Yüz dolardan az bir miktar aldı ve McCook'ta çalındığı ihbar edilen bir Hupmobile'le suç mahallini terk etti. Ertesi gün, Cheyenne Wells First Bank'taki (Cheyenne Wells'in tek bankasıydı) soygunda delikanlıya genç bir kız katılmıştı. O da yüzünü bir bandanayla gizlemişti ama gün gibi ortada olan hamileliğini sakla-

ması mümkün değildi. Dört yüz dolar alıp son sürat batıya yönel-diler. Denver yolu polislerce kesilmişti ama Henry akıllılık etti ve biraz da şansı yaver gitti. Cheyenne Wells'i terk ettikten kısa bir süre sonra güneye döndüler ve tali yollardan ilerlediler.

İsimlerinin Harry ve Susan Freeman olduğunu söyleyen genç bir çift, bir hafta sonra Colorado Springs'ten San Francisco treni-ne bindi. Grand Junction'da niçin aniden indiklerini bilmiyorum, Arlette söylemedi – herhalde şüphelendikleri bir şey görüp tem-kinli davranmak istediler. Tek bildiğim, orada bir banka, ardından Ogden, Utah'ta bir başkasını soydukları. Belki yeni hayatları için kendilerince para biriktiriyorlardı. Ogden'da bir adam bankanın dışında onları durdurmaya kalkınca Henry onu göğsünden vurdu. Adam buna rağmen üstlerine atılınca Shannon onu iterek granit basamaklardan aşağı yuvarladı. Kaçmayı başardılar. Henry'nin vurduğu adam, iki gün sonra hastanede öldü. Âşık Haydutlar katil olmuştu. Mahkûm olmuş katiller, Utah'ta asılarak idam edilirdi.

Şükran Günü'ne yakın bir dönemdi ama öncesi mi sonrası mı olduğunu bilmiyorum. Rockies'in batısındaki polislerde eşkâlleri vardı ve her yerde onları arıyorlardı. Bense dolabın içinde sakla-nan sıçan tarafından ısırılmıştım sanırım veya ısırılmak üzerey-dim. Arlette bana öldüklerini söyledi ama ölmemişlerdi; tebaasıyla ziyaretime geldiklerinde henüz ölmemişlerdi. Ya yalan söylemiş, ya da kehanette bulunmuştu. Bana göre ikisi de aynıydı.

Bir sonraki durakları Deeth, Nevada'ydı. Kasım sonları veya aralık başında son derece soğuk bir gündü ve bembeyaz gökyüzün-den kar taneleri düşmeye başlamıştı. Kasabanın yegâne lokantası-na girip sadece yumurta ve kahve istediler ama şansları neredeyse

tükenmişti. Kasadaki adam, Elkhorn, Nebraska'dandı ve doğup büyüdüğü yere senelerdir gitmemiş olmasına rağmen annesi ona *World-Herald* gazetesini deste deste göndermeyi hiç bırakmamıştı. Daha birkaç gün önce yeni bir deste gelmiş ve okuduğu haberlerde gördüğü Omaha'nın Âşık Haydutlar'ını hemen tanımıştı.

Polisi aramak veya yakınlardaki bakır madeninin güvenlik görevlilerini çağırmak -böylesi hem daha çabuk hem daha etkili olurdu- yerine vatandaş tutuklaması yapmaya karar verdi. Tezgâhın altından eski, paslı bir kovboy tabancası çıkarıp onlara doğrulttu ve batıda gelenek olduğu üzere ellerini havaya kaldırmalarını söyledi. Henry söyleneni yapmak yerine oturduğu bölmeden kalkıp adama doğru yürüdü. "Yapma dostum," dedi. "Size zarar vermeye niyetimiz yok. Hesabı ödeyip gideceğiz."

Kasa görevlisi tetiği çekti ama tabanca tutukluk yaptı. Henry tabancayı adamın elinden aldı, silindirini çıkardı ve kurşunlara bakıp güldü. "Güzel haber!" dedi Shannon'a. "Kurşunlar o kadar uzun zamandır orada ki renkleri yeşile dönmüş."

Tezgâhın üstüne iki dolar bıraktı -yemeklerinin karşılığında- ve sonra korkunç bir hata yaptı. Muhtemelen o gün olaylar farklı bile gelişse, öyle ya da böyle, sonları hüsran olacaktı ama yine de sesimi zamandan geriye ulaştırıp onu uyarabilmek isterdim: Tabancayı dolu halde tezgâha geri koydu. Yapma oğlum! Yeşilleşmiş de olsalar kurşunları çıkarıp cebine koy! Ama sadece ölüler sesini zamanın ötesine duyurabilir; bunu artık biliyorum, tecrübeyle sabit.

Kapıdan çıkmak üzerelerken (el ele, diye fısıldadı Arlette sıcak kulağıma) adam tezgâhın üstündeki tabancayı kaptı, iki eliyle kavrayıp doğrulttu ve tetiği bir kez daha çekti. Bu kez tabanca tutukluk yapmadı ve muhtemelen Henry'yi vurmak niyetiyle ateşle-

diği kurşun, Shannon Cotterie'nin beline saplandı. Shannon, bir çığlık atarak kapının dışına, yağan karların altına doğru sendeledi. Henry onu düşmeden yakaladı ve son çaldıkları arabaya –bir başka Ford– binmesine yardım etti. Adam pencereden ateş ederek onu vurmaya çalıştı ama bu kez eski tabanca elinde patladı. Bir metal parçası, sol gözünü parçaladı. Onun için hiç üzülmedim. Hak ettiğini buldu.

Ciddi bir şekilde yaralanmış, hatta belki ölmek üzere olan Shannon, Henry arabayı bir doktor bulma ümidiyle giderek yoğunlaşan kar yağışı altında, elli kilometre güneybatıdaki Elko'ya doğru sürerken doğuma girdi. Kasabada doktor olup olmadığını bilmiyorum ama bir polis karakolu vardı ve tezgâhtar, sol gözünün kalıntıları hâlâ yanağında kurumaktayken orayı aramıştı. İki şerif yardımcısı ve Nevada eyalet polisinin dört memuru, kasabanın hemen dışında Henry ve Shannon'ı bekliyordu ama Henry ve Shannon onları hiçbir zaman görmedi. Deeth ile Elko arası 50 kilometreydi ama Henry sadece 48'i boyunca ilerleyebildi.

Şansının son kırıntıları, kasaba sınırının hemen ötesinde (ama hâlâ merkezden çok uzak) bir noktada tükendi. Yarası şiddetle kanayan Shannon karnını tutarak çığlıklar atarken paniğe kapılan Henry arabayı çok süratli kullanmış olmalıydı, fazla süratli. Ya da belki yoldaki bir çukura girmekten kurtulamamıştı. Her nasıl olduysa, Ford bir hendeğe girdi ve orada kalakaldı. Giderek şiddetlenen rüzgâr kar taneleriyle birlikte arabayı döverken o ıssızlıkta durdular. Peki o an Henry'nin aklından ne geçiyordu? Benimle Nebraska'da yaptıkları yüzünden, sevdiği kızla o an Nevada'da o halde olduklarını düşünüyordu. Bunu bana Arlette söylemedi ama söylemesine gerek yoktu zaten. Biliyordum.

Henry, kar taneleri arasından bir binanın siluetini gördü ve Shannon'ı arabadan indirdi. Shannon rüzgâra karşı birkaç adım atabildi ama daha fazlasına gücü yetmedi. Trigonometriyi sular seller gibi bilen ve Omaha'daki normal okulun ilk kız mezunu olabilecek olan Shannon, başını genç sevgilisinin omzuna dayadı ve, "Daha fazla ilerleyemeyeceğim canım, beni yere bırak," dedi.

"Ya bebek?" diye sordu Henry.

"Bebek öldü, ben de ölmek istiyorum," diye karşılık verdi Shannon. "Acıya dayanamıyorum. Korkunç bir acı. Seni seviyorum hayatım ama beni yere bırak."

Fakat Henry onu o hayaletimsi binaya taşıdı ve binanın, Boys Town'da kaldıkları, duvarında Royal Crown Cola reklamı olan viraneye benzer bir başka kulübe olduğunu gördü. İçeride bir soba vardı ama yakacak odun yoktu. Dışarı çıkıp kar üstlerini örtmeden çalı çırpı topladı. Geri döndüğünde Shannon baygın yatıyordu. Henry sobayı yakıp kızın başını kucağına koydu. Shannon Cotterie, yaktığı küçük ateş köze dönüşmeden önce öldü ve Henry, kendisinden önce düzinelerce pis kovboyun, çoğunlukla sarhoş halde yattığı kulübede tek başına kalakaldı. Rüzgâr dışarıda çığlıklar atar, kulübenin teneke çatısı takırdarken oturup Shannon'ın saçlarını okşadı.

Arlette tüm bunları bana o iki lanetlenmiş genç hâlâ hayattayken anlattı. Sıçanlar etrafımda ve üstümde dolaşır, nefesinin leş kokusu burnuma dolar, mikrop kapmış elim alev almış gibi acırken anlattı.

Beni öldürmesi, ona yaptığım gibi gırtlağımı yarması için yalvardım ama yapmadı.

İntikamını böyle alıyordu.

* * *

Ziyaretçim ondan iki gün sonra geldi, belki de üç gün ama sanmıyordum. Muhtemelen hemen ertesi gündü. Yardım almadan iki, hatta üç gün geçirebildiğimi sanmıyorum. Yemeyi kesmiş, içmeyi de neredeyse bırakmıştım. Yine de kapı yumruklanmaya başlandığında bir şekilde yataktan kalkıp sarsak adımlarla da olsa yürümeyi başardım. Bir parçam, gelenin Henry olabileceğini düşünüyordu, çünkü hâlâ Arlette'in korkunç ziyaretinin yüksek ateşin tetiklediği bir hayal ürünü olmasını... gerçekse bile Arlette'in yalan söylediğini ümit ediyordu.

Gelen, Şerif Jones'tu. Onu görünce dizlerimin bağı çözüldü ve öne doğru yıkıldım. Beni yakalamasaydı paldır küldür verandaya düşecektim. Ona Henry ve Shannon'ı anlatmaya, Shannon'ın vurulacağını, Elko'nun hemen dışında bir kulübeye sığınacaklarını, bütün bunlar gerçekleşmeden birinin arayıp engel olması gerektiğini söylemeye çalıştım. Ama dudaklarımdan anlaşılmaz bir kelime yığını döküldü. Buna rağmen isimleri seçebilmişti.

"Birlikte kaçmışlar, evet," dedi Jones. "Ama Harl gelip sana bunu söylediyse niye seni bu halde bırakıp gitti? Elini ne ısırdı?"

"Sıçan," diyebildim.

Kolunu belime doladı ve beni yarı taşıyarak arabasına götürdü. Horoz George, avludaki odun yığınının yanında donmuş halde yatıyor, inekler acı acı böğürüyordu. Onlara en son ne zaman yem vermiştim? Hatırlayamıyordum.

"Şerif, onlara..."

Ama dediklerime kulak asmadı. Beni niye dinleyecekti ki? Sayıkladığımı sanıyordu ve tenimin sıcaklığından, gözlerimin parıltısından ateşim olduğunu anladığı için öyle sanmakta çok haklıydı.

"Gücünü harcama. Ve Arlette'e dua et, çünkü o olmasa buraya geleceğim yoktu."

"Öldü," dedim zar zor.

"Evet, ölmüş."

Sonra Arlette'i öldürdüğümü ona itiraf ettim. Ne büyük bir rahatlamaydı! Başımın içindeki tıkanık bir boru sihirli bir şekilde açılmış ve mikroplu hayalet nihayet kurtulup çıkmıştı.

Beni bir çuval gibi arabasının koltuğuna oturttu. "Arlette'i konuşacağız ama önce seni Angels of Mercy'ye götürüyorum. Arabama kusmazsan sevinirim."

Ölü horozu ve böğüren inekleri (ve sıçanları! onları unutmayın ha!) ardımızda bırakıp avludan çıkarken ona yine Henry ve Shannon için hâlâ çok geç olmayabileceğini, hâlâ kurtarılma şanslarının bulunduğunu anlatmaya çalıştım. Kendimi, Dickens'ın hikâyesindeki Gelecekteki Noel'in Ruhu gibi bütün bunlar olabilir derken duydum ve ardından bilincimi kaybettim. Kendime geldiğimde, aralık ayının ikinci günündeydik ve gazetelerde "ÂŞIK HAYDUTLAR" ELKO POLİSİNDEN KAÇTI, YİNE YAKALANMADILAR manşetleri vardı. Kaçamamışlardı ama bunu henüz kimse bilmiyordu. Arlette hariç elbette. Bir de ben.

Doktor, kangrenin dirseğime kadar ilerlemediğine kanaat getirdi ve hayatımla bir kumar oynayarak sadece sol elimi kesti. Ve kazandı. Şerif Jones tarafından Hemingford City'nin Angels of Mercy Hastanesi'ne getirildikten beş gün sonra on iki buçuk kilo hafiflemiş, bir hayalet gibi solmuş ve sol elimi kaybetmiş ama hâlâ yaşıyor halde yatağımda yatıyordum.

Jones, yüzünde ciddi bir ifadeyle ziyaretime geldi. Karımı öldürmek suçundan beni tutukladığını söylemesini ve kalan elimi, yatağın demirine kelepçelemesini bekledim. Ama böyle bir şey olmadı. Onun yerine bana kaybım için çok üzgün olduğunu söyledi. Kaybım için! O ahmak, kayıptan ne anlardı?

Neden bir katilin mezarında yatmak yerine bu kötü otel odasında (ama tek başıma değil!) oturuyorum peki? Size tek bir kelimeyle açıklayayım: Annem.

Şerif Jones gibi o da sohbete cevabını beklemediği sorular serpiştirirdi. Şerif, bu sohbet yöntemini, hayatı boyunca bir parçası olduğu polis teşkilatında benimsemişti. Küçük, aptalca sorularını sorar ve karşısındaki insanın yüzünü, suçunu işaret edecek bir tepki verip vermeyeceğini görmek için dikkatle incelerdi: Yüz buruşturma, kaş çatma, bakışları kaçırma. Annemse bu tarzı bir İngiliz olan kendi annesinden kapmış ve bana miras bırakmıştı. İngiliz aksanım küçükken vardıysa bile artık eser kalmamıştı ama cümlelerin sonundaki soruları hâlâ soruyordum. "Artık eve gelsen iyi olur, olmaz mı?" derdi. Veya, "Baban öğle yemeğini yine unutmuş; ona senin götürmen gerek, değil mi?" Havaya dair gözlemlerinde bile bu sorulara rastlanırdı. "Yine yağmurlu bir gün, değil mi?"

Şerif Jones'un kapıma geldiği kasım ayının son haftasındaki o soğuk günde ateşim vardı ve çok hastaydım ama kendimdeydim. Aramızda geçen konuşmayı net bir şekilde hatırlıyorum. Tıpkı çok canlı bir kâbustan görüntüler hatırlar gibi.

"Arlette'e dua et, çünkü o olmasa buraya geleceğim yoktu," demişti.

"Öldü," demiştim bunun üzerine.

Şerif Jones. "Evet, ölmüş," diye karşılık vermişti.

Sonra annemin dizinin dibinde öğrendiğim gibi konuşmuştum. "Onu ben öldürdüm, değil mi?"

Şerif Jones, annemin cevap gerektirmeyen sorusunu (unutmayın, bu aynı zamanda onun yöntemiydi) gerçek bir soru gibi algıladı. Yıllar sonra –çiftliği kaybettikten sonra– iş bulduğum fabrikada ustabaşının bir işçiyi, ofise gidip sevk makbuzunu kontrol etmeden malları Davenport yerine Des Moines'e gönderdiği için haşladığını duydum. "Ama çarşamba günleri malları hep Des Moines'e göndeririz," diye isyan etmişti yakında kovulacak olan işçi. "Sandım ki..."

"Sanıp emin olmamak insanı böyle boka batırır işte," diye karşılık vermişti ustabaşı. Böyle bir söylemi ilk kez duyuyordum. Duyduğumda aklıma Şerif Jones'un gelmesi şaşırtıcı mıydı peki? Annemin her cümlenin sonuna soru ekleme huyu beni elektrikli sandalyeden kurtarmıştı. Karımın cinayeti yüzünden hiçbir zaman yargılanmadım. Şimdiye kadar yani.

Buradalar, hepsi yanımda, sayıları on ikiden çok daha fazla, odanın duvarlarının dibine sıralanmışlar, boncuk gibi gözleriyle bana bakıyorlar. İçeri elinde temiz çarşaflarla bir temizlikçi girse ve bu tüylü jüri üyelerini görse çığlık çığlığa kaçar ama odaya temizlikçi falan gelmeyecek; iki gün önce kapıya RAHATSIZ ETMEYİNİZ kartını asmıştım ve o zamandan beri de çıkarmadım. Hiç dışarı çıkmadım. Aşağıdaki restorandan odama yemek getirtebilirdim sanırım ama yiyecek kokusunun onları harekete geçireceğini düşündüm. Zaten aç değilim, öyle büyük bir kayıp sayılmaz. Jüri üyelerim şimdiye kadar sabırlı davrandı ama bunun fazla uzun sü-

receğini sanmıyorum. Her jüri gibi onlar da ifadenin sona ermesini sabırsızlıkla bekliyorlar. İfade sona erince kararlarını verecekler, ücretlerini alacaklar (bu kez hizmetlerinin bedeli et olacak) ve evlerine dönecekler. O yüzden bitirmeliyim. Uzun sürmeyecek. Zor kısmı bitti.

Hastane odasında yatağımın yanındaki sandalyeye oturan Şerif Jones, "Gözlerimden anladın sanırım, değil mi?" dedi.

Hâlâ çok bitkindim ama temkinli davranmayı bilecek kadar iyileşmiştim. "Neyi anladım şerif?"

"Sana vermeye geldiğim haberi. Hatırlamıyorsun, değil mi? Eh, şaşırmadım. Gerçekten çok kötü bir durumdaydın Wilfred. Daha kasabaya varamadan öleceğini düşünüyordum. Ama Tanrı'nın seninle işi henüz bitmemiş, değil mi?"

Bir şeyin benimle işinin bitmediği muhakkaktı ama Tanrı olduğunu sanmıyordum.

"Henry'yle mi ilgiliydi? Bana ondan bir haber mi getirmiştin?"

"Hayır," dedi Jones. "Arlette hakkındaydı. Haberler kötü, hatta olabileceklerin en kötüsü ama kendini suçlamamalısın. Sonuçta onu yaka paça evden kovmuş değilsin." Öne eğildi. "Senden hoşlanmadığımı düşünüyor olabilirsin ama bu doğru değil Wilfred. Bu civarda senden hazzetmeyenler var ve kim olduklarını biliyoruz, değil mi? Ama sırf onların çıkarlarını gözetmek zorunda olduğum için beni bu kişilerle aynı kefeye koyma. Tamam, birkaç kez beni sinirlendirdin ve oğlunu kontrol altında tutabilseydin Harlan Cotterie'yle muhtemelen hâlâ arkadaş olabilirdiniz ama sana daima saygı duydum."

Pek inanmamıştım ama bir şey söylemedim.

"Arlette'e olanlara gelince, tekrarlıyorum, senin bir kabahatin yok."

Yok muydu? Asla Sherlock Holmes düzeyinde olamayacaksa bile bir kanun adamının bu sonuca ulaşması *çok* tuhaftı.

"Aldığım raporların aslı varsa Henry'nin başı dertte," dedi üzgün bir şekilde. "Shannon Cotterie'yi de kendiyle birlikte batağa sürüklemiş. Muhtemelen çamura saplanıp boğulacaklar. Bütün bunlar olup biterken kendini bir de karının ölümünden sorumlu tutman çok ağır olur. Buna mecbur değil..."

"Anlatsana," diyerek sözünü kestim.

Ziyaretinden iki gün önce, belki de sıçanın beni ısırdığı gün, son mahsulüyle Lyme Biska'ya gitmekte olan bir çiftçi, yolun yirmi metre kadar kuzeyinde üç çakal-köpek kırmasının bir şey için kavga ettiğini görmüş. Hendekte deri bir kadın ayakkabısı ve bir çift pembe külot görmemiş olsa hiç üstünde durmadan yola devam edebilirmiş. Durup aracından inmiş ve tüfeğini havaya ateşleyerek hayvanları korkutmuş. Kaçışmalarının ardından neyi paylaşamadıklarını görmek için yaklaşmış. Bulduğu, kıyafetleri paramparça olmuş, kemiklerinin üstünde sadece az bir miktar et kalmış bir kadın iskeletiymiş. Geriye kalan bir tutam saçı cansız bir kahverengi tonundaymış – Arlette'in saçları kestane rengiydi ama cesedin aylarca maruz kaldığı koşullar yüzünden bu ayrıntının üstünde durmaya gerek görmemişlerdi.

"Arka dişlerinin ikisi yoktu," dedi Jones. "Arlette'in arka dişleri eksik miydi?"

"Evet," diyerek yalan söyledim. "Diş eti iltihabı yüzünden kaybetmişti."

"Evi terk etmesinden kısa bir süre sonra ziyaretinize geldiğimde oğlun, annesinin kıymetli takılarını da yanında götürdüğünü söylemişti."

"Evet." Hepsi kuyunun dibindeydi.

"Elinde nakit olup olmadığını sorduğumda evden yüz seksen dolar aldığını söylemiştin. Değil mi?"

Ah, evet. Arlette'in sözde dolabımdan aldığı hayali para. "Öyle."

Başını sallıyordu. "Eh, işte parçalar bir araya geliyor. Biraz mücevher, bir miktar para. Bu her şeyi açıklıyor, sence de öyle değil mi?"

"Ben aradaki bağlantıyı kurama..."

"Çünkü gerçeklere bir kanun adamı gözüyle bakmıyorsun. Yolculuk sırasında soyulmuş, hepsi bu. Birkaç çapulcu Hemingford ile Lyme Biska arasında otostop yapan yalnız bir kadın görmüş, araçlarına almışlar, öldürmüşler, paralarıyla mücevherlerini alıp cesedi yoldan görülmeyecek şekilde tarlalardan birine atmışlar." Yüz ifadesinden soyulmanın yanı sıra tecavüze uğramış olabileceğini ve cesetten geriye, kesin bir şey söylemeye yetecek kadarının kalmamasının iyi bir şey olduğunu düşündüğünü anladım.

"Öyledir o halde," dedim ve her nasılsa o gidene dek yüz ifademi korumayı başardım. Sonra dönüp, dönerken kesik bileğimi çarpmış olmama rağmen gülmeye başladım. Yüzümü yastığıma gömdüm ama bu bile kahkahalarımı bastırmaya yetmedi. Hemşire yaşlı, çirkin cadalozun tekiydi. Odama girip yanaklarımdan süzülen yaşları görünce ağladığımı sandı (sanıp emin olmamak insanı boka batırır). İmkânsız olduğunu düşünürdüm ama her nasılsa yumuşadı ve bana fazladan morfin verdi. Ne de olsa yaslı bir eş ve oğlu yüzünden kahrolan bir babaydım. Biraz huzuru hak ediyordum.

Neden gülüyordum, biliyor musunuz? Sebep Jones'un iyi niyetli aptallığı mıydı? Muhtemelen sarhoş sevgilisi tarafından yolculukları sırasında öldürülmüş bir kadının cesedinin talihli bir şekilde keşfedilmesi miydi? İkisi de doğruydu ama en çok ayakkabıya gülmüştüm. Yoldan geçen çiftçi, hendekteki *deri* kadın ayakkabısını gördüğü için durup araştırma gereği duymuştu. Ama Şerif Jones önceki yaz yatağımızın altındaki deri ayakkabıları görüp de bana sorduğunda, Arlette'in *bez* ayakkabılarını giydiğini söylemiştim. Ahmak herif bunu unutmuştu.

Ve hiçbir zaman hatırlamadı.

Çiftliğe geri döndüğümde neredeyse bütün hayvanlarımın öldüğünü gördüm. Tek hayatta kalan bana aç, kırgın gözlerle bakan ve şikâyetçi bir şekilde böğüren Achelois'ti. Onu bir ev hayvanıymış gibi sevgiyle besledim ki öyle sayılırdı zaten. Ailenin kesesine artık hiçbir katkısı olmayan bir hayvana başka ne denirdi ki?

Bir zamanlar Harlan ve karısı hastanede yatmak gibi durumlarda çiftliğime göz kulak olurdu; bizim oralarda komşuluk böyleydi. Ama yemeğini yemek için sofraya oturduğunda, ölmekte olan ineklerimin aç böğürtüleri tarlalar üzerinden ona ulaştığında bile yerinden kalkıp yardıma gitmemişti. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapabilirdim. Harlan Cotterie'nin (ve dünyanın) gözünde oğlum, kızının başını derde sokmakla yetinmemiş, üstüne bir de peşinden sığınak olması gereken yere giderek onu oradan kaçırmış ve işlediği suçlara ortak etmişti. "Âşık Haydutlar" muhabbeti babasının ciğerini parçalamış olmalıydı! Asit gibi!

Şerif Jones, ertesi hafta Noel süslemeleri çiftlik evlerine ve Hemingford Home'un anacaddesine asılmaya başlandığı zamanlarda

yine geldi. Yüzünün ifadesini görür görmez vereceği haberi anladım ve başımı iki yana sallamaya başladım. "Yoo. Daha fazla kötü haber istemiyorum. Daha fazlasına dayanamam. Git buradan."

Eve girdim ve kapıyı suratına kapatmaya çalıştım ama hem güçsüzdüm hem de tek elim vardı. Kapıyı kolayca iterek içeri girdi. "Dayan Wilfred," dedi. "Atlatacaksın." Neler yaşadığımı anlayabilirmiş gibi.

Tepesinde dekoratif bira bardağı olan camlı dolaba baktı, neredeyse boşalmış olan viski şişesini buldu, kalan son parmak viskiyi bira bardağına döktü ve bana verdi. "Doktorun buna izin vermezdi," dedi. "Ama şimdi burada değil ve buna ihtiyacın var."

Âşık Haydutlar, son saklanma yerlerinde ölü bulunmuştu. Shannon, tezgâhtarın kurşunuyla; Henry ise kendi kafasına sıktığı kurşunla ölmüştü. Cesetleri Elko morguna götürülmüştü. Harlan Cotterie, kızının cenaze töreniyle ilgilenecekti ama bekleneceği üzere oğlum onu hiç ilgilendirmiyordu. Henry'nin cesedi, 18 Aralık'ta trenle Hemingford'a geldi. Castings Brothers'tan kiraladığım siyah cenaze arabasıyla onu garda karşıladım. Peş peşe fotoğraflarım çekildi. Cevap vermeye tenezzül etmediğim pek çok soruya maruz kaldım. Hem *World-Herald* hem de çok daha küçük bir gazete olan *Hemingford Weekly*'nin manşetinde KEDERLİ BABA sözleri kullanıldı.

Muhabirler cenaze evinde, ucuz çam tabutun kapağı açıldığında yanımda olsa gerçek kederi görebilir, manşeti FERYAT EDEN BABA olarak değiştirebilirdi. Shannon'ın başı kucağında yerde otururken şakağına sıktığı kurşun, oğlumun başının diğer tarafından çıkarken büyük bir parça koparmıştı. Ama en kötüsü bu değildi. Gözleri yoktu.

Altdudağı kemirilmiş, dişleri zalim bir sırıtışla ortaya serilmişti. Burnundan geri kalan sadece kırmızı bir çıkıntıydı. Sıçanlar, bir polis veya şerif yardımcısı oğlumu ve hayatının aşkını bulmadan önce cesetleriyle kendilerine bir ziyafet çekmişti.

"Düzelt onu," dedim Herbert Castings'e konuşmayı başarabildiğimde.

"Bay James... efendim... çok zor..."

"Ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. Düzelt onu. Ve o adi kutudan çıkar. Sahip olduğunuz en güzel tabutu istiyorum. Ücreti umurumda değil. Param var." Eğilip parçalanmış yanağını öptüm. Hiçbir baba, oğlunu son kez öpmek zorunda kalmamalıdır ama böyle bir kaderi hak eden bir baba varsa o da benim.

Shannon da, Henry de, Hemingford Glory Metodist Kilisesi'nde düzenlenen törenlerle defnedildi; Shannon, ayın yirmi ikisinde, Henry ise Noel arifesinde. Shannon'ın cenaze töreninde kilise ağzına kadar doluydu ve feryatlar dinmedi. Biliyorum, çünkü kısa süreliğine de olsa oradaydım. En arkada, kimseye fark ettirmeden durdum ve Rahip Thursby'nin konuşmasının yarısında sessizce çıktım. Rahip Thursby, Henry'nin cenaze törenini de yönetti. Katılımın çok daha az olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Thursby'nin gördüğü tek kişiydi ama aslında biri daha vardı. Arlette de oradaydı. Gülümsüyor, kulağıma fısıldıyordu.

Olayların gelişiminden memnun musun Wilfred? Değdi mi?

Cenaze töreni, defin masrafları, cenaze evine ödediğim ücret ve cesedin nakli için verdiğim para derken oğlumdan geri kalanların gömülmesi için harcadığım tutar üç yüz doları geçti. İpotek parasından ödedim. Elimde başka ne vardı zaten? Cenaze töreni sona erdiğinde boş eve geri döndüm. Ama önce, bir şişe viski aldım.

* * *

1922'nin bana son bir oyunu kalmıştı. Noel'in ertesi günü, şiddetli bir kar fırtınası Rockies'ten kopup geldi ve bizi otuz santim kar altına gömdü. Karanlık çökerken önce sulusepkene, ardından sağanak yağmura döndü. Gece yarısı civarında, karanlık salonda oturup sızlayan bileğimi küçük viski yudumlarıyla tedavi ederken evin arkasından gıcırtılarla karışık çatırtılar yükseldi. Çatının bir kısmı çökmüştü, bankadan tamir ettirmek için borç aldığım kısım. Kadehimi çöken çatının şerefine kaldırdım ve bir yudum daha aldım. Buz gibi rüzgâr omuzlarımı yalamaya başladığında yerimden kalkıp askıdaki ceketimi üstüme geçirdim ve tekrar koltuğuma dönüp içmeye devam ettim. Bir süre sonra sızmışım. Saat üç civarında, bir başka şiddetli çatırtıyla uyandım. Bu kez çöken, ahırın çatısının ön kısmıydı. Achelois bundan da kurtulmayı başardı ve ertesi gece onu eve, yanıma aldım. "Neden?" diye sorabilirsiniz, ben de size, "Neden olmasın?" derim. Neden olmasın? Biz hayatta kalmayı başaranlardık. Hayatta kalmıştık.

Noel sabahı (hayatta kalan ineğimin eşliğinde viski içip soğuk salonda oturarak geçirmiştim) bankadan aldığım borçtan geri kalanları saydım ve fırtınanın yol açtığı hasarı karşılamaya kesinlikle yetmeyeceğini gördüm. Fazla umursamadım, çünkü çiftlik hayatı gözümde çekiciliğini yitirmişti ama Farrington Şirketi'nin oraya bir mezbaha açıp dereyi kirletmesi fikri hâlâ dişlerimi gıcırdatmama sebep oluyordu. Özellikle de o kahrolası yüz dönümü şirketin pençelerinden kurtarmak için ödediğim bedel düşünüldüğünde.

Birdenbire Arlette resmen öldüğü için o yüz dönümün artık kanunen bana ait olduğu gerçeği kafama dank etti. Bunun üzeri-

ne iki gün sonra gururumu hiçe sayıp Harlan Cotterie'yi ziyarete gittim.

Kapıyı açan adam benden daha iyi görünüyordu ama o yıl yaşadığı şoklar yine de etkisini göstermişti. Zayıflamış, saçları seyrelmişti ve üzerindeki gömlek bumburuşuktu ama yüzündeki kırışıklıklar daha fazlaydı ve onları ütüyle yok etmek mümkün değildi. Kırk beş değil, altmış beşinde gibi görünüyordu.

"Vurma," dedim yumruklarını sıktığını görünce. "Önce kulak ver."

"Tek elli bir adama vuracak değilim," dedi. "Ama kısa kesersen sevinirim. Ve burada konuşacağız, çünkü bir daha asla evime ayak basmayacaksın."

"Anlıyorum," dedim. Ben de kilo vermiştim -hem de çok- ve titriyordum ama soğuk hava, kesik bileğime ve hâlâ varmış gibi hissettiğim görünmez elime iyi gelmişti. "Sana yüz dönümlük iyi bir arazi satmak istiyorum Harl. Arlette'in Farrington Şirketi'ne satmayı kafasına koyduğu yüz dönümü."

Bunun üzerine gülümsedi ve çukura kaçmış gözleri parladı. "Zor duruma düştün, öyle mi? Evinin ve ahırının yarısı çöktü. Hermie Gordon evinin içinde seninle yaşayan bir inek olduğunu söylüyor." Hermie Gordon postacımızdı ve iflah olmaz bir dedikoducuydu.

O kadar düşük bir fiyat söyledim ki Harl'in ağzı bir karış açıldı ve kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. O sırada, daima temiz ve düzenli olan Cotterie evinden, oradan hiç beklenmeyecek bir koku yayıldı: Yanık kızartma kokusu. Yemeği yapan kişinin Sallie Cotterie olmadığı belliydi. Bir zamanlar böyle bir ayrıntı ilgimi çekebilirdi ama o günler artık geride kalmıştı. O an tek umursadığım, yüz

dönümlük araziden bir şekilde kurtulabilmekti. Bana çok pahalıya mal olduğu için yok pahasına satmak daha doğru geliyordu.

"Sudan ucuza satıyorsun," dedi Harlan. Ardından belirgin bir memnuniyetle ekledi. "Arlette bilse mezarında ters döner."

Dönmekle kalmadı, dedim içimden.

"Neden sırıtıyorsun Wilfred?"

"Hiç," dedim. "Bir konu hariç arazi umurumda değil. Benim için önemli olan sadece o kahrolası Farrington Şirketi'nin arazide bir mezbaha kurmasını önlemek."

"Çiftliğini kaybetsen bile mi?" Bir soru sormuşum gibi başını salladı. "Bankadan aldığın krediden haberim var. Böyle küçük yerlerde kimse sır saklayamaz."

"Öyle bile olsa teklifimi kabul et Harl. Bunu elinin tersiyle itmek delilik olur. Domuz kanı ve iç organlarıyla dolacak olan dere senin de sayılır."

"Hayır," dedi.

Hiçbir şey diyemeyecek kadar şaşkın bir halde ona bakakaldım. Başını yine ona bir soru sormuşum gibi salladı.

"Bana ne yaptığını bildiğini sanıyorsun ama aslında hepsini bilmiyorsun. Sallie beni terk etti. McCook'a, ailesinin yanına gitti. Geri dönebileceğini, biraz düşünmeye ihtiyacı olduğunu söyledi ama geleceğini hiç sanmıyorum. Seninle kaderimiz ortak, değil mi? Bu seneye ikimiz de karılarımızla başladık ama onlarsız bitiriyoruz. Sene başında ikimizin de çocukları yaşıyordu ama şimdi ikisi de hayatta değil. Aramızdaki tek fark, benim fırtınada evimin ve ahırımın yarısını kaybetmemiş olmam." Bir süre düşündü. "Ve iki elim de duruyor. Bu da var. Çükümü tutarken en azından bir seçeneğim var, gerekirse yani..."

"Ne... Sallie neden..."

"Saksıyı çalıştır Wilfred. Shannon'ın ölümünden seni olduğu kadar beni de sorumlu tutuyor. Ahlak bekçiliği yapıp Shan'i göndermeseydim şimdi toprak altında bir tabutta cansız yatmak yerine Henry'yle beraber senin çiftlikte yaşıyor olabileceğini düşünüyor. Bir torunu olacağını söylüyor. Bana kendini beğenmiş bir ahmak olduğumu söyledi ve çok haklı."

Kalan elimi ona uzattım ama vurarak kendinden uzaklaştırdı.

"Dokunma bana Wilfred. Seni bir daha uyarmayacağım."

Elimi yanıma indirdim.

"Emin olduğum bir şey var," dedi. "Ne kadar cazip de olsa teklifini kabul edersem ileride pişman olacağım. Çünkü o arazi lanetli. Her konuda hemfikir olmayabiliriz ama bahse girerim bu dediğime itirazın olmaz. Satmak istiyorsan bankaya sat. Hem borcun ödenmiş olur hem de üste biraz para alırsın."

"Anında Farrington'a satarlar!"

"Vah vah, ne yazık!" dedi umursamazca ve kapıyı yüzüme kapadı.

Yılın son gününde Hemingford Home'a gittim ve bankada Bay Stoppenhauser'la görüştüm. Ona artık çiftlikte yaşayamayacağımı söyledim. Arlette'in arazisini bankaya satıp borcumu kapatmak istediğimi belirttim.

Harlan Cotterie gibi o da teklifimi reddetti. Kulaklarıma inanamaz halde oturduğum yere yığıldım ve bir iki dakika boyunca hiçbir şey söyleyemedim.

"Ama neden? Çok iyi bir arazi!"

Bana emlak bürosunda değil, bir bankada çalıştığını söyledi. Bana Bay James diye hitap ediyordu. Ofisindeyken Wilfred olduğum günler mazide kalmıştı.

"Bu çok..." Aslında *aptalca* diyecektim ama onu sinirlendirip eğer varsa, fikrini değiştirme ihtimalini tamamen ortadan kaldırmak istemedim. Çiftliği satmaya (ve ineği, Achelois'i almaya razı olacak, tercihen yabancı birini bulmaya çalışacaktım) karar verdim vereli bu fikir bende bir takıntı halini almıştı. Bu yüzden sesimi alçaltıp sakince konuştum.

"Bu tam olarak doğru değil Bay Stoppenhauser. Banka geçen yaz artırmaya çıkan Rideout Çiftliği'ni satın almıştı. Triple M'i de."

"O zaman koşullar farklıydı. Önceki seksen dönüm üstündeki ipotek hâlâ duruyor ve bu durumdan memnunuz. Söz konusu yüz dönümle ne yapacağınız bizi ilgilendirmiyor."

"Sizi görmeye kim geldi?" diye sordum ama o an cevabı bildiğimi fark ettim. "Lester'dı, değil mi? Cole Farrington'ın köpeği."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Stoppenhauser ama gözlerindeki pırıltıyı fark etmiştim. "Bana kalırsa yaşadığınız üzücü olaylar ve elinizi kaybetmeniz, sağlıklı düşünmenizi engelliyor."

"Ah, hayır," dedim ve gülmeye başladım. Gülüşüm, kendi kulaklarıma bile çok dengesiz gelmişti. "Zihnim hiç şimdiki kadar berrak olmamıştı bayım. Sizi görmeye gelmiş, belli. Ya o ya da bir başkası. Cole Farrington'ın civardaki bütün düzenbazları satın alacak kadar parası olduğunu biliyoruz ve aranızda anlaşmışsınız. Bu bir danışıklı dövüş!" Gülmekten karnıma ağrı girmişti.

"Korkarım gitmenizi rica etmek durumundayım Bay James."

"Belki her şeyi önceden planlamışsınızdır," dedim. "Belki o kahrolası ipoteği almam için o kadar ısrar edişiniz bu yüzdendir.

Ya da belki Lester oğluma dair haberleri duydu ve kötü kaderimden faydalanmak için önünde kaçırılmayacak bir fırsat olduğunu fark ederek size koştu. Belki tam da bu sandalyede oturdu ve, 'Bundan ikimiz de kârlı çıkacağız Stoppie, sen çiftliği alacaksın, müvekkilim dere kenarındaki araziyi. Wilfred James'in ise cehennemin dibine kadar yolu var!' dedi. Aşağı yukarı böyle oldu, değil mi?"

Masasının üstündeki düğmeye bastı ve ofisinin kapısı açıldı. Küçük bir bankaydı, güvenlik görevlisi tutacak bütçesi yoktu ama başını içeri uzatan adam oldukça iriyarıydı. Tipine bakılırsa Rohrbacher ailesinden biriydi; babası benimle yaşıttı ve kardeşi Mandy, Henry'nin sınıf arkadaşı olmalıydı.

"Bir sorun mu var Bay Stoppenhauser?" diye sordu.

"Bay James hemen giderse iyi olacak," dedi Stoppenhauser. "Ona çıkışa kadar eşlik edebilir misin Kevin?"

Kevin içeri girdi ve ben yerimden kalkmakta acele etmeyince kolumu mengene gibi kavradı. Pantolon askılarına ve papyonuna kadar bir bankacı gibi giyinmişti ama bir çiftçinin ellerine sahipti: Sert ve nasırlı. Hâlâ tam anlamıyla iyileşmemiş olan bileğim uyarırcasına zonkladı.

"Benimle gelin bayım."

"Çekmesene," dedim. "Kesik bileğim acıyor."

"Direnmeyin öyleyse."

"Babanla okula gitmiştim. Bahardaki sınav döneminde yanıma oturup benden kopya çekerdi."

Bir süre önce Wilfred diye hitap edildiğim sandalyeden beni zorla kaldırdı. Kredi almazsa büyük aptallık etmiş olacak olan sevgili Wilfred. Sandalye neredeyse yere devrilecekti.

"Nice yıllara Bay James," dedi Stoppenhauser.

"Sana da orospu çocuğu," diye karşılık verdim. Yüzündeki şok ifadesini görmek, hayatımdaki son mutlu olaydı sanırım. Beş dakikadır burada oturmuş, kalemimin arkasını çiğneyerek başka bir mutlu anım olup olmadığını düşünüyorum; güzel bir kitap, iyi bir yemek, parkta hoş bir gün ama bir türlü bulamadım.

Kevin Rohrbacher bana dış kapıya kadar eşlik etti. Sürükledi demek daha doğru olacak aslında. Mermer zemin üstünde ilerlerken ayak seslerimiz yankılanıyordu. Duvarlar koyu meşeydi. Veznelerdeki yüksek camların gerisindeki iki kadın, bir grup yıl sonu müşterisiyle ilgileniyordu. Veznedarlardan biri genç diğeri yaşlıydı, ama ikisinin de gözlerinde aynı ifade vardı. Ancak benim dikkatimi çeken, gözlerindeki dehşet dolu, neredeyse şehvetli ilgi değil, bambaşka bir şeydi. Veznelerin hemen üstünde on santim genişliğinde, yumrulu meşe ağacından bir bölüm vardı ve üzerinde koşan bir...

"Sıçana dikkat!" diye bağırıp elimle gösterdim.

Genç veznedar küçük bir çığlık atıp başını kaldırdı, ardından yaşlı olanla göz göze geldi. Sıçan falan yoktu, sadece tavandaki pervanenin hareketli gölgesi görülüyordu. Ve şimdi herkes bana bakıyordu.

"İstediğiniz kadar bakın!" dedim onlara. "Aman durmayın! Kahrolası gözleriniz yuvalarından fırlayana kadar bakın!"

Sonra kendimi caddede buldum. Nefesim, sigara dumanı üflüyormuşum gibi buharlaşıyordu. "İşin düşmeden geri dönme," dedi Kevin. "Ve adam gibi davranmayacaksan sakın gözüme görünme."

"Baban okuldaki en azılı kopyacıydı," dedim ona. Bana vurmasını istiyordum ama tek kelime etmeden içeri girdi ve beni hurda

kamyonumun önünde sersemce dikilir halde bıraktı. Ve Wilfred Leland James, 1922 yılının son gününde kasabaya yaptığı ziyareti bu şekilde sonlandırdı.

Geri döndüğümde Achelois evde değildi. Avluda yatmış, nefesi beyaz bulutlara dönüşerek güçlükle soluyordu. Verandadan atladığı yerde karın üstünde bıraktığı ayak izlerini ve düşüp iki ön bacağını birden kırdığı yerdeki büyük izi görebiliyordum. Anlaşılan masum bir inek bile benim yanımda ölmeye mahkûmdu.

Girişteki küçük odadan tüfeğimi aldım ve onu böylesine korkutup güvenli sığınağından panikle kaçmasına neyin sebep olduğunu görebilmeyi umarak içeri girdim. Sıçanlardı elbette. Üç tanesi, Achelois'in en sevdiği bölmede, kara gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Defolun ve ona beni rahat bırakmasını söyleyin," dedim. "Yeterince zarar verdi. Tanrı aşkına, söyleyin beni kendi halime bıraksın artık."

Kuyruklarını gri siyah, tombul bedenlerine dolayarak bana bakmaya devam ettiler. Bunun üzerine tüfeğimi doğrultup ortadakine ateş ettim. Kurşun hayvanı paramparça etti ve parçalar, Arlette'in dokuz veya on yıl önce özene bezene seçtiği duvar kâğıdına sıçradı.

Henry daha küçük bir çocukken ve ailemizde her şey yolundayken.

Diğer ikisi kaçıverdi. Kuşkusuz yeraltındaki gizli geçitlerine dönmüşlerdi. Çürümüş kraliçelerine. Ölmüş karımın seçtiği kâğıtla kaplı duvarın dibinde küçük dışkı yığınları ve Henry'nin 1922'deki o meşum yaz gecesinde ahırdan getirdiği çuvaldan bir-

kaç parça vardı. Sıçanlar son ineğimi öldürmek ve Arlette'in *saç filesinin* küçük parçalarını getirmek için gelmişti.

Dışarı çıkıp Achelois'in başını okşadım. Boynunu uzatıp şikâyet edercesine böğürdü. *Acımı dindir. Sen efendimsin, dünyamın tanrısısın, o yüzden dindir acımı.*

Yaptım.

Nice yıllara.

1922 yılı öyle sona erdi ve hikâyemin de sonuna geldim. Geri kalan, sadece son söz kısmı. Odayı dolduran temsilciler, bu eski otelin müdürü onları görse nasıl çığlık atarlardı! Kararlarını vermek için daha fazla beklemek zorunda kalmayacaklar. Arlette yargıç, onlar jüri üyeleri ve ben de cellat olacağım.

Çiftliği kaybettim elbette. Esas çiftlik elimden gitmeden önce Farrington Şirketi dahil hiç kimse o yüz dönümü almak istemedi ve domuz kasapları nihayet alma niyetiyle yanaştığında araziyi yok pahasına satmak zorunda kaldım. Lester'ın planı kusursuzca işlemişti. Onun planı olduğundan ve sonuçlanmasıyla yüklü bir ikramiye aldığından eminim.

Eh, neyse; yeterli maddi gücüm olsaydı bile Hemingford'daki küçük çiftliğimi kaybedecektim ve bunu bilmek, çarpık bir rahatlama hissi duymamı sağlıyor. Halihazırda yaşadığımız depresyonun geçen sene, o Kara Cuma günü başladığını söylüyorlar ama Kansas, Iowa ve Nebraska gibi eyaletlerde 1923'te, o korkunç fırtınalardan kurtulmayı başarabilen mahsuller, takip eden ve iki sene boyunca devam eden kuraklıkla yok olduğunda başladı. Büyükşehirlerdeki hallere veya kasabalardaki pazarlara ulaşabilen az miktardaki mahsul ise acınası miktarda bir kazanç getirdi. Harlan

Cotterie, 1925'e kadar falan dayandı ama sonra banka, çiftliğini elinden aldı. *World-Herald*'daki banka satış listesine göz gezdirirken bu haberi gördüm. 1925'te bu listeler gazete sayfalarının tamamını kaplıyordu. Küçük çiftlikler yok olmaya başladı. Yüz yıl içinde, hatta belki yetmiş beş, tümünün ortadan kalkacağına inanıyorum. 2030 yılında (böyle bir yıl yaşanacaksa) Omaha'nın batısı ve bütün Nebraska kocaman, tek bir çiftlik olacak; muhtemelen sahibi de Farrington Şirketi... Ve o bölgede yaşayan bahtsızlar hayatlarını sapsarı bir gökyüzü altında, domuz leşlerinin kokusundan boğulmamak için gaz maskeleri takarak sürdürmek zorunda kalacak. Ve *her* dere, katledilmiş domuzların kanları yüzünden kıpkırmızı akacak.

2030'da sıçanlar çok mutlu olacak.

"Sudan ucuza satıyorsun," demişti Harlan, Arlette'in arazisini ona satmayı teklif ettiğim gün; ve sonunda Farrington Şirketi'ne daha da düşük bir miktar karşılığında satmak zorunda kaldım. Avukat Andrew Lester, satış için gerekli evrakları o sırada yaşamakta olduğum Hemingford City Pansiyonu'na getirdi ve imzamı atarken gülümsedi. Gülümseyecekti tabii. Kodamanlar daima kazanırdı. Farklı olabileceğini düşünmekle aptallık etmiştim. Salağın tekiydim ve değer verdiğim herkes bunun bedelini ödemişti. Bazen Sallie Cotterie'nin geri dönüp dönmediğini veya Harlan'ın çiftliği kaybettikten sonra onun yanına, McCook'a gidip gitmediğini merak ederim. Bilmiyorum ama muhtemelen Shannon'ın ölümü, daha önce mutlu olan bu evliliğin sonunu getirdi. Zehir, sudaki mürekkep gibi yayılıyor.

Bu arada sıçanlar odanın zemininde hareket etmeye başladı. Daha önce kare olan zemin, giderek daralan bir daireye dönüştü.

Bunun sadece *sonrası* olduğunu ve geri dönüşü olmayan bir hareketin ardından gelen hiçbir şeyin öneminin olmadığını biliyorlar. Yine de bitireceğim. Ve beni canlı ele geçiremeyecekler; son küçük zafer bana ait olacak. Eski kahverengi ceketim, oturduğum sandalyenin arkasına asılı. Tabancam ise cebinde. Bu itirafnamenin son sayfalarını yazmayı bitirdiğimde onu kullanacağım. İntihar edenlerle katillerin cehenneme gideceğini söylerler. Eğer öyleyse yabancılık çekmeyeceğim, çünkü son sekiz yıldır oradayım zaten.

Omaha'ya gittim ve burası gerçekten eskiden iddia ettiğim gibi bir ahmaklar şehriyse ilk başlarda örnek bir sakin olduğum söylenebilirdi. Arlette'in yüz dönümünü satarak aldığım parayı içkiye harcamaya başladım ve sudan ucuza gitmiş olmasına rağmen hepsini bitirmem iki yıl sürdü. İçmediğim zamanlarda Henry'nin hayatının son aylarında bulunduğu yerlere gittim: Lyme Biska'daki, çatısında Blue Bonnet Girl'ün olduğu dükkân ve benzin istasyonu (gittiğimde kapanmıştı ve tahtalar çivilenmiş olan kapısına BANKADAN SATILIK yazısı asılmıştı); Dodge Caddesi'ndeki rehinci dükkânı (oğlumun yaptığını yaparak şu an ceketimin cebinde duran tabancayı aldığım dükkân); First Agricultural Bank, Omaha şubesi. Genç, güzel veznedar hâlâ orada çalışıyordu ama soyadı değişmişti, artık Penmark değildi.

"Ona parayı verdiğimde bana teşekkür etti," dedi kadın. "Yanlış bir yola sapmış olabilir ama iyi yetiştirilmiş bir gençti. Onu tanıyor muydunuz?"

"Hayır," dedim. "Ama ailesini tanırdım."

Elbette St. Eusebia'ya da gittim ama içeri girip müdireye ya da başrahibeye veya unvanı her neyse ona Shannon Cotterie hakkında

sorular sormadım. Soğuk ve zalim görünüşlü, büyük bir binaydı. Kalın taş duvarları ve daracık pencereleri, Katolik hiyerarşisinde kadının yerini tam anlamıyla ifade ediyordu. Yere dikilmiş bakışları, çökmüş omuzlarıyla kapıdan çıkan birkaç hamile kızı izlerken Shan'in oradan kaçmaya niçin can attığını anladım.

Tuhaftır, kendimi oğluma en yakın hissettiğim yer, bir sokak oldu. Gallatin Caddesi'ndeki şekerciyle meşrubat büfesinin yanındaki sokaktı (Spesiyalitemiz Schrafft'ın Şekerlemeleri ve En İyi Ev Yapımı Çikolatalar) ve St. Eusebia'dan iki blok ötedeydi. Sokağın kenarındaki, Henry'nin üstüne oturup sigara karşılığı bilgi verebilecek maceracı ruhlu bir kızı beklediği kasa olamayacak kadar yeni görünüyordu ama oymuş gibi yapabilirdim ve yaptım. Öyleymiş gibi yapmak, sarhoşken çok daha kolaydı ve Gallatin Caddesi'ne gittiğim çoğu gün dut gibiydim. Bazen hâlâ 1922 yılında olduğumuzu ve Victoria Stevenson'ı bekleyen kişinin ben olduğumu hayal ederdim. Eğer gelirse ona ileteceği tek bir mesaj karşılığında koca bir karton sigara verecektim: *Hank adında bir delikanlı buraya gelip sana Shan Cotterie'yi sorarsa ona defolup gitmesini söyle. Bu sevdadan vazgeçsin. Babasının çiftlikte ona ihtiyacı olduğunu, ikisi beraber çalışırsa elbirliğiyle orayı kurtarabileceklerini söyle.*

Ama o kız, ulaşabileceğim bir yerde değildi. Tanıdığım tek Victoria, üç şirin çocuğa ve Bayan Hallett gibi saygıdeğer bir unvana sahip olan sonraki versiyonuydu. O sıralarda içkiyi bırakmıştım, Bilt-Rite Konfeksiyon'da çalışıyordum ve tıraş köpüğü ve jiletle barışmıştım. Kendime böylelikle yeterince saygın bir görünüm vermiş olacağım ki benimle görüşmeyi kabul etti. Ona gerçek

kimliğimi açıklamamın tek sebebi –madem sonuna kadar dürüst davranacağım– yalan söylemek gibi bir seçeneğimin olmayışıydı. Gözlerinin hafifçe irileşmesinden, benzerliği fark ettiğini anladım.

"Ah, çok tatlı bir çocuktu," dedi. "Ve deli gibi âşıktı. Shan için de çok üzüldüm. Harika bir kızdı. Bir Shakespeare trajedisi gibi, değil mi?"

Ama *tra-de-ji* demişti ve o günden sonra Gallatin Caddesi'nin yanındaki sokağa bir daha gitmedim, çünkü bana göre Arlette'in cinayeti Omahalı bu genç, masum kadının iyi niyetle yaptığı harekete bile zehrini bulaştırmıştı. Henry ve Shannon'ın ölümlerini bir Shakespeare tradejisine benzetmişti. Romantik olduğunu düşünüyordu. Acaba karımın kafasında kanlı bir çuvalla bu hikâyeyi çığlık çığlığa anlatışını dinlese aynı şekilde düşünür müydü? Ya da oğlumun gözsüz, dudaksız yüzünü görse?

Ahmaklar Şehri olarak da bilinen Kaçış Şehri'nde kaldığım yıllarda iki ayrı işte çalıştım. *Elbette* çalıştın, yoksa sokaklarda yatıp kalkardın diyebilirsiniz. Ama benden daha dürüst pek çok adam, durmak istedikleri halde içmeye devam etti, benden daha iyi adamlar kapı eşiklerinde geceledi. Sanırım kaybettiğim onca yıldan sonra normal bir hayat sürdürmek için çaba sarf ettim. Normal bir hayatım olduğuna gerçekten inandığım anlar da oldu ama geceleri yatağıma uzandığımda (ve duvarların içinde dolaşan sıçanların tıkırtıları kulağıma geldiğinde – yıllar boyu beni hiç yalnız bırakmadılar) gerçeği hep biliyordum: Hâlâ yenmeye çalışıyordum. Henry ve Shannon'ın ölümünden sonra bile, çiftliği kaybettikten sonra bile kuyudaki cesedi yenmeye çalışıyordum. Onu ve *yardakçılarını.*

John Hanrahan, Bilt-Rite Konfeksiyon'un depo şefiydi. Tek elli birini işe almak istemedi ama beni bir süre denemesi için ona yal-

vardım. Gömlek ve tulum yığınlarını emri altındaki diğer işçiler kadar iyi taşıdığımı görünce ikna oldu. O depoda on dört ay çalıştım ve çoğu akşam, kaldığım yatakhaneye belim ve kesik bileğim deli gibi ağrır halde döndüm. Ama hiç şikâyet etmedim ve dikiş dikmeyi öğrenecek zamanı bile buldum. Dikiş dikmeye öğle tatillerimde (on beş dakikaydı) ve akşamüstü molalarımda çalışıyordum. Diğer işçiler yükleme iskelesinde sigara tüttürür, birbirlerine müstehcen fıkralar anlatırken ben kendi kendime önce kullandığımız yük çuvalları üstünde, ardından fabrikanın ana ürünü olan tulumlarda dikiş dikme alıştırmaları yapıyordum. Görünüşe göre bu konuda yetenekliydim, fermuar bile dikebiliyordum ve bu, üretim hattı için önemli bir ihtiyaçtı. Ayağımla dikiş makinesinin pedalını idare ederken kesik bileğimle kumaşa bastırıp yön veriyordum.

Dikiş, hamallıktan daha çok kazandırıyordu ve belimi o kadar zorlamıyordu ama Dikiş Atölyesi karanlık bir mağaraya benziyordu ve dört ay kadar sonra, yeni boyanmış kot kumaşlarından oluşan tepecikler üstüne tünemiş veya kumaşları getirip dikilmiş olanları götürmekte kullanılan el arabalarının altındaki gölgelere gizlenmiş sıçanlar görmeye başladım.

Birkaç kez iş arkadaşlarıma seslenip dikkatlerini sıçanlara çekmeye çalıştım. Onları görmediklerini iddia ettiler. Belki gerçekten görmediler. Muhtemelen Dikiş Atölyesi'nin geçici bir süre kapatılıp sıçanlardan temizlenmesi gerekeceğini düşünerek görmezden geldiler. Bu yüzden üç günlük, hatta bir haftalık yevmiyelerinden olabilirlerdi. Çalışmadan geçirecekleri bu süre, besleyecek aileleri olan işçiler için felaketle sonuçlanabilirdi. Bay Hanrahan'a hayali yaratıklar gördüğümü söylemek onlara daha kolay geldi. Anlayabi-

liyordum. Sonra beni Deli Wilfred diye çağırmaya başladılar. Buna da anlayış gösterdim. İşi bırakmamın sebebi bu değildi.

Bıraktım, çünkü sıçanlar gelmeye devam etti.

Kenara bir miktar para ayırmıştım ve yeni bir iş bulana dek o parayla idare edebileceğimi düşünüyordum ama buna gerek kalmadı. Bilt-Rite'tan ayrıldıktan sadece üç gün sonra gazetede, Omaha Halk Kütüphanesi'ne bir kütüphaneci arandığına dair bir ilan gördüm - referansı veya yüksek eğitimi olmalıydı. Eğitimim yoktu ama kendimi bildim bileli kitap okurdum ve 1922'deki olaylar bana bir şey öğrettiyse o da aldatma becerisiydi. Kansas City ve Springfield, Missouri'deki halk kütüphanelerindenmiş gibi görünen sahte referans mektupları hazırladım ve işe alındım. Bay Quarles'ın soruşturup mektupların sahte olduğunu keşfedeceğini biliyordum, bu yüzden Amerika'nın en iyi kütüphanecisi olmak için canımı dişime taktım ve hızlı çalıştım. Yeni patronum suçumu yüzüme vurduğunda merhametine sığınacak ve en iyisinin olmasını umacaktım. Ama suçum yüzüme vurulmadı. Omaha Halk Kütüphanesi'nde dört yıl boyunca çalıştım. Teknik olarak hâlâ çalışıyor olabilirim ama bir haftadır işe gitmiyorum ve arayıp herhangi bir mazeret de belirtmedim.

Yine sıçanlardı. Beni orada da buldular. Ciltleme Odası'ndaki eski kitapların üstüne tünüyorlar, yüksek rafların üstünde koşuşturuyorlar, durup bana bilmiş gözlerle bakıyorlardı. Geçen hafta düzenli ziyaretçilerden biri için Referans Odası'ndan *Britannica Ansiklopedisi*'nin bir cildini aldım (Ra-St arasıydı, şüphesiz sayfaları arasında *Rattus norvegicus* -sıçan- görmek mümkündü) ve

gri siyah, aç bir yüzün boşluktan bana bakmakta olduğunu gördüm. Achelois'in memesini ısıran sıçandı. Bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordum, onu öldürdüğümden eminim ama hiç şüphe yoktu. Tanımıştım. Nasıl tanımazdım? Bıyıklarına takılmış kanlı çuval parçasını görebiliyordum.

Saç filesi!

Britannica cildini beklemekte olan yaşlı kadına götürdüm (omuzlarında ermin kürkünden bir etol vardı ve hayvanın küçük kara gözleri donukça bana bakıyordu). Oradan öylece çıkıp gittim. Saatlerce caddelerde amaçsızca yürüdükten sonra buraya, Magnolia Hotel'e geldim. Ve o günden beri burada, kütüphanecilik yaparak kazandığım parayı -artık hiçbir önemi yok- harcıyor ve itirafnamemi yazıyorum - bu çok önemli. Ben...

Bir tanesi ayak bileğimi ısırdı. Hadi bitir artık, vaktin dolmak üzere, der gibiydi. Çorabım hafifçe kanlandı. Ama umurumda bile değil. Zamanında bol bol kan gördüm. 1922'de bir odanın tamamı kanla kaplanmıştı.

Ve şimdi duyduğumu sanıyorum... yoksa hayal gücümün bir ürünü mü?

Hayır.

Biri ziyaretime gelmiş.

Boruyu tıkadım ama sıçanlar yine de kaçmayı başardı. Kuyuyu doldurdum ama *o*, bir yolunu bulup çıktı. Ve bu kez yalnız olduğunu sanmıyorum. Galiba bir değil, iki çift sürünen ayak sesi duyuyorum. Yoksa...

Üç mü? Üç çift mi? Daha iyi bir hayatta gelinim olacak kız da onlarla birlikte mi?

Galiba öyle. Suratları sıçan ısırıkları yüzünden şekilsizleşmiş, Arlette'inki ineğin tekmesiyle yana kaymış üç ceset, koridorda ayaklarını sürüyerek kapıya yaklaşıyor.

Bileğimde bir başka ısırık.

Ve bir başkası!

Otel yönetimi nasıl...

Ah! Bir tane daha. Beni ele geçiremeyecekler. Ziyaretçilerim de öyle. Kapının tokmağının döndüğünü görebiliyor, çürüyüp kemiklerinden sarkan etlerinin katledilmiş...

katle...

tabanca...

Tanrım nerede...

durun...

AH DURDURUN ISIRMASINLAR...

Omaha World-Herald'ın 14 Nisan 1930 tarihli baskısından

KÜTÜPHANECİ OTELDE İNTİHAR ETTİ

Otelin Güvenlik Görevlileri Garip Bir Görüntüyle Karşılaştı

Omaha Halk Kütüphanesi'nde çalışan Wilfred James'in cesedi pazar günü, otel çalışanlarının ona ulaşma girişimlerinin sonuçsuz kalması üzerine odasında bulundu. Yakındaki odada kalmakta olan bir müşterinin "çürümüş ete benzer" bir kokudan şikâyetçi olduğu ve temizlik görevlilerinden birinin cuma öğleden sonra, odadan "acı çeken bir adamın iniltilerine benzeyen boğuk sesler veya hıçkırıklar" duyduğunu belirttiği bildirildi.

Otelin, kapıya defalarca vurup cevap alamayan güvenlik şefi, anahtarını kullanarak içeri girdi ve Bay James'in, yazı masanın üstüne yığılmış olan cesedini buldu.

"Bir tabanca gördüm ve önce kendini vurduğunu sandım," dedi güvenlik görevlisi. "Ama kimse silah sesi duymamıştı ve barut kokusu yoktu. Tabancayı kontrol ettim ve 25 kalibrelik, bakımsız bir silah olduğunu gördüm. Boştu. O arada kanı fark etmiştim elbette. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, bir daha da görmek istemem. Adam her yerini ısırmış; kollarını, bacaklarını, ayak bileklerini, hatta ayak parmaklarını bile. Hepsi bu değil. Anlaşılan bir şeyler yazıyormuş ama kâğıtları da çiğnemiş. Hepsi yere saçılmış. Sıçanların yuva yapmak için çiğnediği kâğıtlara benziyordu. En sonunda da el bileklerini ısırarak yarmış. Onu öldürenin bu olduğuna inanıyorum. Aklının başında olmadığı açık."

Bay James hakkında pek az şey biliniyor. Omaha Halk Kütüphanesi'nin baş kütüphanecisi Ronald Quarles, Bay James'i 1926 yılının sonlarında işe almış.

"Talihsiz bir adam olduğu belliydi, sol elini kaybetmişti ama kitaplardan anlıyordu ve referansları iyiydi," dedi Quarles. "Çalışkan ama mesafeli biriydi. Galiba kütüphanede işe başlamadan önce bir fabrikada çalışıyordu. İnsanlara, elini kaybetmeden önce Hemingford kasabasında küçük bir çiftliği olduğunu söylüyormuş."

World-Herald, talihsiz Bay James'e dair bilgisi olup paylaşabilecek okuyucuların onlarla temas kurmasını umuyor. Bay James'in naaşı, Omaha Şehir Morgu'nda yakınlarınca alınmayı bekliyor. Başhekim Doktor Tattersall, "Hiçbir yakını yoksa halk mezarlığına gömülecek," dedi.

KOCA ŞOFÖR

- 1 -

Tess, mümkün olabilirse senede on iki imza gününe katılmayı kabul ediyordu. Her biri karşılığında bin iki yüz dolar alıyor, bu da yılda toplam on dört bin dolardan fazla ediyordu. Bu para, emeklilik parasıydı. O güne dek on iki kitap yazmıştı ve "Söğüt Korusu Örgü Kulübü" dizisine mutlulukla devam ediyordu ama yetmişine geldiğinde hâlâ onları yazmaya devam edebileceğini düşünmek, kendini kandırmak olurdu. Devam etmeye kalksa ne yazacaktı? *Söğüt Korusu Örgü Kulübü Ay'a Gidiyor* mu? Ya da *Söğüt Korusu Örgü Kulübü Uluslararası Uzay Üssünde* mi?

Hayır. Ana okuyucu kitlesi olan kadın kitap kulüpleri ilgi gösterse bile (ki sanmıyordu) olmazdı. Yapmayacaktı.

Kitaplarının getirdiği parayla mutlu yaşayan... ama kış için bir kovukta palamut biriktirmeyi ihmal etmeyen küçük, uslu bir sincap gibiydi. Son on yılda tasarruf fonuna her sene on iki ila on altı bin dolar eklemişti. Yekûn, borsadaki dalgalanmalar yüzünden dilediği kadar yüksek değildi ama kendi kendine, kenara para koymaya devam ettiği sürece sorun yaşamayacağını söylüyordu. Bir makine gibi çalışıyordu. Ve vicdanını rahatlatmak için her yıl

üç organizasyona ücret almadan katılıyordu. Aslında dürüst bir iş yaparak hakkı olan bir parayı kazandığı için vicdanının rahatsız olmaması gerekirdi ama yüreği laf dinlemiyordu işte. Muhtemelen sadece gülümseyip imza atmak, yetiştirilirken benimsediği iş kavramına tam anlamıyla uymadığı içindi.

Bu imza günleri için bin iki yüz dolarlık ücret dışında talep ettiği bir şey daha vardı: Organizasyonun yapılacağı yer, arabayla gidilebilecek mesafede olmalı ve en fazla bir gece kalmasını gerektirmeliydi. Bu sebeple Richmond'ın güneyine ve Cleveland'in batısına nadiren giderdi. Motelde bir gece yorucu olmakla birlikte kabul edilebilirdi; iki gece ise bütün haftasının boşa gitmesine sebep oluyordu. Ve kedisi Fritzy, evde yalnız kalmaktan nefret ediyordu. Bunu, eve geldiğinde, basamakları çıkarken ayaklarına dolanmasıyla ve kucağındayken çaktırmadan çıkardığı tırnaklarıyla belli ediyordu. Komşusu Patsy McClain, mamasını aksatmadan verse dahi Tess eve gelene kadar pek bir şey yemiyordu.

Uçmaktan korkuyor veya yolculuk masraflarını, motel (daima hoş ama lüks değil) ücretini olduğu gibi onu davet edenlere ödetmekten çekiniyor değildi. Sadece o telaştan nefret ediyordu: Kalabalık, üstünün aranması, havayolu şirketlerinin eskiden bedava sundukları hizmetlerden artık para alması, rötarlar... ve kontrolün kaçınılmaz bir şekilde elinde olmadığı gerçeği. En kötüsü buydu. O sonu gelmez güvenlik kontrollerini aşıp nihayet uçağa bindiğinizde, sahip olduğunuz en kıymetli varlığı -canınızı- başkalarına emanet ediyordunuz.

Elbette ölüm tehlikesi neredeyse her seferinde kullandığı otobanlarda da geçerliydi; bir sarhoş, direksiyonun kontrolünü kaybedip karşı şeride geçebilir ve sizinle kafa kafaya çarpışarak canınızı alabilirdi (kendisi hayatta kalırdı, görünüşe bakılırsa sarhoşlar bu

kazalardan hep sağ çıkıyor) ama en azından direksiyon başındayken kontrolün kendi ellerinde olduğu *sanrısı* söz konusuydu. Ve araba kullanmayı seviyordu. Sakinleştiriciydi. En iyi fikirler aklına hep radyo kapalıyken, hız sabitleyiciyle ilerlerken gelmişti.

"Bahse girerim önceki hayatında uzun yol şoförüydün," demişti Patsy McClain ona bir keresinde.

Tess geçmiş hayatlara veya gelecektekilere inanmazdı -metafiziksel açıdan gördüğümüzden ötesinin olmadığını düşünürdü– ama zarif yüz hatlarına, utangaç bir gülümsemeye sahip, gerilimsiz macera romanları yazan minyon bir kadın değil de kirli sakallı, yanık tenli, kocaman şapkalı, kamyonunun ön konsoluna bir buldok süsü koymuş, hayatı ülkeyi boylu boyunca kesen yollarda geçen irikıyım bir adam olduğu bir başka yaşam fikri hoşuna gitmişti. O hayatta topluluk önüne çıkmadan önce kıyafetlerine özen göstermesi gerekmiyordu; solmuş bir çift blucin ve tokalı çizmeler yeterdi. Yazmayı seviyordu ve imza günlerine karşı değildi ama asıl sevdiği, direksiyon sallamaktı. Chicopee'deki imza gününden sonra bu ona komik göründü... ama insanı güldüren cinsten değil. Hayır, hem de hiç değil.

- 2 -

Books & Brown Baggers'tan gelen davet, şartlarına tam olarak uyuyordu. Chicopee, Stoke Village'dan sadece yüz kilometre uzaktaydı, imza günü gündüz vakti yapılacaktı ve 3 B, bin iki yüz değil, bin beş yüz dolar ödeyecekti.

Artı masraflar elbette ama pek fazla tutacaklarını sanmıyordu – Courtyard Suites veya Hampton Inn'de bir gece bile kalmayacak-

tı. Davet mektubu, Ramona Norville adında bir kadından gelmişti. Yazdıklarına bakılırsa Chicopee Halk Kütüphanesi'nde baş kütüphaneciydi ama teklifi, başkanı olduğu ve her ay bir imza günü düzenleyen Books & Brown Baggers adına yapmıştı. Gündüz düzenlenen bu imza günlerinde katılımcılar yanlarında öğle yemeklerini getiriyordu ve dediğine göre çok popüler bir aktiviteydi. 12 Ekim için Janet Evanovich'ten söz almışlardı ama ailevi bir mesele yüzünden -düğün veya cenaze, Ramona Norville hangisi olduğundan emin değildi- iptal etmek durumunda kalmıştı.

"Sizinle son anda temas kurduk, biliyorum," diyordu Bayan Norville, yalvarma kıvamındaki son paragrafında. "Ama Wikipedia'ya bakılırsa komşu eyalet Connecticut'taymışsınız ve Chicopee'deki okuyucularımız, Örgü Kulübü'nün hanımlarının büyük hayranı. Kabul ederseniz, yukarıda bahsettiğim ücretin yanı sıra sonsuz minnetimize sahip olacaksınız."

Tess, duyacakları minnetin birkaç günden fazla süreceğinden şüpheliydi ve ekim ayı için bir başka yere söz vermişti bile (Hamptons'taki Edebi Süvariler Haftası) ama I-84'ten I-90'a geçebilirdi ve 90'dan sonra Chicopee'ye varmak çok kolaydı. Aynı gün içinde kolayca gidip dönebilir, Fritzy yokluğunu hissetmezdi bile.

Ramona Norville, e-posta adresini de belirtmişti elbette. Tess ona hemen yazarak ücreti ve katılmayı kabul ettiğini bildirdi. İmzalama faslının bir saatten fazla sürmemesi gerektiğini belirtmeyi ihmal etmedi - prensip olarak hiçbir zaman bir saatten fazla sürmesine izin vermiyordu. "Akşam yemeğini bizzat vermediğim takdirde beni taciz eden bir kedim var," diye yazdı. Kendisinden beklenenleri az çok bilmesine rağmen organizasyona dair detaylar istedi; otuz yaşından beri bu tip aktivitelere katılıyordu. Yine de Ramona Norville gibi organizasyon işini üstlenen kadınlar, detayların sorulmasını beklerdi ve sorulmadığı takdirde tedirgin olur,

yazarın imza gününe sutyensiz ve çakırkeyif gelebileceğini düşünerek endişelenmeye başlardı.

Tess bir an emrivaki sayılabilecek bu aktivite için iki bin dolar ücret istemeyi düşünse de hemen vazgeçti. Çaresizliklerini sömürmek olacaktı. Ayrıca, bütün Örgü Kulübü kitaplarının (tam bir düzineydiler) toplam satışının Stephanie Plum'ın macera kitaplarının bir tanesinin satış rakamlarını geçebildiğinden bile şüpheliydi. Hoşuna gitse de gitmese de işin aslı, Tess pek de umursamıyordu - Ramona Norville'in B Planı'ydı. Fazladan ücret talep etmek, neredeyse şantaj yapmak olurdu. Bin beş yüz dolar, son derece adil bir rakamdı. Elbette şiş ağzından ve burnundan kanlar boşanır halde bir kanalizasyon borusu içinde yatarken hiç de adil görünmedi. Ama iki bin dolar adil olacak mıydı? Ya iki milyon?

Acıya, tecavüze ve dehşete bir fiyat konup konamayacağı, Örgü Kulübü hanımlarının hiç karşılaşmadığı bir soruydu. Onların çözdüğü suçlar, suç fikirlerinden ötesi değildi. Ama Tess bu soru üzerinde düşünmek zorunda kaldı ve bir fiyat konamayacağına karar verdi. Ona göre böyle bir suçun tek bir cezası olabilirdi. Fritzy de Tom da ona hak verdi.

- 3 -

Ramona Norville altmış yaşlarında, geniş omuzlu, iri göğüslü, kısacık saçlı, pembe yanaklı, kuvvetli bir el sıkışı olan, şen şakrak bir kadındı. Kütüphanenin önünde, Günün Yazarı'na ayrılmış park yerinin ortasında Tess'i bekliyordu. Günaydın demek (saat on bire çeyrek vardı) veya küpelerine iltifat etmek (Tess'in böyle günler ve bazı akşam yemeklerinde taktığı damla şeklindeki elmaslar) yerine

ona bir erkeğin soracağı soruyu yöneltti: 84. Otoyol'u kullanarak mı gelmişti?

Tess öyle yaptığını söyleyince Bayan Norville'in gözleri irileşti ve yanaklarını şişirdi. "Sağ salim gelmenize şükretmeli. Bana sorarsanız 84, Amerika'daki en kötü yol. Ayrıca yolculuğu uzatıyor. İnternetten edindiğim bilgi doğruysa ve Stoke Village'da oturuyorsanız dönüşte size daha iyi bir seçenek sunabilirim."

Yabancıların nazik bir kütüphaneci olsa bile gideceği yeri bilmesinden hoşlanıp hoşlanmadığından pek emin değildi. Ama şikâyet etmenin bir faydası yoktu, bugünlerde internette her şeyi bulmak mümkündü.

"Sizi fazladan yirmi kilometre gitmekten kurtarabilirim," dedi Bayan Norville kütüphanenin basamaklarını tırmanırlarken. "GPS'iniz var mı? Bir zarfın arkasına not edilmiş bir yol tarifinden çok daha kullanışlı oldukları kesin. Müthiş aletler."

Expedition'ının ön konsolunda bir GPS'i olan Tess (markası Tomtom'du ve aracın çakmaklığına takılıyordu) yirmi kilometre az yol almanın harika olacağını söyledi.

"Kulağı ters elle göstermeye çalışmaktan iyidir," dedi Bayan Norville ve Tess'in sırtına hafifçe vurdu. "Haklı mıyım yoksa haksız mıyım?"

"Kesinlikle haklısınız," diye karşılık verdi Tess ve kaderi böylece belirleniverdi. Kestirme yollara oldum olası hayır diyemezdi.

- 4 -

Les affaires du livre genellikle dört ayrı bölümden oluşurdu ve Tess'in katıldığı, Books & Brown Baggers'ın aylık organizas-

yonu tipik bir örnekti. Normalin dışındaki tek bölüm, Ramona Norville'in özetin de özeti sayılabilecek kısa tanıtım konuşmasıydı. Kürsüye çıkarken yanına hiç not kâğıdı almamış, Tess'in Nebraska'da bir çiftlikte geçen çocukluğuna girmemiş, Söğüt Korusu Örgü Kulübü kitaplarına methiyeler düzme gereği görmemişti. (Bu iyiydi, çünkü kitapları nadiren değerlendirilir ve genellikle her seferinde Bayan Marple ismi gündeme gelirdi - etkisinin her zaman olumlu olduğu söylenemezdi.) Bayan Norville, kitapların çok popüler olduğunu (biraz abartmıştı tabii) ve yazarın çok kısa bir süre kala teklif götürülmesine rağmen vaktini bağışlamakla ne kadar cömert davrandığını (bin beş yüz dolar almak, bağışlamak sayılmazdı aslında) söylemekle yetindi. Sonra, kütüphanenin küçük ama yeterli salonunu dolduran dört yüz civarında konuğun coşkulu alkışları arasında kürsüyü terk etti. Konukların çoğu, sosyal aktivitelere şapkasız katılmayacak türden hanımlardı.

Ama tanıtım konuşması sadece *entr'acte* idi. Birinci Perde, saat on birdeki resepsiyondu. Parayı bastıranlar Tess'le bizzat tanışıp peynir ve kraker yiyerek plastik bardaklar dolusu berbat kahve içme imkânı buldu (akşam organizasyonlarında ise berbat şaraplar olurdu). Kimi imza istedi, kimi birlikte fotoğraf çektirmek - ve bunun için kameralı telefonlarını kullandılar. Fikirlerini nereden bulduğu soruldu ve karşılığında her zamanki nazik ve neşeli tepkiler verildi. Beş altı kişi, menajerini nasıl bulduğunu sordu. Gözlerindeki pırıltı, ek ücret olan yirmi doları sırf bu soruyu sorabilmek için ödediklerini anlatıyordu. Tess, en çok ihtiyaç duyanlardan biri karşılık verene dek mektup göndermeye devam etmelerini tavsiye etti. Bu tam olarak doğru değildi, konu menajerler olduğunda *tam doğru* diye bir şey yoktu ama gerçeğe yeterince yakındı.

İkinci Perde, kırk beş dakika kadar süren konuşmasıydı. Konuşması, genel olarak anekdotlar (hiçbiri fazla kişisel değildi) ve öykülerini nasıl oluşturduğuna dair bilgiler içerirdi. Son kitabının isminin konuşma esnasında birkaç kez geçmesi önemliydi ve o sonbaharda en yeni kitabı, *Söğüt Korusu Örgü Kulübü Mağara Keşfinde*'ydi.

Üçüncü Perde, soru-cevap faslıydı. Sorular genelde fikirlerini nereden bulduğu (esprili, muğlak cevaplar), karakterlerini gerçek yaşamdan alıp almadığı ("teyzelerim") ve bir menajerin nasıl bulunabileceğiydi. O gün ayrıca lastikli saç tokasını nereden aldığı soruldu (JCPenney cevabı açıklanamaz bir şekilde bol bol alkış aldı).

Son Perde, İmza Faslı'ydı ve bu bölümde gelen istekleri uysalca yerine getirdi: Doğum günü kutlamaları, yıldönümü kutlamaları – *Bütün kitaplarıma hayran olan Janet'a* ve *Leah'ye Toxaway Gölü'nde bu yaz tekrar görüşmek dileğiyle!* (Tess'in oraya hiç gitmediği düşünülürse bu garip bir istekti, imzayı isteyen kişi gitmiş olmalıydı).

Ramona Norville, bütün kitaplar imzalanıp kalan son birkaç kişiyle fotoğraf çektirildikten sonra birer fincan gerçek kahve içmek için ona ofisine kadar eşlik etti. Bayan Norville, kahvesini sade içiyordu ve bu, Tess'i hiç şaşırtmadı. Ev sahibesi, kahvesini sütsüz içen kadınlardandı (muhtemelen izin günlerinde postal tipi botlar giyiyordu). Ofisindeki tek şaşırtıcı şey, duvardaki çerçeveli fotoğraftı. Siması tanıdıktı ve Tess adamın ismini bir süre sonra her yazarın en değerli hazinesi olan hafıza çöplüğünden çekip çıkardı.

"Richard Widmark mı o?"

Bayan Norville, mahcup ama hoşnut bir kahkaha attı. "En sevdiğim aktördür. İtiraf edeyim, genç kızken ona platonik olarak

âşıktım. O fotoğrafı ölmeden on yıl önce imzalatmıştım. O zaman bile çok yaşlıydı ama imzası gerçek, baskı değil. Bu sizin." Tess çılgınca bir an Bayan Norville'in imzalı fotoğrafı kastettiğini sandı. Ardından küt parmaklarının arasındaki zarfı gördü.

Önünde, içindeki çekin görülebilmesi için şeffaf bir bölüm bulunan zarflardandı.

"Teşekkürler," dedi Tess zarfı alarak.

"Rica ederim. Her kuruşunu hak ettiniz."

Tess daha fazla uzatmadı.

"Şimdi, gelelim şu kestirme yola."

Tess dikkat kesilerek öne eğildi. Doreen Marquis, Örgü Kulübü kitaplarından birinde, ***"Hayattaki en güzel iki şey sıcak kruvasanlar ve eve gitmek için kısa bir yoldur..."*** demişti. Yazar burada, kurguya hayat katmak için şahsi görüşünü kullanmıştı.

"GPS'e kavşakları programlayabiliyor musunuz?"

"Evet, Tom çok beceriklidir."

Bayan Norville gülümsedi. "O halde Stagg Yolu ve US 47'yi girin. Stagg Yolu artık çok az kullanılıyor, o kahrolası 84 açıldığından beri unutuldu sayılır ama manzarası güzeldir. O yolda yirmi beş kilometre kadar ilerleyeceksiniz. Asfalt yamalı ama fazla sarsıntılı değil, en azından benim son gidişimde değildi ve ben yolların en berbat olduğu bahar aylarında geçmiştim. Yani şahsi tecrübem o yönde."

"Bence de öyle," dedi Tess.

"47'ye varınca, I-84'ü işaret eden bir tabela göreceksiniz ama otoyolu sadece yirmi kilometre için kullanmak zorunda kalacaksınız ve en güzel tarafı da bu. Bir sürü zaman kazanacaksınız, üstelik yolda siniriniz bozulmayacak."

"Evet, o da güzel taraflarından biri," dedi Tess ve gülümsemekte olan Richard Widmark'ın izlediği, ortak fikirlere sahip iki kadın da gülümsediler. Terk edilmiş dükkân hâlâ doksan dakika uzakta, deliğine girmiş bir yılan gibi memnun bir şekilde geleceğe gömülmüştü.

Boruya girmiş de denebilirdi elbette.

- 5 -

Tess bir GPS almakla kalmamış, ek özellikler için fazladan para ödemişti. Elektronik oyuncakları severdi. Gerekli bilgileri girdikten sonra (Ramona Norville o sırada camdan başını uzatmış ve erkekçe bir ilgiyle izlemişti) cihaz bir süre düşünüp, "Güzergâhını hesaplıyorum Tess," dedi.

"Vay be, şu işe bak!" dedi Norville ve hoş bir tuhaflıkla karşılaşmış insanlar gibi neşeyle güldü.

Tess içten içe, GPS'i ismini söyleyecek şekilde programlamanın, ofis duvarına ölü bir aktörün fotoğrafını asmaktan daha tuhaf olmadığını düşünmesine rağmen gülümsedi. "Çok teşekkürler Ramona. Her şey çok profesyonelceydi."

"3 B'de her zaman elimizden geleni yapmaya çalışırız. İyi yolculuklar. Tekrar teşekkürler."

"Yolcu yolunda gerek," dedi Tess. "Ve rica ederim. Benim için zevkti." Bu doğruydu; böyle organizasyonlardan genellikle *hadi şunu aradan çıkaralım* türünden bir ruh haliyle keyif alırdı. Beklenmedik katkılar, emeklilik fonu için de iyi oluyordu.

"Dikkatli sürün," dedi Norville ve Tess ona başparmağını kaldırarak karşılık verdi.

Park yerinden çıkınca GPS konuştu. "Merhaba Tess. Bakıyorum yolculuğa çıkıyoruz."

"Evet, öyle," dedi Tess. "Ve yola çıkmak için güzel bir gün, değil mi?"

Tess ara sıra ona yardım etse de Tom, bilimkurgu filmlerindeki bilgisayarların aksine sohbette pek iyi değildi. Dört yüz metre ileride sağa, ardından ilk sola dönmesini söyledi. Gökte dönen metal teknoloji topundan bilgiler indiren Tomtom'un ekranındaki haritada yeşil oklar ve cadde isimleri vardı.

Kısa süre sonra Chicopee'nin dış mahallelerine ulaşmıştı ama Tom hiç yorum yapmadan I-84 girişini geçmesine ve havada yanık yaprak kokuları bulunan, ekim renklerine bezenmiş kırsal alana girmesine izin verdi. Eski Kasaba Yolu adında bir yolda on beş kilometre kadar ilerledi ve tam GPS'in bir hata yapmış olabileceğini (öyle bir şey mümkünmüş gibi) düşünürken Tom tekrar konuştu.

"Bir buçuk kilometre sonra sağa dön."

Gerçekten de bir süre sonra kurşun delikleriyle neredeyse okunmaz hale gelmiş olan yeşil Stagg Yolu tabelasını gördü. Ama elbette Tom'un tabelalara ihtiyacı yoktu; sosyologların deyişiyle (Tess, yaşlı dedektif hanımlar hakkında yazma yeteneğine sahip olduğunu keşfetmeden önce sosyoloji okumuştu) başkası-yönetimliydi.

"O yolda yirmi beş kilometre kadar ilerleyeceksiniz," demişti Ramona Norville ama Tess sadece on sekiz kilometre ilerledi. Bir virajı döndü, ileride solda eski bir bina gözüne ilişti (pompasız servis alanının üstündeki rengi solmuş tabelada ESSO yazıyordu) ve yola saçılmış tahta parçalarını çok geç fark etti. Çoğundan paslı çiviler çıkıyordu. Muhtemelen bir taşralı dangalağın dikkatsizce yüklediği tahta parçalarının yola dökülmesine yol açan çukura

girmekten kurtulamadı ve çivili tahtalardan kurtarabilmek için direksiyonu yol kenarına kırdı ama başaramayacağını hissediyordu. Yoksa kendi kendine, "Hay aksi!" demezdi herhalde.

Tahta parçaları arabasının altına çarparken aşağıdan *pat küt tak* diye sesler geldi ve güvenilir Expedition'ı aniden topallamaya başlayan bir at gibi hoplayıp zıplayarak sola çekmeye başladı. Virajı dönen birinin onu son anda fark edip geç kalarak arkadan bindirebileceğini düşünerek direksiyonu terk edilmiş dükkânın önündeki yabani otlarla kaplı açıklığa doğru güçlükle kırdı. Gördüğü kadarıyla Stagg Yolu'nda trafik pek yoğun değildi ama hiç araç geçmiyor da sayılmazdı. Yolda birkaç büyük kamyona rastlamıştı.

"Kahretsin, Ramona!" dedi ama kütüphanecinin bir suçu olmadığını biliyordu. Richard Widmark Hayranları Kulübü'nün Chicopee şubesinin başkanı (ve büyük olasılıkla yegâne üyesi) sadece yardımcı olmaya çalışmıştı ama Tess, bu çivili tahtaları yola düşürüp yoluna neşeyle devam eden salağın adını bilmediği için Ramona'yla idare etmek durumundaydı.

"Güzergâhını tekrar hesaplamamı ister misin Tess?" diye sordu Tom ve Tess yerinden zıpladı.

GPS'i kapattı ve ardından motoru stop etti. Bir süre boyunca hiçbir yere gidemeyeceği ortadaydı. Etraf çok sessizdi. Kuş cıvıltıları ve eski bir kurmalı saatin sesine benzer metalik bir tıkırtı dışında hiçbir şey duyulmuyordu. İyi haber, Expedition'ın tamamen yana yatmak yerine sadece sol öne doğru eğilmiş olmasıydı. Belki sadece tek bir lastik patlamıştı. Eğer öyleyse çekiciye ihtiyacı olmayacaktı; sadece Triple-A'den küçük bir yardım.

İnip sol ön tekerleğe bakınca kocaman, paslı bir çivinin çakılı olduğu bir tahta parçasının lastiği patlatmış olduğunu gördü. Tess, Örgü Kulübü üyelerinden hiçbirinin aklından bile geçmeyecek bir

küfür savurdu ve arabanın koltuklarının arasındaki konsoldan cep telefonunu aldı. Bu durumda eve karanlık çökmeden varabilirse şanslı olacaktı ve Fritzy, kilerdeki kuru mama kâsesiyle yetinmek zorunda kalacaktı. Ramona Norville'in önerdiği kestirme yolun ona hiç faydası olmamıştı... Gerçi haksızlık etmemeliydi, aynı şey otoyolda da başına gelebilirdi; o güne dek sadece I-84'te değil, pek çok yolda lastikleri mahvedebilecek şartlarla karşılaşmıştı.

Korku ve gerilim hikâyelerindeki unsurlar hayranlarınca tutulan kansız, tek cesetli polisiyelerde bile birbirine şaşırtıcı derecede benzerdi. Cep telefonunun kapağını açarken, bir hikâyede olsak çalışmazdı, diye düşündü. Hayat o noktada sanatı taklit etti ve Nokia'sını açınca ekranda SERVİS YOK yazısı belirdi. Elbette. Telefonunu kullanabilmesi fazla kolay olurdu.

Yaklaşmakta olan boğuk bir motor sesi duydu, dönüp baktı ve eski, beyaz bir minibüsün, lastiğini mahveden virajı döndüğünü gördü. Yan tarafına çizilmiş olan iskelet, küçük keklerden oluşmuş gibi görünen bir davul setini çalıyordu. Bu resmin (Richard Widmark'ın bir kütüphanecinin ofisinin duvarında asılı olan fotoğrafından *çok* daha garipti) üst kısmında ise korku filmlerini hatırlatan kan damlayan harflerle ZOMBİ PASTACILAR yazılmıştı. Tess bir an için el sallamayı unutarak şaşkınca bakakaldı ve sonunda el salladığında Zombi Pastacılar'ın sürücüsü, tüm dikkatini yoldaki tahtalardan kaçınmaya verdiği için onu fark etmedi.

Direksiyonu yol kenarına Tess'ten daha çabuk kırabildi ama minibüsün ağırlık merkezi Expedition'dan daha yüksekteydi ve Tess bir an için aracın devrilip takla atacağını sandı. Ancak minibüs zor da olsa lastikleri üstünde kalabildi ve tahtaları ardında bırakarak yoluna hızla devam etti.

Bir sonraki virajı aşıp gözden kaybolduğunda geride sadece mavi bir egzoz dumanı bulutu ve yağ kokusu kalmıştı.

"Kahrolun Zombi Pastacılar!" diye bağırdı Tess ve gülmeye başladı. Bazen tek yapılabilecek şey buydu.

Telefonunu kumaş pantolonunun beline taktı, yola doğru yürüdü ve saçılmış tahtaları toplamaya başladı. Yavaşça ve dikkatle hareket ediyordu, çünkü yakından bakınca tahtaların (beyaza boyanmışlardı ve evini yenilemeye kalkan biri tarafından sökülüp atılmış gibi görünüyorlardı) üzerinde çiviler olduğunu görmüştü. Büyük, çirkin çiviler. Yavaş hareket ediyordu, çünkü eline çivi batmasını ve bir sonraki araba geldiğinde onu görmeden geçip gitmesini istemiyordu. Ama birkaç zararsız kıymık haricinde bütün tahta parçalarını hendeğe atma işini bitirdiğinde hâlâ gelen giden olmamıştı. Belki de Zombi Pastacılar o civardaki herkesi yemiş ve artıklarından, çok popüler olan İnsan Turtaları yapmak için aceleyle mutfaklarına dönüyordu.

Terk edilmiş dükkânın yabani otlarla kaplı otoparkına yürüdü ve hafifçe yana eğilmiş aracına mahzunca baktı. Dört çekerli, bağımsız disk frenli, konuşan Tomtom'u olan bu otuz bin dolarlık metal yığını, çivili bir tahta parçasına mağlup olarak onu yolda bırakıvermişti.

Elbette bütün tahta parçalarında çiviler vardı, diye düşündü. Bir gerilim veya korku hikâyesinde bu dikkatsizlik değil, özenle hazırlanmış bir plan olurdu. Hatta bir tuzak.

"Hayal gücün fazla çalışıyor Tessa Jean," dedi annesini taklit ederek. Daha sonra kaderin cilvesi sonucu ekmeğini hayal gücü sayesinde kazanmaya başlamıştı. Annesinin ömrünün son altı yılını geçirdiği Daytona Beach Huzurevi'nin ücretini de o sayede ödeyebilmişti.

Yoğun sessizlikte o hafif tıkırtıyı yine fark etti. Terk edilmiş dükkân, yirmi birinci asırda pek görülmeyecek türdendi: Bir verandası vardı. Sol köşesi çökmüş ve korkuluğu birkaç yerde parçalanmıştı ama evet, gerçekten bir verandaydı ve dökük haline rağmen kendine has bir çekiciliği vardı. Belki çekici oluşu, döküntülüğü *sayesindeydi.* Tess verandaların, insanları ödeme yapıp bir an önce ayrılarak para harcayacakları bir sonraki durağa gitmek yerine oturup havadan veya beyzboldan konuşarak vakit geçirmeye teşvik ettiği için yok olduğunu düşündü. Verandanın çatısından yamuk bir şekilde sarkan sacdan bir tabela vardı. Esso tabelasından da soluktu. Tess birkaç adım yaklaştı ve elini gözlerine siper ederek ne yazdığını okumaya çalıştı. SİZ ONU SEVERSİNİZ O DA SİZİ SEVER.

Bu neyin sloganıydı?

Tam çöplüğü andıran hafızasından cevabı çekip çıkaracaktı ki bir motor sesi duydu. Zombi Pastacılar'ın geri döndüğünden emin bir halde arkasına dönerken motorun homurtusuna acı bir fren sesi eklendi. Beyaz minibüs değil, farlarının etrafı macunlu, mavi boyası kötü yapılmış, eski bir Ford F-150 kamyonetti. Direksiyonun gerisinde, üzerinde bir tulum, başında beyzbol kepi olan bir adam vardı. Hendekteki tahta parçalarına bakıyordu.

"Merhaba?" diye seslendi Tess. "Bakar mısınız?"

Adam ona döndü, yabani otlarla sarılmış otoparkta dikildiğini gördü, kısaca el sallayarak selam verdi ve kamyoneti Expedition'ın yanına çekerek kontağı kapattı. Sanki kontağı kapatınca can çekişen bir hayvanı merhamet edip öldürmüş gibi oldu.

"Selam," dedi adam. "Yoldaki parçaları siz mi topladınız?"

"Evet, aracımın ön tekerleğini mahveden parça hariç hepsini. Ve..." Neredeyse, telefonum burada çekmiyor, diye ekleyecekti ki vazgeçti. Otuzlu yaşlarının sonlarında yalnız bir kadındı ve karşı-

sında tanımadığı bir adam vardı. İrikıyım bir adam. "Ve işte buradayım," diye bitirdi sözünü biraz şapşalca.

"Stepneniz varsa sizin için değiştirebilirim," dedi adam aracından inerken. "Var mı?"

Tess bir an için cevap veremedi. Adam irikıyım değildi, yanılmıştı. Basbayağı bir devdi. Boyu iki metreye yakın olmalıydı ama iriliğini tek tanımlayan uzun boylu olması değildi. Bir kapı kadar genişti. Göbeği ve bacakları kocamandı. Gözünü dikip bakmanın kabalık olduğunu biliyordu (annesinin dizlerinin dibinde öğrendiği, hayata dair bir başka gerçekti) ama bakmamak çok zordu. Ramona Norville iri bir kadındı ama bu adamın yanında balerin gibi kalırdı.

"Biliyorum, biliyorum," dedi adam eğlenir gibi bir sesle. "Bu ücra köşede Neşeli Yeşil Dev'le karşılaşacağınızı hiç ummuyordunuz, değil mi?"

Ama rengi yeşil değildi, güneşte yanmış teni koyu kahverengi olmuştu. Gözleri de kahverengiydi. Bazı yerleri çamaşır suyu sıçramış gibi beyazlamış olan kepi de soluk kahverengiydi.

"Kusura bakmayın," dedi Tess. "Sadece... kamyoneti sürmüyorsunuz da üzerinize giyiyormuşsunuz gibi görünüyor."

Adam ellerini kalçalarına koyup başını göğe doğru kaldırarak güldü. "Daha önce böyle dendiğini hiç duymamıştım ama galiba haklısınız. Piyangodan büyük ikramiye çıkınca kendime bir Hummer alacağım."

"Eh, size onlardan bir tane alamam ama lastiğimi değiştirirseniz size elli dolar verebilirim."

"Daha neler! Bedavaya yaparım. Tahtaları yoldan toplamakla bana büyük bir iyilik etmişsiniz."

"Yan tarafında komik bir iskelet resmi olan bir minibüs geçti ama tahta parçalarından kaçmayı başardı."

Tess'in aracının patlak lastiğine doğru yürümekte olan adam durup kaşlarını çatarak ona döndü. "Biri buradan geçti ve size yardım teklif etmedi, öyle mi?"

"Beni gördüğünü sanmıyorum."

"Durup yoldaki tahtaları ardından gelecekleri düşünerek kaldırmaya da tenezzül etmemiş."

"Maalesef."

"Öylece geçip gitti yani?"

"Evet." Bu sorularda Tess'in hoşuna gitmeyen bir şey vardı. Sonra iri adam gülümsedi ve Tess öyle düşünmekle aptallık ettiğine karar verdi.

"Stepne arka tarafta sanırım?"

"Evet, öyle olmalı. Tek yapmanız gereken..."

"Kolu çekmek, evet, evet. Daha önce de yapmıştım."

Adam ellerini tulumunun ceplerine sokup Expedition'ın arkasına doğru yürürken Tess, kamyonetin kapısının aralık kaldığını ve tavandaki ışığın yanmakta olduğunu fark etti. F-150'nin aküsünün, kamyonetin kendisi gibi eski ve yıpranmış olacağını varsayarak kapıyı iyice açtı (menteşeler neredeyse frenler kadar çok ses çıkarmıştı) ve iterek kapattı. O arada kamyonetin kasasına bir göz attı. Paslı metal zemin üzerine saçılmış birkaç tahta parçası vardı. Beyaza boyanmışlardı ve üstlerinde çiviler çakılıydı.

Tess bir an için beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibi oldu. Üzerinde SİZ ONU SEVERSİNİZ O DA SİZİ SEVER yazan tıkırdayan tabelanın sesi artık bir çalar saate değil, saatli bombaya aitmiş gibi geliyordu.

Kendi kendine kamyonetin kasasındaki tahtaların hiçbir anlamının olmadığını, bu tür şeylere sadece kendisinin yazmadığı türde kitaplarda ve nadiren izlediği filmlerde rastlandığını söyledi:

Korkunç, kanlı filmlerde. Ama içi rahatlamadı. Geriye iki seçenek kalıyordu. Ya öyleymiş gibi yapmaya devam edecekti -diğer ihtimal çok korkunçtu çünkü- ya da yolun iki yanındaki ağaçların arasına doğru kaçmaya çalışacaktı.

Daha kararını veremeden yoğun bir erkek teri kokusu aldı. Arkasına dönünce hemen oracıkta, elleri ceplerinde, bir kule gibi dikilmekte olduğunu gördü. "Lastiğini değiştirmek yerine," dedi hoş bir şekilde. "Seni s.ksem nasıl olur? Buna ne dersin?"

Tess o an koşmaya başladı ama sadece zihninde. Gerçekte ise tek yapabildiği, güneşi engelleyerek önünde dikilen adamın gölgesinde çaresizce kamyonete dayanmaktı. Daha iki saat önce dört yüz kişinin -çoğu, şapkalı yaşlı hanımlardı- küçük ama yeterli bir salonda onu alkışlamakta olduğunu düşündü. Ve oranın güneyinde bir yerlerde, Fritzy onu bekliyordu. Kedisini bir daha hiç göremeyebileceği gerçeği kafasına dank etti bu süreç, ağır bir yük kaldırırcasına zor ve zahmetli olmuştu.

"Lütfen beni öldürme," dedi bir kadın cılız ve alçak bir sesle.

"Orospu," dedi adam havadan sudan konuşur gibi bir tonla. Verandanın çatısından sarkan tabela yine tıkırdamaya başladı. "Seni mızmız fahişe. Hiç vızıltı çekemem."

Sağ eli, cebinden çıktı. Çok büyük bir eldi. Serçeparmağında, kırmızı taşlı bir yüzük vardı. Yakuta benziyordu ama yakut olamayacak kadar iriydi. Tess muhtemelen sadece cam olduğunu düşündü. Tabela tıkırdadı. SİZ ONU SEVERSİNİZ O DA SİZİ SEVER. Sonra el bir yumruk halini aldı ve hızla büyüyüp her şeyi perdeleyerek ona doğru indi.

Bir yerlerden boğuk, metalik bir ses geldi. Tess, sesin kaynağının kamyonete çarpan başı olduğunu düşündü. Zombi Pastacılar, diye düşündü. Ardından kısa bir süre için her yer karardı.

- 6 -

Rutubetli tahta, bayat kahve ve tarihöncesinden kalma turşu kokulu büyük, gölgeli bir odada kendine geldi. Tam tepesinde, çarpık bir şekilde sarkmış, eski bir tavan vantilatörü vardı. Hitchcock filmi *Trendeki Yabancı*'daki bozuk atlıkarıncaya benziyordu. Tess, belden aşağısı çırılçıplak halde yerde yatıyor, adam ise ırzına geçiyordu. Tecavüz, ikinci planda kalıyor gibiydi, zira adam öncelikle ağırlığıyla onu eziyordu. Tess güçlükle nefes alabiliyordu. Bu bir kâbus olmalıydı. Ama burnu, kafatasından fırlayan minik bir dağ gibi şişmişti ve ahşap zemindeki kıymıklar, kalçalarına batıyordu. Rüyalarda bu tip detaylar fark edilmezdi. Ve rüyalarda gerçek acı da hissedilmezdi; acı başlamadan hemen önce uyanırdınız. Bu gerçekti. Adam ona tecavüz ediyordu. Onu terk edilmiş dükkânın içine taşımıştı ve altın rengi toz zerrecikleri öğle sonrası güneşinde tembelce uçuşurken ırzına geçiyordu. İnsanlar bir yerlerde müzik dinliyor, sanal mağazalardan ürünler alıyor, şekerleme yapıyor, telefonda konuşuyordu ama burada bir kadın tecavüze uğruyordu ve o kadın kendisiydi. Adam külotunu çıkarmıştı, tulumunun cebinden sarkan kısmını görebiliyordu. Bu görüntü aklına, film seçimlerinde daha maceracı olduğu üniversite yıllarında izlediği *Kurtuluş* filmini getirdi. İndir donunu, demişti köylülerden biri, şişko şehirliye tecavüz etmeye başlamadan önce. Aleti yağlanmamış bir menteşe gibi gıcırdayarak içinde gidip gelen yüz elli kiloluk taşralı bir tecavüzcünün altında yatarken bunun aklına gelmesi komikti.

"Lütfen," dedi. "Yeter, lütfen."

"Yetmez, daha çok var," dedi adam ve tüm görüş alanını kaplayan o yumruk yine indi. Yüzünün yan tarafı bir an alev almış gibi oldu, başında bir çıtırtı duydu ve bilincini kaybetti.

- 7 -

Tekrar kendine geldiğinde adam ellerini kollarını sallayarak etrafında dans ediyor, detone, cırtlak bir sesle "Brown Sugar"ı söylüyordu. Güneş batmaktaydı ve terk edilmiş dükkânın batıya bakan iki penceresi camları leş gibiydi ve mucize eseri sapasağlamdı – adeta alev alev yanıyordu. Adamın gölgesi ahşap zeminde ve bir zamanlar reklam afişlerinin asılı olduğu, daha açık renkteki dikdörtgenlerle dolu duvarda onunla birlikte dans ediyordu. Çizmelerinin topuklarının tok sesi, kıyameti hatırlatıyordu.

Pantolonunun, bir zamanlar kasanın durduğunu (muhtemelen yanında bir kavanoz haşlanmış yumurta ve domuz ayağı turşusu vardı) tahmin ettiği tezgâhın altında buruşuk bir yığın halinde durduğunu gördü. Burnuna küf kokusu vuruyordu. Ve Tanrım, canı çok yanıyordu. Yüzü, göğüsleri, en çok da parçalanmış gibi hissettiği kasıkları.

Ölü numarası yap. Tek şansın bu.

Gözlerini yumdu. Şarkı kesildi ve yaklaşan ter kokusunu hissetti. Şimdi daha da keskinleşmişti.

Çünkü efor sarf ediyordu, diye düşündü. Ölü taklidi yapmayı unuttu ve çığlık atmaya çalıştı. Aynı anda devasa eller boğazını kavrayıp sıkmaya başladı. Bitti, diye düşündü Tess. *Sonum geldi.* Rahatlama hissiyle dolu, sakin düşüncelerdi. En azından artık acı hissetmeyecek, kendine gelip canavar adamın günbatımında şarkı söyleyerek dans ettiğini görmeyecekti.

Bayıldı.

- 8 -

Tess'in bilinci üçüncü kez yerine geldiğinde dünya siyaha ve gümüş rengine bürünmüştü ve havada süzülüyordu.

Demek ölü olmak böyle bir şey.

Sonra bedenini kavrayan elleri -büyük eller, *onun* elleri- ve boğazını dikenli tel gibi saran keskin acıyı hissetti. Boğazını, onu öldürecek kadar sıkmamış ama ellerinin izinden bir kolye oluşturmuştu; ön tarafta avuç içlerinin, yanlarda ve ensesinde parmaklarının izleri.

Gece olmuştu. Ay, gökyüzünde yerini almıştı. Dolunay. Adam onu taşıyarak terk edilmiş dükkânın otoparkından geçiyordu. Kamyonetin yanından geçtiler. Expedition'ını göremedi. Gitmişti.

Neredesin Tom?

Adam yolun kenarında durdu. Tess, terinin kokusunu alıyor, göğsünün inip kalkışını hissediyordu. Gecenin serin havası, çıplak bacaklarını yalıyordu. Geride kalan tabelanın tıkırtısını duyabiliyordu, SİZ ONU SEVERSİNİZ O DA SİZİ SEVER.

Öldüğümü sanıyor olabilir mi? Olamaz. Kanamam hâlâ devam ediyor.

Yoksa etmiyor muydu? Emin olmak zordu. Kollarında gevşekçe yatmaya devam etti. Kendini Jason, Michael, Freddy veya adı her ne idiyse o katilin diğer herkesi katlettikten sonra kucağında taşıdığı, korku filmlerindeki o kız gibi hissediyordu. Adam onu ormanın derinliklerindeki mağarasına götürüp tavandaki halkaya geçirdiği zincirlerle bağlayacaktı. O tür filmlerde tavanda hep halkalar ve içlerinden geçmiş zincirler olurdu.

Adam tekrar yürümeye başladı. Topuklarının Stagg Yolu'nun yamalı asfaltında çıkardığı sesleri duyabiliyordu: *tak tak tak*. Yo-

lun diğer tarafına geçince sesler, sürtünme seslerine ve çıtırtılara dönüştü. Tess'in özenle yoldan toplayıp hendeğe attığı tahta parçalarını tekmeleyerek yürüyordu.

Tess artık tabelanın tıkırtısını duymuyordu ama su şırıltısı duymaya başlamıştı. Çok tazyikli bir akıntı değildi, sakince akıyordu. Adam yere diz çöktü. Ağzından hafif bir inilti çıktı.

Şimdi beni mutlaka öldürecek. Hiç olmazsa o berbat şarkı söyleyişini duymak zorunda kalmayacağım. Güzel tarafı bu, derdi Ramona Norville olsaydı.

"Hey, güzelim," dedi adam nazik bir sesle.

Tess cevap vermedi ama adamın eğilip gözkapakları yarı inik gözlerine baktığını görebiliyordu. Tess, gözkapaklarını hiç kıpırdatmamaya gayret etti. Birazcık bile hareket ettiklerini görürse... veya tek bir damla gözyaşı...

"Hey." Ayasıyla hafifçe yanağına vurdu. Tess'in başı yana düştü.

"Hey!" Adam bu kez basbayağı tokat attı ama diğer yanağına. Tess'in başı diğer yana çevrildi.

Adam bu kez meme ucunu çimdikledi ama bluzuyla sutyenini çıkarmaya tenezzül etmediğinden canını çok kötü yakmamıştı. Tess gevşekçe yatmaya devam etti.

"Sana orospu dediğim için özür dilerim," dedi aynı nazik sesle. "Seni s.kmek güzeldi. Yaşı biraz geçkin olanların tadı başka oluyor doğrusu."

Tess, adamın *gerçekten* ölmüş olduğunu düşünüyor olabileceğini fark etti. İnanılmazdı ama doğru olabilirdi. Ve birdenbire yaşamayı hiç olmadığı kadar istemeye başladı.

Adam onu kucaklayarak yerden kaldırdı. Ter kokusu, bir anda tüm duyularını bastırdı. Kısa sakalları yanaklarına sürttüğünde

Tess irkilmemek için tüm iradesini kullandı. Adam, dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Biraz sert davrandığım için üzgünüm."

Yine yürümeye başladı. Su sesi giderek yakınlaşıyordu. Ay ışığı, perdelenip yok olmuştu. Çürümüş yaprakların kokusu duyuldu. Adam onu, on on beş santim derinliğindeki suya bıraktı. O kadar soğuktu ki Tess neredeyse küçük bir çığlık atacaktı. Adam ayaklarından onu itince Tess cansızmış gibi dizlerini büktü. Cansızmışım gibi, dedi içinden Tess. *Cansızmışım gibi durmalıyım.* Kısa bir mesafe sonra eğimli, metal bir yüzeye çarpıp durdu.

"Ha s.ktir," dedi adam düşünceli bir tonla. Ardından onu tekrar itti.

Tess, bir şey -dal parçası- sırtını boydan boya çizip canını deli gibi yakmasına rağmen ölü numarası yapmayı sürdürdü. Dizleri, hafifçe yukarısındaki eğimli metal yüzeye çarptı. Kalçası, süngerimsi bir yığını itti ve çürük bitki kokusu yoğunlaştı. Neredeyse et gibi yoğundu.

Kokudan kurtulma güdüsünün yarattığı korkunç öksürme isteğini bastırmak için çabaladı. Islak yaprakların oluşturduğu yığınları, belinin hemen altında hissedebiliyordu.

Şimdi anlayacak olursa onunla mücadele edeceğim. Onu tekmeleyeceğim, tekmeleyeceğim, tekmeleyeceğim...

Ama hiçbir şey olmadı. Uzun bir süre boyunca gözlerini aralamamaya veya kırpıştırmamaya çalışarak bekledi. Adamın yere çömelmiş ve başını hafifçe yana eğmiş bir halde durup onu soktuğu kanalizasyon borusunun içine bakarak herhangi bir hareket beklediğini hayal etti. Hâlâ hayatta olduğunu nasıl bilmezdi? Kalbinin atışlarını mutlaka hissetmiş olmalıydı. Ve kamyonetten çıkan devi tekmelemenin ne kadar faydası olurdu? Onu çıplak ayağından kav-

rar, borunun içinden kolayca çekip çıkarır ve tekrar boğazlardı. Ama bu kez sıkmaya uzun süre devam ederdi.

Çürük yapraklarla dolu sümüğümsü suda, gözkapakları yarı aralık halde yatarak ölü numarası yapmaya devam etti. Tam olarak bilinç kaybı sayılmayacak, gri bir bulanıklık içinde, ona çok uzun gibi gelen ama muhtemelen kısa sayılabilecek bir süre boyunca yattı. Tess, bir motor sesi duyduğunda -kamyonetiydi, mutlaka öyleydi- düşündü: *Bu sesi ben hayal ediyorum. Ya da rüya görüyorum. Hâlâ burada.*

Ama düzensiz motor gürültüsü önce arttı, ardından Stagg Yolu üzerinde uzaklaşarak azaldı.

Bu bir tuzak.

Hayır, gerçek olmalıydı. Değilse bile orada bütün gece kalması mümkün değildi. Nihayet başını kaldırıp (berelenmiş boğazının keskin acısı yüzünden suratını buruşturarak) borunun ağzına doğru baktığında tek gördüğü, ay ışığının önünde herhangi bir engel bulunmayan pırıltısı oldu. Işığa doğru ilerlemeye çalıştı ama sonra durdu.

Bu bir numara. Ne duyduğun umurumda değil, adam hâlâ orada.

Bu kez bu düşünce daha kuvvetliydi. Borunun ağzında hiçbir şey görmemek, fikri *kuvvetlendirmişti*. Bir gerilim romanında bu, büyük zirveden önceki yanıltıcı rahatlama evresi olurdu. Veya bir korku filminde. *Kurtuluş*'ta gölden çıkıveren beyaz el. *Karanlığa Kadar Bekle*'de Alan Arkin'in Audrey Hepburn'ün üstüne atılması. Tess gerilim romanlarından ve korku filmlerinden hoşlanmazdı ama görünüşe bakılırsa tecavüze uğrayıp cinayete kurban olmanın ucundan dönmek, zihninde korku filmlerine dair anıların saklandığı koca bir sandığı açmıştı. Sanki hepsi oracıkta, havadaydı.

Adam bekliyor *olabilirdi.* Belki de kamyoneti kullanan bir suç ortağı vardı. Belki borunun ağzının hemen karşısında çömelmiş, taşralılara özgü o sabırlı tavırla sessizce bekliyordu.

"Donunu indir," diye fısıldadı Tess ve ağzını eliyle örttü. Ya adam onu duyduysa?

Kamyonetine binip gitti. Onu duydun.

Belki öyle. Belki değil.

Belki de borudan, girdiği yerden çıkmak zorunda değildi. Boru, yolun altından geçerek diğer tarafa uzanıyor olabilirdi ve altından akan suya bakılırsa herhangi bir yerde tıkanmış değildi. Borunun içinde sürünerek diğer ucuna kadar gidebilir ve kendini terk edilmiş dükkânın otoparkında bulabilirdi. Oraya kadar varabilirse eski kamyonetin gittiğinden emin olurdu. Suç ortağı varsa yine güvende olmazdı ama Tess, zihninin mantıklı düşünebilen kesiminin kaçtığı derinliklerinde adamın bir suç ortağının bulunmadığını biliyordu. Olsaydı, Tess'in ırzına geçme fırsatını kaçırmazdı. Ayrıca devler yalnız çalışırdı.

Peki ya gerçekten gittiyse? O zaman ne olacak?

Bilmiyordu. Terk edilmiş dükkânda geçirdiği günden ve borunun içinde, çürük yaprak yığınlarının üstünde geçirdiği geceden sonra hayatının nasıl olacağını hayal edemiyordu ama belki buna gerek yoktu. Belki sadece eve, Fritzy'ye döndüğünü ve ona bir kutu Fancy Feast verdiğini hayal etmeliydi. Fancy Feast kutusunu gözünün önünde net bir şekilde canlandırabiliyordu. Huzur dolu kilerindeki rafta öylece duruyordu.

Boru boyunca sürünmeye niyetlenerek yüzüstü döndü ve ağırlığını dirseklerine vererek doğruldu. Ve boruyu onunla paylaşanları gördü. Cesetlerden biri, neredeyse bir iskelet halini almıştı (sırf kemikten ibaret elini, yalvarırcasına uzatmıştı) ama ka-

fatasında, bir kadına ait olduğunu anlatmaya yetecek kadar uzun saç kalmıştı. Diğeri, yuvalarından fırlamış gözleri ve şişip ağzından çıkmış dili olmasa, çürümüş bir vitrin mankeni sayılabilirdi. Bu ceset daha yeniydi ama yırtıcı hayvanlardan nasibini almıştı ve Tess, ortaya serilmiş dişlerini karanlığa rağmen seçebiliyordu.

Bir böcek, mankenin saçlarının arasından çıktı ve burun kemiği üzerinde yürümeye başladı.

Tess, boğuk bir çığlık atarak borudan geri geri çıktı ve ayağa fırladı. Belden yukarısını örten giysileri sırılsıklamdı, belden aşağısı ise çıplaktı. Kendinden geçmemişti ama (en azından öyle sanıyordu) bilinci bir süreliğine tuhaf bir şekilde arızalanmış gibi oldu. Daha sonra geriye dönüp baktığında o bir saatin, spotların ara sıra yandığı karanlık bir sahneye benzediğini düşünecekti. Burnu kırık, bacaklarından kan süzülen, dayak yemiş bir kadın, ara sıra o spotların aydınlattığı alana giriyor, ardından tekrar karanlığa dönüyordu.

- 9 -

Terk edilmiş dükkânın bir zamanlar yiyecek dolu raflarla bölünmüş, geride donmuş gıda dolabı (belki) ve bira soğutucusu (mutlaka) olan ana bölümündeydi. Bayat kahve ve turşu kokularıyla sarılmıştı. Adam Tess'in pantolonunu ya unutmuş, ya da daha sonra gelip almaya karar vermişti – belki çivili tahta parçalarını almak için döndüğünde. Uzanıp tezgâhın altından pantolonunu aldı. Pantolonunun gerisinde ayakkabıları ve telefonu duruyordu – parçalanmıştı. Evet, adam geri dönecekti. Lastikli saç tokası gitmişti.

O günün daha erken saatlerinde bir kadının ona tokasını nereden aldığını sorduğunu ve JCPenney cevabı üzerine açıklanamaz bir alkışın yükseldiğini hatırladı (hayal meyal, çocukluktan kalma bir anıyı hatırlar gibi). Bir devin "Brown Sugar"ı söylediğini hatırladı o cırtlak, monoton, çocuksu sesle ve tekrar karanlığa döndü.

- 10 -

Ay ışığı altında, dükkânın arkasında yürüyordu. Titreyen omuzlarına bir halı parçası sarmıştı ama nereden aldığını hatırlamıyordu. Leş gibiydi, fakat sıcak tutuyordu. Halıyı omuzlarına daha da sıkı sardı. dükkânın etrafını *turladığını* fark etti. Bu ikinci, üçüncü, hatta dördüncü tur olabilirdi. Expedition'ını arıyor ve dükkânın arkasında bulamadığı her seferde baktığını unutarak tekrar arka tarafa yöneliyordu. Unutuyordu, çünkü başına darbe almış, tecavüze uğramış, boğazlanmıştı ve şoktaydı. Beyninde bir kanama olabileceğini düşündü – uyanıp yanınızdaki meleklerden ne olduğunu öğrenmedikçe nasıl emin olabilirdiniz? Öğleden sonra esmekte olan rüzgârın şiddeti artmış, tabelanın tıkırtısı daha gürültülü bir hal almıştı. SİZ ONU SEVERSİNİZ O DA SİZİ SEVER.

"7Up," dedi. Sesi boğuktu ama duyulabilir seviyedeydi. "Onun sloganıydı. Siz onu seversiniz o da sizi sever." Şarkı söyleyen kendi sesinin yükseldiğini duydu. İyi şarkı söylerdi ve boğazlanmak, sesine şaşırtıcı derecede hoş bir pürüz katmıştı. Ay ışığında şarkı söyleyen Bonnie Tyler'ı dinlemek gibiydi. "7Up içmek keyiflidir... tıpkı sigara içmek gibi!" Bu kulağına doğru gibi gelmedi, doğruysa bile hazır sesinde böyle hoş bir ton varken kötü reklam şarkıları ye-

rine daha güzel şarkılar söylemeliydi; tecavüze uğrayıp iki cesetle birlikte bir borunun içinde çürümeye terk edildiyseniz bundan iyi bir şey çıkmalıydı.

Bonnie Tyler'ın hit olmuş şarkısını, "It's a Heartache"i söyleyeceğim. Sözlerini bildiğimden eminim, eminim her yazarın zihninde olan hafıza çöplüğünde bir...

Ama yine karanlığa daldı.

- 11 -

Bir kayanın üstünde oturmuş, iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Kirli halı parçası hâlâ omuzlarındaydı. Kasıkları acıyor ve yanıyordu.

Ağzındaki kekremsi tat, dükkânı turlamakla kayanın üstünde oturması arasında geçen süre içinde bir zaman istifra ettiğine delaletti ama hiç hatırlamıyordu. Hatırladığı sadece...

Bana tecavüz etti, bana tecavüz etti, bana tecavüz etti!

"İlk değilsin, son da olmayacaksın," dedi ama hıçkırıklar arasından güçlükle dökülen bu sözlerin ruh haline pek bir faydası olmadı.

Beni öldürmeye çalıştı! Neredeyse başarıyordu!

Evet, evet. Ve o an, adamın başarısızlığı ona teselli gibi gelmiyordu. Sol tarafına baktı ve terk edilmiş dükkânın yolun elli altmış metre ilerisinde olduğunu gördü.

Başkalarını da öldürmüş! Borunun içindeler! Üzerlerinde böcekler yürüyor ama umursayacak halde değiller!

"Evet, evet," dedi pürüzlü Bonnie Tyler sesiyle ve tekrar gitti.

- 12 -

Arkasından yaklaşan motor sesini duyduğunda, "It's a Heartache"i söyleyerek Stagg Yolu'nun ortasında yürüyordu.

Hızla arkasına döndü. Neredeyse dengesini kaybedip düşecekti. Az önce aşmış olması gereken tepenin üzerini bir çift farın aydınlattığını gördü. Oydu. Devdi. Geri gelmiş, kıyafetlerinin bıraktığı yerde olmadığını görünce boruyu kontrol etmeye gitmiş ve kaçtığını anlamıştı. Onu arıyordu.

Tess kendini hendeğe attı, bir dizi üzerine düştü, uyduruk şalı omuzlarından kaydı ve paldır küldür çalıların arasına daldı. Bir dalın ucu yanağını çizerek kanattı. Bir kadının korkuyla ağladığını duydu. Elleri ve dizleri üzerinde, emekleme pozisyonunda durdu. Saçları yüzüne düşüyordu. Araç tepeyi aşınca yol iyice aydınlandı. Yere düşen halı parçasını net bir şekilde görebiliyordu. Devin de göreceğinden emindi. Durup aracından inecekti. Tess kaçmaya çalışacak ama dev onu yakalayacaktı. Tess çığlık atacak ama kimse onu duymayacaktı. Böyle hikâyelerde hiç duyan olmazdı. Dev onu öldürecek, ama önce biraz daha tecavüz edecekti.

Araba kamyonet değil, bir *arabaydı* yavaşlamaksızın geçip gitti. İçinden, Bachman-Turner Overdrive'ın sonuna kadar açılmış sesi geliyordu: "Bebeğim, daha hiçbir şey görmedin." Arabanın arka lambalarının uzaklaşarak gözden kaybolmasını izledi. Tekrar karanlığa dalmak üzere olduğunu hissedince kendini iki eliyle birden tokatladı.

"Hayır!" diye hırladı Bonnie Tyler sesiyle. "Hayır!"

Biraz kendine geldi. Çalıların arasına sinip durmak için güçlü bir dürtü hissetti ama bu iyi bir fikir değildi. Güneşin doğuşu şöyle

dursun, daha gece yarısına bile çok vakit vardı. Ay, alçaktı. Orada kalamazdı ve sürekli... kendini kaybedemezdi. Düşünmeliydi.

Halı parçasını hendekten alıp yine omuzlarına sardı ve ne bulacağını bilerek kulaklarına dokundu. Sahip olduğu az sayıdaki pahalı eşyadan biri olan elmas küpeleri gitmişti. Tekrar gözyaşlarına boğuldu ama ağlama krizi bu kez daha kısa sürdü ve sona erdiğinde kendini daha çok kendisi gibi hissetti. Bedeninin etrafında uçuşan bir ruhtan ziyade daha *kendisinde*, kendi vücudunda gibi.

Düşün, Tessa Jean!

Pekâlâ, deneyecekti. Ama aynı zamanda yürüyecekti. Ve daha fazla şarkı söylemek yoktu. Sesinin değişen tonu ürkütücüydü. Sanki dev, ona tecavüz ederek yeni bir kadın yaratmıştı. Yeni bir kadın olmak *istemiyordu.* Eskisini seviyordu.

Yürüyordu. Ay ışığının yanına düşürdüğü gölgesiyle yolda yürüyordu. Hangi yol? Stagg Yolu. Tom'a göre devin tuzağına düştüğünde Stagg Yolu, US 47 ayrımını altı kilometre kadar ardında bırakmıştı. O kadar kötü sayılmazdı; formunu korumak için her gün en az beş kilometre yürürdü zaten. Yağmurlu ve karlı günlerde ise yürüme bandını kullanıyordu. Elbette bu, Yeni Tess olarak ilk yürüyüşe çıkışıydı; acılar içinde, kasıkları kanlı, sesi pürüzlü Yeni Tess. Ama bir iyi yanı vardı: Isınıyordu, vücudunun üst kısmı kuruyordu ve ayakkabıları topuksuzdu. Evden çıkmadan önce neredeyse yüksek topukluları giyecekti. Öyle yapmış olsa bu yürüyüş epey nahoş olabilirdi. Gerçi hiçbir koşulda eğlenceli olması mümkün değ...

Düşün!

Ama düşünmeye başlayamadan yolun ilerisi aydınlandı. Tess yine çalıların arasına daldı. Bu kez halı parçasını üzerinde tutmayı

başarmıştı. Tanrıya şükür kamyonet değil, bir başka arabaydı ve hiç yavaşlamadan geçmişti.

Yine de o olabilir. Belki araç değiştirmiştir. Evine, *inine* dönüp kamyoneti bırakarak arabayı almış olabilir. Belki, araç tanıdık gelmeyince saklandığı yerden çıkacak, diye düşünüyordur. Bana el sallayacak ve yakalayıp ona tekrar tecavüz edeceğim, diyordur.

Evet, evet. Bir korku filminde öyle olurdu, değil mi? *Haykıran Kurbanlar 4 veya Stagg Yolu Dehşeti 3 ya da...*

Yine karanlığa dalmak üzereydi ki kendini tokatlayarak buna engel oldu. Evine varıp Fritzy'yi doyurduktan sonra yatağına girdiğinde (bütün kapılar kilitli ve bütün ışıklar açık halde) karanlığa istediği kadar dalabilirdi. Ama o an olmazdı. Hayır hayır hayır. O an yürümeye devam etmeli, yaklaşan araçlardan saklanmalıydı. Bu ikisini sürdürebilirse US 47'ye ulaşabilir ve orada bir dükkân bulabilirdi. Şansı varsa telefonu olan *gerçek* bir dükkân bulurdu... ve biraz şansı gerçekten hak ediyordu. Çantası yanında değildi, Expedition'ında kalmıştı (*o* her neredeyse) ama AT&T arama kartının numarasını ezbere biliyordu; ev telefonunun numarasına 9712'yi ekliyorsun... çocuk oyuncağı.

Yol kenarında bir tabela vardı. Tess, ay ışığında yazıyı rahatlıkla okuyabildi:

COLEWICH KASABASINA GİRİYORSUNUZ
HOŞ GELDİNİZ DOSTLAR!

"Siz Colewich'i seversiniz, Colewich de sizi sever," diye fısıldadı Tess.

Kasaba halkının ismini "Collitch" diye telaffuz ettiği bu kasabayı biliyordu. New England'daki, eski tekstil üretimi günlerinde

refaha ulaşmış, Amerika'nın pantolonlarıyla ceketlerinin Asya'da veya Orta Amerika'da, muhtemelen okuma yazma bilmeyen çocuk işçilerle üretilmeye başlandığı yeni serbest ticaret çağında bocalayan pek çok küçük şehirden biriydi. Tess, yerleşim bölgesinin dışındaydı ama bir telefon bulana kadar yürüyebilirdi elbette.

Peki ya sonra?

Sonra yapacağı şey... yapacağı...

"Bir limuzin çağırmak," dedi. Fikir, zihnine bir güneş gibi doğmuştu. Evet, tam olarak öyle yapacaktı. Eğer burası Colewich ise, kendi Connecticut kasabası sadece kırk beş kilometre ötede olmalıydı. Belki daha da yakındı. Bradley International'a veya Hartford'a ya da New York'a (Tess şehir trafiğinde araba kullanmaktan mümkün olduğunca kaçınırdı) giderken kullandığı limuzin hizmetinin merkezi, komşu kasaba Woodfield'daydı. Royal Limuzin, yirmi dört saat hizmet vermekle övünürdü. Dahası, Tess'in kredi kartı kayıtlarında vardı.

Kendini daha iyi hissetti ve adımları biraz hızlandı. Ardından yol farların ışığıyla yine aydınlandı ve Tess aceleyle çalıların arasına dalıp, avlanan bir yabani hayvan gibi dehşet içinde olduğu yere sindi. Bu araç bir *kamyonetti* ve Tess onu görünce titremeye başladı. Devin eski Ford'uyla hiç alakası olmayan küçük, beyaz bir Toyota olduğunu anladığında bile hâlâ titriyordu. Kamyonet geçip gittiğinde tekrar yola çıkmaya niyetlendi ama önce yapamadı. Tekrar ağlamaya başlamıştı. Gözyaşları, buz gibi olmuş yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bilincinin yine spot ışığından karanlığa kaymaya başladığını hissetti. Buna izin veremezdi. Karanlığa dalıp çıkmaya devam ederse yolunu kaybedebilirdi.

Kendini, evinin kapısının önündeki çiçekli yolda yürümeye başlamadan önce limuzin şoförüne teşekkür etmeyi ve kredi kar-

tından ücretle beraber cömert bir bahşiş çektirmeyi düşünmeye zorladı. Posta kutusunu yana kaydırarak arkasındaki çengelde asılı olan yedek anahtarını alacaktı. O sırada Fritzy kapının diğer tarafında sabırsızca miyavlıyor olacaktı.

Fritzy'yi düşünmek onu harekete geçiren anahtar oldu. Çalıların arasından çıkarak yürümeye devam etti. Yaklaşan herhangi bir ışık gördüğü anda tekrar çalıların arasına dalmaya hazırdı. Hemen o anda. Çünkü dev, oralarda bir yerdeydi. O andan sonra daima oralarda bir yerde olacağı gerçeği kafasına dank etti. Tabii polis onu yakalayıp parmaklıklar ardına tıkmazsa. Ama bunun olması için başına gelenleri yetkililere bildirmesi gerekecekti ve bu fikir aklına düşer düşmez gözlerinin önünde *New York Post* tarzı, kapkara bir manşet belirdi:

"SÖĞÜT KORUSU" YAZARI İMZA GÜNÜNÜN ARDINDAN TECAVÜZE UĞRADI

Post gibi bulvar gazeteleri hiç şüphesiz Örgü Kulübü'nün ilk kitabının yayımlandığı on yıl öncesinden kalma bir fotoğrafını kullanacaktı.

O sıralarda yirmili yaşlarının sonlarındaydı; sırtından aşağı dalga dalga inen uzun sarı saçları ve mini etekler giyerek sergilemekten hoşlandığı güzel bacakları vardı. Ayrıca bazı akşamlar kimi erkeklerin *becer beni ayakkabıları* dediği türden arkası bantlı, ince topuklu, açık ayakkabılar giyerdi.

Haberde, şimdi o fotoğraftaki halinden on yaş büyük, on kilo daha şişman ve saldırıya uğradığında üzerinde ağırbaşlı, neredeyse silik bir kıyafet olduğundan bahsetmeyeceklerdi; bu tür detaylar, bir bulvar gazetesinin anlatmayı sevdiği türden hikâyelere uymaz-

dı. Haber metni yeterince saygın olacaktı ancak asıl hikâyeyi anlatan, muhtemelen tekerleğin icadından öncesinden kalma fotoğrafı olacaktı: *Kendi kaşındı... ve hak ettiğini aldı.*

Bu gerçekçi bir düşünce miydi yoksa hissettiği utanç ve değersizlik duygusunun bir eseri miydi? Bu korkunç yoldan, bu korkunç Massachusetts Eyaleti'nden kurtulup Stoke Village'daki küçük, güvenli evine ulaştığında bile çalıların içinde saklanmaya devam etmek isteyebilecek parçasının eseri? Bilmiyordu ama cevabın, arada bir yerde olduğunu tahmin ediyordu. Emin olduğu bir gerçek vardı, o da yeni kitabı yayımlanmış her yazarın isteyeceği ve ırzına geçilip, soyulup, ölüme terk edilmiş hiçbir yazarın istemeyeceği gibi ülke çapında haber olacağıydı. *Soru Zamanı*'nda birinin elini kaldırıp, "Ona bir şekilde cesaret vermiş olabilir misiniz?" diye sorduğunu hayal edebiliyordu.

Bu çok saçmaydı ve Tess, o an içinde bulunduğu ruh haline rağmen bunun farkındaydı... ama bu olay duyulduğu takdirde birinin *gerçekten* elini kaldırıp, "Bunun hakkında bir kitap yazacak mısınız?" diye soracağını da biliyordu.

Ve buna ne cevap verecekti? Ne *diyebilirdi?*

Hiçbir şey, diye düşündü Tess. *Ellerimle kulaklarımı kapatıp oradan kaçarım.*

Ama hayır.

Hayır hayır hayır.

Asıl gerçek, oraya hiç gitmeyecek oluşuydu. *Onun* gelip arka sıradan sırıtarak ona bakabileceğini bilerek nasıl bir başka imza gününe, söyleşiye, okuma seansına katılabilirdi? Üzerinde çamaşır suyu lekeleri olan o garip kahverengi kepin altından gülümseyecekti. Belki elmas küpeleri cebinde olacaktı. Bir yandan onları elinde evirip çevirecekti.

Başına gelenleri polise anlatma düşüncesi kalbini sıkıştırıyor, o Tanrının unuttuğu ücra köşede, karanlıkta tek başına olmasına rağmen yüzünün utançla buruştuğunu hissedebiliyordu.

Belki bir Sue Grafton veya Janet Evanovich değildi ama soyutlanmış bir hayatı olduğu da söylenemezdi. Bir iki gün CNN'de bile olabilirdi. Sırıtan, deli bir devin Söğüt Korusu Yazarı'nın ırzına geçtiğini bütün dünya öğrenecekti. Hatıra olarak iç çamaşırını aldığından bile bahsedilebilirdi. CNN bu kısmı haber yapmazdı ama *The National Enquirer* veya *Inside View*'un öyle hassasiyetleri yoktu.

Soruşturma bünyesindeki kaynaklar, sanık tecavüzcünün çekmecesinde yazara ait bir külot bulunduğunu söyledi: Kenarları dantelli, mavi, Victoria's Secret marka.

"Anlatamam," dedi Tess. "Anlatmayacağım."

Ama senden önce başkaları vardı, senden sonra da ola...

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Ahlaki sorumluluğunun ne olup olmadığını düşünemeyecek kadar bitkindi. Tanrı ona bir fırsat tanırsa bu meselenin üstünde daha sonra duracaktı... ve Tanrı ona bu imkânı verecek gibi görünüyordu. Ama yaklaşan her aracın direksiyonunda tecavüzcüsünün olma ihtimalinin bulunduğu bu yolda aklını bu konuya veremeyecekti.

Onun. Artık onun tecavüzcüsüydü.

- 13 -

Tess, Colewich tabelasını geçtikten bir buçuk kilometre kadar sonra ayak tabanlarında da hissedebildiği alçak, ritmik bir ses duymaya başladı. İlk düşüncesi, H. G. Wells'in, makinelerini dünyanın

derinliklerine gönderen mutant Morlock'ları oldu ama beş dakika sonra sesin kaynağı netleşti. Yerden değil, havadan geliyordu ve tanıdığı bir sesti: Bir basgitarın kalp atışı. Yürümeye devam ederken grubun diğer üyelerinin sesi birer birer basgitara eklendi. Yolun ilerisinde ışıklar belirdi ama araba farları değil, floresan lambalar ve kırmızı neonların ışıltısıydı. Sahnedeki grup, "Mustang Sally"yi çalıyor, notalara kahkahalar karışıyordu. Arada coşkulu çığlıkların eşlik ettiği sarhoş, güzel kahkahalardı. Bu sesleri duyunca içinden yine ağlama isteği yükseldi.

Ahırdan bozma, neredeyse tamamen dolu, kocaman toprak bir otoparkı olan ucuz mekânın adı The Stagger Inn'di. Tess, kaşlarını çatarak otoparkın ışıklarının aydınlattığı alanın hemen gerisinde durdu. Neden bu kadar çok araba vardı? Sonra cuma gecesi olduğunu hatırladı. Görünüşe bakılırsa Colewich ve civar kasabalarda yaşayanların cuma gecelerini geçirmek için ilk tercihi The Stagger Inn'di. İçeride bir telefon vardı mutlaka ama çok kalabalıktı. Berelenmiş yüzünü ve yana kaymış burnunu fark edeceklerdi. Başına ne geldiğini merak edeceklerdi ama Tess, hikâye uyduracak halde değildi. En azından henüz. Binanın dışındaki telefon kulübesini de kullanamayacaktı, zira orada da insanlar vardı.

Hem de pek çok insan. Elbette. Bugünlerde sigara içmek için dışarı çıkmak zorundaydınız. Ayrıca...

O da orada olabilirdi. Bir ara o korkunç detone sesiyle etrafında dans ederek bir Rolling Stones şarkısı söylememiş miydi? Tess o kısmı hayal etmiş olabileceğini düşündü (ya da belki bir halüsinasyondu) ama sanmıyordu. Tess'in arabasını sakladıktan sonra sabaha dek eğlenmek için The Stagger Inn'e gelmiş olamaz mıydı?

Sahnedeki grup, eski bir Cramps şarkısını son derece başarılı bir şekilde yorumlamaya başladı: "Kediniz Köpeği Becerebilir

mi?" *Hayır*, dedi içinden Tess. *Ama bugün bir köpeğin beni becerdiği kesin.* Eski Tess böyle bir espriyi onaylamazdı ama Yeni Tess çok komik olduğunu düşünmüştü. Havlarcasına boğuk bir kahkaha attı ve yürümeye başlayarak yolun karşısına geçti. Otoparkın ışıkları oraya kadar ulaşamıyordu.

Binadan uzaklaşırken beyaz bir minibüsün yükleme alanına yanaşmış olduğunu gördü. The Stagger Inn'in o tarafında aydınlatma yoktu ama Tess, ay ışığının yardımıyla küçük keklerden oluşan davullarını çalan iskeleti görebiliyordu. Minibüsün yola saçılmış çivili tahta parçalarını toplamak için durmamasına şaşmamalıydı. Zombi Pastacılar yüklemeye gecikmişti ve bu hiç iyi değildi, çünkü The Stagger Inn, cuma geceleri ağzına kadar dolup taşıyordu.

"Kediniz köpeğinizi becerebilir mi?" diye sordu Tess ve halı parçasını omuzlarına daha sıkı sardı. Mink bir etol değildi ama o serin ekim gecesinde hiç yoktan iyiydi.

- 14 -

Tess, Stagg Yolu ile 47. Karayolu kesişimine vardığında çok güzel bir şey gördü: Tuvaletlerinin arasındaki beton duvara iki telefon monte edilmiş bir Gas & Dash.

Önce tuvalete girdi ve idrarı akmaya başladığında çığlık atmamak için elini ağzına bastırmak zorunda kaldı; sanki biri bacaklarının arasında bir kutu kibriti ateşlemişti. Klozetten kalktığında yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu. Klozetteki su, pespembe olmuştu. Bir parça tuvalet kâğıdıyla bacak arasını nazikçe kuruladı ve sifonu çekti. Bir başka parçayı katlayıp külotunun içi-

ne koymayı düşündü ama bunu yapamazdı elbette. Dev, iç çamaşırını hatıra olarak almıştı.

"Piç kurusu," dedi.

Eli kapının tokmağında, lavabonun üstündeki su lekeli metal aynadaki yaralı, gözleri irileşmiş kadına bakarak bir an duraksadı.

Sonra dışarı çıktı.

- 15 -

Kart numarasını ezberlemiş bile olsa bu modern çağda kontörlü telefon kullanmanın tuhaf bir şekilde zorlaşmış olduğunu keşfetti. İlk denediği telefon sadece tek yöne çalışıyordu: Rehber destek operatörünün sesini duyabiliyor ama sesini ona duyuramıyordu. Operatör, hiç ses gelmeyince hattı kesti. Diğer telefon, yamuk duruyordu, pek cesaret verici değildi, ama çalışıyordu. Hatta kesintisiz, sinir bozucu bir vızıltı vardı ama en azından sesler karşılıklı duyulabiliyordu. Ancak Tess'in yanında kalem yoktu. Çantasında birkaç tane taşırdı ama elbette çantası yanında değildi.

"Beni siz bağlayamaz mısınız?" diye sordu operatöre.

"Hayır hanımefendi. Kredi kartınızla ödeme yapmak istiyorsanız kendiniz tuşlamalısınız." Operatörün sesi, aptal bir çocuğa çok basit bir konuyu anlatmaya çalışıyormuş gibiydi. Bu Tess'i sinirlendirmedi; kendini aptal bir çocuk gibi *hissediyordu* zaten. Sonra beton duvarın ne kadar kirli olduğunu gördü. Operatörden numarayı söylemesini istedi ve rakamları parmağıyla duvara yazdı.

Daha tuşlamaya başlamamıştı ki bir kamyonet otoparka girdi. Tess'in yüreği baş döndürücü bir hızla, bir anda ağzına geldi ve

lise futbol takımının ceketlerini giymiş iki genç inip istasyonun mağaza bölümüne girdiğinde kalbinin ağzında olduğuna şükretti. Aksi halde ortalığı ayağa kaldıracak bir çığlık atabilirdi.

Nefes almaya çalışırken dünyanın tekrar karanlığa gömülmeye başladığını hissetti ve başını duvara dayadı. Gözlerini kapadı. Devin, elleri tulumunun ceplerinde, tepesinde dikildiğini gördü ve tekrar açtı. Duvardaki toz tabakasına yazdığı numarayı tuşladı.

Kendini telesekreterin veya ellerinde hiç araç kalmadığını -elbette kalmaz, cuma gecesindeyiz, doğuştan mı aptalsınız, sonradan mı oldunuz hanımefendi?- söyleyen görevlinin sıkkın sesini duymaya hazırladı. Ama telefon ikinci çalışta, işkadını gibi konuşan ve isminin Andrea olduğunu söyleyen bir kadın tarafından açıldı. Tess'i dinledi ve hemen bir araba göndereceğini, şoförün isminin Manuel olduğunu söyledi. Evet, Tess'in nereden aradığını tam olarak biliyordu, çünkü The Stagger Inn'e sık sık araç gönderiyorlardı.

"Tamam ama orada değilim," dedi Tess. "Yolun bir kilometre kadar aşağısındaki..."

"Evet hanımefendi, biliyorum," dedi Andrea. "Gas & Dash. Bazen oraya da araç gönderdiğimiz oluyor. İnsanlar içkiyi biraz fazla kaçırmışsa yürümeye başlayıp bizi sonra arayabiliyor. Kırk beş dakika, en fazla bir saat sonra aracımız yanınıza varmış olur."

"Güzel," dedi Tess. Gözyaşları tekrar akmaya başladı. Kendi kendine rahatlamamasını, bu tür hikâyelerde baş kahramanın duyduğu rahatlık hissinin genellikle yanıltıcı ve kısa süreli olduğunu söylese de dökülenler bu kez minnet gözyaşlarıydı. "Beklerim. Köşenin ardında, kontörlü telefonların oradayım. Gözüm yolda olacak."

Şimdi bana benim de *içkiyi fazla kaçırıp kaçırmadığımı soracak. Çünkü muhtemelen öyle gibi konuşuyorum.*

Ama Andrea'nın tek sorduğu ödemeyi nakit mi kredi kartıyla mı yapacağı oldu.

"American Express. Bilgisayarınızda kayıtlı olmalı."

"Evet hanımefendi, kayıtlıymış. Her müşteriye kraliyet ailesindenmiş gibi davranan Royal Limuzin'i seçtiğiniz için teşekkür ederiz." Tess bir şey değil diyemeden Andrea telefonu kapadı.

Tess ahizeyi yerine koyuyordu ki bir adam *-oydu, kesinlikle oydu-* köşeyi döndü ve ona doğru koştu. Bu kez çığlık atma şansı yoktu; duyduğu dehşetle felç olmuştu.

Liseli gençlerden biriydi. Ona hiç bakmadan yanından geçti ve erkekler tuvaletine daldı. Kapı sertçe kapandı. Bir an sonra genç bir adamın son derece sağlıklı olan mesanesini boşaltırken çıkan, bir atınkine benzer şırıltıyı duydu.

Tess binanın yan duvarı boyunca yürüdü ve arkasına geçti. Leş gibi kokan çöp kutusunun yanında dikilerek (aslında dikilmiyordu, sinip kalmıştı) delikanlının işini bitirip gitmesini bekledi. Gittiğini görünce tekrar paralı telefonların yanına gidip yolu gözlemeye başladı. Acıyan onca yerine rağmen açlıktan karnı guruldu-yordu. Akşam yemeğini kaçırmıştı, tecavüze uğramakla ve hayatta kalmaya çalışmakla meşguldü. Böyle yerlerde satılan abur cuburlar, o an gözüne ziyafet gibi görünüyordu - o tuhaf sarı renkteki fıstık ezmeli krakerler bile ağzını sulandırıyordu ama hiç parası yoktu. Olsaydı bile içeri girmezdi. Gas & Dash gibi yol kenarındaki dükkânlarda ne tür ışıklar olduğunu biliyordu; en sağlıklı insanı bile pankreas kanseriymiş gibi gösteren o parlak, acımasız floresanlardandı. Tezgâhtar berelenip morarmış alnına ve yanaklarına, kırık burnuna, şiş dudaklarına bakacak ve hiçbir şey söylemese de Tess, şaşkınlıkla irileşen gözlerini görecekti. Ve belki dudaklarındaki, hemen bastırılmaya çalışılan kıpırtıyı. Çünkü, kabul etmeliy-

di ki insanlar dayak yemiş bir kadının görüntüsünü komik bulabiliyordu. Özellikle de cuma geceleri. *Sizi kim benzetti hanımefendi ve bunu hak etmek için ne yaptınız?*

Aklına bir zamanlar duyduğu iğrenç bir espri geldi: *Her yıl Amerika'da üç yüz bin kadın niçin dayak yer? Laf* dinlemedikleri *için.*

"Boş ver," diye fısıldadı kendi kendine. "Eve gidince bir şeyler yerim. Belki tonbalıklı salata."

Kulağa hoş geliyordu ama bir parçası, tonbalıklı salata veya iğrenç, sarı, fıstık ezmeli kraker yediği günlerin artık geride kaldığından emindi. Bir limuzinin gelip onu bu kâbustan uzaklaştırması, çılgınca bir mucize gibi görünüyordu.

Sol tarafında bir yerlerden, I-84 üzerinde hızla yol alan araçların sesi geliyordu, eve giden kestirme yol teklifini memnuniyetle kabul etmiş olmasa kullanacağı yolun. Hayatlarında hiç tecavüze uğramamış ve borulara tıkılmamış insanlar o yol üzerinde bir yerlere gidiyordu. Tess, bunların duyduğu en yalnız sesler olduğunu düşündü.

- 16 -

Limuzin geldi. Bir Lincoln'dü. Direksiyonun gerisindeki adam inip etrafına bakındı. Tess binanın köşesinden onu dikkatle izledi. Adamın üstünde koyu renk bir takım elbise vardı. Bir tecavüzcüye benzemeyen, ufak tefek, gözlüklü bir adamdı... ama elbette bütün devler tecavüzcü değil, bütün tecavüzcüler de dev değildi. Adama güvenmek zorundaydı. Eve gidip Fritzy'yi beslemek istiyorsa başka çaresi yoktu.

Böylece omuzlarına sardığı kirli halı parçasını kontörlü telefonun altına bıraktı ve arabaya doğru yavaş adımlarla yürüdü. Dükkânın dışarı sızan ışıkları, binanın yan tarafının karanlığından sonra gözlerini kamaştıracak kadar parlak gelmişti ve yüzünün nasıl göründüğünü biliyordu.

Başıma ne geldiğini ve hastaneye gitmek isteyip istemediğimi soracak.

Ama Manuel (daha kötülerini görmüş olabilirdi, bu ihtimal yok değildi) sadece ona kapıyı tuttu ve, "Royal Limuzin'e hoş geldiniz efendim," dedi.

Koyu renk teni ve gözlerine uyan bir Latin aksanı vardı.

"Kraliyet ailesindenmişim gibi hizmet ettiğiniz," dedi Tess. Gülümsemeye çalıştı ama şişmiş dudakları acıdı.

"Evet efendim." Sadece iki kelime. Tanrı Manuel'i korusun. Belki kendi ülkesinde, belki kullandığı limuzinin arkasında daha beterlerini görmüş olabilirdi. Limuzin şoförlerinin sakladıkları sırları kim bilirdi? Bu sorunun içinde çok iyi bir kitap gizli olabilirdi. Onun yazdığı türden değildi elbette... Gerçi bu olanlardan sonra ne tür kitaplar yazacağını kim bilirdi? Ya da yazmaya devam edip etmeyeceğini? O gece yaşananlar hayatının o bölümünü rafa kaldırmış olabilirdi. Belki sonsuza kadar. Tam olarak bilmek mümkün değildi.

İleri derecede kemik erimesinden mustarip yaşlı bir kadın gibi limuzinin arkasına bindi. Yerine yerleşip şoför kapıyı kapattıktan sonra kapının kolunu kavrayarak onu dikkatle takip etti. Direksiyon başına geçenin tulumlu dev değil, Manuel olduğunu görene dek o şekilde bekledi. *Stagg Yolu Dehşeti 2*'de, direksiyona geçen kişi dev olurdu: Jenerik akmaya başlamadan önce tabuta son bir

çivi. ***Biraz ironi buyurun, kana iyi gelir.***[1] Ama limuzine binen Manuel oldu. Elbette o olacaktı. Tess rahatladı.

"Bendeki adres 19 Primrose Yolu, Stoke Village. Doğru mu?"

Tess bir an için hatırlayamadı; kontörlü telefona kart numarasını hiç düşünmeden tuşlamıştı ama evinin adresi aklından tamamen çıkmıştı.

Rahatla, dedi kendi kendine. ***Bitti artık. Bu bir korku filmi değil, senin hayatın. Başına korkunç bir şey geldi ama artık bitti. O yüzden rahatla.***

"Evet Manuel. Adres doğru."

"Başka bir yere uğramak istiyor musunuz yoksa doğruca eve mi?" Arabaya doğru yürürken Gas & Dash'in ışıklarında gördüğü manzaraya dair tek söylediği bu oldu.

Doğum kontrol haplarını hâlâ içiyor oluşu sadece şans eseriydi, şans ve biraz da iyimserlik; o gece sayılmazsa son üç yıldır bir gecelik ilişkisi bile olmamıştı ama o gün şansının pek fazla olduğu söylenemezdi ve bu detay moralini bir nebze yükseltmişti.

Manuel'in yirmi dört saat açık bir eczane bulabileceğini biliyordu, limuzin şoförleri bu tip konulara hâkimdi ama o haldeyken bir eczaneye girip ertesi gün hapı istediğini düşünemiyordu. İsteme sebebi, yüzünün halinden hemen anlaşılırdı. Ve elbette bir de para sorunu vardı.

"Hiçbir yere uğramayacağım, doğruca eve gidelim lütfen."

Kısa süre sonra I-84 üzerinde, yoğun cuma gecesi trafiğinde ilerliyorlardı. Stagg Yolu ve terk edilmiş dükkân geride kalmıştı. İleride ise alarm sistemli, her kapısında kilit olan kendi evi vardı. Ve bu iyiydi.

---

(1) Iron (demir) sözcüğüne gönderme yapılıyor. (ç.n.)

- 17 -

Tam gözünde canlandırdığı gibi oldu: Eve varış, limuzin ücretine eklenen bahşiş, çiçekli yoldan kapıya yürüyüş (Manuel'den o içeri girene dek farlarıyla kapıyı aydınlatarak beklemesini rica etmişti), posta kutusunu itip anahtarını alırken Fritzy'nin miyavlayışı... İçeri girer girmez yerden alınıp okşanmak ve mama yemek isteyen Fritzy ayaklarının arasında dolaşmaya başladı. Tess tüm bunları yaptı ama önce kapıyı arkasından kilitledi ve hırsız alarmını aylar sonra ilk kez kurup devreye soktu.

Tuş takımının üstündeki küçük yeşil ekranda AKTİF yazısının yanıp söndüğünü görünce kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı. Mutfaktaki saate baktı ve henüz on biri çeyrek geçtiğini görerek afalladı.

Fritzy, Fancy Feast'ini yerken arka bahçeye ve yan terasa açılan kapıların kilitli olup olmadığını kontrol etti.

Ardından pencerelere geldi sıra. Alarmın kumanda kutusu, aralık bir pencere olması durumunda onu uyaracak şekilde ayarlanmıştı ama Tess sisteme güvenmiyordu. Her yerin sımsıkı kapalı olduğuna kanaat getirince holdeki dolaba gitti ve üstünde kalın bir toz tabakası oluşacak kadar uzun süredir dokunulmamış olan kutuyu üst raftan aldı.

Beş yıl önce Kuzey Connecticut ve Güney Massachusetts'te bir dizi hırsızlık ve haneye tecavüz vakası olmuştu. Suçlular çoğunlukla, seksenli yıllarda, New England'lı sevenlerinin OxyContin adını verdiği uyuşturucuya bağımlı olmuş serserilerdi. Sakinlere çok dikkatli olmaları ve "makul önlemler almaları" salık verilmişti. Tess silahlara ne karşıydı ne de yanındaydı; evine gece vakti yabancı bir adamın gireceğini sanmıyordu (en azından o günlerde)

ama bir silah, makul önlemler arasında görünüyordu ve bir sonraki "Söğüt Korusu" kitabı için silahlar üzerinde araştırma yapmaya niyetlenmişti zaten. Hırsızlık furyası bir tabanca almak için ona kusursuz bir bahane sunmuştu.

İnternette en çok oy almış olan Hartford silah mağazasına gitmiş, satış görevlisi ona Limon Sıkıcı dediği Smith & Wesson 38'liği önermişti. Tess'in tabancayı almasının en büyük sebebi, bu ismi sevmesiydi. Adam ona ayrıca Stoke Village'ın hemen dışında iyi bir atış poligonu tavsiye etmişti. Tess, kırk sekiz saatlik bekleme süresinin ardından tabancasını alıp poligona gitmiş ve kullanmayı öğrenmişti. Ateş etmenin heyecanı hoşuna gitmiş, ilk hafta yaklaşık dört yüz mermi ateşlemişti ama kısa sürede sıkılmıştı. Tabanca o gün bugündür dolabın üst rafında, elli mermilik bir kutu ve kullanma ruhsatıyla birlikte toz topluyordu.

Silahı doldurdu. Her bir mermiyi yuvasına yerleştirdiğinde kendini daha iyi -*güvende*- hissetti. Tabancayı mutfak tezgâhının üstüne koyduktan sonra telesekreterini kontrol etti.

Bir mesaj vardı. Yan komşusu Patsy McClain bırakmıştı. "Bu gece ışıklarının yandığını görmedim, galiba Chicopee'de kalmaya karar verdin. Belki de Boston'a gitmişsindir? Her neyse, posta kutusunun arkasındaki anahtarı kullanıp Fritzy'ye mamasını verdim. Ah, bir de gelen postayı masanın üstüne koydum. Maalesef hepsi reklam. Geri dönmüş olursan sabah işe gitmeden beni ara. Sağ salim geldiğini bilmek istiyorum."

"Hey, Fritzy," dedi Tess eğilip kediyi okşamadan önce. "Bugün çift porsiyon yedin demek. Çok zeki bir..."

Görüş alanının kenarları bulanıklaştı. Mutfak masasının kenarına tutunmamış olsa kendini boylu boyunca yerde bulabilirdi. Kulağına cılız ve uzak gelen bir çığlık attı. Fritzy kulaklarını ge-

riye yatırdı, gözlerini kısarak onu inceledi ve düşmeyeceğine (en azından üstüne düşmeyeceğine) kanaat getirmiş görünerek ikinci porsiyonuna geri döndü.

Tess, masaya tutunmaya devam ederek yavaşça doğruldu ve buzdolabını açtı. Tonbalıklı salata yoktu ama krem peynirle çilek reçeli vardı. Plastik kabın dibini sıyırana dek iştahla yedi. Soğuk ve yumuşaktı, berelenmiş boğazına çok iyi gelmişti. Et yiyebileceğinden emin değildi zaten. Konserve tonbalığı bile olsa.

Şişeyi başına dikip elma suyu içti, geğirdi ve ayaklarını sürüyerek alt kattaki banyoya gitti. Öğretildiği gibi işaretparmağını tetik köprüsünün üstünde tutarak tabancayı da yanında götürdü.

Lavabonun üst tarafındaki rafta, New Mexico'daki erkek kardeşinin Noel hediyesi olan büyüteçli oval ayna duruyordu. Aynanın çerçevesinde altın yaldızlı harflerle GÜZELİM BEN yazıyordu. Eski Tess bu aynayı kaşlarını alırken veya makyajını aceleyle tazelerken kullanırdı. Yenisi ise gözlerini incelemek için kullandı. Kan çanağına dönmüşlerdi elbette ama gözbebekleri eşit boyutta görünüyordu. Banyonun ışığını söndürdü, içinden yirmiye kadar saydı ve tekrar açarak gözbebeklerinin büyümesini izledi. Tepkileri normal görünüyordu. Yani muhtemelen kafatasında bir çatlak yoktu.

Belki beyin sarsıntısı, *hafif* bir sarsıntı ama...

Olsa nereden bileceğim ki? Connecticut Üniversitesi Edebiyat Fakültesi mezunuyum ve her kitabın en azından dörtte biri boyunca internetten bulup kopyacılıktan mahkemeye verilmeyecek kadar ufak değişiklikler yaptığım yemek tariflerini birbirleriyle paylaşan ve dedektifçilik oynayan yaşlı kadınlar üzerine uzmanım. Bu gece beyin kanaması geçirip komaya girebilir veya ölebilirim. Patsy kedimi beslemek için bir sonra-

ki gelişinde cesedimi bulabilir. Bir doktora görünmelisin Tessa Jean. Ve bunu çok iyi biliyorsun.

Tess'in bildiği, bir doktora gittiği takdirde başına gelen talihsizliği cümle âlemin öğreneceğiydi. Doktorlar ettikleri gizlilik yemini gereği hastalarına dair bilgileri paylaşamazdı ve hayatını bir avukat veya temizlikçi ya da emlakçı olarak kazanan bir kadın bu gizlilik yeminine güvenebilirdi.

Belki Tess'in öyküsü de gizli kalırdı, bu kesinlikle mümkündü. Hatta büyük ihtimalle öyle olurdu. Öte yandan Farrah Fawcett'ın başına gelenler ortadaydı: Bir hastane görevlisi çenesini tutamayınca gazetelere gün doğmuştu. Şehvetli macera öyküleriyle senelerdir çok satanlar listesine girmeyi başarmış bir erkek romancının yaşadığı psikiyatrik sorunlara dair dedikoduları Tess bizzat duymuştu. Kendi menajeri daha iki ay önce çıktıkları öğle yemeğinde en ağız sulandırıcı dedikoduları anlatmış... ve Tess de dinlemişti.

Dinlemekten fazlasını yaptım, diye düşündü aynadaki bereli yüze bakarken. *Duyduklarımı ilk fırsatta başkalarına ilettim.*

Doktor ve diğer personel, imza gününün ardından evine dönerken dövülmüş, soyulmuş, tecavüz edilmiş gizemli kadın yazar hakkında kimseye bir şey söylemeyebilirdi ama ya bekleme odasında onu görmüş olabilecek diğer hastalar? Kimilerinin gözünde sadece dayak yemiş bir kadın değil, Stoke Village'da yaşayan yazar olacaktı; hani şu kadın dedektifler hakkında yazan, biliyorsun, birkaç yıl önce bir kitabının filmi çekilmişti, Lifetime Channel'daydı, Tanrım, halini *görmeliydin.*

Burnu kırık değildi. Bunca acı veren bir uzvun kırık olmaması inanılmazdı ama öyleydi işte. Davul gibi şişmişti (elbette, zavallı şey) ve acıyordu ama burnundan nefes alıp verebiliyordu. Üst katta, ağrısını dindirmeye yardım edecek bir kutu Vicodin vardı.

Gözleri morarmış, bir yanağı fena şişmişti ve bereler boynunu halka gibi sarmıştı. Boğazı en beteriydi ve bu halini gören insanlar tek bir şekilde yorumlayacaktı mutlaka. Sırtında, bacaklarında ve kalçasında da yaralarla çizikler vardı ama bu sorunu uygun kıyafetler ve külotlu çorapla halledebilirdi.

"Boynum için... boğazlı kazak giyebilirim..."

Tabii ya. Ekim ayı boğazlı kazak için uygundu. Patsy'ye gelince, gece merdivenden düştüğünü söyleyebilirdi. Ona...

"Bir gürültü duyduğumu sandığımı, merdivenden inerken Fritzy'nin ayaklarıma dolanarak dengemi bozduğunu söylerim."

Adını duyan Fritzy, banyo kapısının oradan miyavladı.

"Aptal suratımı tırabzanın topuzuna çarptığımı söylerim. Hatta..."

Topuza bir şeyle vurarak bir iz oluşmasını bile sağlayabilirdi. Mutfak çekmecelerinden birinde duran et tokmağıyla yapabilirdi bunu.

Abartılı bir şey değil, sadece boyasında bir iki çizik. Bir doktor (veya Örgü Kulübü'nün duayeni, keskin zekâlı yaşlı dedektif Doreen Marquis gibi), böyle bir hikâyeye kanmazdı ama kocasından, birlikte oldukları yirmi yılda bir fiske bile yememiş olan tatlı Patsy McClain inanırdı.

"Utanacak bir şeyim olduğundan değil," diye fısıldadı aynadaki kadına. Şiş dudaklı, yamuk burunlu Yeni Kadın'a. "Yok çünkü." Bu doğruydu ama kamuya ifşa olmak onu *utandıracaktı.* Çıplak kalacaktı. Çıplak bir kurban.

Ya diğer kadınlar ne olacak Tessa Jean? Borudaki kadınlar?

Onları düşünmesi gerekecekti ama o gece değil. O gece yorgundu, acı çekiyordu ve ruhu hırpalanmıştı.

İçinin (paralanan ruhunun) derinliklerinde, bu durumun sorumlusu olan adama yönelik, giderek büyüyen bir öfke ateşi vardı. Onu bu konuma sokan adam. Lavabonun yanındaki tabancaya baktı ve o an orada olsa devi gözünü kırpmadan vuracağını düşündü.

Bunu fark etmek, kişiliğine dair kafasının biraz karışmasına sebep oldu. Aynı zamanda kendini biraz daha güçlü hissettirdi.

- 18 -

Et tokmağıyla tırabzanın topuzunu hafifçe zedeledi. Kendini artık o kadar bitkin hissediyordu ki başka bir kadının rüyasında gibiydi. Eserine bakıp kasten yapıldığının çok anlaşılır olduğunu görünce etrafına birkaç darbe daha indirdi. Suratının yan tarafını -morlukların en kötüleri oradaydı- çarpmış gibi göründüğüne kanaat getirince tabancası elinde, yavaşça üst kata çıkıp koridorda yürümeye başladı.

Kapısı aralık olan yatak odasının önünde bir an duraksadı. Ya *o* içerideyse? Çantası ondaysa adresini biliyor demekti. Hırsız alarmı Tess kurmadan önce devrede değildi (ne tedbirsizlik). Eski F-150'sini köşenin ardına park etmiş, mutfak kapısını zorlayarak içeri girmiş olabilirdi. Bir keskiden fazlası gerekmemişti muhtemelen.

Burada olsaydı kokusunu alırdım. Ter kokusunu. Ve onu vururdum. "Yere yat!" veya "Ben 911'i arayana dek kıpırdama!" falan demeden. Korku filmi saçmalıkları olmadan. Onu öylece vururdum. Ama önce ne derdim, biliyor musunuz?

"Siz onu seversiniz o da sizi sever," dedi pürüzlü sesiyle. Evet. Tam olarak bunu söylerdi. Adam anlamazdı ama *o* bilirdi.

Bir yanının, devin odada *olmasını* istediğini fark etti. Bu, Yeni Kadın'ın biraz çatlak olduğuna delalettı ama ne olmuştu yani? Buna değerdi. Onu vurmak, toplum önünde duyacağı aşağılanmayı hafifletirdi. Hem iyi tarafı da vardı! Satışlar artardı!

Işığın düğmesini karanlıkta el yordamıyla bulması sanki asırlarca sürdü ve elbette bu süre içinde birinin parmaklarını tutuvereceğini sandı. Kıyafetlerini yavaşça çıkardı. Fermuarını açıp pantolonunu indirdiğinde kasık tüylerinde kurumuş kanları görünce üzüntüyle hıçkırdı.

Duşun suyunu dayanabileceği en sıcak dereceye getirdi, dokunmaya dayanabildiği yerlerini yıkadı ve suyun geri kalanı durulamasına izin verdi. Duru sıcak su. O iğrenç ter ve halının küflü kokusunu üstünden atmak istiyordu. Daha sonra klozete oturdu. Bu kez önceki kadar yanma hissetmedi ama yamuk burnunu düzeltmeye kalkınca son derece dikkatle beynine doğru yükselen acı dalgası bir çığlık atmasına sebep oldu. Eh, yamuk kalsa ne olurdu yani? Elizabeth döneminin meşhur aktrisi Nell Gwynne'ın da burnu yamuktu. Tess bunu bir yerlerde okuduğundan emindi.

Pazen pijamalarını giydi ve bütün ışıklar açık, Limon Sıkıcı komodinin üstünde durur halde, bir daha asla uyuyamayacağını, hayal gücünün fazla mesai yaparak yoldan gelen en ufak sesi dahi dev geliyormuş gibi göstereceğini düşünerek yattı. Ama sonra Fritzy yatağa atladı, yanına kıvrılıp yattı ve mırlamaya başladı. Böyle daha iyiydi.

Evdeyim, diye düşündü. *Evdeyim, evdeyim, evdeyim.*

- 19 -

Uyandığında, sabahın altısının tartışılmaz şekilde aklı başında olan aydınlığı, pencerelerden içeri sızmaktaydı. Yapılması gereken işler, verilmesi gereken kararlar vardı ama o an, bir borunun içinde değil, hayatta ve yatağında olmak yetiyordu.

İşemek bu kez neredeyse acısız oldu, kanama da yoktu. Suyu dayanabileceği kadar ısıtarak bir kez daha duşa girdi, gözlerini kapattı ve akan suyun altında bir süre kıpırdamadan durdu. Sonra saçlarını şampuanladı ve devin vurmuş olduğu acıyan noktaya temas etmemeye çalışarak kafa derisine yavaşça masaj yaptı. Sırtındaki derin çizikler önce sızladı ama bir süre sonra geçti ve Tess bir tür coşku hissetti. *Sapık* filmindeki duş sahnesi aklına bile gelmedi.

Rahme benzer çevresiyle duş, daima en iyi düşünebildiği yer olagelmişti ve iyi düşünmesi gereken bir zaman varsa o da şu andı.

Doktor Hedstrom'u görmek istemiyorum, onu görmeme gerek yok. Karar verildi, gerçi daha sonra belki birkaç hafta sonra, yüzüm daha normal göründüğünde cinsel hastalıklar için testler yaptırmam gerekecek...

"AIDS testini unutma," dedi ve bu düşünce üzerine yüzü öyle buruştu ki canı yandı. Ürkütücü bir ihtimaldi.

Yine de testi yaptırmalıydı. Kendi iç huzuru için. Ama bunların hiçbiri, o sabahın ana meselesiyle ilgili değildi. Kendi başına gelenler konusunda neler yapacağı sadece onu ilgilendiren bir konuydu ama borudaki kadınların durumu başkaydı. Onların kaybı Tess'ten çok daha fazla olmuştu. Peki devin bir sonraki hedefi ne olacaktı? Yeni bir kurbanı olacağından Tess'in en ufak şüphesi yoktu.

Belki bir ay, bir sene bekleyecekti ama illa ki tekrar tuzak kuracaktı. Duşun musluğunu kapatan Tess, devin boruyu kontrol edip orada olmadığını keşfetmesi halinde bir sonraki kurbanın kendisi bile olabileceğini (tekrar) fark etti. Terk edilmiş dükkândaki kıyafetlerinin yok olduğunu da anlayabilirdi. Bundan sonra adresini bulmak için çantasını karıştırması yeterliydi.

"Elmas küpelerimi de aldı," dedi. "Sapık orospu çocuğu küpelerimi çaldı."

Adam dükkâna ve borunun yanına hiç uğramasa bile o kadınlar artık Tess'e aitti. Sorumlulukları artık Tess'in omuzlarındaydı ve fotoğrafı *Inside View*'un ön sayfasında basılacak diye bunu yok sayamazdı.

Connecticut kırsalı sabahının bu sakin aydınlığında cevap son derece basitti: Polise yapılacak isimsiz bir ihbar. On yıllık tecrübesi olan profesyonel bir yazarın bunu daha önce düşünmemiş olması neredeyse sarı kart cezası gerektiriyordu. Onlara yeri tarif eder, Stagg Yolu'ndaki SİZ ONU SEVERSİNİZ O DA SİZİ SEVER tabelalı terk edilmiş dükkânı tarif eder ve devin eşkâlini verirdi. Öyle bir adamı bulmak ne kadar zor olabilirdi ki? Ya da farlarının etrafı macunlu eski bir Ford F-150 kamyoneti bulmak?

Çocuk oyuncağıydı.

Ama saçlarını kuruturken gözleri 38'lik Limon Sıkıcı'ya takıldı ve fazla kolay olduğunu düşündü. *Çünkü...*

"Ya benim çıkarım?" diye sordu banyo kapısının eşiğinde oturmuş, parlak yeşil gözlerle ona bakan Fritzy. "Benim çıkarım ne olacak?"

- 20 -

Bir buçuk saat sonra mutfakta dikiliyordu. Mısır gevreği kâsesi lavabodaydı. İkinci fincan kahvesi, tezgâhın üstünde soğumaktaydı.

Telefonda konuşuyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Patsy. "Hemen oraya geliyorum!"

"Hayır, hayır, iyiyim Pats. Ve gelirsen işe geç kalacaksın."

"Cumartesi sabahları işe gitmesek de oluyor ama senin doktora gitmen gerek! Ya beyin sarsıntısı falan geçiriyorsan?"

"İyiyim, sadece yüzüm gözüm biraz renklendi. Doktora gitmeye utanıyorum, çünkü içkiyi fazla kaçırdım. En az üç kadeh fazladan içtim. Dün geceki en mantıklı hareketim eve dönmek için bir limuzin çağırmak oldu."

"Burnunun kırık olmadığından emin misin?"

"Eminim." Şey... *neredeyse* emindi.

"Fritzy iyi mi?"

Bunun üzerine Tess içten bir kahkaha attı. "Gecenin bir yarısı yangın alarmı ötüyor diye aşağı inmeye kalkıyorum, kedim ayaklarıma dolanıp beni düşürüyor, neredeyse canımdan oluyorum ve sen kediyi düşünüyorsun. Güzel."

"Hayatım, öyle demek isteme..."

"Takılıyorum," dedi Tess. "Hadi işe git ve endişelenmeyi bırak. Beni gördüğünde çığlık atmanı istemedim, o kadar. Muhteşem birkaç morluğum var. Bir eski kocam olsaydı ziyaretime geldiğini düşünebilirdin."

"Kimse sana elini sürmeye cesaret edemez," dedi Patsy. "Cezasını kesersin."

"Kesinlikle," dedi Tess. "Öyle saçmalıklara hiç gelemem."

"Sesin tuhaf geliyor."

"Başıma gelenler yetmezmiş gibi bir de üşüttüm sanırım."

"Eh, bu akşam herhangi bir şeye ihtiyacın olursa... tavuk suyuna çorba... birkaç eski Percocet... bir Johnny Depp DVD'si..."

"Olursa seni arayacağım. Hadi git şimdi. O zor bulunan altı beden Ann Taylor'ı arayan moda düşkünü hanımlar sana güveniyor."

"Hadi ordan," dedi Patsy ve gülerek telefonu kapattı.

Tess kahvesini mutfak masasına koydu. Tabanca da masada, şekerliğin yanındaydı: tam olarak bir Dali görüntüsü değildi ama fazlasıyla yakındı. Gözyaşlarına boğulunca görüntü çiftleşti. Kendi neşeli sesini hatırlamak bu etkiyi yaratmıştı. Gerçekmiş gibi gelene dek birlikte yaşamak zorunda olduğu yalanı söylerken sesinin aldığı tonu. "Piç kurusu!" diye bağırdı. "Orospu çocuğu! Senden nefret ediyorum!"

Yedi saatten az bir süre içinde iki kez duş yapmıştı ama kendini hâlâ kirli hissediyordu. O kadar banyoya rağmen onu hâlâ içinde hissediyordu. Onun...

"Çük suyu."

Ayağa fırladı, korkmuş kedisi koridora koşarken ve ortalığı batırmasına ramak kalmışken lavaboya vardı. Kahvesi ve mısır gevrekleri tek bir öğürtü eşliğinde ağzından boşaldı. Arkasının gelmeyeceğinden emin olunca tabancasını aldı ve bir kez daha yıkanmak için üst kata çıktı.

- 21 -

İşini bitirip bornozunu giyince yatağına uzandı ve polisi nereden arayacağını düşünmeye başladı. Büyük ve kalabalık bir yer en iyisi olacaktı. Otoparklı bir yer olmalıydı ki telefonu kapar kapa-

maz oradan uzaklaşabilsin. Stoke Village Alışveriş Merkezi en iyi seçenek gibi görünüyordu. Bir de hangi polis teşkilatını arayacağı sorunu vardı. Colewich polisini mi aramalıydı? Yoksa eyalet polisini araması daha mı iyi olurdu? Söyleyeceklerini bir kâğıda yazsa daha iyi olurdu... Görüşme daha kısa sürerdi... Hem o şekilde bir şey unutma ihtimali aza...

Yatağına düşen güneş huzmesinin aydınlattığı Tess uyuyakaldı.

- 22 -

Telefon çok uzaklarda, paralel bir evrende çalıyordu. Ardından zil sesi kesildi ve Tess, "Şu an evde değilim..." diye başlayan, telesekretere kaydedilmiş, hoş ama donuk kendi sesini duydu. Bunun ardından biri mesaj bıraktı. Bir kadın sesi. Tess tam manasıyla uyanabildiğinde arayan kişi telefonu kapatmıştı.

Komodinin üstündeki saate baktı: Dokuz kırk beş. İki saat daha uyumuştu. Bir an telaşlandı. Belki kafatasında gerçekten bir çatlak vardı. Sonra rahatladı. Önceki gece çok enerji harcamıştı. Çoğunluğu hoş değildi ama egzersiz, egzersizdi. Tekrar uyuyakalması son derece doğaldı. Öğleden sonra bir şekerleme daha yapabilirdi (yeniden duş yaptıktan sonra) ama önce yapması gereken bir iş vardı. Yerine getirmesi gereken bir sorumluluk.

Uzun, tüvit bir etek ve bedeni ona büyük gelen boğazlı bir kazak giydi. Yakası, çenesinin altında ikiye katlanıyordu ve bunun Tess için hiçbir sakıncası yoktu.

Yanağındaki morluğun üstüne kapatıcı sürdü. Tamamen gizlemedi, en büyük güneş gözlükleri de gözlerinin morluğunu gizlememişti (şiş dudakları için yapabileceği bir şey yoktu) ama makyaj

bir nebze işe yaramıştı. Makyaj yapıyor olmak bile hayatla bağlantısını kuvvetlendirmişti. Kontrol biraz daha elindeydi.

Aşağı indi ve telesekreterdeki mesajın muhtemelen Ramona Norville'den olduğunu düşünerek tuşa bastı. Genellikle formalite icabı ararlardı: Biz çok iyi vakit geçirdik, umarız siz de eğlenmişsinizdir, tepkiler çok olumluydu, lütfen tekrar gelin (belki cehennem donunca), falan filan.

Ama mesaj Ramona'dan değildi. İsminin Betsy Neal olduğunu söyleyen bir kadındandı. The Stagger Inn'den aradığını söylüyordu.

"Alkollü araç kullanımını azaltma çabamızın bir parçası olarak politikamız, araçlarını otoparkımıza bırakan müşterilerimizi ertesi gün arayıp bilgilendirmek," diyordu Betsy Neal. "Connecticut 775 NSD plakalı Ford Expedition'ınızı bugün akşamüstü beşe kadar alabilirsiniz. Saat beşten sonra, masrafları size ait olmak üzere 1500 John Higgins Yolu, Kuzey Colewich adresindeki Excellent Oto Tamir'e çekilecek. Anahtarlarınızın bizde olmadığını hatırlatmak isterim hanımefendi. Yanınızda götürmüş olmalısınız." Betsy Neal duraksadı. "Elimizde size ait başka eşyalar da var, o yüzden lütfen ofisimize gelin. Yanınızda kimlik getirmeyi unutmayın. Teşekkürler ve iyi günler."

Tess kanepeye oturup gülmeye başladı. Betsy Neal denen kadının tekdüze mesajını dinlemeden önce Expedition'ıyla alışveriş merkezine gitmeyi planlıyordu. Çantası yoktu, anahtarları yoktu, kahrolası *arabası* yoktu ama yine de evden çıkıp arabasına binmeyi planlı...

Kahkahalar atıp yumruğuyla bacağına vurarak arkasına yaslandı. Odanın diğer tarafındaki koltuğun altında yatmakta olan Fritzy ona delirmiş gibi baktı. Burada herkes deli, o yüzden bir fincan daha çay iç, dedi içinden Tess ve gülüşü daha da şiddetlendi.

Gülme krizi nihayet geçtiğinde (artık hali kalmamıştı) mesajı tekrar dinledi. Bu kez Betsy Neal adlı kadının ona ait eşyaların bulunduğuna dair söylediklerine odaklandı. Çantası olabilir miydi? Hatta belki elmas küpeleri? Ama bu, inanılamayacak kadar iyi bir haber olurdu.

Olmaz mıydı?

The Stagger Inn'e Royal Limuzin'den siyah bir arabayla gitmek çok dikkat çekici olacağı için taksiyle gitmeyi tercih etti. Taksi durağındaki adam, onu elli dolar karşılığında götürebileceğini söyledi. "Ücret fahiş olduğu için kusura bakmayın ama taksi boş dönecek."

"Boş döneceğini nereden biliyorsunuz?" diye sordu Tess şaşırarak.

"Aracınızı orada bırakmadınız mı? Bu çok rastlanan bir durum, özellikle de hafta sonlarında. Gerçi karaoke gecelerinden sonra da epey arayan oluyor. Taksi on beş dakika sonra kapınızda olur."

Tess bir Pop-Tart yedi (yutkunmak acı veriyordu ama karnı açtı), sonra oturma odasının penceresinin önüne geçti ve Expedition'ın yedek anahtarını havaya atıp tutarak taksinin yolunu gözlemeye başladı. Planını değiştirmeye karar vermişti. Stoke Village Alışveriş Merkezi'nden vazgeçmişti; arabasını (ve Betsy Neal'ın elindeki eşyalarını) aldıktan sonra Gas & Dash'e gidecek ve polisi oradan arayacaktı.

Böylesi daha uygun görünüyordu.

- 23 -

Taksi Stagg Yolu'na döndüğünde Tess'in kalp atışları hızlanmaya başladı. The Stagger Inn'e vardıklarında nabzı yüz otuza çıkmış

olmalıydı. Taksi şoförü dikiz aynasından bir şey görmüş olmalıydı ki ya da belki yediği dayağın gözle görülür emareleri sebep olmuştu, sordu.

"Her şey yolunda mı hanımefendi?"

"Kesinlikle," dedi. "Sadece bu sabah buraya dönmek planlarım arasında yoktu."

"Pek az kişinin oluyor," dedi taksi şoförü. Ağzında, bir kenardan diğerine ağır ağır, felsefi bir şekilde yol alan bir kürdan vardı. "Anahtarınız onlarda sanırım? Valeye mi bırakmıştınız?"

"Anahtarlar sorun değil," dedi Tess neşeyle. "Ama ellerinde bazı eşyalarımın olduğunu söylediler, arayan kadın tam olarak ne bıraktığımı söylemedi ve ben de imkânı yok hatırlayamıyorum." *Tanrım, yaşlı dedektiflerim gibi konuşmaya başladım.*

Taksi şoförü, kürdanı aksi yöne doğru yuvarlamaya başladı. Tek cevabı bu olmuştu.

"Ben çıkana kadar beklerseniz fazladan on dolar veririm," dedi Tess başını binaya doğru sallayarak. "Arabamın çalıştığından emin olmak istiyorum."

"Hiç sorun değil," dedi taksi şoförü.

Ve içeri girdiğimde o *beni bekliyor olduğu için çığlık atarsam peşimden gel, olur mu?*

Bunu aklını kaçırmış gibi görünmeden söylemeyi başarabilse bile yapmazdı. Taksi şoförü elli yaşlarında, şişman, dokunsalar yıkılacak tipte biriydi. Bu bir tuzaksa, devle kesinlikle başa çıkamazdı... ve bir korku filminde bu bir tuzak olurdu.

Kandırıp geri getirmiş olabilir, diye düşündü Tess korkuyla. *Dev ve onunla işbirliği yapan, en az kendisi kadar deli kız arkadaşı.*

Saçma sapan, paranoyakça bir düşünceydi ama The Stagger Inn'in kapısına kadar olan mesafe çok uzun, sert, toprak zeminde yankılanan ayak sesleri çok yüksek geliyordu: *tak tak tak.* Önceki gece hıncahınç dolu olan otoparkta sadece dört araç kalmıştı ve biri de Expedition'ıydı. Otoparkın en gerisindeydi elbette; dev, arabayı oraya bırakırken görülmek istememişti ve Tess, sol ön lastiği görebiliyordu. Diğer üçüne uymayan, siyah, basit bir lastikti ama sağlam görünüyordu. Demek lastiği değiştirmişti. Tabii değiştirmişti. Yoksa buraya kadar nasıl getirecekti? Oradan...

Eğlence alanından. Ölüm bölgesinden. Arabayı buraya getirip park etmiş, terk edilmiş dükkâna kadar yürümüş, sonra külüstür F-150'sine binip gitmiş. İyi ki kendime daha erken gelmemişim; beni sersemlemiş halde yürürken görürdü ve şu an burada olmazdım.

Omzunun üstünden geriye baktı. Artık düşünmeden duramadığı filmlerden birinde olsalardı taksinin hızla uzaklaştığını görürdü (onu kaderiyle baş başa bırakarak) ama hâlâ oradaydı. Bir elini kaldırdı ve taksi şoförü aynı şekilde karşılık verdi. İyiydi. Arabası oradaydı ve dev yoktu. Dev, muhtemelen evindeydi (ininde) ve önceki gecenin yorgunluğuyla uyuyordu.

Kapının üstündeki levhada KAPALIYIZ yazıyordu. Tess kapıya vurdu ama cevap alamadı. Tokmağı yokladı ve döndüğünü görünce aklına yine o uğursuz film kurguları geldi. Gerçekten aptalca olanlarda, kahraman tokmağı çevirip, "Kimse yok mu?" diye (titrek bir sesle) sorar, içeri girmemesi gerektiğini herkes bilir ama o yine de girerdi.

Tess dönüp tekrar taksiye baktı, hâlâ oradaydı; kendi kendine çantasında dolu bir tabanca olduğunu hatırlattı ve içeri girdi.

- 24 -

Binanın otoparka bakan tarafı boyunca uzanan bir salona girdi. Duvarlar reklam posterleriyle dekore edilmişti: Deriler içindeki gruplar, blucinli gruplar, sadece mini etekli kızlardan oluşan bir grup. Vestiyerin ötesinde uzun bir bar vardı; tabure yoktu, sadece birini beklerken veya içerideki bar çok kalabalıkken kolunuzu dayayıp durabileceğiniz bir ray, bar boyunca uzanıyordu. Sıralanmış şişelerin üst kısmındaki kırmızı neon lambada BUDWEISER yazıyordu.

Bud'ı seversiniz, Bud da sizi sever, diye geçirdi içinden.

Ayağı bir şeye takılmasın diye güneş gözlüklerini çıkardı ve ana salona bir göz atmak için ilerledi. İçerisi kocamandı ve bira kokuyordu. Artık karanlık ve kıpırtısız durmakta olan bir disko topu vardı. Ahşap zemini görünce sekizinci sınıftan liseye kadar her yaz kız arkadaşlarıyla gittiği paten sahasını hatırladı. Enstrümanlar hâlâ sahnede duruyordu, demek ki Zombi Pastacılar o gece yeni bir rock sunumu için mekâna geri dönecekti.

"Merhaba?" Sesi yankılandı.

"Buradayım," dedi yumuşak bir ses arkasından.

- 25 -

Bir erkek sesi olsaydı Tess çığlığı basabilirdi. Çığlık atmadı ama arkasına o kadar hızlı döndü ki bir an sendeledi. Vestiyerin önünde durmakta olan kadın boyu bir altmıştan fazla olmayan çelimsiz bir kadındı – gözlerini şaşkınca kırparak bir adım geriledi. "Hey, yavaş."

"Beni korkuttunuz," dedi Tess.

"Fark ettim." Kabarık, siyah saçlar, kadının küçük, oval yüzünü çevreliyordu. Saçlarının arasından bir kurşunkalem fırlamıştı. Farklı yönlere bakan, insanı bir anlığına afallatan mavi gözleri vardı. Bir Picasso kızı, diye düşündü Tess. "Ofisteydim. Expedition için mi geldiniz, yoksa Honda için mi?"

"Expedition."

"Kimliğiniz var mı?"

"Evet, iki tane ama sadece biri fotoğraflı. Pasaportum. Diğerleri çantamdaydı. Diğer çantamda yani. Sizde olduğunu sanmıştım."

"Yok, üzgünüm. Belki koltuğun altına falan koymuşsunuzdur? Biz sadece torpido gözüne bakıyoruz, o da kapılar kilitli değilse tabii. Sizinkiler açıktı, telefon numaranızı sigorta kartınızdan aldım. Ama herhalde bunu biliyorsunuzdur. Çantanız evde de olabilir." Sesine bakılırsa buna fazla ihtimal vermiyordu. "Fotoğraf size benziyorsa tek kimlik yeter sanırım."

Neal öne düşerek vestiyerin gerisindeki kapıdan geçti ve ana salonu çevreleyen dar, kıvrımlı bir koridorda yürümeye başladı. Koridorun duvarları grupların posterleriyle kaplıydı. Bir noktada klor kokusu Tess'in gözlerini ve hassas boğazını yaktı.

"Tuvaletlerin koktuğunu düşünüyorsanız bir de mekânın ağzına kadar dolu olduğu saatlerde görün," dedi Neal, ardından ekledi. "Ah, unutmuşum, gördünüz zaten."

Tess hiç yorum yapmadı.

Koridorun sonunda, üstünde SADECE OFİS PERSONELİ yazan bir kapı vardı. Gerisindeki oda sabah güneşiyle dolu, ferah ve büyüktü. Duvarda Barack Obama'nın çerçeveli bir fotoğrafı asılıydı, altına ise EVET YAPABİLİRİZ sloganının bir çıkartması yapıştırılmıştı. Tess pencereden bakınca taksiyi göremedi, binanın diğer tarafında kalmıştı ama gölgesini görebiliyordu.

Güzel. Orada bekle ve on papelini al. Ve dışarı çıkmazsam içeri girmeye kalkma. Sadece polisi ara.

Neal köşedeki masaya gidip oturdu. "Kimliğinizi göreyim."

Tess çantasını açtı, 38'liğini bir kenara itti ve pasaportu ile Yazarlar Birliği kartını çıkardı. Neal pasaporttaki fotoğrafına şöyle bir baktı, Yazarlar Birliği kartını gördüğündeyse gözleri irileşti. "Siz Söğüt Korusu yazarısınız!"

Tess elinden geldiğince gülümsedi. Dudakları acımıştı. "Ta kendisi." Sesi, ağır bir gribi yeni atlatmış gibi boğuktu.

"Büyükannem o kitaplara bayılıyor!"

"Pek çok büyükanne seviyor," dedi Tess. "Hayran kitlem büyüyünce tek geliri emekli maaşı olanlara başkaları eklenince kendime Fransa'da bir şato alacağım."

Bazen bu sözleri tebessüm yaratırdı. Ancak Bayan Neal gülümsemedi. "Umarım o burada olmamıştır." Detaya girmemişti, gerek yoktu. Tess onun neyi kastettiğini biliyor, Betsy Neal da bildiğini biliyordu.

Tess, Patsy'ye anlattığı hikâyeyi tekrar etmeyi düşündü -öten yangın alarmı, kedinin ayaklarına dolanması, tırabzan başlığına çarpışı- ama sonra vazgeçti. Kadın gündüz çalışıyor gibi görünüyordu ama The Stagger Inn'i açık olduğu saatlerde de ziyaret etmiş olmalıydı ve vakit ilerleyip insanlar içkinin dozunu kaçırınca neler olabileceğini biliyordu mutlaka. Ne de olsa cumartesi sabahları erken gelip araçlarını bırakan müşterileri arayan oydu.

Muhtemelen gece yarısı tökezlemelere, duşta kayıp düşmelere ve benzeri vakalara dair pek çok hikâye duymuştu.

"Burada olmadı," dedi Tess. "Merak etmeyin."

"Otoparkta da olmadı, değil mi? Orada başınıza bir şey geldiyse Bay Rumble'a güvenlikçilerle konuşması için haber vermeliyim.

Bay Rumble, patronumuz. Güvenlikçilerin yoğun gecelerde kamera kayıtlarını düzenli olarak kontrol etmesi gerekiyor."

"Buradan ayrıldıktan sonra oldu."

İhbar edeceksem kesinlikle isim vermemeliyim. Çünkü yalan söylüyorum ve kadın hatırlayacaktır.

İhbar edecekse mi? Elbette edecekti. Değil mi?

"Çok üzgünüm." Neal karar veremiyormuş gibi tereddüt etti. Ardından tekrar konuştu. "Alınmayın ama en başta böyle bir yere gelmeniz hata. Sonuçları pek hoş olmamış ve gazetelere yansısaydı... eh, büyükannem büyük hayal kırıklığı yaşardı."

Tess onunla aynı fikirdeydi. İkna edici detaylar sunabildiğinden (ne de olsa faturaları bu yeteneği sayesinde ödüyordu) öyle yaptı. "Kötü bir erkek arkadaş, bir yılanın dişinden keskindir. Galiba İncil'de böyle yazıyordu. Belki de Doktor Phil demiştir. Her neyse, onu terk ettim."

"Pek çok kadın önce böyle söylese de sonradan yumuşar. Ve bir erkek bunu bir kez yapmışsa..."

"Yine yapacaktır. Evet, biliyorum, büyük aptallık ettim. Çantam sizde değilse *neyim* var?"

Bayan Neal ofis sandalyesinin üstünde döndü (güneş yüzüne vurup sıra dışı gözlerini bir anlığına aydınlattı), dosya dolaplarından birini açtı ve Tomtom'u çıkardı. Tess, eski seyahat yoldaşını gördüğüne çok sevinmişti. Her şeyi düzeltmiş değildi ama doğru yönde atılmış bir adım olduğu muhakkaktı.

"Müşterilerimizin araçlarından herhangi bir şey almamız yasak, adres ve telefon numaralarını öğrendikten sonra kilitlememiz gerekiyor ama bunu içinde bırakmak istemedim. Hırsızlar gözlerine kestirdikleri bir şey görürse camı kırmaktan çekinmiyor ve bu da ön konsolda öylece duruyordu."

"Teşekkür ederim." Tess, koyu renk güneş gözlüklerinin ardında gözyaşlarının birikmeye başladığını hissetti ve yaşları bastırdı. "Çok düşüncelisiniz."

Betsy Neal gülümsedi ve Bayan Ciddi İş Hanımı ifadeli yüzü anında aydınlandı. "Rica ederim. Erkek arkadaşınız sürünerek geri döndüğünde büyükannemi ve diğer sadık okuyucularınızı hatırlayın ve ona avucunu yalamasını söyleyin." Bir an düşündü. "Ve kapınızdaki zincir takılı dursun. Çünkü bir erkek arkadaş *gerçekten de* yılanın dişinden sivridir."

"Tavsiyeniz için teşekkürler. Artık gitsem iyi olur. Taksi şoförüne arabamı alana kadar beklemesini söylemiştim."

Ve hepsi bu kadar olabilirdi -sahiden olabilirdi- ama sonra Neal utangaç bir tavra bürünerek ondan büyükannesi için bir imza istedi. Tess elbette imzalayacağını söyledi ve Neal antetli bir kâğıdın The Stagger Inn yazan kısmını bir cetvel yardımıyla kopardı.

"Gerçek bir hayranım olan Mary'ye," dedi Neal kâğıdı ona uzatırken. "Böyle yazabilir misiniz?"

Yazabilirdi elbette. Tarihi atarken aklına yeni bir konu geldi. "Erkek arkadaşımla... atışırken bir adam bana yardım etti. O olmasaydı halim çok daha beter olabilirdi." *Evet! Tecavüze bile uğrayabilirdim!* "Ona teşekkür etmek istiyorum ama adını bilmiyorum."

"Size yardımcı olabilir miyim bilmiyorum. Ben sadece basit bir ofis çalışanıyım."

"Ama buralısınız, değil mi?"

"Evet..."

"Onunla yolun aşağısındaki küçük dükkânda karşılaştım."

"Gas & Dash mi?"

"Galiba ismi oydu. Erkek arkadaşımla orada kavga ettik. Araba hakkındaydı. Kullanmak istemiyor, onun da kullanmaması için ıs-

rar ediyordum. Yolda yürürken hep bunu tartıştık. Daha doğrusu sendeleye sendeleye ilerlerken..."

Neal bunu çok duymuş gibi gülümsedi.

"Her neyse, bahsettiğim adam eski, mavi bir kamyonetle çıkageldi. Farlarının etrafına..."

"Macun mu çekilmişti?"

"Galiba öyle deniyor." Halbuki ne dendiğini gayet iyi biliyordu. Babası macuncuları neredeyse tek başına zengin etmişti.

"Her neyse, indiğinde onun arabaya değil, arabanın ona bindiği hissine kapıldım."

İmzaladığı kâğıdı masanın üstünden ona uzatırken Betsy Neal'in sırıttığını gördü. "Tanrım, galiba kim olduğunu biliyorum."

"Sahi mi?"

"İriyarı mıydı, *dev gibi* miydi?"

"Dev gibiydi," dedi Tess. Kafasının içinde değil, göğsünün tam ortasında hissettiği tedirgin bir mutlulukla. Bu hissi, acayip bir konunun başını ucunu özenle dikilmiş bir kesenin ağzını büzer gibi bir araya getirmeye başladığında da duyardı.

Bu olduğunda hem şaşırır, hem hiç şaşırmazdı. Bu tatmin duygusunun eşi benzeri yoktu.

"Serçeparmağında bir yüzük var mıydı? Kırmızı taşlı?"

"Evet! Yakut gibi! Ama gerçek olamayacak kadar büyüktü. Ve başında kahverengi bir..."

Neal başını sallıyordu. "Üstünde beyaz lekeler olan. O kahrolası kepi on yıldır giyiyor. Koca Şoför'den bahsediyorsunuz. Nerede oturduğunu bilmiyorum ama o da bu civardan. Ya Colewich ya da Nestor Falls'ta yaşıyor. Onu sık sık görürüm; süpermarkette, hırdavatçıda, Walmart'ta, öyle yerlerde. Ve onu bir gören bir daha unutmaz. Gerçek adı Al... şey, Lehçe bir isim. Şu telaffuzu zor isimlerden. Strelkowicz, Stancowitz, onun gibi bir şey. Bahse girerim

telefon numarası rehberde vardır. Erkek kardeşiyle ortak olduğu bir nakliyat şirketi var. Galiba adı Hawk[1] Line'dı. Ya da belki Eagle[2] Line. Kuşlu bir isim olduğu kesin. Bakmak ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Tess nazikçe. "Fazlasıyla yardımcı oldunuz zaten. Ve taksi hâlâ bekliyor."

"Tamam. Kendinize bir iyilik yapın ve erkek arkadaşınızla bir daha görüşmeyin. Ve The Stagger Inn'den uzak durun. Bunu söylediğimi birine anlatırsanız sizi bulup öldürmem gerekecek elbette."

"Gayet adil," dedi Tess gülümseyerek. "Hak etmiş olurum." Kapıya varınca durup döndü. "Bir ricada bulunabilir miyim?"

"Elimden gelirse hay hay."

"Al Lehçe Bir Şey'le karşılaşacak olursanız benimle konuştuğunuızu söylemeyin." Tebessümünü yüzüne iyice yaydı. Dudakları acıyordu ama aldırmadı. "Ona sürpriz yapmak istiyorum. Belki ufak bir hediye."

"Hiç sorun değil."

Tess bir an duraksadı. "Gözlerinize bayıldım."

Neal omuz silkip gülümsedi. "Teşekkürler. Pek uyumlu değiller, değil mi? Eskiden utanırdım ama şimdi..."

"Şimdi yakışıyor," dedi Tess. "Zamanla sizi tamamlayan bir parçanız olmuş."

"Galiba öyle. Yirmili yaşlarımda birkaç modellik işi bile yaptım. Ama ne, biliyor musunuz? Tam tersine, bazı parçalarımızdan zamanla kurtulmamız daha iyi olabilir. Mesela asabi erkeklerden hoşlanan tarafımızdan."

Buna söylenecek bir şey yoktu.

---

(1) Şahin. (ç.n.)

(2) Kartal. (ç.n.)

- 26 -

Expedition'ının çalıştığından emin olunca taksi şoförüne on değil, yirmi dolar bahşiş verdi. Adam ona minnetle teşekkür ettikten sonra I-84'e doğru uzaklaştı. Tess onu takip etmeden önce Tom'u tekrar çakmak yuvasına taktı ve çalıştırdı.

"Merhaba Tess," dedi Tom. "Bakıyorum yolculuğa çıkıyoruz."

"Eve gidiyoruz oğlum," dedi ve bir lastiğinin onu neredeyse öldürecek olan adam tarafından değiştirilmiş olduğu gerçeğinin son derece farkında bir halde Expedition'ı park yerinden çıkardı. Al Lehçe Bir Şey. Kamyon süren bir orospu çocuğu. "Yol üstünde bir yere uğrayacağız."

"Ne düşündüğünü bilmiyorum ama dikkatli ol Tess."

Arabada değil evde olsaydı, bu cümleyi Fritzy söylerdi ve Tess yine hiç şaşırmazdı. Çocukluğundan beri hayali sesler ve sohbetler yaratırdı. Gerçi dokuz on yaşlarından sonra eğlendirme amaçlı olanlar hariç bunu başkalarının yanında yapmaz olmuştu.

"Ne düşündüğümü ben de bilmiyorum," dedi ama bu tam olarak doğru sayılmazdı.

Yolun ilerisinde US 47 kavşağı ve Gas & Dash vardı. Sinyal verdi, döndü ve Expedition'ı, burnu binanın yan tarafındaki iki kontörlü telefonun arasına bakacak şekilde park etti. Royal Limuzin'in tozlu beton duvar üstündeki numarasını gördü.

Rakamlar çarpık çurpuktu, sabit durmayı başaramayan parmaklarca yazılmışlardı. Sırtından bir ürperti geçti ve kollarını sıkıca bedenine sardı. Sonra indi ve çalışır durumda olan telefona doğru yürüdü.

Üstündeki metal plakadaki yazılar kazınmıştı, belki sarhoşun teki arabasının anahtarıyla yapacağını yapmıştı ama Tess yine de

okuyabiliyordu: 911 aramaları ücretsizdir, ahizeyi kaldırıp numarayı tuşlamanız yeterlidir. Çocuk oyuncağı. 9'u tuşladı, duraksadı, 1'i tuşladı, yine duraksadı. Gözünün önünde tavandan sarkan bir hediye torbası ve elindeki sopayla ona vurmaya hazırlanan bir kadın canlandı. İçindeki her şey yakında patır patır dökülecekti. Arkadaşları ve meslektaşları tecavüze uğradığını öğrenecekti. Patsy McClain, ayağı Fritzy'ye takılıp merdivenden düşme hikâyesini duyduğu utanç yüzünden uydurduğunu... ve Tess'in ona gerçekleri anlatacak kadar güvenmediğini anlayacaktı. Ama asıl önemli olan bunlar değildi gerçekten. Özel hayatının bu mahrem yönünün toplum önünde irdelenmesine katlanabilirdi, özellikle de Betsy Neal'ın Koca Şoför dediği adamın bir başka kadının ırzına geçip öldürmesine engel olacaksa. Tess bir kahraman olarak bile görülebileceğini düşündü. Oysa bu düşünce önceki gece idrarını yaparken canı çığlık atacak kadar yanar, çalınmış külotunun devin tulumunun ön cebindeki görüntüsü gözünün önünden gitmezken aklının ucundan bile geçmiyordu.

Sadece...

"Benim bundan çıkarım ne olacak?" diye sordu. Toz tabakasına yazdığı numaraya bakarak çok alçak sesle konuşmuştu. "Benim çıkarım ne olacak?"

Ve düşündü: *Bir silahım var ve nasıl kullanılacağını biliyorum.*

Telefonu kapatıp arabasına geri döndü. Ekranında Stagg Yolu ve US 47'nin kesiştiği kavşağın bulunduğu Tom'a baktı. "Bunun üstünde biraz daha düşünmeliyim," dedi.

"Düşünecek ne var?" diye sordu Tom. "Onu öldürüp yakalanırsan hapse girersin. Tecavüze uğramış olsan da olmasan da."

"Düşünmem gereken de o," dedi Tess ve onu I-84'e götürecek olan US 47'ye döndü.

Otoyol trafiği, cumartesi sabahında oldukları için hafifti ve Expedition'ın direksiyonunda olmak çok güzeldi. Sakinleştiriciydi. Normaldi. Tom, Tess üstünde STOKE VILLAGE 9 NO'LU ÇIKIŞINA 3 KM yazan tabelayı geçene kadar sessizdi. Sonra sordu: "Kazara olduğundan emin misin?"

"Ne?" Şaşıran Tess irkildi. Tom'un sözlerini hayali sohbetlerinde karşı taraf için hep yaptığı gibi sesini değiştirerek söylemişti (hafifçe kalınlaştırdığı sesi, Tomtom'un robotumsu sesine hiç benzemiyordu) ama *düşünce* ona ait değilmiş gibiydi. "Piç kurusunun bana *kazara* tecavüz ettiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Tom. "Sana kalsaydı dönüşte, giderken kullandığın yolu kullanırdın. Yani *bu* yolu. I-84'ü. Ama birilerinin daha iyi bir önerisi oldu, değil mi? Birileri kestirme bir yol biliyordu."

"Evet," dedi Tess. "Ramona Norville." Bunun üzerinde bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Bu oldukça uzak bir ihtimal dostum."

Tom buna cevap vermedi.

- 27 -

Gas & Dash'ten ayrılırken niyeti, Colewich ve civarında faaliyet gösteren, küçük ve bağımsız nakliye şirketlerini internette araştırmaktı. İsminde bir kuşun adı geçen bir şirket; belki bir şahin veya kartal. Söğüt Korusu hanımlarının yapacağı bu olurdu; bilgisayarlarına bayılıyorlar ve ergen kızlar gibi sürekli birbirlerine

kısa mesaj gönderiyorlardı. Kendine has amatör dedektifçiliğinin gerçek hayatta işe yarayıp yaramayacağını görmek ilginç olacaktı.

I-84'ün evinin iki kilometre ötesindeki çıkışında ilerlerken önce Ramona Norville hakkında araştırma yapmaya karar verdi.

Kim bilir, belki Books & Brown Baggers'ın başkanı olmasının yanı sıra Chicopee Tecavüz Önleme Kulübü'nün de başkanlığını yapıyordu. Akla yatkın olduğu bile söylenebilirdi. Ramona Norville'in sahibinin alelade bir lezbiyen değil, kendini adamış bir lezbiyen olduğu belliydi ve o tür kadınlar tecavüzcü *olmayan* erkeklerden çoğunlukla hoşlanmazdı.

"Pek çok kundakçı, oturduğu bölgedeki gönüllü itfaiyeciler grubunun bir parçasıdır," dedi Tom, eve giden yola girdiklerinde.

"*Ne* demek oluyor bu?" diye sordu Tess.

"İnsanlar hakkında ilişkilerine bakarak karar vermemelisin. Örgü Kulübü hanımları asla öyle yapmaz. Yine de sanal araştırmanı yap elbette." Tom, Tess'in beklemediği bir *önden buyur* tonuyla konuşmuştu. Biraz sinir bozucuydu.

"Bana izin verdiğin için minnettarım Tom," dedi.

- 28 -

Ama ofisine girip bilgisayarını açtığında ilk beş dakika hiçbir şey yapmadan Apple başlangıç ekranına baktı ve gerçekten devi bulup tabancasını kullanmaya niyetlenip niyetlenmediğini, bunun *yalanlarla para kazanan* kendisi gibi birinin fantezisi olup olmadığını düşündü. Bir intikam fantezisi. O tarz filmleri de pek izlemezdi ama var olduklarını bilirdi; bir münzevi hayatı yaşamıyorsanız kültürünüzün etkilerinden kaçınamazdınız ve Tess inzivada

değildi. İntikam filmlerinde, kaslı vücutları olan Charles Bronson veya Sylvester Stallone gibi tipler işlerini polisi bulaştırmadan halleder, kötüleri kendi elleriyle yakalardı. Sınır adaleti. Kendini şanslı hissediyor musun serseri? Galiba Yale'in meşhur mezunlarından olan Jodie Foster bile böyle bir filmde rol almıştı. Tess filmin adını hatırlayamıyordu. *Korkusuz Kadın* olabilir miydi? Onun gibi bir şeydi işte.

Bilgisayarının "günün sözcüğü" temalı ekran koruyucusu devreye girdi. O günün kelimesi, bir kuştu: *Karabatak.*

"Mallarınızı Karabatak Taşımacılık'la gönderirseniz, uçarak teslim edildiklerini zannedebilirsiniz," dedi Tess, Tom'a aitmiş gibi kalınlaştırdığı sesiyle. Sonra bir tuşa bastı ve ekran koruyucu yok oldu. İnternete bağlandı ama önce herhangi bir arama motorunu açmadı. Önce YouTube'u açtı ve niçin yaptığına dair hiçbir fikri olmaksızın arama satırına RICHARD WIDMARK yazdı. Bilinçli bir karar değildi en azından.

Belki adamın gerçekten hayran olunacak biri olup olmadığını merak ediyorum, diye düşündü. *Ramona'nın öyle düşündüğü muhakkak.*

Pek çok video vardı. En popüler olan, O KÖTÜ, GERÇEKTEN KÖTÜ başlıklı, altı dakikalık bir derlemeydi. Birkaç yüz bin kişi izlemişti. Üç ayrı filmden sahneler vardı ama onu monitörün karşısına sabitleyen, ilki oldu. Siyah beyazdı, düşük bütçeli bir film gibi görünüyordu... ama *o* tarz filmlerden biri olduğu kesindi. İsminden bile belliydi: *Ölüm Öpücüğü.*

Tess, bütün videoyu izledikten sonra iki kez *Ölüm Öpücüğü* bölümüne geri döndü. Widmark, tekerlekli sandalyedeki bir kadını sırıtarak tehdit eden kötü adam rolündeydi. Bilgi istiyordu: "İs-

piyoncu oğlun nerede?" Yaşlı kadın söylemeyince: "İspiyonculara ne yaparım, biliyor musun? Karınlarından vururum ki dakikalar boyunca can çekişirken yedikleri haltı düşünsünler."

Yaşlı kadını karnından vurmuyordu ama. Lambanın kordonuyla sandalyesine bağladıktan sonra merdivenden aşağı itiyordu.

Tess, YouTube'dan çıkıp Binged'i açtı, Richard Widmark yazarak arama yaptı ve az önceki etkili videoyu izledikten sonra tahmin ettiği sonucu gördü. Daha pek çok filmde, çoğunda başrolde oynamış olmasına rağmen insanların hafızasında en çok yer eden, *Ölüm Öpücüğü* filmi ve sırıtan, psikopat Tommy Udo karakteriydi.

"Ne olmuş yani," dedi Tess. "Bazen bir puro sadece bir purodur."

"Yani?" diye sordu Fritzy güneşlenmekte olduğu yerden.

"Muhtemelen Ramona ona kahraman bir şerifi veya cesur bir komutanı canlandırdığı bir filmini izledikten sonra âşık oldu."

"Herhalde," diyerek onayladı Fritzy. "Cinsel tercihine dair tahminin isabetliyse tekerlekli sandalyedeki yaşlı kadınları öldüren adamlara hayran olması pek düşünülemez."

Elbette. İyi düşündün Fritzy.

Kedi ona şüpheci gözlerle baktı. "Ama belki de yanılıyorsundur."

"Yanılıyor olsam bile," dedi Tess. "*Kimse* psikopat katillere hayran olmaz."

Sözcükler ağzından dökülür dökülmez ne kadar aptalca olduklarını fark etti. Kimse psikopatları sevmiyorsa niye hâlâ hokey maskesi takan çatlak ve parmaklarının yerinde makaslar olan yangın kurbanı tiple ilgili onca film çekiliyordu? Fritzy kibarlık edip gülmedi.

"Sakın ha," dedi Tess. "Aklından gülmeyi geçiriyorsan mama kabını kimin doldurduğunu hatırlatayım."

Ramona Norville ismini arattı ve kırk dört bin sonuç çıktı. *Chicopee*'yi ekleyince daha başa çıkılabilir bir miktar olan bin iki yüz sonuç belirdi (bunların çoğunun işine yaramayacak benzer sonuçlar olacağını biliyordu). İlk isabetli sonuç, Chicopee *Weekly Reminder*'dandı ve aynı zamanda Tess'le de ilgiliydi: KÜTÜPHANECİ RAMONA NORVILLE CUMA GÜNÜ PROGRAMINDA "SÖĞÜT KORUSU" OLDUĞUNU DUYURDU.

"İşte buradayım, günün yıldızı," diye mırıldandı Tess. "Aferin Tessa Jean. Şimdi de yardımcı aktrisime bakalım." Ama haberin linkine tıklayınca tek gördüğü kendi fotoğrafı oldu. Yarızamanlı çalışan asistanının bu tip organizasyonlar için gönderdiği çıplak omuzlu pozuydu. Burnunu kırıştırıp önceki sayfaya döndü. Ramona'nın fotoğrafını niye görmek istediğini bilmiyordu; tek bildiği, görmek istediğiydi. Kütüphanecinin fotoğrafını nihayet gördüğünde, Tom'un eve gelirken sorduğu soruya bakılırsa bilinçaltında bir süredir şüphelenmekte olduğu şeyi gördü.

Weekly Reminder'ın 3 Ağustos tarihli sayısından bir haberdi. BROWN BAGGERS SONBAHAR PROGRAMINI AÇIKLADI deniyordu başlıkta. Hemen altında, gözlerini güneş yüzünden kısmış, gülümseyerek kütüphanenin basamaklarında duran Ramona Norville'in bir fotoğrafı vardı. Fazla yeteneği olmayan, yarızamanlı çalışan bir fotoğrafçının çektiği, kötü bir pozdu. Norville'in kıyafet seçimi de bir o kadar kötüydü (ve muhtemelen genellikle öyleydi). Üstündeki erkeksi kesimli ceket, göğsünü bir futbolcu gibi geniş göstermişti. Ayaklarında topuksuz, çirkin ayakkabılar vardı. Dar, gri pantolonu Tess ve arkadaşlarının ortaokuldayken "şimşek baldır" dediği kalın, kaslı bacaklarını sarıyordu.

"Aman Tanrım, Fritzy," dedi. Sesinde dehşet vardı. "Şuna bak." Fritzy gelip bakmadı, cevap da vermedi. Nasıl verecekti? Tess onu taklit edemeyecek kadar korkmuştu.

Gördüğünden emin olmalısın, dedi kendi kendine. *Korkunç bir şok yaşadın Tessa Jean, belki doktorun ölümcül bir hastalık teşhisinden sonra bir kadının yaşayıp yaşayabileceği en büyük şoktu. Onun için emin ol.*

Gözlerini kapadı ve farlarının etrafında macun olan eski Ford kamyonetten inen adamı zihninde canlandırdı. İlk anda ne kadar dostaneydi. *Bu civarda Neşeli Yeşil Dev'e rastlayacağınızı sanmazdınız, değil mi?*

Ama yeşil *değildi*, kamyoneti sürüyor değil, giyiyormuş gibi görünen devasa bir adamdı.

Koca Şoför sayılmayacak ama kesinlikle Koca Kütüphaneci denebilecek Ramona Norville, kız kardeşi olamayacak kadar yaşlıydı. Ve şimdi bir lezbiyense bile hayatı boyunca öyle olmadığı muhakkaktı, çünkü benzerlik inkâr edilemezdi.

Fena halde yanılmadıysam şu an tecavüzcümün annesine bakıyorum.

- 29 -

Mutfağa gidip bir bardak su içti ama su onu kesmedi. Fi tarihinden kalma yarım şişe tekila mutfak dolaplarından birinde öylece duruyordu. Şişeyi çıkardı, bir bardak arandı, sonra vazgeçerek şişeyi başına dikti. İçki boğazı ve ağzını yaktı ama etkisi bunun dışında olumlu oldu. Küçük bir yudum daha aldıktan sonra şişeyi aldığı yere koydu. Kafayı bulmaya hiç niyeti yoktu. Aklının başında olması gereken bir gün varsa, o bugündü.

Hiddet -hayatı boyunca onu pençesine alan en şiddetli hiddet- bedeniyle ruhunu yüksek ateş gibi istila etmişti ama bu ateşin daha önce yaşadıklarıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Vücudu-

nun sağ tarafından buz gibi akan, kalbinin bulunduğu sol yanından ise sıvı alev gibi geçen tuhaf bir serum gibiydi. Berrak kalan kafasına ulaşmıyor gibi görünüyordu. Tekilayı içtikten sonra zihni daha da berraklaşmıştı hatta.

Mutfakta başı öne eğik halde hızlı birkaç tur attı. Bir yandan da boğazındaki morlukları ovuşturuyordu. Mutfağı, Koca Şoför'ün tabutu olmasına niyetlendiği borudan kurtulduktan sonra terk edilmiş dükkânın etrafını turladığı gibi turladığının farkında değildi. Ramona Norville'in onu, Tess'i, psikopat oğluna bir tür kurban gibi gönderdiğine gerçekten inanıyor muydu? Bu olabilir miydi? Pek muhtemel değildi.

Sadece kötü bir fotoğrafa ve hafızasına güvenerek ana oğul olduklarından emin olabilir miydi peki?

Ama hafızam iyidir. Özellikle yüzleri kolay kolay unutmam.

Eh, herhalde herkes aynı şekilde düşünürdü. Değil mi?

Evet ve bu çılgınca bir fikir. Öyle olduğunu kabul etmek zorundasın.

Kabul ediyordu ama gerçekleşmiş suçları konu alan programlarda daha çılgınca şeylere rastlamıştı (onları *izlerdi*). San Francisco'da bir apartmanda oturan kadınlar emekli maaşlarına konmak için yıllar boyunca yaşlı kiracılarını öldürüp arka bahçeye gömmüştü. Bir kaptan pilot, karısını öldürdükten sonra garajın arkasındaki hızarda rahatça biçebilmek için cesedini dondurmuştu. Çocuklarının vekâletini kaybeden bir adam, karısına vermemek için onları üzerlerine gaz döküp tavuklar gibi pişirmişti.

Bir kadının oğluna kurbanlar göndermesi korkunç bir şeydi ve pek olası değildi... ama mümkündü. İnsan ruhunun karanlığının ucu bucağı yoktu.

"Ah Tanrım," dediğini duydu kendi sesinin, korkuyla karışık bir öfkeyle. "Tanrım, Tanrım, Tanrım."

Öğren. Emin ol. Yapabilirsen.

Güvenilir bilgisayarına döndü. Elleri fena halde titriyordu. Google sayfasının tepesindeki arama satırına COLEWICH NAKLİYE FİRMALARI yazabilmek için üç kez denemesi gerekti. Nihayet başarıp gönder tuşuna bastı ve karşısına çıkan listenin başında RED HAWK[1] TAŞIMACILIK ismini gördü. Linke tıklayıp Red Hawk Taşımacılık'ın web sitesine girdi. Sitede, yan tarafında kızıl bir şahin olduğunu tahmin ettiği bir resim bulunan, şoförünün tuhaf bir şekilde gülümsediği kötü yapılmış, hareketli bir kamyon çizimi vardı. Kamyon ekran boyunca sağdan sola ilerliyor, ardından dönüp soldan sağa ilerliyor, sonra tekrar dönüyordu. Dar alanda sonu gelmez bir yolculuktu. Hareketli kamyon çiziminin hemen üstünde firmanın kırmızı, mavi ve beyaz harflerle yazılmış sloganı belirip kayboluyordu: HİZMETİMİZ GÜLÜMSETİR!

Giriş sayfasının ötesine gitmek isteyenler için iletişim bilgileri, ücret tarifeleri ve müşteri yorumlarını içeren dört beş seçenek vardı. Tess bunları geçerek son seçeneğe tıkladı: FİLOMUZUN SON ÜYESİNİ GÖRÜN! Fotoğraf ekranda belirince bulmacanın son parçası yerine oturdu.

Ramona Norville'in kütüphanenin önündeki basamaklarda çektirdiğinden çok daha net bir fotoğraftı. Tess'in tecavüzcüsü, kapısında süslü harflerle RED HAWK TAŞIMACILIK, COLEWICH, MASSACHUSETTS yazan gıcır gıcır bir tırın direksiyonunun başında oturuyordu. Başında beyaz lekeli kepi yoktu. Kısa kesilmiş sarı saçları görünürken annesine daha da çok benziyordu, neredeyse

(1) Kızıl Şahin. (ç.n.)

tüyler ürperten bir benzerlikti. Yüzündeki neşeli, *bana güvenebilirsiniz* tebessümünü Tess önceki gün görmüştü. "Lastiğini değiştirmek yerine seni s.ksem nasıl olur? Buna ne dersin?" dediği sırada yüzünde olan gülümseme.

Fotoğrafa bakmak, bedenindeki tuhaf hiddet serumunun daha hızlı akmasına sebep oldu. Şakaklarında, tam anlamıyla baş ağrısı sayılmayacak bir zonklama vardı; aslında hoş bir his olduğu bile söylenebilirdi.

Kırmızı taşlı yüzüğü, devin parmağındaydı.

Fotoğrafın altında şunlar yazıyordu: "Red Hawk Taşımacılık'ın başkanı Al Strehlke, firmanın son aracı olan 2008 model Peterbilt 389'un direksiyonunda. Bu canavar şimdi ÜLKENİN EN İYİLERİ olan müşterilerimizin hizmetinde. Söylesenize! Al, gururlu bir baba gibi görünmüyor mu?"

Tess adamın ona orospu, mızmız fahişe dediğini tekrar duyar gibi oldu ve yumruklarını sıktı. Tırnaklarının avuçlarına battığını hissedince acıdan zevk duyarak daha da sıktı.

Gururlu baba. Bakışları sürekli aynı kelimelere dönüyordu. Hiddet serumu giderek daha da hızlanıyor, Tess'in mutfağı turladığı gibi içinde dolaşıyordu. Önceki gece bir dizi spot ışığı altındaki bir aktris gibi bilinç dünyasından bilinçsizliğe kayıp dururken terk edilmiş dükkânın etrafını turladığı gibi.

Cezanı çekeceksin Al. Polisleri boş ver, yaptığını sana bizzat ödeteceğim.

Ve bir de Ramona Norville vardı. Gururlu babanın gururlu anası. Gerçi Tess onun bu işteki payından hâlâ emin değildi. Bunun bir sebebi, bir kadının bir başka kadına böylesi korkunç şeylerin yapılmasına izin verebileceğine inanamıyor oluşuydu ama aynı zamanda masum bir açıklama olabileceğini de görüyordu.

Chicopee, Colewich'ten fazla uzak değildi ve Ramona, oraya her gidişinde Stagg Yolu'nu kullanıyor olabilirdi.

"Oğlunu ziyarete gidiyordur," dedi Tess başını sallayarak. "Yepyeni bir tır almış olan gururlu babayı görmeye. Hatta belki web sitesindeki fotoğrafı o çekmiştir." Hep kullandığı kestirme yolu günün konuğuna önermesinden doğal ne olabilirdi?

Peki ama neden, 'Oğlumu ziyaret ederken hep o yolu kullanırım,' demedi? Bunu eklemesi beklenmez miydi?

"Belki yabancılarla hayatının Strehlke safhası hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor," dedi Tess. "Kısa saçları ve rahat ayakkabıları keşfetmesinden önceki dönemden bahsetmiyor." Mümkündü. Ama bir de yola saçılmış çivili tahtalar meselesi vardı. Tuzak. Norville onu o tarafa göndermiş ve tuzak, o gelmeden önce kurulmuştu. Oğlunu arayıp haber mi vermişti? *Sana ağzına layık bir av gönderiyorum, sakın kaçırma.*

Yine de suç ortağı olduğunu kanıtlamaz... ya da bilerek *bu işe karıştığını. Gururlu baba, annesinin organize ettiği faaliyetlerin konuklarını takip ediyor olabilir. Bu ne kadar zor olabilir ki?*

"Hiç zor olmaz," dedi Fritzy dosya dolabının tepesine zıpladıktan sonra. Patilerinden birini yalamaya başladı.

"Ve fotoğrafını beğendiği bir konuk olduğunda... çekici bir konuk... annesinin ona kestirme yolu önereceğini biliyordur..." Durdu. "Hayır, uymuyor. Annesinden bilgi almazsa Boston'daki evime gitmeyeceğimi nasıl bilecek? Veya New York'taki evime uçmayacağımı?"

"Sen *onu* Google'da araştırdın," dedi Fritzy. "Belki o da aynı şekilde *seni* araştırdı. Tıpkı annesi gibi. Bugünlerde internette her şeyi bulmak mümkün, kendin söyledin."

Bu pek de mantıksız değildi.

Emin olmanın tek bir yolu olduğunu düşündü: Bayan Norville'e sürpriz bir ziyaret yapmak. Tess'i gördüğü andaki yüz ifadesi her şeyi ortaya çıkarabilirdi.

Söğüt Korusu Yazarı'nın Dönüşü... Kütüphaneye değil de evine... Bunun üzerine yüzünde sadece şaşkınlık ve merak ifadelerinin belirmesi doğal olurdu. Ama bunların yanı sıra bir de ***korku*** olursa, ***neden Stagg Yolu'nda bir borunun içine tıkılı değil de buradasın*** türünden bir korku ifadesi olursa... eh...

"O zaman işin rengi değişir. Değil mi Fritzy?"

Hâlâ patisini yalamakta olan Fritzy ona kurnaz, yeşil gözleriyle baktı. Patisi zararsız görünüyordu ama içine gömülü sivri tırnaklar vardı. Tess onları görmüş, birkaç sefer de hissetmişti.

O benim nerede oturduğumu öğrenmişti; bakalım bu iyiliğini aynı şekilde iade edebilecek miyim?

Tess bilgisayarının başına geri döndü ve Books & Brown Baggers'ın web sitesini aradı. Bulacağından emindi -bugünlerde herkesin web sitesi vardı, cinayet suçundan müebbet yatan mahkûmların bile- ve buldu. Brown Baggers'ın web sitesinde üyeleri hakkında bilgiler, kitap incelemeleri ve toplantılarının gayriresmi özetleri bulunuyordu. Tess sonuncusuna tıkladı ve sayfanın alt kısımlarına indi. 10 Haziran'daki toplantının Ramona Norville'in Brewster'daki evinde yapıldığını öğrendi. Tess bu kasabaya hiç gitmemişti ama nerede olduğunu biliyordu. Önceki gün yoldayken kasabaya giden yolu gösteren yeşil tabelayı görmüştü. Chicopee'nin sadece iki üç çıkış güneyindeydi.

Bir sonraki adımı Brewster Belediyesi vergi kayıtlarına girmek oldu ve listeyi, Ramona'nın adını bulana dek taradı. Önceki sene

913,06 dolar gayrimenkul vergisi ödemişti ve mülk adresi 75 Lacemaker Yolu olarak görünüyordu.

"Seni buldum hayatım," diye mırıldandı Tess.

"Bu meseleyi nasıl ele alacağını etraflıca düşünmelisin," dedi Fritzy. "Ve ne kadar ileri gitmeyi göze aldığını."

"Haklıysam," dedi Tess. "Belki çok ileri."

Bilgisayarını kapatmaya niyetlendi ama sonra aklına araştırılacak bir konu daha geldi. Sonuçta hiçbir şey çıkmayabilirdi ama yine de bakacaktı. *Weekly Reminder*'ın web sitesine girdi ve ÖLÜM İLANLARI başlığına tıkladı. Aranan ismin yazılabileceği bir kutucuk vardı. Tess, STREHLKE adını girdi. Çıkan tek sonuç, Roscoe Strehlke adında bir adama aitti. 1999 tarihli ilana göre kırk sekiz yaşındayken evinde aniden ölmüştü. Geride karısı Ramona ve iki oğlu kalmıştı: Alvin (23) ve Lester (17). Aniden öldü deyişi, bir gizem yazarı için, "hafif" olarak tabir edilen, ölümün kansız türünü ifade ediyor olsa bile dikkat çekiciydi. *Reminder*'ın genel veritabanını aradı ama başka bir şey bulamadı.

Çalışırken bir kelimeye, deyime veya bir tasvire takıldığında yaptığı gibi oturup parmaklarıyla sandalyesinin kollarına vurmaya başladı. Sonra Massachusetts'in batısı ve güneyinde basılan yerel gazetelerin listesini ararken Springfield *Republican*'ı buldu. Ramona Norville'in kocasının adını yazıp aradığında karşısına çarpıcı ve açıklayıcı bir başlık çıktı: CHICOPEE'Lİ İŞADAMI İNTİHAR ETTİ.

Strehlke'nin cesedi, evinin garajında bir kirişten sarkar halde bulunmuştu. Bir intihar notu yoktu ve Ramona'dan bir alıntı yapılmamıştı ama bir komşuları, Bay Strehlke'nin "büyük oğlunun başını bir derde sokması yüzünden" sıkıntılı olduğunu söylemişti.

"Al ne tür bir belaya bulaştı da bu kadar sıkıldın?" diye sordu Tess. "Bir kızla mı ilgiliydi? Kıza saldırmış mı mesela? Cinsel taciz?

Daha o günlerden rengini belli etmeye mi başlamıştı? Kendini bu yüzden astıysan ödlek bir babaymışsın."

"Belki Roscoe *yalnız* değildi," dedi Fritzy. "Ramona ona *yardım* etmiş olabilir. İri, kuvvetli bir kadın, biliyorsun. Bilmen *gerek*, onu şahsen gördün."

Ses kulağına yine kendi kendine konuşurken çıkardığından farklı gelmişti. Şaşkınca Fritzy'ye baktı. Fritzy de ona baktı: Yeşil gözleri, "Kim, ben mi?" der gibiydi.

Tess'in yapmak istediği, tabancasını çantasına koyup doğruca Lacemaker Yolu'na gitmekti. Yapması *gereken* ise dedektifçilik oynamayı bırakıp polise haber vermekti. Bu pisliği temizleme işini onlara bırakmalıydı. Eski Tess öyle yapardı ama artık o kadın değildi. Eski Tess, onun için artık sadece Noel'de bir kart gönderip yılın geri kalanında hiç akla getirilmeyen uzak akrabalardan biri gibiydi.

Karar veremediği için ve her yanı ağrıdığından dolayı yukarı çıkıp yatağına yattı. Dört saat sonra uyandığında her tarafı, neredeyse yürüyemeyeceği kadar tutulmuştu. İki tane ekstra güçlü Tylenol yuttu, durumunun bir nebze düzelmesini bekledi ve arabasına atlayıp Blockbuster'a gitti. Limon Sıkıcı çantasındaydı. Bundan böyle ne zaman tek başına yola çıksa silahı yanına almaya karar vermişti.

Blockbuster'a kapanmak üzereyken vardı ve Jodie Foster'ın *Korkusuz Kadın* adlı filmini istedi. Tezgâhtarın (bir kulak memesinde çengelliiğne takılı olan, yeşil saçlı, on sekizinde görünen bir gençti) yüzünde hoşgörülü bir tebessüm belirdi ve filmin isminin *Cesur Kadın* olduğunu söyledi.

Bay Retro Punk, elli sent daha verirse mikrodalga fırında patlatabileceği bir paket mısır alabileceğini söyledi. Tess tam reddede-

cekti ki tekrar düşündü. "Neden olmasın?" dedi Bay Retro Punk'a. "Hayata bir kez geliyoruz, değil mi?"

Tezgâhtar ona şaşkın, düşünceli bir bakış fırlattıktan sonra gülümsedi ve her müşterinin bir hayata bir kez geldiği gerçeğini onayladı.

Eve gidince önce mısırları patlattı, sonra DVD'yi oynatıcıya yerleştirdi ve sırtının acımaması için arkasına yumuşak bir minder koyarak kanepeye yerleşti. Fritzy de yanına geldi ve birlikte Jodie Foster'ın erkek arkadaşını öldüren adamların (*kendini şanslı hissediyor musun, serseri?*) peşine düşmesini izlediler. Foster, tabancasıyla bu serserilerin icabına baktı. *Cesur Kadın*, tam da *o* tarz bir filmdi ama Tess yine de keyif aldı. Son derece mantıklı olduğunu düşündü. Bir de bunca yıldır çok şey kaçırdığını: *Cesur Kadın* gibi filmlerin sunduğu hafif ama gerçek arınma hissini. Film sona erdiğinde Fritzy'ye döndü. "Keşke Richard Widmark'ın karşısında tekerlekli sandalyedeki kadın değil, Jodie Foster olsaydı. Sence de öyle değil mi?"

Fritzy ona yüzde bin katıldı.

- 30 -

O gece ekim rüzgârı evin etrafında eser, Fritzy yanında kuyruğu burnuna değerek çöreklenmiş halde yatarken Tess kendisiyle bir anlaşma yaptı: Sabah uyandığında o anki hisleri değişmemiş olursa Ramona Norville'i ziyarete gidecek ve belki ondan sonra Lacemaker Yolu'nda olacaklara göre "Koca Şoför" Alvin Strehlke'ye de uğrayacaktı. Muhtemelen sabah aklı biraz başına gelmiş olacak

ve polisi arayacaktı. İsimsiz bir ihbar da olmayacaktı; her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatacaktı. Kırk saat ve Tanrı bilir kaç duştan sonra tecavüzü ispatlamak zor olabilirdi ama yediği dayağın izleri bütün vücudunda görülebiliyordu.

Ve borudaki kadınlar: Hoşuna gitsin gitmesin, onların sözcüsü olacaktı.

Bütün bu intikam fikirleri yarın gözüme çok saçma görünecek. Ateşi yükselen hastaların hezeyanları gibi.

Ama pazar günü uyandığında hâlâ Yeni Tess'ti. Komodinin üstündeki tabancaya baktı ve onu kullanmak istediğini hissetti.

Bu pisliği kendim temizlemek istiyorum ve yaşadıklarım düşünülürse bu benim en doğal hakkım.

"Ama emin olmalıyım. Yakalanmak da istemiyorum elbette," dedi gerinmekte olan ve uyuklayıp mama yiyerek geçecek bir başka yorucu güne hazırlanan Fritzy'ye.

Tess bir duş yaptı, giyindi ve sarı bir bloknot alarak güneşli terasa gitti. Çayından ara sıra serinletici yudumlar aldığı on beş dakika boyunca arka bahçeye bakarak oturdu. Sonunda ilk sayfanın başına YAKALANMA! yazdı. Bunun üzerinde ciddiyetle düşündükten sonra notlar almaya başladı. Kitap yazdığı günlerde olduğu gibi önce yavaş başladı, ardından hızlandı.

- 31 -

Saat on olduğunda kurt gibi acıkmıştı. Kendine mükellef bir kahvaltı hazırladı ve son lokmasına kadar yedi. Sonra kiraladığı filmi Blockbuster'a geri götürüp ellerinde *Ölüm Öpücüğü*'nün olup

olmadığını sordu. Yoktu, bunun üzerine raflarda on dakika boyunca göz gezdirdi ve *Soldaki Son Ev*'de karar kıldı. Eve dönüp filmi dikkatle izledi. Filmde bir grup erkek, genç bir kıza tecavüz edip ölüme terk ediyordu. Tess'in başına gelene o kadar benziyordu ki gözyaşlarına boğuldu. O kadar yüksek sesle ağlıyordu ki Fritzy odadan kaçtı. Ama filmi izlemeye devam etti ve ödülü mutlu son oldu: Genç kızın anne ve babası, tecavüzcüleri öldürdü.

DVD'yi, koridordaki masanın üstünde bıraktığı kutusuna geri koydu. Ertesi gün iade edecekti. Hâlâ hayatta olursa. Olmayı planlıyordu ama hiçbir şeyin garantisi yoktu: Hayat denen otlarla kaplı patikada pek çok garip dönüşler ve sinsi çukurlar vardı. Tess bunu bizzat öğrenmişti.

Harcayacak vakti olduğu için gündüz saatleri çok yavaş ilerliyor gibiydi; tekrar bilgisayarın başına geçti ve Al Strehlke'nin başının derde girmesine ve babasının intihar etmesine yol açan olayı araştırmaya koyuldu. Hiçbir şey bulamadı. Haberde sözü geçen komşunun sallamasıydı muhtemelen (komşular çoğunlukla öyle yapardı) ama Tess'in aklından geçen bir senaryo daha vardı: Strehlke bu olay sırasında reşit olmayabilirdi. Bu tür vakalarda isimler basına verilmez, mahkeme kayıtları ise (olayın mahkemeye intikal ettiğini varsayarak) mühürlenirdi.

"Belki daha da kötüye gitti," dedi Fritzy'ye.

"O tip adamlar bir başladı mı arkası gelir," dedi Fritzy onu onaylayarak. (Bu nadir bir gelişmeydi; genellikle ona hak veren Tom olurdu. Fritzy ise şeytanın avukatlığını üstlenirdi.)

"O halde birkaç yıl sonra başka bir şey olmuş olmalı. Daha kötü bir şey. Belki annesi örtbas etmesine yardım etti..."

"Küçük kardeşi unutma," dedi Fritzy. "Lester. O da bulaşmış olabilir."

"Çok fazla karakteri olaya katıp kafamı karıştırma Fritzy. Tek bildiğim Al Sıçtığını Koca Şoför'ün bana tecavüz ettiği ve annesinin suç ortaklığı etmiş olabileceği. Bu bana yeter."

"Belki Ramona halasıdır," dedi Fritzy.

"Of, kapa çeneni," dedi Tess ve Fritzy sustu.

- 32 -

Bir dakika bile uyuyamayacağını düşünerek saat dörtte yattı ama iyileşme ihtiyacı duyan bedeni onunla aynı fikirde değildi. Neredeyse başını yastığa koyar koymaz uyudu. Kesintisiz *dıt dıt dıt* sesiyle uyandığında, komodinin üstündeki saatin alarmını kurduğuna memnun oldu. Ekim rüzgârı, ağaçların arasında esiyor, rengârenk yaprakları evinin arka bahçesine savuruyordu. Hava, New England'daki sonbahar akşamüstlerine özgü o garip, derinliksiz altın rengine bürünmüştü.

Burnu daha iyiydi (keskin ağrı, yerini hafif bir zonklamaya bırakmıştı) ama boğazı hâlâ acıyordu. Banyoya yürümek yerine adeta sekerek gitti.

Duşa girdi ve içerisi bir Sherlock Holmes hikâyesindeki sisli İngiliz kırları gibi buharla dolana dek çıkmadı. Duşun faydası olmuştu. Ecza dolabından çıkarıp içeceği birkaç Tylenol'un daha da çok faydası olacaktı.

Saçlarını kuruttu ve buğulanmış aynanın bir kısmını eliyle sildi. Karşısındaki kadının gözlerinde hiddet ve kararlılık vardı. Ayna kısa sürede tekrar buğulandı ama gördüğü kadarı Tess'e, aklındakini yapmayı sonuçları ne olursa olsun kafasına koyduğunu anlatmaya yetmişti.

Siyah, boğazlı bir kazak ve kapaklı cepleri olan siyah bir kargo pantolon giydi. Saçını topuz yapıp başına siyah bir kep geçirdi. Kepin arkası topuzu yüzünden kabarmıştı ama en azından hiç kimse, *"Yüzünü iyi göremedim ama uzun, sarı saçları vardı,"* diyemezdi. *Bir lastikli tokayla atkuyruğu yapmıştı. Hani şu JCPenney'de satılan tokalardan.*

Kanosunun İşçi Bayramı'ndan beri durduğu bodruma indi ve üst raftan ince halat yumağını aldı. Budama makasıyla yüz yirmi santimlik bir bölüm kesti ve koluna doladı. Ardından kalan halatı pantolonunun büyük ceplerinden birine koydu.

Yukarı çıkıp mutfağa gitti ve İsviçre çakısını aynı cebe -sol- yerleştirdi. Sağ cebi Limon Sıkıcı 38'lik ve... fırının yanındaki çekmeceden aldığı bir nesne içindi.

Fritzy'nin kabına iki kat fazla mama koydu ama yemesine izin vermeden önce sarılıp kafasının tepesinden öptü. Yaşlı kedi kulaklarını yatırdı (muhtemelen sinirden ziyade şaşkınlıktandı, zira Tess genellikle sevgisini öperek göstermezdi) ve Tess onu yere bırakır bırakmaz mama kabının başına koştu.

"Hemen bitirme," dedi Tess ona. "Geri dönmezsem Patsy kontrole gelecektir ama birkaç günden önce gelmeyebilir." Hafifçe gülümsedi ve ekledi. "Seni seviyorum, tüylü ihtiyar."

"Tamam, tamam," dedi Fritzy ve yemeye devam etti.

Tess, YAKALANMA! notlarını bir kez daha gözden geçirdi, bir yandan da eşya listesini ve Lacemaker Yolu'na vardığında adım adım yapacaklarını ayrıntılarıyla hesap ediyordu. En önemlisinin, her şeyin planladığı gibi gitmeyebileceğini aklından çıkarmamak olduğunu düşündü. Konu böyle durumlara geldiğinde desteden daima birkaç joker çıkardı. Ramona evde olmayabilirdi. Ya da tecavüzcü-katil oğluyla birlikte oturma odasında, Blockbuster'dan ki-

raladıkları neşeli bir film seyrediyor olabilirlerdi. Belki *Testere*'yi. Küçük kardeş şüphesiz Colewich'te Minik Şoför olarak biliniyordu de onlarla birlikte olabilirdi. Belki de Ramona'nın evinde o akşam bir kitap okuma grubu toplantısı veya bir saklama kabı pazarlama partisi vardı. Önemli olan, beklenmedik gelişmeler karşısında sükûneti kaybetmemekti. Öyle bir durumda anında uyum sağlayamayacak olursa bu, Stoke Village'daki evinden son çıkışı olabilirdi.

YAKALANMA! notlarını şöminede yaktı, külleri maşayla karıştırdı ve deri ceketi ile ince deri eldivenlerini giydi. Ceketinin astarında geniş bir cep vardı. Tess kasap bıçaklarından birini o cebe koydu ve kendi kendine bıçağın orada olduğunu unutmamasını söyledi. O hafta sonu ihtiyaç duyacağı son şey, kaza sonucu mecbur kalacağı bir meme aldırma operasyonuydu.

Kapıdan çıkmadan hemen önce alarmı kurdu.

Dışarı çıkar çıkmaz rüzgâr onu sarmalayarak ceketinin yakalarıyla pantolonunun paçalarını uçuşturdu. Minik hortumlar, yaprakları savuruyordu. Connecticut kırsalındaki zevkli, küçük evinin tepesindeki henüz tam anlamıyla kararmamış gökyüzündeki bulutlar, ayın önünden kayarcasına geçiyordu. Tess, bir korku filmi için güzel bir gece olduğunu düşündü.

Expedition'a binip kapıyı kapadı. Bir yaprak uçup ön cama sürterek uzaklaştı. "Delirmiş olmalıyım," dedi sıradan bir şeyden bahsedercesine. "Aklım ben borunun içinde yatar veya terk edilmiş dükkânın etrafını turlarken başımdan uçup gitti. Bu yaptığımın tek açıklaması bu."

Motoru çalıştırdı. Tomtom'un ekranı aydınlandı. "Merhaba Tess. Bakıyorum yolculuğa çıkıyoruz."

"Doğru söylüyorsun dostum." Tess öne eğildi ve Tom'un kusursuz mekanik zihnine 75 Lacemaker Yolu adresini girdi.

- 33 -

Ramona'nın mahallesini Google Earth'le kontrol etmişti, vardığında aynı olduğunu gördü. Şimdilik her şey yolundaydı. Brewster küçük bir New England kasabasıydı, Lacemaker Yolu merkezden uzaktı ve evlerin arasında epey mesafe vardı. Tess, 75 numaranın önünden saatte otuz kilometre hızla, sakince geçti. Evde ışıklar yanıyordu ve girişte sadece bir araba vardı – bir kütüphaneciye ait olduğunu haykıran yeni model bir Subaru. Görünürde ne bir tır ne de bir kamyon vardı. Farlarının etrafı macunlu bir kamyonet de yoktu.

Yolun sonunda bir ada vardı. Tess oradan dönüp aksi yönde ilerledi ve kendine tereddüt etme fırsatı tanımadan Ramona Norville'in evinin önündeki yola girdi.

Farları söndürüp kontağı kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Sağ salim geri dön Tess," dedi Tom konsolun üstünden. "Sağ salim dön ve seni bir sonraki durağına götüreyim."

"Elimden geleni yapacağım." Sarı bloknotunu aldı (artık üstünde yazılı bir şey yoktu) ve arabadan indi. Ramona Norville'in kapısına yürürken bloknotu göğsüne bastırdı. Ay ışığının yarattığı gölgesi -belki Eski Tess'ten tek kalan şey- peşi sıra geliyordu.

- 34 -

Norville'in evinin ön kapısının iki yanında camlı bölümler vardı. Camlar kalındı ve tamamen şeffaf sayılmazdı ama Tess koridordaki duvar kâğıdını ve cilalı ahşap zemini seçebiliyordu. Üstünde dergilerin bulunduğu bir de sehpa vardı. Belki dergi değil, katalog-

dular. Koridorun sonunda büyük bir oda vardı. Odadan televizyon sesi geliyordu. Şarkı sesleri duydu. Ramona, *Testere*'yi izlemiyordu galiba. Tess yanılmıyorsa ve duyduğu şarkı gerçekten "Climb Ev'ry Mountain" ise Ramona *Neşeli Günler*'i seyrediyordu.

Kapının zilini çaldı. İçeriden, "Dixie"nin başlangıcına benzeyen çan sesleri geldi - New England için garip bir seçimdi ama Tess haklıysa Ramona Norville garip bir kadındı zaten.

Tok ayak seslerini duyunca kapının camlı bölümlerinden sızan ışığın yüzünün tamamını aydınlatmasını engellemek için olduğu yerde hafifçe yan döndü. Göğsüne bastırdığı defteri indirdi ve eldivenli eliyle bir şeyler yazıyormuş gibi yaptı. Omuzları hafifçe çökmüştü. Anket yapan bir kadındı sözde. Pazar akşamıydı, yorgundu, tek istediği, evde oturan kişinin en sevdiği diş macununun markasını öğrenmek ve evine gitmekti.

Merak etme Ramona, kapıyı açabilirsin, ne kadar zararsız bir kadın olduğumu herkes görebilir, karıncayı bile incitmeyecek türden bir kadın.

Gözucuyla kapının camlı bölümünün gerisinden, camın yapısı sebebiyle hatları çarpılmış bir yüzün geçtiğini gördü. Çok uzun bir süreymiş gibi gelen bir duraksama oldu, ardından Ramona Norville kapıyı açtı. "Evet? Nasıl yardımcı o..."

Tess ona döndü. Açık kapıdan süzülen ışık yüzünü aydınlattı. Ve ağzı bir karış açılan Ramona Norville'in suratında beliren şok ifadesi, ona bilmek istediği her şeyi anlattı.

"*Sen* ha? Burada ne arı..."

Tess, sağ cebindeki Limon Sıkıcı'yı çıkardı. Stoke Village'den oraya gelirken yolda tabancanın cebine takılıp çıkmayacağını hayal etmişti -kâbuslara yaraşacak kadar netti- ama kolayca çıktı.

"Kapıdan uzaklaş. Kapatmaya çalışırsan ateş ederim."

"Etmezsin," dedi Norville. Gerilemedi ama kapıyı da kapatmadı. "Delirdin mi?"

"İçeri gir."

Norville'in üstünde bol, mavi bir sabahlık vardı. Tess, göğsünün telaşla kabardığını görünce tabancayı ona doğrulttu. "Çığlık atmaya kalkarsan seni vururum. İnansan iyi olur kaltak, çünkü kesinlikle şaka yapmıyorum."

Norville'in geniş göğsü soluğunu vermesiyle tekrar eski haline döndü. Dudakları, dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gerilmişti ve gözleri tedirgince bir o yana bir bu yana çevriliyordu. Artık bir kütüphaneci gibi görünmüyordu. Neşeli ve misafirperver bir hali de yoktu. Tess, kadının deliğinin dışında yakalanmış bir sıçana benzediğini düşündü.

"Ateş edersen bütün komşular duyar."

Tess bundan şüpheliydi ama tartışmadı. "Senin için fark etmeyecek, çünkü gebermiş olacaksın. İçeri gir. Uslu davranır ve sorularımı cevaplarsan hayatta kalıp sabahı görebilirsin."

Norville geriledi ve Tess, tabancayı ona doğrultmayı sürdürerek içeri girdi. Kapıyı kapatır kapatmaz -ayağıyla itmişti- Norville durdu. Üstünde kataloglar olan sehpanın yanındaydı.

"Bir şeyler fırlatmaya kalkmak yok," dedi Tess ve ağzının kenarının seğirmesinden, Ramona'nın niyetinin tam da o olduğunu anladı. "Seni bir kitap gibi okuyabiliyorum. Yoksa niye burada olacaktım? Gerilemeye devam et. Oturma odasına kadar gideceksin. *Neşeli Günler*'e bayılırım."

"Çıldırmışsın sen," dedi Ramona ama tekrar gerilemeye başladı. Ayağında ayakkabılar vardı. Ev haliyle bile çirkin, büyük ayakkabılar giyiyordu. Bağcıklı erkek ayakkabıları. "Buraya niye geldiğini bilmiyorum ama..."

"Bana martaval okuma annecik. *Sakın* ha. Kapıyı açtığın an her şey suratından belliydi. Her şey. Öldüğümü sanmıştın, değil mi?"

"Ne dediğini hiç..."

"Şurada kız kızayız, neden itiraf etmiyorsun?"

Artık oturma odasındaydılar. Duvarlarda duygusal tablolar vardı -palyaçolar, iri gözlü öksüz çocuklar- ve masalarla rafların üstü irili ufaklı süs eşyalarıyla doluydu: Kar küreleri, cin bebekler, Hummel biblolar, sevimli ayıcıklar, Hansel ve Gretel masalındakini andıran seramik bir ev.

Norville bir kütüphaneciydi ama görünürde hiç kitap yoktu. Televizyonun karşısında, önünde bir minder olan bir baba koltuğu vardı. Koltuğun yanında, portatif bir sehpa duruyordu. Üzerinde bir poşet Cheez Doodles, büyük bir şişe Diet Coke, uzaktan kumanda ve *TV Guide* vardı. Televizyonun üstündeki çerçeveli fotoğrafta Ramona ve başka bir kadın yanak yanağa sarılıp objektife poz vermişti. Bir kasaba panayırında veya lunaparkta çekilmiş gibi görünüyordu. Avizenin ışığı, fotoğrafın önündeki kristal şeker kâsesinden yansıyarak minik pırıltılar oluşturuyordu.

"Ne kadar zamandır yapıyorsun bunu?"

"Ne söylediğine dair hiçbir fikrim yok."

"O katil tecavüzcü oğluna ne zamandır kurban gönderiyorsun?" Norville'in gözlerinde bir pırıltı belirdi ama inkâr etmeyi sürdürdü... ve bu Tess için bir sorundu. Oraya gelirken Ramona Norville'i öldürmek sadece bir seçenek değil, en olası sonuç gibi görünüyordu. Tess, onu öldürebileceğinden ve pantolonunun sol cebindeki ince halatı kullanmasına gerek olmayacağından neredeyse emindi. Bununla birlikte o an, kadın suç ortağı olduğunu

itiraf etmedikçe bunu yapamayacağını anlamıştı. Çünkü Tess'i kapıda yaralı ama hayatta gördüğü an yüzünde beliren ifade yeterli değildi.

Kesinlikle yetmiyordu.

"Ne zaman başladı? Kaç yaşındaydı? On beş? Sadece eğlendiğini iddia etti mi? Çoğu ilk başladığında öyle der. Sadece eğleniyormuş."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Kütüphaneye gelip söyleşi yaparak imza dağıttın, para için geldiğin belliydi ama hiç olmazsa takvimimizdeki boşluğu doldurdun, şimdi de aniden kapımda belirip akıl almaz ithamlarda bulu..."

"Nefesini boşa harcama Ramona. RED HAWK'ın sitesindeki fotoğrafı gördüm. Yüzüğü de parmağındaydı. Bana tecavüz etti ve öldürmeye çalıştı. Öldürdüğünü *sandı.* Ve beni ona sen gönderdin."

Norville'in ağzı korku, şok ve suçluluk duygusuyla bir kez daha açık kaldı. *"Yalan söylüyorsun! Seni küçük orospu, ne dediğini bilmiyorsun!"* Öne atıldı.

Tess tabancayı doğrulttu. "Sakın ha. Yapma."

Norville olduğu yerde kaldı ama Tess bunun uzun süreceğini sanmıyordu. Kaçmak veya mücadele etmek için cesaretini topluyor olmalıydı. Kaçmaya çalışsa Tess'in peşinden geleceğini tahmin ettiği için muhtemelen saldırmaya kalkacaktı.

Neşeli Günler'de Trapp ailesi yine şarkı söylemeye başlamıştı. Tüm bu neşeli koro şarkıları Tess'in içinde bulunduğu kendini soktuğu durum düşünülürse son derece sinir bozucuydu. Limon Sıkıcı'yı sağ eliyle Norville'e doğru tutarken diğer eliyle kumandayı alıp televizyonun sesini kesti.

Kumandayı geri bırakırken olduğu yerde kalakaldı. Televizyonun üstünde iki şey vardı ama dikkatini ilk çeken, Ramona'nın sevgilisiyle çektirdiği fotoğraf olmuştu. Şeker kâsesine şöyle bir bakıp geçmişti.

Şimdi dikkatle bakınca daha önce avizenin ışığının yansıması olarak düşündüğü pırıltıların kâsenin *içinden* geldiğini fark etti. Küpeleri kâsenin içindeydi. Elmas küpeleri.

Norville, Hansel ve Gretel kulübesini raftan alıp hızla fırlattı. Tess eğildi ve kulübe başının iki santim üzerinden geçip arkasındaki duvara çarparak tuzla buz oldu. Tess bir adım geriledi, ayağı yerdeki mindere takıldı ve yere kapaklandı. Tabanca elinden fırladı.

İkisi de kapmak için hamle yaptı. Norville diz çöküp omzunu rakip takımın oyun kurucusunu engellemeye çalışan bir futbolcu gibi Tess'in koluyla omzuna geçirdi. Tabancayı aldı, önce düşürür gibi oldu, ardından sıkıca tutu. Tess elini ceketinin içine sokup kasap bıçağının sapını kavradı ama çok geç kaldığının farkındaydı. Norville fazla iriydi... ve fazla anaçtı. Evet, buydu işte. Cani oğlunu yıllarca korumuştu ve korumaya devam edecekti. Tess onu daha koridordayken, kapıyı arkasından kapatır kapatmaz vurmalıydı.

Ama yapamadım, dedi içinden ve o an bile, bunu bilmek içini rahatlattı. Eli hâlâ ceketinin içinde olduğu halde dizleri üstünde doğruldu ve Ramona Norville'e baktı.

"Bok gibi bir yazarsın ve beş para etmez bir konuk konuşmacısın," dedi Norville. Gülümsüyor, giderek daha hızlı konuşuyordu. Genizden konuşan bir açık artırma görevlisi gibiydi. "O paçavra kitaplarını yazdığın gibi, rezil bir konuşma yaptın. Onun için mükemmel bir adaydın ve o da bir süredir zaten kaşınmaya başlamıştı. İşaretleri tanıyorum. Seni ona gönderdim ve planım işe yaradı,

seni becerdiğine çok memnunum. Buraya gelip ne yapacağını düşünmüştün bilmiyorum ama alacağın bu."

Tetiği çekti ve sadece boş bir tıkırtı duyuldu. Tess, tabancayı edindikten sonra dersler almıştı ve içlerinde en önemlisi, ilk hazneyi boş bırakmaktı. Tetiğin kazara çekilmesi ihtimaline karşı alınan bir önlemdi bu."

Norville'in yüzünde komik sayılabilecek bir hayret ifadesi belirdi. Tekrar gençleşmiş gibi oldu. Elindeki tabancaya baktı. Tess aynı anda bıçağı çekerek ona doğru atıldı ve sapına kadar Norville'in karnına gömdü.

Kadın bir böğürtü çıkararak çığlık atmaya çalıştı ama başaramadı. Tabanca elinden düştü. Karnına gömülmüş bıçağın sapına bakarak duvara doğru geriledi. Savurduğu kolları raftaki Hummel biblolarına çarptı. Hepsi yere düşüp parçalandı. Aynı böğürtüyü tekrar çıkardı. Mavi sabahlığının önü hâlâ lekelenmemişti ama kan, eteklerinin altından Ramona Norville'in erkek ayakkabılarının üstüne damlamaya başlamıştı. Bıçağın sapını tuttu, çekmeye çalıştı ve tekrar böğürdü.

Başını kaldırıp inanmaz gözlerle Tess'e baktı. Tess de gözünü kırpmadan ona bakıyordu. Onuncu doğum gününde yaşadığı bir olayı hatırladı. Babası ona bir sapan vermiş, Tess de dışarı çıkarak vuracak bir şeyler aramaya başlamıştı. Evinin beş altı sokak ötesinde, bir çöpü karıştıran, pırtık tüylü bir sokak köpeği görmüştü. Sadece korkutmak amacıyla (ya da kendi kendine söylediği buydu) sapana küçük bir taş yerleştirip fırlatmış ama hayvanı sağrısından vurmuştu. Köpek, canhıraş bir *iyk iyk iyk* sesi çıkararak kaçmış ama öncesinde, Tess'e hiçbir zaman unutmayacağı, gücenmiş bir bakış fırlatmıştı. O taşı atmamış olmak için her şeyini verirdi. Sapanı bir daha asla canlı bir varlığı hedef alarak kullanmadı. Öldür-

menin hayatın bir parçası olduğunu kabul ediyordu - sivrisineklere ilaç sıkmaktan veya kilerde dışkı gördüğü takdirde fare kapanı kurmaktan çekinmezdi, ayrıca o güne dek Mickey D'de pek çok kez hamburger yemişti ama bir daha asla pişmanlık veya üzüntü duymadan bir canlıyı o şekilde incitemeyeceğini düşünmüştü. Lacemaker Yolu'ndaki evde ne pişmanlık ne de üzüntü hissetti. Çünkü sonuçta nefsi müdafaaydı. Ya da belki değildi.

"Ramona," dedi. "Şu an kendimi Richard Widmark'a çok yakın hissediyorum. Biz ispiyonculara böyle yaparız tatlım."

Ramona, kendi kanından oluşmuş bir gölcüğün içinde ayakta duruyordu ve mavi sabahlığında nihayet kan gelincikleri belirmeye başlamıştı. Yüzü solgundu. Şokla parlayan koyu renk gözleri iri iri açılmıştı. Dili yavaşça uzandı ve altdudağını yaladı.

"Şimdi yaptıklarını düşünerek uzun süre can çekişebilirsin, nasıl olur?"

Norville kaymaya başladı. Erkek ayakkabıları kanın içinde vıcık vıcık sesler çıkarıyordu. Sevimli ayıcık müfrezesi öne devrilip intihar etti.

Tess pişmanlık veya üzüntü hissetmiyordu ama az önce söylediklerine rağmen Tommy Udo karakteriyle fazla ortak yönü olduğu söylenemezdi; Norville'in can çekişmesini seyretmek veya süresini uzatmak gibi bir isteği yoktu. Eğilip 38'liği yerden aldı. Pantolonunun sağ ön cebinden, fırının yanındaki çekmeceden aldığı şeyi çıkardı. Kapitone bir fırın eldiveniydi. Kalibresi büyük olmadığı sürece tek bir atışın gürültüsünü etkili bir şekilde boğabilirdi. Bu numarayı *Söğüt Korusu Örgü Kulübü Gizemli Gemi Turunda* kitabını yazarken öğrenmişti.

"Anlamıyorsun." Norville'in sesi sert bir fısıltıdan ibaretti. "Bunu yapamazsın. Hata ediyorsun. Beni... hastaneye götür."

"Hatayı sen yaptın." Tess, sağ elinde tuttuğu tabancayı fırın eldiveninin içine soktu. "Oğlunun ne mal olduğunu anladığında onu hadım ettirmemekle büyük hata yaptın." Tabancayı Norville'in şakağına dayadı, başını hafifçe yana çevirdi ve tetiği çekti. İriyarı bir adamın genzini temizlemesine benzer kısık bir *poh* sesi çıktı.

Hepsi buydu.

- 35 -

Al Strehlke'nin ev adresini Google'da aramamıştı; bu bilgiyi Norville'den almayı düşünmüştü. Ama kendine hatırlattığı gibi, bu tür şeyler asla planlandığı gibi gitmezdi. Artık yapması gereken aklını başında tutarak başladığı işi bitirmekti.

Norville'in muhtemelen daha önce misafir yatak odası olan çalışma odası üst kattaydı. Bu odada da sevimli ayıcıklar ve Hummel biblolar vardı. Ayrıca bir düzine kadar çerçeveli fotoğraf vardı ama hiçbiri oğullarına, sevgilisine veya merhum Roscoe Strehlke'ye ait değildi; Brown Baggers için konuşma yapmış yazarların imzalı fotoğraflarıydı. Oda, Tess'e The Stagger Inn'in grup posterleriyle kaplı koridorunu hatırlattı.

Benim *imzalı fotoğrafımı* istemedi, diye düşündü Tess. *Elbette istemez, benim gibi boktan bir yazarı hatırlayıp ne yapacak? Takvimindeki boşluğu dolduran bir araçtım sadece. Oğlunun kıyma makinesi için de et. Doğru zamanda gelişim ikisi için ne büyük şans.*

Norville'in çalışma masasında, bültenler ve kütüphane yazışmalarının altına gömülmüş, Tess'in kullandığına çok benzeyen bir

masaüstü Mac vardı. Ekranı karanlıktı ama CPU üstündeki parlayan ışık, sadece uykuda olduğunu gösteriyordu. Eldivenli parmağıyla tuşlardan birine dokundu. Ekran aydınlandı ve Norville'in elektronik masaüstü açıldı. Şifre gerekmemişti, ne güzel.

Adres defteri ikonuna tıkladı, listede K harfine indi ve Red Hawk Taşımacılık'ı buldu. Adres 7 Transport Plaza, Township Yolu, Colewich'ti. Daha aşağı inerek S harfine geldi ve hem cuma akşamı tanıştığı devin hem de kardeşi Lester'ın adresini buldu. Koca Şoför ve Minik Şoför. Her ikisi de büyük ihtimalle babalarından miras kalmış olan şirketin yakınında, Township Yolu üstünde oturuyordu: Alvin 23 numarada, Lester 101 numarada.

Üçüncü bir kardeş olsaydı Üç Küçük Kamyoncu olacaklardı. Birinin evi sazlardan, birinin evi odundan, diğerinin evi tuğladan. Ne yazık ki sadece iki kardeşler.

Aşağı inip televizyonun üstündeki şeker kâsesinden küpelerini aldı ve cebine koydu. Koyarken duvara dayanmış bir şekilde oturan ölü kadına baktı. Gözlerinde acıma yoktu, sadece zor ve zahmetli bir işin bitişinin bilinciyle yola devam hissi vardı. Ardında herhangi bir iz bıraktığına dair bir endişesi yoktu, Tess tek bir saç teli bile kalmadığından emindi. Fırın eldivenini –artık delikliydi– tekrar cebine koymuştu. Bıçak, Amerika'daki bütün dükkânlarda satılan alelade bir markaydı. Ramona'nın evindeki bıçak setinin bir parçası bile sanılabilirdi. Şimdilik güvendeydi ama işin zor kısmına hâlâ gelmemişti muhtemelen. Evden ayrıldı, arabasına bindi ve uzaklaştı. On beş dakika sonra bir alışveriş merkezinin boş otoparkında durdu ve GPS'e 23 Township Yolu, Colewich adresini girdi.

- 36 -

Tom'un rehberliğinde hedefine dokuzu biraz geçe ulaştı. Gökteki ay hâlâ alçaktı.

Rüzgâr, her zamankinden şiddetli esiyordu.

Township Yolu'na US 47'den ayrılarak giriliyordu ama The Stagger Inn'den en az on iki kilometre ötedeydi ve Colewich'in merkezine de oldukça uzaktı. Transport Plaza, iki yolun kesiştiği kavşaktaydı. Tabelaya bakılırsa üç taşımacılık firmasının ve bir başka şirketin merkezi oradaydı. Ofis binaları, çirkin prefabrik yapılardı. En küçüğü, Red Hawk Taşımacılık'a aitti. Pazar gecesi olduğu için binalar kapkaranlıktı. Ötelerinde Cyclone çitlerle çevrili, parlak ışıklarla aydınlatılmış dönümlerce park alanı vardı. Düzinelerce kamyon ve tır park halinde duruyordu. Tırların en azından bir tanesinin yan tarafında RED HAWK TAŞIMACILIK yazıyordu ama Tess, web sitesinde fotoğrafını gördüğü, direksiyonunda Gururlu Baba'nın olduğu tırın o olduğunu sanmıyordu.

Depo alanının bitişiğinde bir yakıt istasyonu vardı. Pompaların sayıları bir düzineden fazlaydı ve yanlarında da park alanındaki parlak lambalardan vardı. Ana binanın sağ tarafı floresan lambaların ışığıyla aydınlanıyordu ama sol taraf karanlıktı. Arka tarafta, U şeklinde bir başka bina vardı. Arabalar ve kamyonetler önüne dağınık bir şekilde park edilmişti. Yol kenarındaki devasa elektronik tabelanın parlak kırmızı neonları gereken bilgileri sunuyordu:

RICHIE'NİN TOWNSHIP YOLU KAMYON DURAĞI
"SİZ SÜRÜN BİZ DEPONUZU DOLDURALIM"
NORMAL 2,99$
DİZEL 2,69$
EN SON PİYANGO BİLETLERİ DAİMA BULUNUR
RESTORANIMIZ PAZAR AKŞAMLARI KAPALIDIR
ÜZGÜNÜZ PAZAR AKŞAMLARI PARTİ YOK
MAĞAZA & MOTEL "DAİMA AÇIK"
"HER ZAMAN BEKLERİZ"

En altta hararetli bir mesaj daha vardı.

ORDUMUZU DESTEKLEYİN! AFGANİSTAN'DA ZAFER!

Burası hafta içinde hem yakıt almak hem de karınlarını doyurmak için gelen (ışıklar sönük olmasına rağmen Tess restoranın ızgara tavuk, köfte ve Ana'nın Özel Tatlısı'nın mönüde daima yer aldığı türden bir yer olduğunu tahmin edebiliyordu) kamyoncularla dolup taşıyor olmalıydı ama pazar gecesi in cin top oynuyordu – zira yakınlarda The Stagger Inn gibi bir mekân bile yoktu.

Yakıt pompalarının orada park edilmiş tek bir araç vardı. Deposunun ağzına bir pompa asılmış halde, burnu yola dönük bir şekilde duruyordu. Farlarının çevresinde macun olan eski bir Ford-150 kamyonetti. Fazla parlak olan ışık yüzünden rengini tam olarak seçmek mümkün değildi ama Tess'in buna ihtiyacı yoktu. Aracı yakından görmüştü ve rengini gayet iyi biliyordu. İçi boştu.

"Şaşırmış gibi değilsin Tess," dedi Tom, Tess yol kenarına yanaşıp gözlerini kısarak mağazaya doğru bakarken. Göz kamaştırıcı ışığa rağmen içeride birkaç kişi olduğunu ve birinin çok iri yapılı

olduğunu görebiliyordu. "İri miydi dev gibi miydi?" diye sormuştu Betsy Neal.

"Hem de hiç şaşırmadım," diye karşılık verdi Tom'a. "Buraya yakın oturuyor. Benzin almak için başka nereye gidecekti?"

"Belki bir yolculuğa çıkmaya niyetleniyordur."

"Pazar gecesi bu saatte mi? Sanmıyorum. Bence evde *Neşeli Günler*'i seyrediyordu. Sonra evdeki son birayı içti ve yenilerini almak için buraya geldi. Gelmişken de deposunu doldurmak istedi."

"Yanılıyor olabilirsin. Mağazanın arkasına park edip işini bitirdikten sonra onu takip etsen daha iyi olmaz mıydı?"

Ama Tess öyle yapmak istemiyordu. Kamyon durağındaki mağazanın ön tarafı boydan boya camdı. O tarafa doğru ilerlediği takdirde başını çevirip onu görebilirdi. Işıkların parlaklığı yüzünü seçmesine izin vermese de arabayı tanıyabilirdi. Trafikte pek çok Ford cip vardı ama cuma akşamından sonra siyah Expedition'lar, Al Strehlke'nin dikkatini daha çabuk çekecekti. Üstelik bir de plakası vardı – cuma günü terk edilmiş dükkânın yabani otlarla kaplı otoparkında Expedition'ın yanına park ederken Connecticut plakasını fark etmiş olmalıydı.

Bir şey daha vardı. Daha da önemli bir şey. Yolda ilerledi ve Richie'nin Township Kamyon Durağı, dikiz aynasında kaldı.

"Arkasında olmak istemiyorum," dedi. "Önünde olup onu beklemek istiyorum."

"Ya evliyse Tess?" diye sordu Tom. "Ya evde onu bekleyen bir karısı varsa?"

Bu fikir onu bir an afallattı. Ardından gülümsedi ve tek sebebi devin taktığı yüzüğün yakut olamayacak kadar büyük oluşu değildi.

"Onun gibiler eşlerden nefret eder," dedi. "En azından sürekli etrafta olanlardan. Al'in hayatında tek bir kadın vardı ve o da öldü."

- 37 -

Lacemaker Yolu'nun aksine Township Yolu'nun taşrayla uzaktan yakından alakası yoktu; Travis Tritt gibi bir yerdi. Yükselen ayın ışığının altındaki evler, elektrik lambalarının aydınlığını etraflarına saçıyordu.

"Hedefine yaklaşıyorsun Tess," dedi Tom hayali olmayan sesiyle.

Alçak bir tepeyi aştı ve sol tarafında, üstünde STREHLKE 23 yazan posta kutusunu gördü. Garaj yolu kıvrımlı, buz kadar düzgün asfalt dökülmüş uzun bir yoldu. Tess tereddüt etmeden yola girdi ama Township Yolu'nu arkasında bırakır bırakmaz içini bir tedirginlik kapladı. Frenlere asılıp geri dönme isteğini güçlükle bastırdı. Çünkü ilerlemeye devam ederse başka seçeneği kalmayacaktı. Şişenin içinde hapsolmuş bir böcek gibi olacaktı. Evli *değilse* bile evde bir başkası olabilirdi. Belki kardeşi Les? Ya Koca Şoför bir değil, iki kişi için bira almaya gittiyse?

Tess farları söndürüp ay ışığının rehberliğinde ilerlemeye devam etti.

O anki gerginliğiyle garaj yolu ona sonsuza dek uzanıyormuş gibi göründü ama Strehlke'nin evinin ışıklarını gördüğünde herhalde sadece iki yüz metre kadar ilerlemişti. Bir tepenin üstünde, bir kulübeden büyük ama bir çiftlik evinden küçük, bakımlı bir evdi. Ne tuğladandı ne de sazdan. Üç küçük domuz ve kötü kurt hikâyesinde olsalar bu odun ev olurdu.

Evin sol tarafında, üstünde RED HAWK TAŞIMACILIK yazan bir kapalı römork vardı. Tess'in web sitesinde gördüğü tır, giriş yolunun sonunda, garajın önüne park edilmişti. Ay ışığında bir hayalet gibi görünüyordu. Tess, ona yaklaşırken yavaşladı ve aniden

göz kamaştırıcı beyaz bir ışık bahçeyi ve garaj yolunu aydınlattı. Sensörlü bir lambaydı ve o kadar parlaktı ki Strehlke, aydınlığını garaj yolunun başından fark edebilirdi. Hatta belki daha Township Yolu'nda ilerlerken.

Kendini lisedeyken gördüğü ve kendini çırılçıplak okulda bulduğu rüyasındaki gibi hissederek frene bastı. Bir kadının inlediğini duydu. Galiba ses kendisinden çıkmıştı ama ona aitmiş gibi gelmiyordu.

"Bu hiç iyi değil Tess."

"Kapa çeneni Tom."

"Her an geri dönebilir. Işığın ne kadar süre yanık kalacağını bilmiyorsun. Annesiyle sorun yaşadın. Oğlu ondan *çok daha* iri."

"*Kapa çeneni* dedim!"

Düşünmeye çalıştı ama göz kamaştırıcı ışık işini zorlaştırıyordu. Tırın ve römorkun gölgeleri -sivri, siyah parmaklarıyla- ona uzanmaya çalışıyor gibiydi: Canavar parmakları. Kahrolası lamba! Onun gibi bir adam *elbette* böyle bir önlem alacaktı. Hemen gitse iyi olurdu, bahçede bir U dönüşü yapar, olabildiğince süratli bir şekilde anayola dönerdi ama bu sırada onunla burun buruna da gelebilirdi. Biliyordu. Ve sürpriz avantajı da olmayacağı için ölecekti.

Düşün Tessa Jean, düşün!

Ve o sırada bir köpek her şeyi daha beter etmek istercesine havlamaya başladı. Tess'in gözünün önünde kocaman dişleri olan bir pitbul canlandı.

"Kalacaksan görüş alanının dışına çıkmalısın," dedi Tom... ve hayır, kendi sesine pek benzemiyordu. Ya da *tıpatıp* benzemiyordu.

Belki en derindeki benliğine, hayatta kalma içgüdüsüne aitti bu ses. Aynı zamanda içindeki katile. Kişinin içinin derinliklerin-

de, bihaber olduğu kaç benlik olabilirdi? Bu sayının sonsuz olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Şiş altdudağını kemirerek dikiz aynasına baktı. Henüz yaklaşan farlar yoktu. Peki ay ışığı ve bahçedeki lambanın göz kamaştırıcı aydınlığı altında ayırt edebilmesi mümkün olacak mıydı?

"Lambanın belli bir süresi var," dedi Tom. "Ne yapacaksan sönmeden önce yap Tess. Arabayı söndükten sonra hareket ettirirsen yine yanmasına yol açacaksın."

Tess, Expedition'a hafifçe gaz verip tırın etrafından dolaşmaya niyetlenmişti ki durdu. O taraftaki otlar yüksekti. Tekerleklerinin bıraktığı izler, direkteki ışığın acımasız aydınlığında kolayca görülecekti. Işık, o geldiği sırada sönmüş olsa bile onun yaklaşmasıyla tekrar yanacaktı.

İçerideki köpek havlamaya devam ediyordu: *Hav! Hav! Hav!*

"Bahçenin içinden geçip römorkun arkasına park et," dedi Tom.

"Ya lastiklerin izi ne olacak? *İzler?*"

"Bir şekilde saklamak zorundasın," dedi Tom. Sesinde özür diler gibi bir ton vardı ama kararlıydı. "Hiç olmazsa o taraftaki çimler biçilmiş. Çoğu insan baktığı yere dikkat etmez, biliyorsun. Doreen Marquis bunu hep söyler."

"Strehlke, Örgü Kulübü'nden yaşlı bir kadın değil, psikopatın teki."

Ama başka bir seçenek yoktu; oraya kadar gelmişti artık ve Tess, parlak yaz güneşi gibi ortalığı aydınlatan ışığın altında gümüş rengi, uzun, kapalı römorka doğru ilerledi. İlerlerken, bu şekilde çimlerin üstünde bırakacağı izleri azaltabilirmiş gibi oturduğu yerde hafifçe yükselmişti.

"Döndüğünde ışık hâlâ yanıyor olsa bile şüphelenmeyebilir," dedi Tom. "Bahse girerim geyikler ışığın yanmasına sık sık sebep oluyordur. Onları sebze bahçesinden uzak tutmak için bunun gibi bir başka lamba yerleştirmiş bile olabilir."

Mantıklıydı (ve yine kendine özel Tom sesine benziyordu) ama içini fazla rahatlatmadı.

Hav! Hav! Hav! Hav! Cinsi her neyse, köpeğin sesi son derece sinirli gibi geliyordu.

Gümüş rengi römorkun gerisindeki zemin çıplak ve engebeli -zaman zaman başka römorkların da o alana park edildiği belliydi- ama yeterince düzgündü. Expedition'ı römorkun gölgesine olabildiğince gizledi ve motoru durdurdu. Sucuk gibi terlemiş ve hiçbir deodorantın bastıramayacağı bir şekilde kokmaya başlamıştı.

Arabadan indi ve tam kapıyı kapattığı anda direkteki ışık söndü. Tess bir an buna kendisinin sebep olduğunu düşündü ama sonra kahrolası şeyin süresinin dolduğunu anladı. Expedition'ın sıcak kaputuna dayandı ve maratonun son metrelerini koşan bir atlet gibi derin nefesler alıp verdi. Lambanın ne kadar süre yanık kaldığını bilmek işine yarayabilirdi ama bu, cevap verebileceği bir soru değildi. Dikkat edebilmek için fazla korkmuştu. Ona saatler gibi gelmişti.

Bedenine ve duygularına tekrar hâkim olduğunda, kendini yavaş ve metodik bir şekilde davranmaya zorlayarak malzeme kontrolü yaptı. Tabanca ve fırın eldiveni. İkisi de yanındaydı. Delik fırın eldiveninin bir başka atışı daha bastırabileceğini sanmıyordu; tepenin üstündeki küçük evin komşulara olan mesafesinin fazlalığına güvenmek durumundaydı. Bıçağı Ramona'nın karnında bırakmasının bir mahzuru yoktu; Koca Şoför'ü bir kasap bıçağıyla haklamaya kalksa pek fazla şansı olmazdı muhtemelen.

Tabancada sadece dört kurşun kaldı, sakın bunu unutup hepsini boşa harcama. Neden yanında daha fazla mermi getirmedin Tessa Jean? Sözde her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştın, bence pek iyi bir iş çıkarmamışsın.

"Kes sesini," diye fısıldadı. "Tom musun, Fritzy misin, her kimsen kapa çeneni."

Eleştiren ses kesildi ve Tess o an, gerçek dünyanın da sessizleştiğini fark etti. Lamba sönünce çılgın köpek de havlamayı kesmişti. Artık tek ses kaynağı rüzgâr, tek ışık kaynağı ise aydı.

- 38 -

O korkunç ışık sönünce römork kusursuz bir paravan haline gelmişti ama orada duramazdı. Oraya gelirken kafasına koyduğu şeyi yapacaksa orada bekleyemezdi. Bir başka lambayı harekete geçirmekten ölesiye korkarak evin arkasına doğru seğirtti. Başka lamba yoktu ama ay o sırada bulutların ardında kaldığı için önünü görmekte zorlandı ve bodruma inen kapağın çıkıntısına takılıp düştü. Düşerken neredeyse başını bir el arabasına çarpacaktı. Nasıl birine dönüştüğünü düşünerek bir süre orada yüzüstü yattı. Kısa bir süre önce bir kadını kafasından vurmuş bir Yazarlar Birliği üyesiydi. Önce karnından bıçaklamıştı elbette. *Zıvanadan çıktım.* O sırada aklına devin ona mızmız fahişe deyişi geldi ve nereden çıktığını umursamamaya başladı. Zaten aptalca bir deyişti.

Strehlke'nin evinin arkasında *gerçekten* bir bahçe vardı ama küçüktü ve belli ki davetsiz geyiklerin ziyaretlerinden parlak ışıkla korunmaya değecek kadar önemli değildi. Bahçede sadece çürümeye yüz tutmuş birkaç balkabağı vardı. Balkabağı sıralarının üs-

tünden geçti ve evin uzak köşesine yöneldi. Kapalı römork oradaydı. Ay tekrar yüzünü göstermiş ve römorkun kromunu, fantastik romanlardaki kılıçların sıvı gümüşüne döndürmüştü.

Tess römorka arkadan yaklaştı, sol tarafı boyunca yürüdü ve çene hizasına gelen (en azından onun) ön lastiğinin yanında diz çöktü. Limon Sıkıcı'yı cebinden çıkardı. Strehlke gelip garaja giremezdi, çünkü römork geçişi engelliyordu. Geçebilseydi bile garaj muhtemelen bekâr erkeklere özgü eşyalarla doluydu: Aletler, olta takımları, kamp malzemeleri, motor parçaları, meşrubat şişeleri.

Sadece tahminde bulunuyorsun. Tahmin etmek tehlikelidir. Doreen bilse hiç tasvip etmezdi.

Elbette etmezdi, Örgü Kulübü hanımlarını Tess'ten iyi kimse bilemezdi ama o tatlıya düşkün kadınlar nadiren risk alırdı.

Risk alındığında tahminde bulunmak kaçınılmazdı.

Tess saatine baktı ve daha sadece dokuz otuz beş olduğunu görüp şaşırdı. Fritzy'ye iki porsiyon mama verip evden ayrılmasının üstünden dört yıl geçmiş gibi geliyordu oysa. Hatta belki beş. Yaklaşan bir motor sesi duyduğunu sandı ama yanılmıştı. Rüzgârın şiddetinin azalmasını diledi ama bir avuca dilekler, diğerine bok koyulursa hangisinin daha önce dolacağı malumdu. Örgü Kulübü hanımları asla böyle şeyler söylemezdi – Doreen Marquis ve arkadaşları *erken kalkan yol alır* türünden sözleri tercih ederdi ama yine de doğru bir deyişti.

Belki de pazar gecesi olmasına rağmen gerçekten de bir yolculuğa *çıkmıştı.* Belki güneş doğduğunda o an bile orada bulunmakla çılgınlık eden Tess, zaten yorgun olan kemikleri, durmaksızın esen buz gibi rüzgâr yüzünden donmuş halde hâlâ orada olacaktı.

Hayır, asıl çıldırmış olan o. Nasıl dans ettiğini hatırlıyor musun? Gölgesi arkasındaki duvarda dansına eşlik ediyordu

hani? Şarkısını hatırlıyor musun? Cırlak sesini? Bekle onu Tessa Jean. Cehennem donana kadar bekle. Geri dönmek için artık çok geç.

Aslında bundan korkuyordu.

Derli toplu bir cinayet olmayacak. Biliyorsun değil mi?

Biliyordu. Bu cinayet -başarabilirse- *Söğüt Korusu Örgü Kulübü Kulise Gidiyor*'dan ziyade *Ölüm Dileği* tarzında olacaktı. Dev gelecek ve Tess'in arkasına saklandığı römorkun yanına park edecekti; Tess'in ümidi buydu. Aracının farlarını söndürecek ve gözleri karanlığa adapte olamadan...

Bu kez rüzgârın sesi değildi. Motorun düzensiz homurtusunu farlar garaj yolunun kıvrımını aydınlatmadan önce tanıdı. Tess ağırlığını tek dizine verdi ve rüzgârın uçurmaması için kepini gözlerine iyice indirdi. Yaklaşmak zorunda kalacaktı, bu da zamanlamasının kusursuz olmasını gerektiriyordu. Onu gizlendiği yerden vurmaya kalkarsa yakından ateş etmesine rağmen muhtemelen ıskalayacaktı; eğitmeni, Limon Sıkıcı'ya sadece üç metreye kadar olan mesafelerde güvenebileceğini söylemişti. Tess'e daha güçlü bir silah almasını önermiş ama Tess bu tavsiyeyi değerlendirmemişti. Onu öldürebilmek için yaklaşmakla iş bitmiyordu. Kamyonettekinin bir başkası veya kardeşi değil, Strehlke olduğundan emin olması gerekiyordu.

Bir planım yok.

Ama plan yapmak için artık çok geçti, çünkü kamyonet gelmişti bile ve Tess, anında yanan parlak ışıkta benek benek çamaşır suyu lekeli kahverengi kepi görebilmişti.

Ani aydınlık yüzünden tıpkı Tess gibi gözlerini kıstığını da görmüştü ve o an için hiçbir şey göremediğini biliyordu. Ya o an harekete geçecekti ya da hiçbir zaman.

Ben Cesur Kadın'ım.

Hiç plan yapmadan, hatta düşünmeksizin römorkun arkasından çıktı ve koşmadan, uzun, sakin adımlarla yürüdü. Rüzgâr onu sardı ve paçalarını dalgalandırdı. Yolcu kapısını açtı ve parmağındaki kırmızı taşlı yüzüğü gördü. İçinde kare bir şeyin olduğu anlaşılan bir kâğıt poşeti yan koltuktan alıyordu. Muhtemelen biraydı, on ikilik paket. Tess'e döndü ve korkunç bir şey oldu: Tess ikiye bölündü. Cesur Kadın ona işkence yapan, ırzına geçen, boğazlayıp çürümekte olan iki başka cesedin olduğu bir boruya tıkan hayvanı gördü. Eski Tess ise cuma günü orada olmayan o yuvarlak yüzü, genişçe ağzı ve gözlerinin kenarındaki çizgileri gördü. Ama daha o bunları fark ederken elindeki Limon Sıkıcı iki kez patladı. İlk kurşun, Strehlke'nin çenesinin hemen altından boğazına saplandı. İkincisi ise çalı gibi kaşlarından sağdakinin üstünde kara bir delik açarak şoför tarafındaki camı parçaladı. Strehlke'nin kâğıt poşete uzanan eli yanına düştü ve iri bedeni kapıya yaslandı. Vücudu şiddetle seğirdi ve yüzüklü eli direksiyonun ortasına çarparak kornanın ötmesine sebep oldu. Evin içindeki köpek tekrar havlamaya başladı.

"Hayır, bu o!" Tess, elinde tabancayla açık kapının önünde durmuş, gözlerini kırpmadan içeri bakıyordu. *"O olmalı!"*

Kamyonetin ön tarafına doğru seğirtti, dengesini kaybetti, bir dizinin üstüne düştü, kalktı ve şoför kapısını hızla açtı. Strehlke koltuktan düştü ve ölü kafası, giriş yolunun asfaltına çarptı. Şapkası başından çıktı. Hemen üstünde bir kurşun deliği olan mavi gözü aya dikilmişti. Sol gözü ise Tess'e bakıyordu. Nihayetinde onu ikna eden yüzü değildi – ilk kez çizgilere rastladığı, cuma günü orada olmayan eski sivilce izleriyle kaplı yüzü...

"İri mi yoksa dev gibi mi?" diye sormuştu Betsy Neal.

"Dev gibi," diye cevaplamıştı Tess ve gerçekten de öyleydi... ama bu adam kadar değildi. Tecavüzcüsü kamyonetten indiğinde -*bu* kamyonetti, ondan hiç şüphesi yoktu- gözüne iki metreye yakın görünmüştü. Göbekli, kalın bacaklı, kapı genişliğinde bir adamdı. Ama bu adam *en az* iki metre olmalıydı. Bir devi avlamaya gelmişti ama bir heyulayı öldürmüştü.

"Ah Tanrım," dedi Tess ve rüzgâr sözlerini uçurdu. "Ah güzel Tanrım, ne yaptım ben?"

"Beni öldürdün Tess," dedi yerdeki adam... alnındaki ve boğazındaki iki kurşun deliği aksini oldukça olanaksız kılıyordu. "Gelip Koca Şoför'ü öldürdün, tıpkı niyetlendiğin gibi."

Tess'in kaslarındaki bütün kuvvet yok oldu. Cesedin yanında dizlerinin üstüne düştü. Ay, tepesinde ışığını yaymaya devam ediyordu.

"Yüzük," diye fısıldadı. "Şapka. *Kamyonet.*"

"Ava çıktığında şapkayla yüzüğü o alır," dedi Koca Şoför. "Ve kamyoneti kullanır. O ava çıktığında ben bir Red Hawk kamyonuyla yollarda olurum ve biri onu görürse ben olduğumu zanneder - özellikle oturduğu anlarda."

"Bunu neden yapsın?" diye sordu Tess ölü adama. "Sen onun *ağabeyisin.*"

"Çünkü kaçığın teki," dedi Koca Şoför sabırla.

"Ve daha önce işine yaradığı için," dedi Doreen Marquis. "İkisi de gençken, Lester'ın başı polisle derde girdiğinde. Asıl soru Roscoe Strehlke'nin yaşanan o ilk sorun yüzünden mi yoksa Ramona'nın büyük kardeş Al'e suçu üstlenmesi için baskı yapması yüzünden mi intihar ettiğiydi. Belki de Roscoe her şeyi itiraf edecekti ve Ramona onu bu yüzden öldürmüştü. Ve intihar süsü vermişti. Hangisiydi Al?"

Ama Al bu konuda sessiz kaldı. Ölüm sessizliğine bürünmüştü.

"Bence nasıl olduğunu sana söyleyeyim," dedi Doreen ay ışığında. "Bence Ramona, küçük kardeşinin vasat bir polis memurunun karşısında bile olsa bülbül gibi şakıyarak okul otobüsünde bir kıza sarkıntılık etmek, kasabanın sote köşesinde arabada sevişen çiftleri dikizlemek veya her ne adi suçtan sorgulanıyorsa ondan çok daha fazlasını itiraf edebileceğini biliyordu. Bence *seni* suçu üstlenmeye ikna etti ve kocasından çenesini tutmasını istedi. Ya da gözünü korkuttu, bu daha muhtemel. Veya polis kızdan suçluyu teşhis etmesini istemedi veya kız şikâyetçi olmadı, konu böylece kapandı."

Al hiçbir şey söylemedi.

"Burada diz çökmüş hayalimin ürünü seslerle konuşuyorum," dedi içinden Tess. *Galiba keçileri kaçırdım.*

Yine de bir parçası, aklına mukayyet olmaya çalıştığını biliyordu. Bunun tek yolu, anlayabilmekti ve Doreen'in sesinin anlattığı hikâyenin gerçek, veya gerçeğe çok yakın olduğunu düşünüyordu. Tamamen tahmin ve tümevarım ürünüydü ama gayet mantıklıydı. Ramona'nın ölmeden hemen önceki son sözlerine uyuyordu.

Seni salak orospu, neden bahsettiğini bilmiyorsun.

Ve: *Anlamıyorsun, hata ediyorsun.*

Gerçekten de hataydı. O akşam yaptığı her şey bir hataydı.

Hayır, her şey değil. O da bu işin içindeydi. Biliyordu.

"Peki *sen* biliyor muydun?" diye sordu Tess öldürdüğü adama. Strehlke'nin koluna uzanacak oldu, sonra vazgeçti. Teni hâlâ ılık olmalıydı. Yaşıyormuş gibi. "*Biliyor* muydun?"

Cevap vermedi.

"Bir de ben deneyeyim," dedi Doreen. Ve en müşfik, kitaplarda daima işe yarayan, *bana her şeyi anlatabilirsin* sesiyle sordu: "*Ne kadarını* biliyordunuz şoför bey?"

"Ara sıra şüpheleniyordum," dedi Strehlke. "Çoğunlukla üstünde durmuyordum. Yürütecek bir işim vardı."

"Hiç annenize sordunuz mu?"

"Sormuş olabilirim," dedi ve Tess, tuhaf bir şekilde başka yöne bakmakta olan gözünün, kaçınır gibi göründüğünü düşündü. Ama o vahşi ay ışığında böyle şeylerden kim emin olabilirdi?

Kim kesin bir şey söyleyebilirdi?

"Kızlar ortadan kaybolduğunda mı? O zaman mı sordun?"

Koca Şoför buna cevap vermedi. Belki de Doreen, Fritzy gibi konuşmaya başladığı içindi. Ve elbette bir de Tomtom gibi.

"Ama ortada hiç kanıt yoktu, değil mi?" Bu kez soran Tess'ti. Kendi sesine cevap verip vermeyeceğinden emin değildi ama Koca Şoför konuştu.

"Hayır. Yoktu."

"Zaten *istemiyordun*, değil mi?"

Bu kez cevap yoktu. Tess ayağa kalkıp titrek adımlarla yolun diğer tarafındaki bahçeye uçmuş olan çamaşır suyu lekeli kahverengi şapkaya doğru yürüdü. Şapkayı yerden alırken lamba tekrar söndü. İçerideki köpeğin havlaması kesildi. Bunun üzerine Sherlock Holmes'ü düşündü ve rüzgârlı gecede, ay ışığı altında, bir insan boğazından yükselen en mahzun kahkahaya dönüşmüş sesi kulaklarına geldi. Başındaki kepi çıkardı, ceketinin cebine sokuşturdu ve onunkini kafasına geçirdi. Büyük gelmişti. Çıkarıp daralttı ve tekrar taktı. Öldürdüğü, belki ilk anda düşündüğü kadar masum olmayan adama baktı... Cesur Kadın'ın kestiği cezayı hak etmeyecek kadar masum olduğu kesindi gerçi.

Kahverengi şapkanın siperliğine dokunarak sordu. "Yola çıktığında giydiğin şapka bu mu?" Olmadığını biliyordu.

Strehlke cevap vermedi ama Örgü Kulübü'nün duayeni Doreen Marquis onun yerine konuştu. "Elbette hayır. Red Hawk adına bir işe giderken başına Red Hawk şapkası giyiyorsun, değil mi hayatım?"

"Evet," dedi Strehlke.

"Yüzüğünü de takmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Müşterilerin önüne çıkmak için fazla gösterişli. İş ortamına uymuyor. Ayrıca o adi kamyon duraklarından birindeyken içeridekilerden biri, içkiyi fazla kaçırmış biri, yüzüğün gerçek olduğunu sanabilir. Kimse bana saldırmaz, çok iri yarı ve güçlü olduğum için o riski göze alamazlar ama bu gece olduğu gibi biri ateş etmeye kalkabilir. Ve vurulmayı hak etmiyorum. Ne sahte bir yüzük uğruna ne de kardeşimin yemiş olabileceği haltlar yüzünden."

"Ve kardeşinle aynı anda şirket işi için yola çıktığınız hiç olmuyor, değil mi hayatım?"

"Hayır. O yoldayken ben ofisle ilgileniyorum. Ben yoldayken de o... Eh, sanırım ben yoldayken onun ne yaptığını biliyorsunuz."

"Birine *söylemeliydin!*" diye bağırdı Tess yerde yatan adama. "Sadece şüpheleniyor olsan da *söylemeliydin!*"

"Korkuyordu," dedi Doreen yumuşak sesiyle. "Değil mi hayatım?"

"Evet," dedi Al. "Korkuyordum."

"Kardeşinden mi?" diye sordu Tess inanmayarak veya inanmak istemeyerek. "*Küçük kardeşinden* mi korkuyordun?"

"Ondan değil," dedi Strehlke. "Annemden."

- 39 -

Tess arabaya dönüp motoru çalıştırdığı sırada Tom konuştu. "Bilmenin imkânı yoktu Tess. Ve her şey çok çabuk oldu."

Bu doğruydu ama asıl gerçeği dile getirmiyordu: Bir film kahramanı gibi tecavüzcüsünün peşine düşmekle cehenneme bilet almıştı.

Tabancanın namlusunu şakağına dayadı, sonra indirdi. Yapamazdı, o an olmazdı. Borunun içindeki kadınlara ve kaçtığı takdirde Lester Strehlke'nin karşısına çıkabilecek diğerlerine karşı hâlâ bir sorumluluğu vardı. Ve Tess'in bu son yaptığından sonra Lester'ın kaçmaması çok önemliydi.

Uğrayacağı bir yer daha vardı. Ama Expedition'ıyla gitmeyecekti.

- 40 -

101 Township'teki küçük eve giden toprak garaj yolu fazla uzun değildi. İki yanındaki çalıların, geçerken mavi F-150 kamyonete sürtecek kadar büyüdüğü yol, ortalarında otlar bitmiş iki derin yarıktan ibaretti. Bu evin özenilmiş hiçbir tarafı yoktu; *Teksas Elektrikli Testere Katliamı*'ndan fırlamış gibi görünen bakımsız, uğursuz görünümlü, eski bir evdi. Hayat bazen nasıl da sanatı taklit ediyordu. Ve sanat ne kadar kabaysa, taklit o kadar başarılı oluyordu.

Tess belli etmeden yaklaşmak için herhangi bir çaba göstermedi – Lester Strehlke, ağabeyinin kamyonetinin sesini kendi sesi kadar iyi tanıyorken farları söndürmesi ne işe yarardı?

Başında hâlâ Koca Şoför'ün yolculukta değilken giydiği çamaşır suyu lekeli kahverengi şapka vardı, sonunda şanssız olduğu ortaya çıkan şanslı şapkası. Sahte yakut yüzük, bütün parmaklarına çok büyük geldiği için pantolonunun ön sol cebindeydi. Minik Şoför, ava çıktığında ağabeyi gibi giyiniyor, onun kullandığı aracı kullanıyordu ve son kurbanının ona aynı aksesuvarlarla geliyor oluşundaki gizli alayı anlayabilecek zamanı (veya zekâsı) olmasa da Tess bu gerçeğin farkındaydı.

Arka kapının önüne park etti, motoru durdurdu ve indi. Tabancası elindeydi. Kapı kilitli değildi. Bira ve bozuk yemek kokan kulübeye girdi. Tavandan sarkan kirli kablonun ucunda altmış vatlık tek bir ampul vardı. Tam karşıda, dolup taşmış dört çöp torbası duruyordu; Walmart'tan satın alınabilecek, büyük boy torbalar. Gerideki duvarda bulunan rafta, neredeyse beş yıldır birikiyorlarmış gibi görünen *Henry Amca* değiştokuş rehberleri vardı. Sol tarafta bir kapı ve yukarı çıkan tek bir basamak gördü. Muhtemelen mutfağa açılıyordu. Tokmak yerine eski tarz bir mandalı vardı. Tess mandalı kaldırıp itince, menteşeleri yağlanmamış kapı gıcırdayarak açıldı. Bir saat önce olsaydı böyle bir gürültü korkuyla olduğu yerde donakalmasına yol açardı. O an ise en ufak bir endişe duymadı. Yapılacak bir işi vardı. Tek gerçek buydu ve tüm o duygusal yükten kurtulmak çok rahatlatıcıydı. Minik Şoför'ün akşam yemeği için kızarttığı yağlı etin kokusunun sardığı mutfağa adım attı. Televizyondan yükselen kahkaha efektlerini duyabiliyordu. Bir komedi programı izliyor olmalıydı. *Seinfeld*, diye düşündü.

"Burada ne işin var?" diye seslendi Lester Strehlke televizyon sesinin geldiği taraftan. "Bira için geldiysen sadece bir tane kaldı.

Bitirip yatacağım." Tess, sesin geldiği yere yöneldi. "Arasaydın boşuna gelme der..."

Tess odaya girdi. Lester ona bakıyordu. Tess, son kurbanını elinde bir tabanca, başında dürtülerine teslim olduğunda giydiği şapkayla karşısında gördüğünde Lester'ın tepkisinin ne olabileceğine dair pek bir şey düşünmemişti. Ağzı bir karış açıldı ve sonra suratı dondu kaldı. Elindeki bira kutusu kucağına düştü ve köpürerek üzerindeki tek giysiye, sararmış paçalı donuna döküldü.

Bir hayalet görüyor, diye düşündü Tess tabancayı kaldırıp ona doğru yürürken. *Güzel.*

Oturma odası dağınık ve pisti. Ne kar küreleri, ne de şirin biblolar vardı ama Tess, televizyon izleme yerleşiminin tıpkı annesinin Lacemaker Yolu'ndaki evindeki gibi olduğunu fark etti: Baba koltuğu, portatif masa (üstünde Diet Coke ve Cheez Doodles yerine açılmamış bir kutu Pabst Blue Ribbon ve bir poşet Doritos vardı), kapağında Simon Cowell olan aynı *TV Guide.*

"Sen öldün," diye fısıldadı Lester.

"Hayır," dedi Tess. Limon Sıkıcı'nın namlusunu şakağına dayadı. Lester bileğini kavramak için bir hamlede bulundu ama hem çok cılız bir girişimdi hem de geç kalmıştı. "Asıl sen öldün."

Tetiği çekti. Lester'ın kulağından kan fışkırdı ve başı sertçe yana savruldu. Boynundaki tutulmayı geçirmeye çalışan bir adam gibi göründü. Ekrandaki George Costanza, "Havuzdaydım, havuzdaydım," dedi. Seyirciler güldü.

- 41 -

Neredeyse gece yarısıydı ve rüzgâr iyiden iyiye şiddetlenmişti. Estiğinde Lester Strehlke'nin evi sarsılıyor ve Tess her seferinde, evini samandan inşa eden küçük domuzcuğu düşünüyordu.

Burada yaşayan küçük domuzcuk, boktan evinin rüzgâr yüzünden yıkılmasından hiçbir zaman endişelenmeyecekti, çünkü koltuğunda ölü bir halde oturuyordu. Hem o küçük bir domuzcuk değildi, diye düşündü Tess. ***Kötü kalpli koca kurttu.***

Mutfakta oturmuş, Strehlke'nin üst kattaki yatak odasında bulduğu kirli Blue Horse deftere yazıyordu. İkinci katta dört oda vardı ama ıvır zıvırla dolu olmayan tek oda yatak odasıydı – demir yatak başlığından, beş katlı bir binanın tepesinden düşmüş gibi görünen bir Evinrude tekne motoruna kadar pek çok şey vardı. Bütün bu işe yaramaz, değersiz, amaçsız çöpleri karıştırmak aylar süreceğinden Tess tüm dikkatini yatak odasına yöneltti ve her köşesini dikkatle aradı.

Blue Horse defter ikramiye olmuştu. Aradığını, gardırobun rafının gerisine itilmiş ve eski *National Geographic* dergileriyle başarısız bir şekilde gizlenmeye çalışılmış bir çantada buldu. İçi kadın külotlarıyla doluydu.

Kendi külotu en üstteydi. Tess külotu cebine soktu ve yerine halat yumağını koydu. Kimse bir tecavüzcünün zaferlerinin hatırası olarak sakladığı külotların yanında halat bulduğuna şaşırmazdı. Ayrıca Tess'in halata ihtiyacı yoktu.

"Tonto," dedi Yalnız Kovboy. "Buradaki işimiz bitti."

Seinfeld yerini *Frasier*'a, *Frasier* ise yerel haberlere bırakırken (bir Chicopee sakini piyangodan büyük ikramiyeyi kazanmış, bir başkası inşaat iskelesinden düşerek belini kırmıştı, yani böyle-

ce *dengelenmişti*) deftere bir itiraf mektubu yazmıştı. Beşinci sayfaya geçtiğinde haberler, yerini hiç bitmeyecekmiş gibi görünen Almighty Cleanse reklamına bıraktı. Danny Vierra, "Bazı Amerikalılar büyük tuvaletini sadece *iki üç günde bir* yapıyor ve yıllardır böyle süregeldiği için bunun *normal* olduğunu sanıyor!" diyordu. "Aklı başında her doktor *normal* olmadığını söyleyecektir!"

Mektup, *ilgili sorumlulara* hitaben yazılmıştı ve ilk dört sayfası tek paragraftan oluşuyordu. Zihninde mektup bir çığlığa benziyordu. Eli yorulmuştu ve mutfaktaki bir çekmecede bulduğu tükenmezkalem (üstünde solmaya yüz tutmuş harflerle RED HAWK TAŞIMACILIK yazıyordu) neredeyse bitmek üzereydi ama neyse ki mektubunun sonuna gelmişti. Minik Şoför oturduğu yerde televizyon *izlememeye* devam ederken Tess, beşinci sayfaya mektubunun son paragrafını yazmaya başladı.

Yaptıklarım için mazeret üretecek değilim. Aklımın başımda olmadığını da söylemiyorum. Çok öfkeliydim ve bir hata yaptım.

Bu kadar basit. Başka koşullarda, yani bu kadar korkunç olmayan şartlarda şöyle diyebilirdim: "Doğal bir hataydı, birbirlerine ikiz kardeşler gibi benziyorlar." Ama başka koşullarda değiliz.

Burada oturmuş televizyonunun ve rüzgârın sesini dinleyerek mektubu yazarken kefareti düşündüm; affedilmeyi umduğum için değil, bir yanlışı hiç olmazsa bir doğruyla dengelemeye çalışmamak, doğru olmayacağı için. (Tess bu noktada piyangodan ikramiye kazanan kişiyle beli kırılan kişiyi düşündü ama bu kadar yorgunken kavramı açıklamak zor olacaktı ve konuyla ilgili olup

olmadığından pek emin değildi.) *Afrika'ya gidip AIDS kurbanlarıyla çalışmayı düşündüm. New Orleans'a gidip bir sığınma evinde veya aşevinde çalışmayı düşündüm. Petrole bulanmış kuşlara yardım etmek için Meksika Körfezi'ne gitmeyi düşündüm. Biriktirdiğim bir milyon dolar falan emeklilik paramı, şiddet gören kadınları korumaya çalışan bir derneğe bağışlamayı düşündüm. Connecticut'ta böyle bir dernek olmalı. Belki birden fazla vardır.*

Ama sonra aklıma Örgü Kulübü'nden Doreen Marquis'in her kitapta en az bir kez söylediği sözü geldi...

Doreen'in her kitapta en az bir kez söylediği şuydu: *Katiller bariz olanı daima gözden kaçırır. Buna güvenmek zorunda kalabilirsiniz canlarım.* Ve Tess, kefareti düşünmüş olmasına rağmen imkânsız olduğunu biliyordu. Çünkü Doreen son derece haklıydı.

Düşmesi olası bir saç telinden DNA analizi yapılmaması için başına bir şapka geçirmişti. Sürekli eldiven giymiş ve Alvin Strehlke'nin kamyonetini kullanırken bile çıkarmamıştı. Lester'ın mutfak masasında yazdığı bu mektubu ocakta yakabilir, Alvin'in çok daha bakımlı olan evine gidebilir (saman yerine tuğladan yapılmış ev), Expedition'ına binebilir ve Connecticut'a, Fritzy'nin onu beklemekte olduğu evine dönebilirdi. İlk anda paçayı kurtarmış gibi görünebilirdi ama polis, birkaç güne kalmaz onu bulurdu. Mutlaka bulurdu.

Çünkü ardında iz bırakmamak için kılı kırk yararken bir dağ gibi en bariz olanı gözden kaçırmıştı. Tıpkı Örgü Kulübü kitaplarındaki gibi.

Bu bariz dağın bir ismi vardı: Betsy Neal. Farklı yönlere bakan Picasso gözleri, oval bir yüzü, siyah saçları olan güzel bir kadın. Tess'i tanımış, imza bile almıştı ama anahtar bu değildi. Asıl anahtar, yüzündeki bereler ("Umarım burada olmamıştır," demişti Neal) ve Tess'in kamyoneti tarif edip Neal yüzükten bahsettiğinde onaylayarak Alvin Strehlke'yi sormasıydı. Yakuta benziyordu, diyerek katılmıştı ona.

Neal hikâyeyi televizyonda veya gazetede görecek -aynı aileden üç kişi birden ölünce bunun basına yansımaması mümkün değildi- ve polise gidecekti. Polis de Tess'e gelecekti. Connecticut silah ruhsat kayıtlarını kontrol edecekler ve Tess'in adına kayıtlı, Limon Sıkıcı olarak da bilinen bir 38'lik Smith & Wesson olduğunu göreceklerdi elbette. Üzerinde testler yapmak ve üç kurbanı öldüren kurşunlarla kıyaslamak için tabancasına el koyacaklardı. Peki Tess ne diyecekti? Morarmış gözleriyle onlara bakıp (Lester Strehlke'nin boğazını sıkması yüzünden hâlâ pürüzlü olan sesiyle) onlara kendini kaybettiğini mi söyleyecekti? Borudaki kadınlar bulunduktan sonra da bu hikâyeye bağlı kalmaya devam mı edecekti?

Tess ödünç aldığı tükenmezkalemle yazmaya devam etti.

... ***her kitapta en az bir kez söylediği sözü geldi: Katiller daima bariz olanı gözden kaçırır. Doreen ayrıca bir keresinde Dorothy Sayers'ın kitabından bir sayfa alıp bir katili dolu bir tabancayla bırakarak ona şerefli sonu seçmesini söylemişti. Bir tabancam var. Kardeşim Mike, hayatta olan tek akrabam. Taos, New Mexico'da yaşıyor. Sanırım ben öldükten sonra her şeyim ona kalacak. Suçlarımın yasal sonuçlarına bağlı. Eğer ona kalırsa umarım bu mektubu bulan yetkililer kardeşime***

gösterir ve varlığımın büyük bölümünü cinsel tacize uğramış kadınlara destek olan bir hayır kurumuna bağışlaması temennimi iletir.

Koca Şoför Alvin Strehlke için üzgünüm. Bana tecavüz eden o değildi ve Doreen, borudaki diğer kadınlara da onun tecavüz etmediğinden ve öldürmediğinden emin.

Doreen mi? Hayır, *kendisi.* Doreen gerçek değildi. Ama Tess geri dönüp düzeltemeyecek kadar yorgundu. Ne olacaktı yani sona çok yaklaşmıştı zaten.

Ramona ve diğer odadaki pislik için özür dilemeyeceğim. Ölmüş olmaları herkesin hayrına.

Benim ölmüş olmam da öyle elbette.

Duraksayıp unuttuğu bir şey olup olmadığını görmek için önceki sayfalara bir göz gezdirdi. Yok gibiydi. Alta imzasını attı - son imzası. Son harfte mürekkebi biten kalemi bir kenara koydu.

"Söyleyecek bir şeyin var mı Lester?" diye sordu.

Tek cevap rüzgârdan geldi ve küçük evi sarsarak aralıklardan içeri buz gibi hava üfledi.

Tess oturma odasına geri döndü. Şapkayı Lester'ın başına geçirip yüzüğü parmağına taktı. Onu böyle bulmalarını istiyordu.

Televizyonun üstünde çerçevelenmiş bir fotoğraf vardı. Lester ve annesi birbirlerine sarılarak poz vermişti. Gülümsüyorlardı. Anne ve oğlu. Tess fotoğrafa bir süre baktıktan sonra oradan ayrıldı.

- 42 -

Olayı yaşadığı terk edilmiş dükkâna gidip her şeye orada son vermesi gerektiğini düşündü. Yabani otlarla kaplı otoparkta bir süre oturabilir, eski tabelanın tıkırtısını dinler (SİZ ONU SEVERSİNİZ O DA SİZİ SEVER) ve insanlar ömürlerinin son anlarında ne düşünürse onu düşünürdü. Tess muhtemelen Fritzy'yi düşünüyor olacaktı. Herhalde Patsy onu alırdı ve Tess'in buna bir itirazı yoktu. Kediler hayatta kalma konusunda uzmandı. Mama kapları dolu olduğu sürece onları kimin beslediğini umursamazlardı.

O saatte dükkâna varması fazla uzun sürmezdi ama yine de gözüne çok uzak görünüyordu. Çok yorgundu. Al Strehlke'nin eski kamyonetine binip her şeye orada son vermeye karar verdi. Ama yazdığı itiraf mektubuna kan sıçratmak istemiyordu, içinde anlattıkları düşünüldüğünde bu hiç doğru görünmüyordu, o yüzden...

Blue Horse defterden kopardığı sayfaları, televizyonun hâlâ açık olduğu (haydut tipli genç bir adam yer yıkama robotu satıyordu) oturma odasına götürdü ve Strehlke'nin kucağına koydu. "Benim için şunu tut Les," dedi.

"Oldu bil," diye cevap verdi Lester. Tess, dağılmış beyninin çıplak omzuna düşmüş bir parçasının kurumakta olduğunu gördü. Sorun değildi.

Rüzgârlı geceye çıktı ve kamyonetin direksiyonunun başına geçti. Kapının kapanırken çıkardığı gıcırtı tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Ama hayır, o kadar da tuhaf değildi; bu sesi terk edilmiş dükkândayken de duymamış mıydı? Evet. Ona bir iyilik yapmaya çalışıyordu, çünkü Lester *ona* bir iyilik yapacaktı; eve gidip ke-

disine mama verebilmesi için arabasının lastiğini değiştirecekti. "Aküsünün bitmesini istememiştim," dedi ve güldü.

Tabancanın kısa namlusunu şakağına dayadı, sonra tekrar düşündü. Böyle bir atış her zaman etkili olmayabiliyordu. Parasının cinsel şiddete maruz kalmış kadınlara yardım etmesini istiyordu, bitkisel hayattaki hastalar için kurulmuş bir bakımevinde senelerce yatma masraflarını karşılamasını değil.

Ağızdan bir atış daha iyiydi. Daha garantili.

Diline değen namlu yağlıydı ve üzerindeki çıkıntı damağına batıyordu.

Güzel bir hayatım oldu, oldukça iyiydi aslında ve sonunda korkunç bir hata yapmış olsam da belki bundan sonra bir hayat varsa aleyhimde kabul edilmez.

Ah, ama gece esintisi öyle tatlıydı ki. Yarıya kadar açık olan camdan içeri taşıdığı narin kokular da öyle. Bırakıp gitmek yazık olacaktı ama başka seçenek var mıydı? Artık gitme vaktiydi.

Tess gözlerini kapadı, parmağını tetiğin üstüne yerleştirdi ve Tom o sırada konuştu. Bunu yapabilmesi garipti, çünkü Tom, Expedition'daydı ve Expedition diğer kardeşin evinin orada, neredeyse bir buçuk kilometre uzaktaydı. Ayrıca duyduğu, Tom için uydurduğu her zamanki sese benzemiyordu. Kendi sesinden de farklıydı. Soğuk bir sesti. Ve Tess'in ağzında tabancanın namlusu vardı. Konuşamıyordu.

"Hiçbir zaman çok iyi bir dedektif olamadı, değil mi?"

Namluyu ağzından çıkardı. "Kim? Doreen mi?"

Her şeye rağmen şoktaydı.

"Başka kim olacak Tessa Jean? Hem *neden* iyi olsun? Eski senden doğmuş bir karakter. Değil mi?"

Tess bunun doğru olduğunu düşündü.

"Doreen, Koca Şoför'ün diğer kadınlara tecavüz etmediğine, onları öldürmediğine inanıyor. Böyle yazmamış mıydın?"

"*Kendimi* kastediyordum," dedi Tess. "Öyle düşünüyorum. Yorgunum, hepsi bu. Ve şoktayım galiba."

"Ayrıca suçluluk hissediyorsun."

"Evet. Suçluluk hissediyorum."

"Sence suçluluk hisseden insanlar sağlıklı çıkarımlar yapabilir mi?"

Hayır, herhalde yapamazdı.

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Esrarın sadece bir kısmını çözmüş olduğunu. Tümünü çözemeden *-sen,* klişelerle örülmüş yaşlı bir kadın dedektif değil- talihsiz bir gelişme oldu."

"Talihsiz mi? Böyle mi tanımlıyorsun?" Tess uzaklardan bir yerden gelen kendi kahkahasını duydu. Rüzgâr, bir dalı çatının saçaklarına çarpıyordu. Terk edilmiş dükkândaki 7Up tabelasının çıkardığına benzer bir ses, gecenin karanlığında yankılanıyordu.

"Kendini *vurmadan* önce," dedi yeni, garip Tom (sesi daha ziyade kadın gibiydi). "Neden kendi adına *düşünmüyorsun?* Ama burada olmaz."

"Nerede peki?"

Tom bu soruya cevap vermedi, cevap vermesine gerek yoktu. Onun yerine, "O kahrolası itiraf mektubunu da yanına al," dedi.

Tess kamyonetten indi ve Lester Strehlke'nin evine geri döndü. Ölmüş adamın mutfağında durarak bir süre düşündü. Bunu yüksek sesle, Tom gibi konuşarak yaptı (kendi sesine giderek daha fazla benziyordu). Doreen gezintiye çıkmış gibiydi.

"Al'in ev anahtarları kamyonetinin anahtarlığında vardır," dedi Tom. "Ama köpek var. Köpeği unutmasan iyi olur."

Unutursa kötü olabilirdi gerçekten. Lester'ın buzdolabına doğru yürüdü. Biraz araştırmadan sonra alt rafın gerisinde hamburger köfteleri buldu. Bir *Henry Amca* rehberinin içine sararak oturma odasına döndü. İtiraf mektubunu, üstünde durduğu, Tess'in canını çok yakan uzvunun olduğu bölgenin –o gece üç kişinin ölümüne yol açan yer– son derece farkında olarak dikkatle aldı. "Köftelerini aldım ama hemen beni suçlama. Sana iyilik yapıyorum. Bozulmak üzereymiş gibi kokuyorlar."

"Hem katil hem hırsız," dedi Minik Şoför donuk, ölü sesiyle.

"Kes sesini Les," dedi Tess ve evden ayrıldı.

- 43 -

Kendini vurmadan *önce*, *neden kendi adına* düşünmüyorsun?

Eski kamyoneti rüzgârlı yolda Alvin Strehlke'nin evine doğru sürerken bunu yapmaya çalıştı. Onunla aynı arabada olmasa bile Tom'un, en parlak günündeki Doreen Marquis'ten daha iyi bir dedektif olduğunu düşünmeye başlıyordu.

"Kısa keseceğim," dedi Tom. "Al Strehlke'nin bu işin bir parçası olduğunu, hem de *büyük* bir parçası düşünmüyorsan delirmişsin demektir."

"Elbette delirdim," dedi Tess. "Yoksa neden yanlış adamı öldürmüşken kendimi aksine ikna etmeye çalışayım?"

"Bu konuşan mantık değil, suçluluk hissi," dedi Tom. İnsanı çileden çıkaracak kadar ukala bir tavrı vardı. "Adamın masum bir

kuzucuk olduğu kesinlikle söylenemez. Uyan da balığa çıkalım Tessa Jean. Adamlar sadece kardeş değil, aynı zamanda ortaktı."

"*İş* ortağı."

"Kardeşler hiçbir zaman sadece iş ortağı olmaz. Her zaman durum bundan çok daha karmaşıktır. Özellikle de Ramona gibi bir anne söz konusuysa."

Tess, direksiyonu Al Strehlke'nin bakımlı garaj yoluna kırdı. Tom bu konuda haklı olabilirdi. Bir şeyi kesinlikle biliyordu: Doreen ve Örgü Kulübü'ndeki arkadaşları hiç Ramona Norville gibi bir kadınla karşılaşmamıştı.

Direğin üstündeki lamba yandı. Köpek havlamaya başladı: *Hav! Hav! Hav! Hav!* Tess lambanın sönüp köpeğin susmasını bekledi.

"Emin olabilmemin bir yolu yok Tom."

"Bakmadan bilemezsin."

"Biliyorduysa bile *bana tecavüz eden o değildi.*"

Tom bir süre sessiz kaldı. Tess bir an için pes ettiğini düşündü. Ardından Tom tekrar konuştu. "Biri kötü bir şey yapar, diğeri bunu bildiği halde engel olmazsa ikisi de eşit oranda suçlu sayılır."

"Kanunların gözünde mi?"

"Ayrıca *benim* gözümde. Diyelim ki avlanan, tecavüz eden ve öldüren sadece Lester'dı. Sanmıyorum ama varsayalım öyleydi. Ağabeyi bunu biliyorduysa ve önlemek için kılını kıpırdatmamışsa o da ölmeyi hak eder. Hatta bana göre kurşunlar onun için fazla merhametli bir son olur. Kızgın demir kazığa oturtmak daha adil bir ceza."

Tess başını bitkince iki yana salladı ve yan koltukta duran tabancayı yokladı. Tek kurşunu kalmıştı. Onunla köpeği öldürürse

(dostlar arasında bir başka cinayetin lafı olmazdı) canına kıymak için başka bir silah araması gerekecekti. Kendini asmaya falan karar vermezse tabii. Ama Strehlke gibi adamların genellikle bir silahı olurdu. Ramona'nın diyeceği gibi, güzel tarafı buydu.

"Eğer biliyorduysa, evet. Ama bu *eğer*, kafaya bir kurşunu gerektirecek kadar büyük değil. Anneye lafım yok, küpeler yeterli kanıttı. Ama burada kanıt yok."

"Öyle mi dersin?" Tom'un sesi o kadar alçaktı ki Tess zor duyuyordu. "Git ve gör."

- 44 -

Köpek, basamakları tırmanırken havlamadı ama Tess başı öne eğik, dişlerini göstererek kapının diğer tarafında beklediğini hayal edebiliyordu.

"Goober?" Ne fark ederdi, bir köpek için uygun bir isimdi. "Ben Tess. Sana köfte getirdim. Ayrıca bir de içinde tek kurşun kalmış tabancam var. Şimdi kapıyı açacağım. Yerinde olsam eti seçerdim. Tamam mı? Anlaştık mı?"

Hâlâ havlama sesi yoktu. Belki sadece direğin tepesindeki lamba yanarken havlıyordu. İlk anahtar uymadı, ikincisi de açmadı. Bu hiç iyi değildi. Herhalde işyerine aitlerdi. Üçüncü anahtar kilitte döndü ve Tess, kendine cesaretini kaybetme fırsatı vermeden kapıyı itti. Gözünün önünde dişleri kocaman bir buldok, pitbul veya kurt köpeği canlandırıyordu. Ama karşısındaki ona umutlu gözlerle bakıp kuyruk sallayan bir Jack Russel terrierdi.

Tess, tabancayı ceketinin cebine koydu ve köpeğin başını okşadı. "Ulu Tanrım. *Senden* mi korkmuşum?"

"Hiç gerek yok," dedi Goober. "Al nerede yahu?"

"Sorma," dedi Tess. "Hamburger ister misin? Uyarayım, bozulmuş olabilir."

"Ver bebeğim," dedi Goober.

Tess ona büyük bir parça hamburger köftesi verdikten sonra içeri girdi, kapıyı ardından örttü ve ışığı yaktı. Neden olmasın? İçeride Goober'la baş başaydılar.

Alvin Strehlke'nin evi, kardeşininkinden daha derli topluydu. Yerler ve duvarlar temizdi, hiçbir yerde *Henry Amca'nın Değiştokuş Rehberi* yığınları yoktu, hatta raflarda birkaç kitap bile vardı. Ayrıca duvarda çerçevelenmiş, büyük bir Annezilla fotoğrafı ve sağda solda Hummel bibloları gördü. Tess'in burnuna kötü kokular geliyordu ama bunların sağlam bir delil olmadığı açıktı. Hiçbir şeyi kanıtlamıyorlardı. *Duvardaki Richard Widmark'ın Tommy Udo karakterinin bir fotoğrafı olsaydı durum değişirdi.*

"Neden gülümsedin?" diye sordu Goober. "Paylaşmak ister misin?"

"İstemem," dedi Tess. "Nereden başlasak?"

"Bilmiyorum," dedi Goober. "Ben sadece köpeğim. Şu lezzetli inekten bir parça daha vermeye ne dersin?"

Tess ona biraz daha et verdi. Goober arka ayakları üstüne kalktı ve kendi etrafında iki kez döndü. Tess delirip delirmediğini merak etti.

"Tom? Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Külotunu diğer kardeşin evinde buldun, değil mi?"

"Evet ve yanıma aldım. Yırtılmış... sağlam olsa da bir daha asla giymek istemem... ama *bana* ait."

"Peki başka ne buldun?"

"Nasıl yani?"

Ama Tom'un ona cevap vermesine gerek yoktu. Asıl soru ne bulduğu değil, ne *bulamadığıydı.* Çantası ve anahtarları hâlâ ortada yoktu.

Lester Strehlke, anahtarlarını ağaçların arasına fırlatmış olmalıydı. Onun yerinde olsa Tess öyle yapardı. Ama çanta başka konuydu. Kate Spade markaydı ve çok pahalıydı. İçine dikilmiş ipek bir şerit üstünde kendi ismi yazılıydı. Eğer çantası ve içindekiler-Lester'ın evinde değilse ve anahtarlarıyla birlikte ormana da atmadıysa neredeydi?

"Oyum buradan yana," dedi Tom. "Hadi etrafa bakalım."

"Et!" diye bağırdı Goober ve arka ayakları üstünde bir kez daha döndü.

- 45 -

Nereden başlamalıydı?

"Hadi ama," dedi Tom. "Erkekler sırlarının çoğunu iki yerde gizler: Çalışma odası veya yatak odası. Doreen bunu bilmiyor olabilir ama sen biliyorsun. Ve bu evde çalışma odası yok."

Al Strehlke'nin yatak odasına girdi (Goober da peşinden) ve örtüsü askeri düzende yanlara sıkıştırılmış, normalden uzun bir yatak gördü.

Altına baktı. Hiçbir şey yoktu. Gardıroba yönelecek oldu, duraksadı, tekrar yatağa döndü. Şilteyi kaldırdı. Baktı. Beş saniye sonra -belki on- heyecansız bir sesle tek bir kelime söyledi.

"Bingo."

Yatağın yaylarının üstünde üç kadın çantası vardı. Ortadaki, Tess'in nerede görse tanıyacağı, krem rengi bir çantaydı. Alıp açtı. İçinde kâğıt mendil ve bir ucu fırçalı bir kaş kaleminden başka bir şey yoktu. İsminin yazılı olduğu ipek şerit, yerinden dikkatle çıkarılmıştı ama Tess, dikişlerin kesildiği noktada -pahalı İtalyan derisinde- minik bir kesik meydana geldiğini görebiliyordu.

"Senin mi?" diye sordu Tom.

"Benim olduğunu biliyorsun."

"Ya kaş kalemi?"

"Bunlar Amerika'da binlerce mağazada satılı..."

"Senin mi?"

"Evet. Benim."

"Artık ikna oldun mu?"

"Ben..." Tess yutkundu. Bir şey hissediyordu ama ne olduğundan emin değildi. Rahatlama mıydı? Dehşet mi? "Galiba evet. Ama *neden?* Neden *ikisi* birden?"

Tom cevap vermedi. Gerek yoktu. Doreen bilmeyebilirdi (ya da kabul etmek istemeyebilirdi, onun gibi maceraperest yaşlı hanımlar böyle çarpık işlerden hoşlanmazdı) ama Tess biliyordu. Çünkü anneleri, iki oğlunu da tamir olmayacak şekilde bozmuştu. Bir psikiyatr durumu bu şekilde tanımlardı. Lester tecavüzcü, Al ise izleyen bir fetişistti. Belki kadınların bir ikisini boruya sokarken yardım etmişti. Tess bunu asla bilemeyecekti.

"Evin her köşesini aramak sabaha kadar sürecektir," dedi Tom. "Ama bu odanın her yerini arayabilirsin Tessa Jean. Muhtemelen çantadaki her şeyi yok etmiştir, tahminimce kredi kartlarını kesip Colewich Nehri'ne atmıştır ama emin olmalısın; çünkü üzerinde

ismin bulunan en ufak bir şey polisi kapına getirecektir. Gardıroptan başla."

Gardıropta kredi kartları veya ona ait bir eşya yoktu ama Tess başka bir şey buldu. En üst raftaydı. Üstüne çıkmış olduğu sandalyeden indi ve elindekini korkuyla inceledi: Bir çocuğun en sevdiği oyuncağı olabilecek tüylü bir ördek. Gözlerinden biri kayıptı ve sentetik tüyleri keçeleşmişti. Tüylerin bir bölümü, ördek öldürürcesine okşanmış gibi dökülmüştü.

Rengi solmuş sarı gagasının üstünde bordo bir leke vardı.

"Düşündüğüm şey mi o?" diye sordu Tom.

"Ah, Tom, galiba öyle."

"Borunun içinde gördüğün cesetler... içlerinden biri bir çocuğa ait olabilir mi?"

Hayır, hiçbiri o kadar küçük değildi. Ama belki Stagg Yolu'nun altından geçen boru Strehlke kardeşlerin cesetleri attığı tek yer değildi.

"Rafa geri koy. Bırak polis bulsun. Şimdi yapman gereken, içinde sana ait bilgilerin bulunduğu bir bilgisayarı olup olmadığını kontrol etmek. Sonra da çekip gitmek."

Soğuk ve ıslak bir şey Tess'in eline dokundu. Neredeyse bir çığlık atacaktı. Goober parlak gözleriyle ona bakıyordu.

"Et!" dedi Goober ve Tess ona biraz daha köfte verdi.

"Al Strehlke'nin bir bilgisayarı varsa mutlaka şifrelidir," dedi Tess. "Ve muhtemelen kurcalamam için öylece hazır beklemiyordur."

"O halde yanına al ve kahrolası nehre fırlat. Bırak balıklarla beraber dipte yatsın."

Ama Al'in bir bilgisayarı yoktu.

Tess kapıya varınca Goober'a köftelerin kalanını verdi. Büyük ihtimalle hepsini halının üstüne kusacaktı ama bu, Koca Şoför'ün umurunda olmayacaktı.

"Tatmin oldun mu Tessa Jean?" diye sordu Tom. "Artık masum bir adamı öldürmediğine ikna oldun mu?"

Herhalde olmuştu, çünkü artık intihar etmeyi düşünmüyordu. "Ya Betsy Neal, Tom? O ne olacak?"

Tom cevap vermedi... çünkü yine gerek yoktu. Çünkü, ne de olsa Tom kendisiydi.

Değil mi?

Tess bundan tam olarak emin değildi. Bir sonraki adımını bildiği sürece fark eder miydi? Ertesi gün, başka bir gün olacaktı. Scarlett O'Hara bu konuda haklıydı.

Asıl önemli olan, polisin borudaki cesetlerden haberdar olmasıydı. Hiçbir şey için olmasa bile bir yerlerde onları merak eden, özleyen yakınları, sevenleri için. Ayrıca...

"Oyuncak ördek daha fazlasının olabileceğine işaret ettiği için."

Bu kendi sesiydi.

Ve sorun değildi.

- 46 -

Tess sabah yedi buçukta, kâbuslarla dolu üç saatlik bir uykudan sonra çalışma odasındaki bilgisayarı açtı. Ama yazmak için değil. Yazmak, aklındaki son şeydi.

Betsy Neal bekâr mıydı? Tess öyle tahmin ediyordu. O gün Neal'ın ofisindeyken parmağında alyans görmemişti. Bunu gözden kaçırmış olsa bile herhangi bir aile fotoğrafına da rastlamamıştı. Hatırlayabildiği tek fotoğraf, Barack Obama'ya aitti... ve *o* zaten evliydi. Yani evet, Betsy Neal ya bekâr ya da boşanmış olmalıydı. Ve muhtemelen rehberde kayıtlı değildi. Öyleyse bilgisayarda araştırma yapmak pek işine yaramayacaktı. Tess, The Stagger Inn'e gidip kadını orada bulabileceğini biliyordu... ama oraya dönmek istemiyordu. Asla.

"Neden bela arıyorsun?" diye sordu Fritzy pencerenin önünde kurulduğu yerden. "Hiç olmazsa Colewich'in telefon rehberine bir bak. Ve üstüne sinen bu koku da ne? *Köpek* kokusu mu o?"

"Evet. Goober'ın kokusu."

"Hain," dedi Fritzy küçümser bir sesle.

Arama sonucunda bir düzine Neal çıktı. Biri E. Neal'dı. Elizabeth'in E'si olabilir miydi? Öğrenmenin tek yolu vardı.

Tereddüt etmeden numarayı tuşladı duraksadığı an cesaretini kaybedeceğini biliyordu. Terliyordu ve kalbi küt küt çarpıyordu.

Telefon bir kez çaldı. İki kez.

Herhalde o değil. Belki Edith Neal'dır. Ya da Edwina Neal. Hatta Elvira Neal.

Üç kez.

Betsy Neal'ın telefonuysa orada değil demek ki. Belki Catskills'e tatile gitti...

Dört kez.

... ya da Zombi Pastacılar'dan biriyle birliktedir, buna ne dersin? Baş gitaristle. Belki duşta birlikte "Kedin Köpeğini Beceriyor mu"yu söylüyorlardır...

Telefon açıldı ve Tess duyduğu sesi anında tanıdı.

"Merhaba, Betsy'yi aradınız ama şu an telefona gelemiyorum. Zil sesinden sonra ne yapacağınızı biliyorsunuz. İyi günler."

Günüm kötüydü, *teşekkürler. Hele dün gece öyle...*

Zil sesi duyuldu ve Tess niyetlendiğini bile fark edemeden kendini bir mesaj bırakırken buldu. "Merhaba Bayan Neal, ben Tessa Jean, Söğüt Korusu yazarı hani? The Stagger Inn'de tanışmıştık. Bana Tomtom'umu geri vermiştiniz, ben de büyükanneniz için imza vermiştim. Yüzümün halini görmüştünüz, size bu konuda yalan söyledim. Sebebi erkek arkadaşım değildi Bayan Neal." Mesaj kasetinin söyleyecekleri bitmeden dolmasından korkan Tess daha hızlı konuşmaya başladı... ve bitirmeyi ne çok istediğini fark etti. "Tecavüze uğradım, çok kötüydü. Sonra hak ettiğini bulmasını istedim ama ben... ben... sizinle konuşmak istedim, çünkü..."

Hatta bir tıkırtı oldu ve Betsy Neal'ın sesi duyuldu. "Baştan başlayın," dedi. "Ama tane tane anlatın. Yeni uyandım ve hâlâ tam ayılamadım."

- 47 -

Colewich Parkı'nda öğle yemeği için buluştular. Bir bankta yan yana oturdular. Tess aç olmadığını sanıyordu ama Betsy Neal bir sandviç yemesi için ısrar edince Lester Strehlke'nin hamburger köftelerini mideye indiren Goober'ın iştahıyla lokmaları yutmaya başladı.

"En baştan başla," dedi Betsy. Çok sakindi, hatta doğal olmayan bir sükûneti olduğunu düşündü Tess. "En baştan başla ve bana her şeyi anlat."

Tess, Books & Brown Baggers'tan gelen davetle sözlerine başladı. Betsy Neal, Tess'e hikâyesini takip ettiğini belirten birkaç "Hı... hı..." veya "Evet..." dışında hiçbir şey söylemeden onu dinledi. Anlatmak, dilini damağını kurutan bir işti. Şansına, Betsy yanında iki Dr. Brown getirmişti.

Tess birini alıp açgözlülükle içti.

Hikâyesini bitirdiğinde saat biri geçmişti. Öğle yemeği için parka gelen birkaç kişi gitmişti. Bebek arabalarında çocuklarını gezdiren iki genç kadın vardı ama uzaktaydılar.

"Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi Betsy Neal. "Kendini öldürmek üzereyken gaipten bir ses Alvin Strehlke'nin evine geri dönmeni söyledi."

"Evet," dedi Tess. "Ve orada çantamı buldum. Bir de kanlı oyuncak ördeği."

"Külotunu da küçük kardeşin evinde bulmuştun."

"Evet, Minik Şoför'ün. Expedition'ımdalar. Çantam da. Göstereyim mi?"

"Hayır. Ya tabanca?"

"O da arabada. İçinde tek kurşun var." Picasso gözlü kız, diye düşünerek ona merakla baktı. "Benden korkmuyor musun? Beni eleverecek tek zayıf halkasın. En azından düşünebildiğim kadarıyla."

"Halka açık bir parktayız Tess. Ayrıca evimdeki telesekreterde kayıtlı itirafın var."

Tess gözlerini kırpıştırdı. Bu hiç aklına gelmemişti.

"Şu iki anneye çaktırmadan beni öldürmeyi başarsan bile..."

"Kimseyi öldürmeye niyetim yok. Ne şimdi ne de sonra."

"Bunu bilmek güzel. Çünkü beni ve telesekreterdeki kaydı bir şekilde ortadan kaldırabilsen bile er ya da geç biri cumartesi sa-

bahı seni The Stagger'a getiren taksi şoförünü bulacak. Ve polis seni yakaladığında bütün vücudunda suçunu kanıtlayacak bereleri görecek."

"Evet," dedi Tess en kötüsüne dokunarak. "Haklısın. Peki şimdi ne olacak?"

"Öncelikle, o güzel yüzün tekrar eski haline dönene dek ortalıkta görünmesen iyi olur."

"Sanırım o konuda rahat olabilirim," dedi Tess ve ona, Patsy McClain'e anlattığı hikâyeden bahsetti.

"Gayet iyi."

"Bayan Neal... Betsy... bana inanıyor musun?"

"Ah, evet," dedi kadın neredeyse dalgın bir ifadeyle. "Şimdi bana kulak ver. Dinliyor musun?"

Tess başını salladı.

"Piknik yapmak için parka gelmiş iki kadınız. Ama bugünden sonra birbirimizi asla görmeyeceğiz, tamam mı?"

"Öyle diyorsan," dedi Tess. Beyni, diş doktorunun dişini çekmeden önce uyuşturduğu çenesi gibiydi.

"Evet, öyle diyorum. Ayrıca polisler için yeni bir hikâye uydurmalısın. Bir şekilde limuzin şoförüne ya da..."

"Manuel. Adı Manuel'di."

"... cumartesi sabahı seni The Stagger'a getiren taksi şoförüne ulaşıp seni bulurlarsa anlatmak için. Kimlik kartın falan ortaya çıkmadığı sürece Strehlke cinayetleriyle aranda bir bağlantı kurabileceklerini sanmam ama olay duyulduğunda büyük haber olacak ve soruşturmanın ucunun sana dokunmayacağından emin olamayız." Öne eğilip Tess'in sol göğsünün üstüne parmağını da-

yadı. "*Bana* dokunmaması için sana güveniyorum. Çünkü bunu hak etmiyorum."

Evet. Kesinlikle hak etmiyordu.

"Polislere nasıl bir hikâye anlatabilirsin tatlım? Benim dahil olmayacağım sağlam bir hikâye olsun. Hadi bakalım yazar hanım."

Tess bir dakika boyunca düşündü ve Betsy sabırla bekledi.

"Ramona Norville'in imza günümden sonra bana Stagg Yolu kestirmesinden bahsettiğini ki bu doğru ve geçerken The Stagger Inn'i gördüğümü söylerim. Yolun birkaç kilometre ilerisinde durup yemek yediğimi, sonra bir şeyler içip sahnedeki grubu dinlemek için geri dönmeye karar verdiğimi söylerim."

"Güzel. Grubun ismi..."

"İsimlerini biliyorum," dedi Tess. Belki uyuşturucunun etkisi geçiyordu. "Bazı adamlarla tanıştığımı, alkol aldığımı ve araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğumu söylerim. Sen bu hikâyede yoksun, çünkü geceleri çalışmıyorsun. Ayrıca şunu da diyebi..."

"Boş ver, bu kadarı yeterli. Bu işte oldukça iyisin. Ama fazla detaylandırma."

"Tamam," dedi Tess. "Ayrıca bu hikâyeyi anlatmam hiç gerekmeyebilir. Strehlke'ler ve kurbanlarını bulduktan sonra benim gibi kitap yazan kendi halinde bir kadından çok daha farklı bir katil aramaya başlayacaklar."

Betsy Neal gülümsedi. "Kitap yazan kendi halinde bir kadınmış, hadi oradan. Sıkı hatunsun." Sonra Tess'in yüzündeki telaşlı ifadeyi fark etti. "Ne? *Şimdi* ne oldu?"

"Borunun içinde yatan kadınları Strehlke'lere bağlarlar, değil mi? En azından Lester'a?"

"Sana tecavüz etmeden önce prezervatif taktı mı?"

"Hayır. Tanrım, hayır. Eve gittiğimde spermleri hâlâ bacaklarımdaydı. Ve içimde." Ürperdi.

"O halde diğerlerinin ırzına geçerken de takmamıştır. Bol bol kanıt var. Parçaları birleştireceklerdir. Kimlik kartlarını gerçekten yok ettilerse güvendesin demektir. Hem kontrol edemediğin şeyler yüzünden endişelenmenin anlamı yok, değil mi?"

"Yok."

"Eve gidip bileklerini kesmek gibi bir planın yok, değil mi? Ya da o son kurşunu kullanmak gibi?"

"Hayır." Tess Limon Sıkıcı'nın namlusunu ağzına sokmuş halde kamyonette otururken gece havasının ne kadar tatlı koktuğunu hatırladı.

"Hayır, öyle bir niyetim yok."

"O halde gitsen iyi olur. Ben biraz daha oturacağım."

Tess kalkacak oldu, sonra tekrar oturdu. "Bilmem gereken bir şey var. Bile bile suça ortak oluyorsun. Hiç tanımadığın bir kadın için bunu niçin yapasın? Sadece bir kez karşılaştığın biri için?"

"Büyükannem kitaplarını çok sevdiği ve üç cinayet suçuyla hapse girsen çok üzüleceği için desem inanır mısın?"

"Külahıma anlat."

Betsy bir süre hiçbir şey söylemedi. Dr. Brown kutusunu aldı, sonra geri bıraktı. "Tecavüze uğrayan pek çok kadın var, değil mi? Yani yalnız sayılmazsın, değil mi?"

Tess tecavüze uğramış tek kadın olmadığını biliyordu ama bunu bilmek, hissettiği acı ve utancı azaltmıyordu. Yakında yaptıracağı AIDS testinin sonucunu beklerken hissedeceğini bildiği tedirginliği de azaltmayacaktı.

Betsy gülümsedi. Tebessümünde hiç hoş bir yan yoktu. Ya da güzel bir taraf. "Şu an dünyanın her yerinde tecavüze uğrayan ka-

dınlar var. Ve kızlar. Şüphesiz bazılarının çok sevdiği tüylü oyuncakları var. Kimi öldürülüyor, kimi hayatta kalıyor. Sence hayatta kalanlardan kaçı başına geleni polise bildiriyor?"

Tess başını iki yana salladı.

"Ben de bilmiyorum," dedi Betsy. "Ama Ulusal Suç Mağduriyet Araştırması'nın ne dediğini biliyorum, çünkü internette araştırdım. Dediklerine bakılırsa tecavüz vakalarının yüzde altmışı polise bildirilmiyor. Yani beş vakadan üçü. Bundan fazla olabileceğini düşünüyorum ama kim kesin bir şey söyleyebilir? Bir negatifi kanıtlamak, matematik derslerinin dışında çok zor. Hatta imkânsız."

"Sana kim tecavüz etti?" diye sordu Tess.

"Üvey babam. On iki yaşındaydım. Yaparken bir ekmek bıçağını yüzüme dayamıştı. Hiç kıpırdamadım, çok korkmuştum ama boşaldığında bıçak kaydı. Herhalde kasten değildi ama kim bilir?"

Betsy, sol eliyle sol gözünün altkapağını aşağı çekti. Sağ avucunu gözünün hemen altına getirdi ve cam göz yavaşça içine yuvarlandı. Boş gözyuvası hafifçe kırmızı ve şaşkınca gökyüzüne bakıyormuş gibi yukarı dönüktü.

"Çektiğim acı... eh, aslında bunu tarif edebilmem mümkün değil. Dünyanın sonu gelmiş gibiydi. Kanadı. Hem de çok. Annem beni doktora götürdü. Doktora çorapla koşarken mutfağın zemininde ayağımın kaydığını ve düştüğümü söylememi istedi. Sözde yerleri yeni cilalamışmış. Kayıp, gözümü masanın köşesine çarpmışım. Doktorun benimle baş başa konuşmak isteyeceğini ve bana güvendiğini söyledi. 'Sana yaptığı şey çok korkunç, biliyorum,' dedi. 'Ama insanlar öğrenirse beni suçlayacaktır. Lütfen bebeğim, benim için bunu yaparsan başına bir daha asla kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim.' Ve dediğini yaptım."

"Ve tekrarlandı mı?"

"Üç dört kez. Her seferinde kıpırdamadan durdum, çünkü geriye sadece bir gözüm kalmıştı. Burada işimiz bitti mi bitmedi mi?"

Tess ona sarılmaya yeltenince Betsy olduğu yerde büzülerek geri kaçtı. "Haç görmüş bir vampir gibi," diye düşündü Tess.

"Yapma," dedi Betsy.

"Ama..."

"Biliyorum, biliyorum, çok teşekkürler, dayanışma, kardeşlik, falan filan. Sarılmayı sevmem, hepsi bu. İşimiz bitti mi?"

"Bitti."

"O halde git. Ve yerinde olsam eve giderken tabancamı nehre atardım. İtiraf mektubunu yaktın mı?"

"Evet, elbette."

Betsy başını salladı. "Ben de telesekreterime bıraktığın mesajı sileceğim."

Tess banktan kalkıp oradan uzaklaştı. Bir kez dönüp arkasına baktı. Betsy Neal hâlâ oturuyordu. Gözünü yerine takmıştı.

- 48 -

Expedition'ına binen Tess, GPS'ten son gittiği yerleri silmesinin çok akıllıca olacağını düşündü. Açma düğmesine bastı ve ekran aydınlandı. "Merhaba Tess. Bakıyorum yolculuğa çıkıyoruz," dedi Tom.

Tess silme işlemini tamamladıktan sonra GPS'i tekrar kapattı. Yolculuğa çıktığı söylenemezdi; sadece eve gidiyordu. Ve yolu tek başına bulabilirdi.

ADİL UZATMA

Streeter, istifra etmek için arabayı kenara çekmek zorunda kalmasa, tabelayı görmeyecekti. Son günlerde çok fazla kusuyordu ve çoğunlukla öncesinde pek uyarı olmuyordu - bazen ani bir bulantı, bazen ağzının gerisinde bakırımsı bir tat, bazen de hiçbir şey; öğürtü ve hop, midedekiler dışarıda. Bu durum, araba kullanmayı zorlaştırıyordu, bununla birlikte son günlerde daha çok araba kullanır olmuştu; bunun bir sebebi, sonbahardan sonra kullanamayacak oluşuydu, bir diğer sebep ise düşünecek çok şeyinin olmasıydı. Daima en iyi direksiyon başında düşünegelmişti.

Harris Bulvarı bağlantı yolundaydı. Derry kasabası havaalanı ve onunla ilişkili işyerleri -çoğunlukla moteller ve depolar- boyunca uzanan, üç kilometrelik geniş bir yoldu. Bu yol gündüz saatlerinde yoğun oluyordu, çünkü havaalanına hizmet etmenin yanı sıra Derry'nin doğu ve batısını birbirine bağlıyordu ama akşamları oldukça tenhaydı. Streeter, arabayı bisiklet yoluna çekti, yolcu koltuğundaki plastik poşetlerden birini aldı, yüzünü içine gömdü ve koyuverdi. Akşam yemeği sahneye tekrar çıktı. Gözleri açık olsa görecekti ama değildi. Bir mide dolusu kusmuğu görmüşseniz hepsini görmüşsünüz demektir.

Kusma evresi başladığı sırada hiç acı hissetmiyordu. Doktor Henderson bu durumun değişeceğine dair onu uyarmıştı ve uyarısının yerinde olduğunu son bir haftadır görebiliyordu.

Henüz dayanılmayacak kadar değildi; midesinden boğazına yükselen şimşek gibi ani ve kısa süreli bir acıydı. Geliyor ve azalarak yok oluyordu. Ama kötüleşecekti, Doktor Henderson öyle demişti.

Başını poşetten kaldırdı, torpido gözünü açtı, bir parça naylon ip aldı ve koku arabaya sinmeden poşetin ağzını bağladı. Sağ tarafına baktığında üstünde koca kulaklı, neşeli bir köpek resmi bulunan bir çöp kutusu gördü. Yan tarafına şablonla DERRY KUÇUSU "ÇÖPLERİ KUTUYA ATIN!" DİYOR yazılmıştı.

Streeter arabadan indi, Kuçu Kutusu'na gitti ve çöküşteki bedeninden çıkan son atığı kutunun içine bıraktı. Yaz güneşi kızıllaşmış, havaalanının düz (ve an itibariyle terk edilmiş) arazisi üzerinde batıyordu. Topuklarından başlayan gölgesi uzun ve iğrenç denecek kadar inceydi. Sanki gölgesi bedeninden dört ay ilerideydi ve onu yakında yiyip bitirecek olan kanserin etkisini şimdiden gözler önüne seriyordu.

Arabasına geri döndüğünde yolun karşısındaki tabelayı gördü. Önce muhtemelen gözleri hâlâ yaşardığından ACİL UZATMA diye okudu. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve ADİL UZATMA olduğunu gördü. Altında, daha ufak harflerle şu yazılmıştı: ADİL FİYAT

Adil uzatma, adil fiyat. Kulağa hoş ve neredeyse mantıklı geliyordu.

Bağlantı yolunun diğer tarafında, havaalanı arazisini çevreleyen tellerin dışında, çakıllarla kaplı bir alan vardı. Günün yoğun saatlerinde pek çok kişi oraya tezgâh kuruyordu, çünkü geçerken sağa yanaşıvermek kolaydı (hızlıysanız ve sinyal vermeyi ihmal

etmezseniz). Streeter bütün hayatını Maine'in bu küçük kasabası Derry'de geçirmişti ve oraya kurulmuş tezgâhlarda, baharda taze eğreltiotu, yaz aylarında böğürtlen ile közlenmiş mısır ve neredeyse yıl boyunca ıstakoz satıldığını görmüştü. Çamurlu aylarda Kardan Adam olarak bilinen çılgın bir ihtiyar orayı işgal eder, kışın kaybolup karların erimesiyle ortaya çıkmış, orada burada bulduğu ıvır zıvırları satardı. Streeter seneler önce, o sıralarda iki veya üç yaşında olan kızı May için bu ihtiyardan iyi durumda gibi görünen bir bez bebek satın almıştı. Janet'a bebeği Kardan Adam'dan aldığını söyleme gafletine düşmüş, Janet bebeği çöpe atması için ısrar etmişti. "Sence bir bez bebeği mikroplardan arınması için kaynatabilir miyiz?" diye sormuştu karısı. "Böyle zeki bir adamın bazen nasıl bu kadar aptalca davranabildiğine şaşıyorum."

Eh, kanser kişiyi zekâsına göre seçmiyordu. Zeki de olsa aptal da olsa yakında oyundan çıkacak ve formasını asacaktı.

Kardan Adam'ın önceki yıl mallarını sergilediği yerde ufak bir masa vardı. Gerisinde oturan tıknaz adam, alçalan güneşin kızıl ışıklarını perdeleyecek şekilde yana eğilmiş büyük, sarı bir şemsiyenin gölgesinde oturuyordu.

Streeter bir süre arabasının önünde durdu, neredeyse binecekti (tıknaz adam onu fark etmemiş gibiydi; portatif bir televizyon izliyordu) ama merakı baskın geldi. Trafiği kontrol etti, gelen giden olmadığını gördü. Yol o saatte tahmin edilebileceği gibi bomboştu, insanlar evlerinde, kanser olmamalarının değerini bilmeden akşam yemeklerini yiyordu ve dört şeridi aşarak karşıya geçti. Gelecekteki Streeter'ın Hayaleti olan cılız gölgesi onu takip etti.

Tıknaz adam başını kaldırdı. "Selam," dedi. Streeter, adam televizyonu kapamadan önce *Inside Edition*'ı izlemekte olduğunu gördü.

"Nasılız bu akşam?"

"Eh, sizi bilmem ama benim daha iyi günlerim olmuştu," dedi Streeter. "Satış yapmak için vakit geç olmadı mı? İş çıkış saatinden sonra buralardan pek geçen olmaz. Biliyorsunuz, havaalanının arkasında kalıyor. Bu yolu sadece mal taşımak için kullanıyorlar. Yolcular Witcham Caddesi'nden gidiyor."

"Evet," dedi tıknaz adam. "Ne yazık ki havaalanının daha yoğun olan diğer tarafında benim gibi yol kenarı satıcılarına izin vermiyorlar."

Hayatın adaletsizliği karşısında başını iki yana salladı. "Aslında saat yedi gibi toparlanıp gidecektim ama içimden bir ses, potansiyel bir müşterinin gelebileceğini söyledi."

Streeter masaya baktı, satılan hiçbir şey göremedi (televizyon satılık değilse) ve gülümsedi. "Potansiyel bir müşteri olamam, Bay..."

"George Elvid," dedi tıknaz adam ayağa kalkıp tombul elini uzatarak.

Streeter onunla tokalaştı. "Dave Streeter. Ve korkarım müşteriniz olamayacağım, çünkü ne sattığınızı bilmiyorum. Tabelada yazanı da önce *acil* uzatma olarak okudum ve saç için olduğunu sandım."

"Saç uzatma *istiyor* musunuz?" diye sordu Elvid onu süzerek. "Soruyorum, çünkü seyrelmiş gibiler."

"Yakında tamamen dökülecekler," dedi Streeter. "Kemoterapi görüyorum."

"Ah. Üzüldüm."

"Sağ olun. Gerçi kemoterapinin ne faydası olacak..." Omuz silkti. Bu tip şeyleri bir yabancıya söylemenin kolaylığına şaşma-

mak elde değildi. Daha çocuklarına bile söylememişti. Ama Janet biliyordu elbette.

"Hiç şans yok mu?" diye sordu Elvid. Sesinde sadece sempati vardı -ne fazlası, ne eksiği- ve Streeter gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.

Janet'ın önünde ağlamak onu inanılmayacak kadar utandırıyordu ve o güne dek sadece iki kez olmuştu. Ama burada, bu yabancının karşısında bir sakıncası yok gibiydi. Yine de cebinden mendilini çıkarıp gözlerini sildi. Küçük bir uçak, inmek için alçalıyordu. Kıpkızıl güneşin önünden geçtiği sırada silueti hareket eden bir haça benzedi.

"Bana söylenen o," dedi Streeter. "Yani kemoterapi sadece..."

"Âdet yerini bulsun diye?"

Streeter güldü. "Aynen öyle."

"Belki kemoterapi yerine ağrıkesici istemeyi düşünebilirsiniz. Ya da benimle ufak bir iş yapabilirsiniz."

"Az önce onu diyordum, ne sattığınızı bilmeden müşteriniz olamam."

"Eh, şey, çoğu kişi yılan yağı diyor," dedi Elvid gülümseyip topukları üstünde yaylanarak. Streeter, Elvid tombul olmasına rağmen gölgesinin tıpkı kendisininki gibi ince ve hasta görünümlü olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Günbatımı yaklaştıkça herkesin gölgesinin hasta gibi görünebileceğini düşündü. Özellikle de günlerin sonlarının uzun ve her nasılsa nahoş olduğu ağustos ayında.

"Şişeleri göremiyorum," dedi Streeter.

Elvid parmak uçlarını masaya bastırarak öne eğildi. Bir anda işadamı görüntüsüne bürünmüştü. "Uzatmalar satıyorum," dedi.

"Bağlantı yolunu çağrıştırması ne tesadüf."

"Hiç o şekilde düşünmemiştim ama galiba haklısınız. Gerçi bazen bir puro sadece bir purodur ve bir tesadüf de sadece bir tesadüftür. Herkesin istediği bir uzatma vardır Bay Streeter. Alışverişe bayılan genç bir kadın olsaydınız size kredi uzatması teklif ederdim. Penisiniz küçük olsaydı -genetik çok acımasız olabiliyor- size penis uzatma sunardım."

Adamın açık sözlü cüreti Streeter'ı hem şaşırtmış hem eğlendirmişti. Bir aydır ilk kez teşhisi duyduğu günden beri agresif ve çok süratli ilerleyen türden bir kansere yakalandığı gerçeğini unutmuştu. "Şaka yapıyor olmalısınız."

"Ah, şaka yapmada üstüme yoktur ama konu iş olduğunda son derece ciddiyimdir. Vaktinde çok sayıda penis uzatma sattım ve Arizona'da bir süre *El Pene Grande* olarak tanındım. Söyledikle-rimin hepsi doğru ama şansıma, bana inanmanızı ne istiyorum ne de buna ihtiyacım var. Kısa adamlar genellikle boy uzatma ister. Saç uzatma *isteseydiniz* size saç uzatma satmaktan *mutlu* olurdum Bay Streeter."

"Peki uzun burunlu bir adam, misal Jimmy Durante daha kısa bir burun isteyebilir mi?"

Elvid gülümseyerek başını iki yana salladı. "Şimdi şaka yapan sizsiniz, anlaşıldı. Cevap hayır. Kısaltma istiyorsanız başka bir yere gitmelisiniz. Ben sadece uzatmalar üzerine çalışıyorum, son derece Amerikan bir ürün. Terk edilmişlere, kimilerince *iksir* adı verilen aşk uzatmaları sattım; nakit sıkıntısı çekenlere borç uzatmaları sattım -ekonominin şu halinde buna talep çok- işini belli bir tarihe yetiştirmeye çalışanlara zaman uzatmaları sattım ve bir keresinde de Hava Kuvvetleri'nde pilot olmak isteyen birinin göz testinden kusursuz sonuç alabilmesi için görüş uzatması sattım."

Duyduklarını çok eğlenceli bulan Streeter, sırıtıyordu. O şartlarda bir daha eğlenebileceğini hiç sanmıyordu oysa. Hayat sürprizlerle doluydu.

Elvid de müthiş bir espriyi paylaşıyorlarmış gibi sırıtıyordu. "Ve bir keresinde," dedi. "Paranoyak şizofreniye tehlikeli bir şekilde yaklaşmakta olan bir ressama -çok yetenekliydi- *gerçeklik* uzatması sattım. *O* çok pahalıydı işte."

"Ne kadar olduğunu sormamın mahzuru var mı?"

"Ücretim, ressamın tablolarından biriydi ve şimdi evimin duvarını süslüyor. İsmini biliyorsunuzdur, İtalyan Rönesans döneminin meşhur ressamı. Üniversitede sanat tarihi dersi aldıysanız eserlerini incelemişsinizdir."

Streeter sırıtmaya devam etti ama kendini daha güvende hissedebilmek için bir adım geriledi. Yakında öleceği gerçeğini kabul etmişti ama Augusta'daki, akli dengesi yerinde olmayan suçluları tıktıkları Juniper Hill'den kaçmış bir delinin elinde hemen o gün can vermeye hiç niyeti yoktu.

"Yani diyorsunuz ki siz bir tür... bilemiyorum... ölümsüzsünüz?"

"Ömrümün çok uzun olduğu muhakkak," dedi Elvid. "Bu da bizi, sizin için ne yapabileceğim sorusuna getiriyor sanırım. Herhalde bir ömür uzatması istersiniz."

"Sanırım mümkün değil?" dedi Streeter. Bir yandan da arabasına kadar olan mesafeyi ve ne kadar sürede varabileceğini hesaplamaya çalışıyordu.

"Elbette mümkün... ücreti mukabilinde."

Vaktinde bolca Scrabble oynamış olan Streeter, Elvid'in isminin harflerini zihninde yeni bir düzende tekrar dizmişti bile.(1)

(1) İngilizce şeytan anlamına gelen Devil kelimesine atıfta bulunuluyor. (ç.n.)

"Para mı? Yoksa ruhumdan mı bahsediyorsunuz?"

Elvid elini salladı ve gözlerini devirdi. "Getirip burnumun dibine soksalar yine de ruhun nasıl bir şey olduğunu bilmem. Hayır, cevap, çoğu zaman olduğu gibi para. Önümüzdeki on beş yıl boyunca gelirinizin yüzde on beşi kâfi olacaktır. Menajerlik ücreti denebilir."

"Uzatma sürem o kadar mı?" Streeter, on beş yıl fikrini açgözlülükle karışık özlemle düşündü. Çok uzun bir süre gibi görünüyordu. Özellikle de istifralar, acı, koma ve ölümü yaşayacağı ve ona biçilmiş olan altı aylık ömürle kıyaslandığında. Muhtemelen mezar taşında şöyle bir ifade yer alacaktı: "Kansere karşı uzun ve cesur mücadelesinde..." *Seinfeld*'da dedikleri gibi, vıdı vıdı vıdı.

Elvid, ellerini kim bilir manasında omuz hizasına kaldırdı. "Yirmi de olabilir. Kesin bir şey söylemek güç; bu roket bilimi değil. Ama ölümsüzlük umuyorsanız aklınızdan çıkarın. Tek sattığım adil uzatma. Elimden gelen bu."

"Bana uyar," dedi Streeter. Adam onu neşelendirmişti, oyuna katılmaya karar verdi. En azından bir yere kadar. Gülümsemeyi sürdürerek elini masanın üstünden ona uzattı. "Yüzde on beş, on beş yıl. Ama sizi uyarayım, bir banka müdür yardımcısının maaşının yüzde on beşiyle Rolls-Royce falan satın alabileceğinizi sanmayın. Belki bir Geo olur ama..."

"Hepsi bu değil," dedi Elvid.

"Elbette değildir," dedi Streeter. İç geçirerek elini geri çekti. "Sizinle konuşmak keyifliydi Bay Elvid, mümkün olacağına ihtimal vermezdim ama akşamımı renklendirdiniz. Umarım akıl sağlığınızı bir gün tekrar..."

"Sus, seni aptal," dedi Elvid. Hâlâ gülümsüyor olmasına rağmen tebessümünde hiçbir hoşluk yoktu. Boyu birdenbire uzamış gibiydi -en az on santim- ve tombulluğu kaybolmuştu.

Işıktan olmalı, diye düşündü Streeter. *Günbatımında ışık böyle oyunlar oynayabiliyor.* Ve burnuna çalınan nahoş koku da muhtemelen rüzgârın tel örgüleri aşarak havaalanından çakıllı alana taşıdığı yanık uçak yakıtının kokusuydu. Hepsi gayet mantıklıydı... ama söyleneni yapıp sustu.

"Bir adam veya kadın niçin uzatma ister? Kendinize bunu sordunuz mu hiç?"

"Elbette sordum," dedi Streeter biraz haşince. "Bir bankada çalışıyorum Bay Elvid. İnsanlar her zaman borç uzatma talebinde bulunur."

"O halde insanların *eksikliklerini* telafi etmek için *uzatmalara* ihtiyaç duyduğunu biliyorsunuzdur, kısa vadeler, kısa penisler, kısa boylar vesaire."

"Evet, kahrolası dünyada eksiklikler bol," dedi Streeter.

"Kesinlikle. Ama olmayan şeylerin bile bir ağırlığı vardır. *Negatif* ağırlık ve bu en beteridir. Sizden alınan ağırlık, başka bir yere gitmelidir. Bu, fiziğin en temel kurallarındandır."

Streeter onu şaşkın gözlerle inceledi. Adamın boyunun daha uzun olduğuna (ve gülümsediğinde gözler önüne çok fazla diş serilmesine) dair bir anlık algısı yok olmuştu. Karşısındaki, cüzdanında Juniper Hill'den değilse bile Bangor'daki Acadia Akıl Hastanesi'nden verilmiş bir izin kâğıdı olan kısa, tombul bir adamdı. Bir cüzdanı *varsa* tabii. Fazlasıyla gelişmiş bir hayal gücü olduğu muhakkaktı ve bu da onu ilgi çekici kılıyordu.

"Sadede gelebilir miyim Bay Streeter?"

"Lütfen."

"Ağırlığı nakletmelisiniz. Bir başka deyişle, üzerinizdeki pisliğin kalkması için bir başkasına atmalısınız."

"Anlıyorum." Gerçekten öyleydi. Elvid mesaja dönmüştü ve mesaj klasikti.

"Ama bu, herhangi biri olamaz. İsimsiz kurban taktiği daha önce denendi ve işe yaramadı. Nefret ettiğiniz biri olmalı. Nefret ettiğiniz biri var mı Bay Streeter?"

"Kim Yang'a bayıldığım söylenemez," dedi Streeter. "Ve bence USS *Cole*'u havaya uçuran kötü kalpli piçler için hapis *fazla* iyi bir ceza ama sanmıyorum ki bu..."

"Ya ciddi bir cevap verin ya da defolun," dedi Elvid ve boyu yine daha uzun göründü. Streeter bunun aldığı ilaçların garip bir yan etkisi olup olmadığını düşünüyordu.

"Özel hayatımı kastediyorsanız nefret ettiğim kimse yok. *Hoşlanmadığım* insanlar var; yan komşum Bayan Denbrough çöp kutularının kapaklarını kapatmıyor ve rüzgârlı havalarda bütün çöpler bahçeme..."

"Dino Martino'nun sözünü biraz değiştirerek şöyle söyleyebiliriz Bay Streeter, herkes günü gelir birinden nefret eder."

"Will Rogers demişti..."

"Şapkasını kovboyculuk oynayan küçük bir çocuk gibi gözlerine kadar indirip ip çeviren bir sahtekârdı. Ayrıca, gerçekten hiç kimseden nefret etmiyorsanız sizinle iş yapamayız."

Streeter bir müddet düşündü. Sonra bakışlarını ayaklarına dikerek kendi kulaklarına bile yabancı gelen cılız bir sesle konuştu. "Galiba Tom Goodhugh'dan nefret ediyorum."

"Hayatınızdaki yeri nedir?"

Streeter iç çekti. "İlkokuldan beri en iyi arkadaşım."

Bir anlık sessizlikten sonra Elvid kahkahalarla gülmeye başladı. Masanın etrafından dolaşıp Streeter'ın sırtına bir şaplak attı (eli soğuk, parmaklarıysa kısa ve tombuldan ziyade uzun ve ince gibiydi) ve tekrar katlanır sandalyesine doğru yürüdü. Kükrercesine gülerek sandalyeye yığıldı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, yanak-

larından aşağı süzülen yaşlar ise batan güneşin etkisiyle kan gibi kırmızı görünüyordu.

"*En iyi...* ilkokuldan beri... of karnım..."

Elvid daha fazla konuşamadı. Kahkahalar nefesini kesiyor, çenesini (böyle tombul bir yüz için fazla sivriydi) masum (ama kararmakta olan) yaz göğüne kaldırarak uluyordu. Nihayet kendini bir nebze kontrol edebildi. Streeter bir an ona mendilini vermeyi düşünse de uzatma satıcısının tenine değmesini istemediğini fark ederek vazgeçti.

"Mükemmel, Bay Streeter," dedi Elvid. "Sizinle iş yapabiliriz."

"Ooo süper," dedi Streeter bir adım daha gerileyerek. "On beş yılımın keyfini şimdiden sürmeye başladım. Ama bisiklet yoluna park ettim ve bu yüzden ceza yiyebilirim."

"Yerinizde olsam hiç endişelenmezdim," dedi Elvid. "Fark ettiyseniz, konuşmamızın başından beri bırakın polisi, bir tane *sivil* araç bile geçmedi. Bir adamla veya kadınla ciddi bir iş görüşmesi yaparken trafik asla konuşmayı bölmez; bunun için gereğini yaparım."

Streeter etrafına huzursuz gözlerle baktı. Doğruydu. Witcham Caddesi'nden Upmile Hill'e doğru akan trafiğin sesini duyabiliyordu ama bulunduğu alanda çıt çıkmıyordu. Tabii ya, diye hatırlattı kendine. *Mesai saati bittikten sonra burada trafik hep azalır.*

Ama *yok olur* muydu? *Bıçak gibi* kesilir miydi? Gece yarısı belki ama akşamın yedi buçuğunda değil.

"En iyi arkadaşınızdan neden nefret ediyorsunuz, anlatın bakalım," dedi Elvid.

Streeter kendine karşısındaki adamın deli olduğunu bir kez daha hatırlattı. Söylediklerini birine aktarsa da kimse inanmazdı. Özgürleştirici bir düşünceydi.

"Küçükken Tom benden daha yakışıklıydı, şimdiyse *çok* daha yakışıklı. Üç spor dalında çok başarılı oldu, benim en iyi oynayabildiğim ise minyatür golf."

"Minyatür golf için ponpon kız takımı olduğunu sanmam," dedi Elvid.

Konuya ısınan Streeter'ın yüzünde katı bir gülümseme belirdi. "Tom oldukça zekidir ama Derry Lisesi'nden hiç çalışmadan mezun oldu. Üniversite hedefi yoktu. Notları spor yapmasını etkileyecek kadar düşerse paniklerdi. Ve yardımına kim koşardı?"

"Siz!" diye bağırdı Elvid. "Sevgili Sorumluluk Sahibi Dost! Ona ders çalıştırıyordunuz, değil mi? Hatta belki birkaç ödevini onun için siz yaptınız. Anlaşılmaması için öğretmenlerin Tom'un yanlış yazdığını bildiği kelimeleri bilerek yanlış yazarak?"

"İtiraf ediyorum, evet. Hatta son senemizde Tom, Maine Eyaleti En iyi Sporcusu Ödülü'nü aldığında *iki* öğrenci gibiydim: Dave Streeter ve Tom Goodhugh."

"Zor olmalı."

"Daha da zor olan neydi, biliyor musunuz? Bir sevgilim vardı. Norma Witten adında güzel bir kız. Siyah saçları, kahverengi gözleri vardı. Teni pürüzsüz, elmacıkkemikleri mükemmel..."

"Memeler diri..."

"Öyle. Ama seksi oluşu bir yana..."

"Hiçbir zaman gerçekten *bir yana* koymamış olsanız da..."

"... o kıza âşıktım. Tom ne yaptı, biliyor musunuz?"

"Kızı sizden çaldı!" dedi Elvid sitemkâr bir tonla.

"Aynen öyle. İkisi birlikte karşıma geldi. İtiraf ettiler."

"Aman ne asil bir hareket!"

"Ellerinde değilmişmiş."

"*Âşık* oluvermişler. Aşk."

"Evet. Karşı koyamamışlar. Duygularımıza engel olamadık falan filan."

"Durun tahmin edeyim. Kızı hamile bıraktı."

"Tam üstüne bastınız." Norma'nın lise bir veya ikinci sınıftayken giydiği bir eteği hatırlayan Streeter yine ayakkabılarına bakıyordu. O kadar kısaydı ki neredeyse iç çamaşırı görünecekti. Üzerinden neredeyse otuz yıl geçmişti ama hâlâ Janet'la bazı sevişmelerinde bu görüntü gözlerinin önüne gelirdi. Norma'yla hiç sevişmemişlerdi, yani sonuna kadar gitmemişlerdi, Norma izin vermemişti. Ama Tom Goodhugh için çırılçıplak soyunmakta hiç tereddüt etmemişti doğrusu. *Hem de muhtemelen daha ilk soruşunda.*

"Ve onu karnı burnunda bir halde terk etti."

"Hayır," dedi Streeter iç çekerek. "Evlendiler."

"Sonra da onu boşadı demek! O güne dek dayak delisi yaptıktan sonra?"

"Daha da beteri oldu. Hâlâ evliler. Üç çocukları var. Bassey Park'ta hep el ele yürürler."

"Vay be, bundan kötüsünü duymamıştım. Koşulları daha da kötüleştirecek bir şey düşünemiyorum. Bir ihtimal var..." Elvid çalı gibi kaşlarının altından ona kurnazca bakıyordu. "O da *sizin* soğuk, sevgisiz bir evliliğin içinde kısılıp kalmış olmanız."

"Bilakis," dedi bu düşünce karşısında şaşıran Streeter. "Janet'ı çok seviyorum, o da beni çok sever. Kanser olduğumu öğrendiğim günden beri yaşadığım süreçte bana inanılmayacak kadar büyük bir destek oldu. Evrende uyum diye bir şey varsa doğru insanla bir araya geldiğim söylenebilir. Buna hiç şüphe yok. Ama..."

"Ama?" Elvid ona neşeyle karışık hevesli bir ifadeyle bakıyordu.

Streeter, tırnaklarının ayalarına gömüldüğünü hissedebiliyordu. Gevşemektense daha da sıktı. Kan damlacıklarını hissedene dek bastırdı. "Ama onu benden *çaldı!*" Bu gerçek, onu senelerdir içten içe kemiriyordu. Nihayet dile getirebilmek iyi gelmişti.

"Kesinlikle. Ve bizim için iyi de olsa kötü de, bir şeyi istemekten asla vazgeçmeyiz. Sizce de öyle değil mi Bay Streeter?"

Streeter ona cevap vermedi. Elli metre sprint atmış veya bir sokak kavgasına karışmış gibi nefes nefeseydi. Daha önce solgun olan yanakları pençe pençe kızarmıştı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Elvid müşfik bir rahip edasıyla.

"Hayır."

"Anlatın o halde. İçinizde kalmasın."

"Herif milyoner. Olmaması gerek ama öyle. Seksenli yılların sonlarında kasabayı neredeyse haritadan silen o kahrolası selden sonra bir çöp şirketi kurdu... ama adını Derry Atık Toplama ve Geridönüşüm koydu. Kulağa daha hoş gelsin diye, anlarsınız ya."

"Daha mikropsuz."

"Kredi almak için bana geldi ve bankadaki herkes riskli görmesine rağmen krediyi onayladım. *Neden* onayladım, biliyor musun Elvid?"

"Elbette! Arkadaşın olduğu için!"

"Bir daha düşün."

"Ödeyemeyip iflas edeceğini düşündüğün için."

"Öyle. Bütün birikimini dört çöp kamyonuna yatırdı ve Newport sınırı yakınında bir arazi almak için evini ipotek ettirdi. New Jersey mafyasının uyuşturucu ve fuhuştan kazandığı parayı aklayıp cesetleri atmak için satın alacağı türden bir arazi parçası. Bunun aptalca bir fikir olduğunu düşündüm ve krediyi gözümü kırpmadan onayladım. Bu yüzden beni hâlâ kardeşi gibi sever. İşimi

tehlikeye atarak, bankayı karşıma alma pahasına onu nasıl desteklediğimi anlatır durur. 'Dave tıpkı lisedeki gibi kıçımı kurtardı,' der. Çöpleri yığdığı araziye kasabadaki gençler şimdi ne diyor, biliyor musun?"

"Neymiş söyleyin!"

"Çöpmore Dağı! Dev gibi! Radyoaktif olduğunu öğrenirsem hiç şaşmam! Üstü çimle kaplı ama o güzel yeşil çimlerin altında eminim sıçanlar cirit atıyordur! Hatta *onlar* da radyoaktiftir!"

Ağzından çıkanlar kendi kulağına bile aptalca geliyordu ama umurunda değildi. Elvid deliydi ama –sürpriz!– Streeter'ın da ondan aşağı kalır yanı yoktu! En azından eski dostu söz konusuyken. Ayrıca...

Ben kanserim, dedi içinden Streeter.

"Peki, konuyu toparlayalım." Elvid uzun değil, vücudunun geri kalanı gibi tombul, kısa ve zararsız olan parmaklarının ucuna dokunarak saymaya başladı. "Tom Goodhugh küçükken bile sizden daha yakışıklıydı. Sizin ancak rüyanızda göreceğiniz atletik becerilere sahipti. Düzgün beyaz bacaklarını arabanızın arka koltuğunda sizin için açmayan kız, Tom için açmakta tereddüt etmedi. Tom o kızla evlendi. Birbirlerine hâlâ âşıklar. Çocuklarından yana da bir sorunları yok sanırım?"

"Sağlıklı ve güzeller!" dedi Streeter tükürürcesine. "Biri evleniyor, diğeri üniversitede, en küçüğüyse lisede! Ayrıca okulunun futbol takımının *kaptanı!* Armut dibine düşmüş!"

"Anlaşıldı. Ve tatlının üstündeki kaymak: O zengin, sizse altmış bin civarı yıllık gelirle iki yakanızı bir arada tutmaya çalışıyorsunuz."

"Ona kredi verdiğim için ikramiye almıştım," diye mırıldandı Streeter. *Vizyon* sahibi olduğum için."

"Ama asıl istediğiniz terfiydi."

"Nereden bildiniz?"

"Şu an bir işadamıyım ama eskiden ben de maaşlı bir çalışandım. Kovulunca kendi işimi kurdum. Başıma gelen en iyi olaydı. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirim. Başka bir şey var mı? Hazır başlamışken içinizi iyice dökün."

"Spotted Hen Microbrew içiyor!" diye bağırdı Streeter. "Derry'de hiç kimse o özenti markayı içmiyor! Sadece o! Sadece Tom Goodhugh, Çöp Kralı!"

"Bir spor arabası da var mı?" Elvid ipek gibi bir sesle, usulca konuşuyordu.

"Hayır. Olsaydı hiç olmazsa Janet'a spor araba menopozuna girdiğini söyleyerek dalga geçerdim. Kahrolası bir *Range Rover* kullanıyor."

"Bence bir şey daha olabilir," dedi Elvid. "Varsa onu da söyleyip rahatlayın."

"O kanser değil." Streeter neredeyse fısıldayarak söylemişti bunu. "Benim gibi o da elli bir yaşında ve çok sağlıklı... kahrolası bir *at* gibi."

"Siz de öyle," dedi Elvid.

"Ne?"

"Halloldu, Bay Streeter. Kanserinizi hiç olmazsa bir süreliğine tedavi ettiğime göre size artık Dave diye hitap edebilir miyim?"

"Sizin birkaç tahtanız kesinlikle eksik," dedi Streeter sesinde hafif bir hayranlıkla.

"Hayır bayım. Aklım başımda. *Geçici* lafıma dikkatinizi çekerim. Şimdi ilişkimizin *deneyin, alın* safhasındayız. En az bir hafta, belki on gün sürecek. Doktorunuzu ziyaret etmenizi öneririm. Du-

rumunuzda olağanüstü bir gelişme görecektir. Ama uzun sürmeyecek. Şayet..."

"Şayet?"

Elvid yüzünde dostça bir gülümsemeyle öne eğildi. Dişleri, zararsız ağzı için yine çok fazla (ve çok iri) göründü. "Zaman zaman buraya gelirim," dedi. "Genellikle günün bu saatlerinde."

"Günbatımından hemen önce."

"Evet. Çoğu insan beni fark etmez, baksalar da burada değilmişim gibi görmezler ama siz görürsünüz, değil mi?"

"Kendimi daha iyi hissedersem mutlaka ararım," dedi Streeter.

"Ve bana bir şey getireceksiniz."

Elvid'in sırıtışı genişledi ve Streeter harika ve korkunç bir şey gördü: Adamın dişleri sadece çok ve iri değildi. Aynı zamanda *sivriydi.*

Eve döndüğünde Janet çamaşır katlıyordu. "Hah, gelmişsin," dedi. "Merak etmeye başlamıştım. Gezintin iyi geçti mi?"

"Evet," dedi Streeter. Mutfakta göz gezdirdi. Değişik görünüyordu. Sanki rüyada bir mutfaktı. Işığı yaktı. Daha iyiydi.

Elvid bir rüyaydı. Elvid ve vaatleri. Acadia Akıl Hastanesi'nden kaçmış bir deliydi.

Karısı yanına gelip yanağına bir öpücük kondurdu. Kurutucunun sıcağı yüzünden kızarmıştı ve çok güzel görünüyordu. Elli yaşındaydı ama çok daha genç gösteriyordu. Streeter, ölümünden sonra Janet'ın iyi bir hayatı olacağını düşündü. May ve Justin'in ileride bir üvey babası olabilirdi.

"İyi görünüyorsun," dedi Janet. "Yüzüne renk gelmiş."

"Öyle mi?"

"Evet." Ona hemen gerisinde hüzün olan cesaretlendirici bir gülümsemeyle baktı. "Gel de şunları bitirene kadar benimle iki çift laf et. Çok sıkıcı bir iş."

Streeter onu takip edip odanın kapısında durdu. Yardım teklif etmeye yeltenmedi bile; Janet kurulama bezlerini bile yanlış katlamayı başardığını söylerdi.

"Justin aradı," dedi. "Carl'la Venedik'teymişler. Bir öğrenci yurdunda kalıyorlarmış. Taksi şoförünün çok iyi İngilizce konuştuğunu söyledi. Çok eğleniyorlarmış."

"Harika."

"Teşhisi onlara söylememekte haklıydın," dedi Janet. "Ben haksızdım."

"Evliliğimizde bir ilk."

Janet burnunu kırıştırarak ona baktı. "Jus bu tatili dört gözle bekliyordu. Ama döndüğünde anlatmak zorundasın. May, Gracie'nin düğünü için Searsport'tan gelecek. Söylemek için en uygun zaman o olacak sanırım." Gracie, Gracie Goodhugh'dı; Tom ve Norma'nın en büyük çocuğu. Ortancaları, Justin'in birlikte tatile çıktığı Carl Goodhugh'dı.

"Bakarız," dedi Streeter. Kusmuk torbalarından biri arka cebinde duruyordu ama midesi son zamanlarda hiç bu kadar iyi olmamıştı. Hatta karnı *açtı.* Günlerden sonra ilk kez acıkıyordu.

Orada hiçbir şey olmadı biliyorsun, değil mi? Bu sadece psikosomatik bir gelişme. Bir süre sonra yok olacak.

"Saçlarım gibi," dedi.

"Ne dedin canım?"

"Hiçbir şey."

"Ah, Gracie'den bahsetmişken, Norma aradı. Perşembe akşamı yemek sırasının onlarda olduğunu hatırlatmak istemiş. Sana ha-

ber vereceğimi ama son zamanlarda bankada işlerinin çok yoğun olduğunu, geç saatlere kadar çalıştığını söyledim. Onlarla görüşmek istemezsin diye düşündüm."

Sesi her zamanki gibi normal ve sakindi ama cümlesini bitirmesinin ardından iri gözyaşları, yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Sevgi, evliliğin ilerleyen yıllarında yoğunluğunu yitiriyordu ama o an Streeter'ın kalbi, Kossuth Caddesi'nde berbat bir dairede yaşadıkları ve bazen oturma odasının halısının üstünde seviştikleri o ilk günlerdeki gibi sevgiyle doldu. Çamaşır odasına girdi, katlamakta olduğu tişörtü karısının elinden aldı ve ona sımsıkı sarıldı. Janet da ona hararetle karşılık verdi.

"Bu çok zor ve büyük haksızlık," dedi Janet. "Atlatacağız. Nasıl olacak bilmiyorum ama atlatacağız."

"Kesinlikle. Ve buna her perşembe akşamı yaptığımız gibi Tom ve Norma'yla yemek yiyerek başlayacağız."

Janet hafifçe gerileyip nemli gözlerle ona baktı. "Onlara söyleyecek misin?"

"Söyleyip tadımızı kaçırmaya hiç niyetim yok."

"Peki yiyebilecek misin? Şey olmadan..." İki parmağını kapalı dudaklarına götürdü, yanaklarını şişirdi ve gözlerini şaşılaştırdı: Streeter'ın sırıtmasına yol açan sözsüz bir kusma tarifiydi.

"Perşembe gününü bilemem ama şu an bir şeyler yiyebilirim," dedi. "Kendime bir hamburger hazırlasam olur mu? McDonald's'a da gidebilirim... istersen sana çikolatalı milkshake getiririm..."

"Tanrım," dedi Janet gözlerini silerek. "Bu bir mucize."

"Tam olarak mucize diyemem," dedi Doktor Henderson çarşamba günü Streeter'a. "Ama..."

Bay Elvid'in sarı şemsiyesi altında ölüm kalım meselelerini tartışmalarından iki gün sonra, Goodhugh'larla Streeter'ın bazen Çöpün İnşa Ettiği Ev olarak düşündüğü malikânede yiyecekleri geleneksel haftalık yemekten bir gün önceydi. Görüşme Doktor Henderson'ın ofisinde değil, Derry Home Hastanesi'ndeki küçük bir muayene odasında geçiyordu.

Henderson, sigortasının karşılamayacağını bildiği ve sonuçlar cesaret kırıcı olacağı için MR çektirmesini istememişti.

Streeter çektirmekte ısrar etmişti.

"Ama ne Roddy?"

"Tümörler küçülmüş görünüyor ve akciğerlerin temiz. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Sonuçları gösterdiğim iki başka doktor da öyle. Daha da önemlisi, bu aramızda kalsın, MR teknisyeni bile böyle bir şey görmemiş ki en çok onların sözüne güvenirim. Cihazın bilgisayarından kaynaklanmış bir hata olabileceğini düşünüyor."

"Ama kendimi iyi hissediyorum," dedi Streeter. "Onun için test yaptırmak istedim. Teknik bir hata mı olmuş yani?"

"İstifra ediyor musun?"

"Birkaç kez ettim," dedi Streeter. "Ama sanırım sebebi kemoterapi. Onu da kesiyorum bu arada."

Roddy Henderson kaşlarını çattı. "Hata olur."

"En büyük hata başlamaktı dostum. Dedin ki, 'Üzgünüm Dave, önümüzdeki Sevgililer Günü'nü kutlayamama ihtimalin yüzde doksanın üstünde, kalan zamanını seni zehirleyerek mahvedeceğiz. Damarlarına Tom Goodhugh'un çöp yığınından sızan sulardan enjekte etseydim kendini daha kötü hissederdin, belki de hissetmezdin.' Ben de aptal gibi tamam dedim."

Henderson alınmıştı. "Kemoterapi en büyük umut..."

"Tereciye tere satmaya kalkma," dedi Streeter iyi niyetli bir gülümsemeyle. Akciğerlerinin dibine kadar ulaşan derin bir nefes aldı. *Harika* bir histi. "Kanser agresifse kemoterapi hasta için olmuyor. Doktorları ve yakınları hasta ölüp gittiğinde birbirlerine sarılırken, 'Elimizden geleni yaptık,' diyebilsinler diye hastaya fazladan işkence etmekten başka bir şey değil."

"Bu çok katı bir yaklaşım," dedi Henderson. "Tekrarlayabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Onu tümörlere anlat," dedi Streeter. "Hani şu küçülüp yok olanlara."

Henderson, En Derin En Karanlık Streeter'ın görüntülerine tekrar baktı ve iç geçirdi. Çekilirlerken herhangi bir teknik hata olmamıştı, bunu Streeter bile biliyordu ama doktoru nedense mutsuz görünüyordu.

"Merak etme Roddy," dedi Streeter dingin bir sesle. Küçükken en sevdikleri oyuncakları kırıldığında Justin ve May'le de böyle nazikçe konuşurdu. "Boktan şeyler olabildiği gibi bazen mucizelere de rastlanabilir. *Reader's Digest*'ta okumuştum."

"Tecrübelerime göre kemoterapi hiçbir zaman böyle bir mucize göstermedi." Henderson bir kalem alıp Streeter'ın son üç ayda hatırı sayılır derecede kalınlaşan dosyasına vurdu.

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi Streeter.

Derry'de perşembe akşamıydı; yaz gecesi başlangıcında hava alacakaranlıktı. Batmakta olan güneşin rüyadakilere benzeyen kızıl ışınları, Tom Goodhugh'un "arka bahçe" olarak bahsetmeye cüret ettiği üç dönümlük son derece bakımlı ve düzenli, yemyeşil arazinin üstüne düşüyordu. Streeter terasta bir bahçe sandalyesi-

ne oturmuş, tabak çanak seslerini ve bulaşık makinesini dolduran Janet ve Norma'nın kahkahalarını dinliyordu.

Bahçe mi? Burası bahçe falan değil, Alışveriş Kanalı hayranlarının cenneti.

Ortasında mermerden bir çocuk heykeli olan bir havuz vardı. Streeter'ı en çok kızdıran her nasılsa baldırı çıplak melekti (işiyordu elbette). Bunun Norma'nın fikri olduğundan emindi. Üniversitedeyken özgür sanat dersleri almıştı ve klasiklere yönelik özenti bir yanı vardı. Yine de o kusursuz Maine akşamında, günün son ışıklarında orada öyle bir şey görmesinin ana sebebi, Tom'un çöp tekeliydi...

Ve iti an çomağı hazırla misali işte Çöp Kralı geliyordu. Sol elinde, üzerinde damlacıklar olan iki soğuk Spotted Hen Microbrew şişesi vardı. Yakası açık tişörtü, rengi solmuş blucini, alacakaranlıkta kusursuzca aydınlanan yüzü ve sağlıklı, formda bedeniyle Tom Goodhugh, dergilerdeki bira reklamlarından fırlamış gibiydi. Streeter, yazısını gözünün önüne getirebiliyordu: *Hayatın tadını çıkarın, Spotted Hen için.*

"Güzel karın arabayı kendisinin kullanacağını söyleyince bir tane daha içersin diye düşündüm."

"Teşekkürler." Streeter şişelerden birini alıp bir yudum içti. Fazla gösterişli de olsa tadı güzeldi.

Goodhugh otururken futbol takımının kaptanı olan oğlu Jacob, elinde peynir ve kraker tabağıyla çıkageldi. Tom'un onun yaşındayken olduğu gibi geniş omuzlu ve yakışıklıydı. Ponpon kızlar peşini bırakmıyordur, diye düşündü Streeter. *Onları kahrolası bir sopayla kovalamak zorunda kalıyordur.*

"Annem bunların hoşunuza gidebileceğini söyledi," dedi Jacob.

"Teşekkürler Jake. Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Bir süreliğine. Hava kararana dek arkadaşlarla boş arazide frizbi oynayacağız, sonra eve gelip ders çalışacağım."

"O tarafta zehirli sarmaşıklar var, haberiniz olsun."

"Biliyorum. Denny geçen sene bilmeden aralarına girmişti, o kadar kötü olmuş ki annesi kanser sanmış."

"Oyy!" dedi Streeter.

"Dikkatli sür evlat. Artistlik yapma."

"Merak etme." Delikanlı babasının boynuna sarıldı ve Streeter'ın moralini bozan bir rahatlıkla yanağından öptü.

Tom sağlıklı olmakla kalmıyordu; hâlâ muhteşem görünen bir karısı, işeyen aptal bir melek heykeli ve on sekizindeyken bile evden çıkarken babasını utanıp sıkılmadan, içinden gelerek öpen bir oğlu vardı.

"İyi çocuk," dedi Goodhugh, basamakları tırmanıp eve giren Jacob'ı gururla izleyerek. "Babasının aksine çalışkan ve başarılı. Şansıma benim yanımda sen vardın."

"İkimiz de şanslıydık," dedi Streeter gülümseyip bir krakerin üstüne krem peynir sürerken. Krakeri ağzına attı.

"Seni yerken görmek güzel, eski dost," dedi Goodhugh. "Norma'yla senin için endişelenmeye başlamıştık."

"Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," dedi Streeter ve lezzetli (hiç şüphesiz bir o kadar da pahalı) biradan bir yudum daha aldı. "Ön taraftaki saçlarım son zamanlarda epey döküldü gerçi. Jan beni daha ince gösterdiğini söylüyor."

"Hanımların endişelenmesine gerek olmayan tek konu o," dedi Goodhugh ve on sekizindeyken olduğu kadar gür ve parlak saçlarını eliyle taradı. Aralarında tek bir gri tel bile yoktu. Janet Streeter iyi gününde kırkında gösterebilirdi ama Çöp Kralı, ba-

tan güneşin kızıl aydınlığında otuz beşinde gösteriyordu. Sigara içmiyor, alkolde aşırıya kaçmıyor ve Streeter'ın çalıştığı bankayla işbirliği yapan ve Streeter'ın bütçesini aşan bir spor merkezinde düzenli egzersiz yapıyordu. Ortanca evladı Carl, o sıralarda Justin Streeter'la Avrupa'yı geziyor ve seyahatin tüm masraflarını karşılıyordu. Elbette paranın asıl kaynağı Çöp Kralı'ydı.

Ey her şeye sahip olan kişi, adın Goodhugh, dedi içinden Streeter ve eski dostuna gülümsedi.

Eski dostu gülümsemesine karşılık verdi ve elindeki şişeyi onunkine hafifçe dokundurdu. "Hayat çok güzel, değil mi?"

"Hem de çok," dedi Streeter. "Uzun günler ve hoş geceler."

Goodhugh kaşlarını kaldırdı. "Onu nereden çıkardın?"

"Uydurdum işte," dedi Streeter. "Doğru ama, değil mi?"

"Eğer öyleyse hoş gecelerimin çoğunu sana borçluyum," dedi Goodhugh. "Aslında düşündüm de, hayatımı sana borçluyum dostum." Birasını devasa bahçesine doğru kaldırdı. "En azından lüks kısmını."

"Yok yok, bu noktaya kendi çabanla geldin."

Goodhugh sır verircesine sesini alçalttı. "Gerçeği söyleyeyim mi? Beni yaratan kadınımdır. İncil şöyle der: 'Kim iyi bir kadın bulabilir? Değeri yakutlardan fazladır.' Ya da bunun gibi bir şeydi. Ve bizi sen tanıştırdın. Hatırlar mısın bilmem."

Streeter'ın içinden aniden elindeki bira şişesini yere çarpıp kırmak ve köpükler akan keskin uçlarını eski dostunun gözüne sokmak için şiddetli ve karşı konması güç bir istek yükseldi. Onun yerine gülümsedi, bir yudum daha içti ve ayağa kalktı. "Tuvalete küçük bir ziyaret yapsam iyi olacak."

"Birayı satın almazsın, sadece kiralarsın," dedi Goodhugh ve kahkahalarla gülmeye başladı. Sanki lafı oracıkta kendisi uydurmuştu.

"Doğru söze ne denir," dedi Streeter. "Müsaadenle."

"Sahiden daha iyi görünüyorsun," diye seslendi Goodhugh arkasından.

"Sağ ol," dedi Streeter. "Kadim dost."

Banyo kapısını kapatıp kilitledi, ışığı yaktı ve hayatında ilk kez bir başkasının evindeki ecza dolabının kapağını açtı. Gözüne ilk ilişen, keyfini yerine getirdi: Just For Men şampuan. Birkaç ilaç şişesi de vardı.

İlaçlarını misafirlerin kullandığı banyoda bırakan insanlar başlarına bela arıyor demektir, diye geçirdi içinden Streeter. Olağanüstü bir şey olduğundan değildi: Norma'nın astım ilacı vardı; Tom tansiyon ilacı içiyor –Atenolol– ve bir tür cilt merhemi kullanıyordu.

Atenolol şişesi yarıya kadar doluydu. Streeter içinden bir tablet alıp çabucak blucininin küçük cebine koydu ve sifonu çekti. Ardından kendini yabancı bir ülkenin topraklarına izinsiz girmiş gibi hissederek banyodan çıktı.

Ertesi akşam hava bulutluydu ama George Elvid yine sarı şemsiye altında oturmuş, portatif televizyonda *Inside Edition* izliyordu. O günün konusu, yeni albüm için yüklü bir anlaşma yaptıktan sonra şüpheli miktarda kilo vermiş olan Whitney Houston'dı. Elvid tombul elini sallayarak bu dedikoduya prim vermediğini gösterdikten sonra gülümseyerek Streeter'a baktı.

"Kendini nasıl hissediyorsun Dave?"

"Daha iyi."

"Sahi mi?"

"Evet."

"Kusma?"

"Bugün hiç olmadı."

"İştahın?"

"Domuz gibi."

"Eminim birtakım tıbbi testlerden geçmişsindir."

"Nereden bildin?"

"Başarılı bir bankacıdan başka türlüsünü beklemezdim. Bana bir şey getirdin mi?"

Streeter bir an çekip gitmeyi düşündü. Gerçekten. Sonra o gün giydiği ince ceketin cebine uzandı (hava, ağustos ayına göre serindi ve hâlâ eski kilosuna ulaşmamıştı) ve minicik katlanmış bir kâğıt mendil çıkardı. Elvid uzatılan mendili alıp katlarını açtı.

"Ah, Atenolol," dedi Elvid. Hapı ağzına atıp yuttu.

Streeter'ın ağzı açıldı, sonra yavaşça kapandı.

"O kadar şaşırma," dedi Elvid. "Benim gibi stresi yüksek bir işin olsaydı sen de yüksek tansiyon sorunu yaşardın. Hele reflümden hiç bahsetmeyeyim, bilmek istemezsin."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Streeter. Cekete rağmen üşüyordu.

"Şimdi mi?" Elvid şaşırmış gibiydi. "Şimdi on beş yıl boyunca sahip olacağın sağlığının keyfini süreceksin. Hatta belki yirmi, yirmi beş yıl. Kim bilir?"

"Ya mutluluk?"

Elvid ona kurnazca baktı. Streeter hemen gerisindeki soğukluğu fark etmese bunu eğlenceli bulabilirdi. Ve *yaşı.* O an reflü olsun olmasın George Elvid'in bu işi çok uzun bir süredir yapmakta olduğunu anladı. "Mutluluk senin elinde Dave. Ve ailenin elbette – Janet, Justin ve May'in."

Elvid'e isimlerini söylemiş miydi? Hatırlamıyordu.

"Belki de en çok çocukların elinde. Eski bir deyiş vardır, çocuklarımız kadere verdiğimiz rehinlerimizdir, diye. Bence aslında *çocuklar*, anne babalarını rehin alıyor. Bir tanesi ıssız bir yolda kaza yapıp sakat kalabilir... amansız bir hastalığa yakalanabilir..."

"Ne diyorsun, yoksa..."

"Hayır, hayır, hayır! Bu kıçı kırık bir ahlak dersi değil. Ben bir *işadamıyım*, 'Şeytan ve Daniel Webster'dan bir karakter değilim. Tek söylediğim mutluluğun senin ve en yakınındaki sevdiklerinin elinde olduğu. Ve yirmi yıl sonra elimde küflü bir defterle gelip ruhunu almaya kalkacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. İnsan ruhları artık şeffaf ve değersiz şeyler."

Streeter, Elvid'in ulaşamadığı ciğere mundar diyen bir kedi gibi konuştuğunu düşündü ama bunu yüksek sesle dile getirmeye hiç niyeti yoktu. Anlaşma faslı bittiğine göre tek istediği oradan uzaklaşmaktı. Yine de oyalandı, aklındaki soruyu sormak istemiyor ama mecbur olduğunu biliyordu. Çünkü burada kimse kimseye hediye veriyor değildi; Streeter hayatının büyük bir kısmını bankada anlaşmalar hazırlayarak geçirmişti ve görünenin ötesinin olduğundan emindi. Kokusunu alabiliyordu: Yanık uçak yakıtınınkine benzer hafif, nahoş bir koku.

Bir başka deyişle, üstündeki pislikten kurtulmak için bir başkasını kirletmelisin.

Ama bir tansiyon hapı çalmak tam olarak pislik sayılmazdı, değil mi?

Bu arada Elvid şemsiyesini kapatmakla meşguldü. Kapanınca Streeter inanılmaz ve moral bozucu bir gerçeği fark etti: Şemsiye sarı değildi. Tıpkı gökyüzü gibi griydi. Yaz bitmek üzereydi.

"Müşterilerimin çoğu son derece memnun ve mutlu. Duymak istediğin bu muydu?"

Oydu... aynı zamanda değildi.

"Başka bir sorun olduğunu hissediyorum," dedi Elvid. "Cevap istiyorsan eveleyip geveleme de sor. Yağmur yağacak, yakalanmadan kapalı bir yere girmek istiyorum. Şu yaşımda bana son gereken bronşit olmak."

"Araban nerede?"

"Ah, sorun bu muydu?" Elvid onunla açık açık alay ediyordu. Yanakları tombul değil zayıftı ve gözlerinin aklarının kenarlarında nahoş -evet doğruydu- kanserimsi siyah gölgeler vardı. Makyajının yarısı silinmiş, dünyanın en itici palyaçosu gibiydi.

"Dişlerin," dedi Streeter aptalca. "Uçları *sivri*."

"Sorunuzu sorun Bay Streeter!"

"Tom Goodhugh kanser olacak mı?"

Elvid bir an bakakaldıktan sonra kıkırdamaya başladı. Çıkardığı ses hırıltılı, tozlu ve nahoştu - bozuk bir eski org gibi.

"Hayır Dave," dedi. "Tom Goodhugh kanser olmayacak. *O* değil."

"Ne o halde? Ne?"

Elvid'in bakışlarındaki aşağılama, Streeter'a kemiklerini zayıflatıyormuş gibi geldi - içlerinde acısızca delikler açan korkunç, yok edici bir asit gibi. "Sana ne? Ondan nefret ediyorsun, kendin söyledin."

"Ama..."

"İzle. Bekle. *Tadını çıkar*. Ve bunu al." Streeter'a bir kartvizit uzattı. Üstünde MEZHEPSİZ ÇOCUK FONU ve Cayman Adaları'nda bir bankada açılmış hesaba ait bilgiler yazılıydı.

"Vergi cenneti," dedi Elvid. "Yüzde on beşlik payımı oraya göndereceksin. Açgözlülük etmeye kalkarsan emin ol anlarım. Başına geleceklerden kendin sorumlu olursun."

"Ya karım öğrenir ve sorular sorarsa?"

"Karının şahsi çek defteri var. Onun dışında hiçbir şeye bakmaz. Sana güveniyor. Haksız mıyım?"

"Eh..." Streeter, Elvid'in kollarına ve ellerine düşen yağmur damlalarının cızırdayışını hiç şaşırmadan izliyordu. "Hayır."

"Elbette haklıyım. İşimiz bitti. Şimdi buradan git ve karına dön. Eminim seni kollarını açarak karşılayacaktır. Onu yatağa götür. Ölümlü penisini içine sok ve en yakın arkadaşının karısı olduğunu hayal et. Onu hak etmiyorsun ama şanslısın."

"Ya anlaşmayı iptal etmek istersem?" diye fısıldadı Streeter.

Elvid yamyamlarınkini andıran sivri dişlerini göstererek ona buz gibi gülümsedi. "Edemezsin."

Bunlar Ağustos 2001'de, İkiz Kuleler'in yıkılmasına bir aydan az bir süre kala oldu.

Doktor Roderick Henderson aralık ayında (hatta Winona Ryder'ın bir mağazada hırsızlık yaparken yakalandığı gün) Dave Streeter'da kanserden eser kalmadığını ilan etti ve bunu modern çağın bir mucizesi olarak nitelendirdi.

"Hiçbir açıklama sunamıyorum," dedi Henderson.

Streeter sunabilirdi ama sessiz kalmayı yeğledi.

Henderson'ın ofisinde görüşmüşlerdi. Norma Goodhugh, Derry Home Hastanesi'nde, Streeter'ın mucizevi iyileşme sürecinin başında çektirdiği MR sonuçlarına bakarken oturduğu sandalyede çökmüş, o günkülerden daha olumsuz sonuçları dinliyordu.

Sol göğsündeki kitlenin kanser olduğunu ve lenf bezlerine sıçradığını olabildiğince müşfik bir ses tonuyla söylemekte olan doktorunu uyuşmuş bir şekilde dinliyordu.

"Durum vahim ama ümitsiz değil," dedi doktor masanın üzerinden uzanıp Norma'nın soğuk elini tutarak. Gülümsedi. "Derhal kemoterapiye başlamalıyız."

Streeter ertesi sene haziran ayında nihayet terfi oldu. May Streeter, Columbia Üniversitesi Gazetecilik Bölümü'ne kabul edildi. Streeter ve karısı bunu kutlamak için uzun yıllardır erteledikleri Hawaii seyahatine çıktı. Defalarca seviştiler. Maui'deki son günlerinde Tom Goodhugh aradı. Hat kötüydü ve o da güçlükle konuşabiliyordu ama mesaj ulaştı: Norma ölmüştü.

"Yanında olacağız," dedi Streeter.

Haberi söylediğinde Janet yatağa çöktü kaldı ve yüzünü ellerine gömerek ağlamaya başladı. Streeter karısının yanına gidip ona sarılarak düşündü: *Eh, zaten eve dönüyorduk.* Ve Norma için üzülse de (belki biraz da Tom için) iyi bir tarafı vardı: Derry'de fazlasıyla kaşıntılı olabilen böcek sezonunu atlatmışlardı.

Streeter aralık ayında Mezhepsiz Çocuk Fonu'na on beş bin dolar gönderdi. Miktarı vergiden düştü.

Justin Streeter, 2003'te Brown'ın onur listesine girdi ve eğlence olsun diye, Fido'yu Eve Götür adında bir bilgisayar oyunu icat etti. Oyunun amacı, acemi şoförlerden, onuncu kat balkonlarından düşen eşyalardan ve kendilerine Köpek Katili Büyükanneler diyen bir grup çılgın ihtiyarın saldırılarından kaçınarak köpeğinizi yürüyerek alışveriş merkezinden eve götürmekti. Streeter oyunu hiç ciddiye almadı (ve Justin ona oyunu öylesine icat ettiğini söyledi) ama Games, Inc. görür görmez oyuna bayıldı ve iyi huylu, yakışıklı oğluna oyunun hakları için yedi yüz elli bin dolar ödedi. Artı imtiyazlar. Jus, anne ve babasına birer Toyota Pathfinder cip aldı.

Annesininki pembe, babasınınki maviydi. Janet gözyaşlarına boğulup ona sarılarak aptal, tez canlı, cömert, bir o kadar da harika bir evlat olduğunu söyledi. Streeter oğlunu Roxie'nin Tavernası'na götürdü ve bir Spotted Hen Microbrew ısmarladı.

Ekimde, Carl Goodhugh'un Emerson'daki oda arkadaşı ders çıkışı eve geldiğinde onu mutfakta yüzüstü yatar halde buldu. Kendisine hazırlamakta olduğu peynirli sandviç hâlâ tavadaydı. Carl, sadece yirmi iki yaşında olmasına rağmen kalp krizi geçirmişti. Vakayla ilgilenen doktorlar Carl'da teşhis edilmemiş, irsi bir kalp bozukluğu -kalp duvarının ince olmasıyla ilgili bir sorun- olduğunu tespit etti. Carl ölmedi; arkadaşı tam vaktinde gelmişti ve suni teneffüsü biliyordu. Ama Carl'ın beyni oksijensiz kalmıştı. Kısa bir süre önce Justin Streeter'la Avrupa'yı dolaşan yakışıklı, zeki, yapılı genç adamdan geriye eski halinin cılız bir gölgesi kalmıştı. Aklı gidip geliyordu; evden bir iki sokaktan fazla uzaklaşırsa kayboluyordu (olaydan sonra baba evine dönmüştü) ve kelimelerin birbirine karıştığı konuşmasını sadece Tom anlayabiliyordu. Goodhugh onun için bir bakıcı tuttu. Bakıcı hem ona fizik tedavi uyguluyor hem de kıyafetlerini değiştiriyordu. Ayrıca Carl'ı haftada iki kez "gezmeye" götürüyordu. En sık gittikleri yer, Wishful Dishful Dondurmacısı'ydı. Carl her seferinde bir külah fıstıklı dondurma alıp bütün suratına bulaştırıyordu. Bakıcısı daha sonra yüzünü ıslak mendille silip temizliyordu.

Janet, Streeter'la Tom'lara yemeğe gitmeyi bıraktı. "Dayanamıyorum," demişti. "En kötüsü Carl'ın anlaşılmaz konuşması veya ara sıra altına yapması değil, gözlerindeki o bakış. Daha önce nasıl biri olduğunu hatırlıyormuş ama bu noktaya nasıl geldiğini çözemiyormuş gibi bakıyor. Ve... bilmiyorum... yüzünde hep hayattaki her

şeyin bir şakadan ibaret olduğunu düşünmeme yol açan *umutlu* bir ifade oluyor."

Streeter, Janet'ın ne kastettiğini biliyor ve bunu eski dostuyla birlikte yediği yemekler sırasında sık sık düşünüyordu (Norma artık olmadığı için çoğunlukla dışarıdan sipariş veriyorlardı). Tom'un beyni hasar görmüş oğluna yemek yedirmesini izlemekten ve Carl'ın yüzündeki umutlu ifadeyi görmekten keyif alıyordu. "Bunların hepsi bir rüya, yakında uyanacağım," diyen ifade. Jan haklıydı, hayat şaka gibiydi ama güzel bir şakaydı.

Üzerinde düşünüldüğünde öyleydi.

May Streeter 2004'te *Boston Globe*'da işe başladı ve kendini Amerika'nın en mutlu kızı ilan etti. Justin Streeter, Guitar Hero piyasaya çıkmadan önce en popüler oyun olan Rock the House'u yarattı. Guitar Hero piyasaya çıktığındaysa Justin, You Moog Me Baby adında bir müzik beste programı üzerinde yoğunlaşmıştı. Streeter, çalıştığı şubenin müdürlüğüne getirildi. İleride daha da yükseleceğine dair söylentiler vardı. Janet'ı Cancún'a götürdü ve harika vakit geçirdiler. Janet ona "sokulgan tavşanım" demeye başladı.

Tom'un çöp ve atık firmasının muhasebecisi zimmetine iki milyon dolar geçirdikten sonra ortadan kayboldu. Ardından gelen muhasebe analizi sonucunda şirketin sallantıda olduğu ortaya çıktı; görünüşe bakılırsa eski muhasebeci senelerdir kasayı tırtıklıyordu.

"Tırtıklamak mı?" dedi Streeter haberi *The Derry News*'da okuduktan sonra. *Hapır hupur mideye indirmiş demek daha doğru.*

Tom artık otuz beş değil, altmış yaşında görünüyordu. O da bunun farkında olmalıydı, çünkü saçını boyamayı bırakmıştı.

Tom'un saçlarının beyaz değil, Elvid'in o bulutlu gündeki şemsiyesi kadar mat gri olduğunu görünce neşelenmişti Streeter.

Parktaki banklarda oturup güvercinlere yem veren ihtiyarların saçlarının rengi gibi olduğuna karar verdi. Kaybedenlerin Rengi.

Üniversiteye gitmek yerine babasının batmakta olan şirketinde çalışmaya karar veren (oysa tam burs kazanmıştı), lise futbol takımının eski kaptanı Jacob, 2005 yılında bir kızla tanışıp evlendi. Karısı, Cammy Dorrington adında delidolu bir esmerdi. Carl Goodhugh'un mütemadiyen hırıltılı sesler çıkarıp bağırmasına ve Gracie'nin kilisenin basamaklarından inerken eteğine takılarak düşüp bacağını iki yerden kırmasına rağmen Janet ve Streeter, güzel bir düğün töreni olduğuna karar verdi.

Tom Goodhugh o ana dek neredeyse eski hali gibiydi. Bir başka deyişle mutluydu. Streeter ondan küçük bir mutluluğu esirgeyecek değildi. Cehennemde bile insanlara susuzluğun korkunçluğunu daha iyi anlayabilmeleri için ara sıra bir yudum su verildiğini düşünüyordu.

Çiçeği burnunda çift, balayı için Belize'ye gitti. Bahse girerim her gün yağmur yağacaktır, diye düşündü Streeter. Yağmur yağmadı ama Jacob haftanın büyük bölümünü şiddetli bağırsak rahatsızlığı yüzünden ishal olmuş halde hastanede geçirdi. Sadece şişe suyu içmeye özen göstermiş ama bir anlık dalgınlıkla dişlerini musluk suyuyla fırçalamıştı. "Kabahat benim," diyordu.

Irak'ta sekiz yüzden fazla Amerikan askeri öldü. Şansları yaver gitmemişti.

Tom Goodhugh gut oldu, topallamaya başladı, bastonla yürür oldu.

O sene Mezhepsiz Çocuk Fonu'na oldukça yüklü bir miktar gönderen Streeter tek bir kuruşuna bile acımadı. Vermek, ruha, almaktan daha iyi gelirdi. Örnek gösterilen insanlar böyle diyordu.

.

Tom'un kızı 2006'da dişeti iltihabı yüzünden bütün dişlerini kaybetti. Aynı zamanda koku alma yetisini de yitirdi. Bundan kısa süre sonra bir akşam Streeter'la gelenekselleşmiş yemeklerini yerken Tom gözyaşlarına boğuldu. Bakıcı, Carl'ı dondurma yemeye götürmüştü, iki adam baş başaydı. Spotted Hen Microbrew içmeyi bırakmış, Bombay Sapphire cinle sarhoş olmuştu. "Bana neler oluyor böyle, anlayamıyorum!" diye hıçkırdı. "Kendimi... *kahrolası* Eyüp Peygamber gibi hissediyorum!"

Streeter ona sarılarak teselli etmeye çalıştı. Eski dostuna, karabulutların geldiği gibi bir gün dağılacağını söyledi.

"Ama bu sıçtığım karabulutlar bir türlü gitmek bilmedi!" diye bağırdı Goodhugh ve sıkılmış yumruğunu Streeter'ın sırtına vurdu. Streeter aldırmadı. Arkadaşı eskisi gibi güçlü değildi.

Charlie Sheen, Tori Spelling ve David Hasselhoff eşlerinden boşandı ama Derry'de Dave ve Janet Streeter, otuzuncu evlilik yıldönümünü kutladı. Bir parti verdiler. Streeter, sonlarına doğru karısını arka tarafa götürdü. Bir havai fişek gösterisi hazırlatmıştı. Carl Goodhugh dışında herkes alkışladı. Carl alkışlamaya çalıştı ama ellerini ıskalıyordu. Eski Emerson öğrencisi sonunda çabalamaktan vazgeçti ve ulur gibi sesler çıkararak gökyüzünü işaret etti.

Kiefer Sutherland, 2007'de alkollü araç kullanmaktan hapse girdi (ilk seferi değildi) ve Gracie Goodhugh Dickerson'ın kocası bir araba kazasında hayatını kaybetti. Andy Dickerson işten eve dönerken karşıdan gelen sarhoş bir adam arabasını onun şeridine

sürmüştü. İyi haber, sarhoş sürücünün Kiefer Sutherland olmayışıydı. Kötü haber ise Gracie Dickerson'ın dört aylık hamile ve meteliksiz oluşuydu. Kocası, masrafları karşılayabilmek için hayat sigortasını iptal etmişti. Gracie, babası ve Carl'la yaşamaya başladı.

"Bu şansla bebek sakat doğar," dedi Streeter bir gece karısıyla sevişmelerinin ardından yatakta yatarlarken.

"Şışş!" dedi Janet şok içinde.

"Dile getirirsen gerçekleşmez," dedi Streeter ve bir süre sonra iki sokulgan tavşan birbirinin kollarında uyuyakaldı.

O sene Mezhepsiz Çocuk Fonu'na otuz bin dolarlık bir çek gitti. Streeter çeki gözünü kırpmadan yazmıştı.

Gracie'nin bebeği 2008'in şubatında, bir kar fırtınası sırasında doğdu. İyi haber, herhangi bir sakatlığının olmayışıydı. Kötü haber ise ölü doğmasıydı. O kahrolası irsi kalp bozukluğu. Gracie dişlerinden, kocasından ve koklama yetisinden yoksun dipsiz bir depresyona girdi. Streeter, bunu genç kadının aklının başında olduğuna dair bir işaret olarak gördü. Islıkla "Don't Worry Be Happy"yi çalarak ortalıkta dolaşmaya başlasaydı Tom'a bütün sivri köşeli eşyaları kaldırmasını söyleyecekti.

Rock grubu Blink-182'nin iki üyesini taşıyan uçak düştü. Kötü haber, dört kişinin ölmesiydi. İyi haber ise müzisyenlerin bu kez hayatta kalmasıydı... Gerçi biri çok geçmeden başka bir sebepten hayata gözlerini yumacaktı.

"Tanrı'yı kızdırmış olmalıyım," dedi Tom artık "bekâr akşamları" adını verdikleri geleneksel yemekleri esnasında. Streeter, Cara Mama'dan spagetti sipariş etmiş ve tabağını silip süpürmüştü. Tom Goodhugh ise tabağına dokunmamıştı bile. Gracie ve Carl, diğer odada *American Idol*'ü izliyordu. Gracie sessizdi, eski Emerson

öğrencisi ise salyalarını akıtarak bağırıyordu. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama öyle."

"Öyle konuşma çünkü doğru değil."

"Bilemezsin ki."

"*Biliyorum*," dedi Streeter anlayışlı bir tonla. "Saçmalıyorsun."

"Sen öyle diyorsan." Tom'un gözleri yaşlarla doluydu. Yanaklarından aşağı süzülüyorlardı. Bir damla, tıraşsız çenesine indi, bir an orada sallandı ve dokunulmamış spagettisine düştü. "Tanrıya Jacob için şükürler olsun. *Onun* hayatında her şey yolunda. Bugünlerde Boston'da bir televizyon kanalında çalışıyor, karısı da Brigham and Women's'ta muhasebecilik yapıyor. Ara sıra May'le görüşüyorlarmış."

"Süper haberler," dedi Streeter neşeyle, Jake'in uğursuzluğunu kızına bir şekilde bulaştırmayacağını umarak.

"Ve sen de hâlâ ziyaretime geliyorsun. Jan'in neden gelmediğini anlıyorum, ona kırgın veya kızgın değilim ama... bu akşamları iple çekiyorum. Eski günlerle aramda bir bağ gibiler."

Evet, diye düşündü Streeter. *Her şeye sahip olduğun, benimse kanserle savaştığım günler.*

"Ben daima yanında olacağım," dedi ve Goodhugh'un hafifçe titreyen elini tuttu. "Sonuna kadar."

2008 ne yıldı ama! Vay be! Çin, olimpiyatlara ev sahipliği yaptı! Chris Brown ile Rihanna birbirlerinin sokulgan tavşanı oldu! Bankalar iflas etti! Borsa çöktü! Ve EPA, kasım ayında Çöpmore Dağı'nı, yani Tom'un son gelir kaynağını kapattı. Hükümet, şehir suyunun kirlenmesi ve tıbbi atıkların yasadışı yollarla atılmasına dair soruşturmalar başlatacağını bildirdi. *The Derry News*, yaptığı bir haberde olayın mahkemeye intikal edebileceğini ima etti.

Streeter arabasıyla sık sık Harris Bulvarı bağlantı yoluna gider ve malum bir sarı şemsiye görmek için yol kenarına bakınırdı. Niyeti pazarlık etmek değil, geyik yapmaktı. Ama ne şemsiyeyi, ne de sahibini gördü. Düş kırıklığına uğramakla birlikte hiç şaşırmadı. Bu tür işadamları köpekbalığı gibi olurdu; sürekli yer değiştirmezlerse ölürlerdi.

Bir çek yazıp Cayman Adaları'ndaki bankaya gönderdi.

2009'da Chris Brown, Grammy Ödülleri'nden sonra bir numaralı sokulgan tavşanını evire çevire dövdü. Bundan birkaç hafta sonra ise lise futbol takımının eski kaptanı Jacob Goodhugh, Jacob'ın ceketinin cebinde başka bir kadına ait iç çamaşırı ve yarım gram kokain bulan delidolu karısı Cammy'nin ağzını burnunu dağıttı. Kadın kanlar içinde ağlayarak yerde yatarken ona bir orospu çocuğu olduğunu söyledi. Jacob bunun üzerine karısını bir et çatalıyla karnından şişledi. Hemen pişman olup 911'i aradı ama olan olmuştu; karısının midesi iki yerden delinmişti. Jacob daha sonra polise bunların hiçbirini hatırlamadığını söyledi. Kendinde olmadığını iddia etti.

Mahkemenin tahsis ettiği avukat, kefaleti indirtmeyi başaramayacak kadar salaktı. Jake Goodhugh, eşini döven oğluna Boston'dan iyi bir avukat tutmak şöyle dursun, evinin ısınma masraflarını bile güçlükle karşılıyordu. Goodhugh, Streeter'dan medet umdu. Özenle hazırladığı ve utana sıkıla yaptığı konuşmasının ilk birkaç cümlesini sarf etmişti ki Streeter, *"Oldu bil,"* dedi. Jacob'ın hiç sıkılmadan babasını yanağından öpüşü hâlâ gözlerinin önündeydi. Masrafları karşılamak ona ayrıca Jake'in ruhsal durumunu avukata sorma fırsatı da vermişti. Öğrendiğine göre Jake'in hali haraptı; suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu ve depresyondaydı.

Avukat Streeter'a, genç adamın beş yıl hapis cezası alabileceğini, cezayı indirtebilmek için elinden geleni yapacağını söyledi.

Çıktığında eve dönebilir, diye düşündü Streeter. *Hâlâ yayımlanıyor olursa Gracie ve Carl'la birlikte American Idol'ü seyrederler. Herhalde yayımlanıyor olur.*

"Sigortam var," dedi Tom Goodhugh bir akşam. Çok kilo vermişti, kıyafetleri üstünden dökülüyordu. Bakışları bulanıktı. Sedef olmuştu; kollarını mütemadiyen kaşıyor, beyaz teninde uzun, kırmızı tırnak izleri kalıyordu. "Kaza süsü verebileceğimi bilsem kendimi öldürürdüm."

"Bir daha böyle konuştuğunu duymayayım," dedi Streeter. "Her şey yoluna girecektir."

Haziranda Michael Jackson tahtalı köyü boyladı. Ağustosta bir elma parçası yüzünden boğulan Carl Goodhugh, onun peşinden gitti. Bakıcısı orada olsa Heimlich yöntemiyle hayatını kurtarabilirdi ama ücreti ödenemediği için altı ay önce işine son verilmişti. Gracie, Carl'ın boğulurken çıkardığı hırıltılı sesleri duymuş ama her zamanki sesleri olduğunu düşünmüştü. İyi haber, Carl'ın da hayat sigortasının olmasıydı. Fazla bir miktar değildi ama cenaze masraflarını karşılamaya yetti.

Cenaze töreni esnasında (Tom Goodhugh eski dostuna sarılarak başından sonuna dek ağlamıştı) Streeter'ın aklına cömertçe bir fikir geldi. Kiefer Sutherland'in stüdyo adresini bulup ona bir İsimsiz Alkolikler Kitabı gönderdi. Büyük ihtimalle hayranlarının yıllar boyunca gönderdiği diğer İsimsiz Alkolikler Kitapları gibi çöpü boylayacaktı ama belki bu kez farklı olurdu, kim bilir? Bazen mucizeler gerçekleşirdi.

Streeter ve Janet, 2009 eylülünün başında, sıcak bir akşamüstüne Derry Havaalanı'nın arkasından geçen yola gitti. Tel örgüle-

rin gerisindeki çakıltaşlarının olduğu alanda tezgâh kurmuş kimse yoktu. Streeter mavi Pathfinder'ını oraya park etti ve kolunu her zamankinden daha çok sevmekte olduğu karısının omzuna doladı. Kızıl bir topa dönüşmüş olan güneş, batıyordu.

Janet'a bakınca ağlamakta olduğunu gördü. Çenesinden şefkatle tutup yüzünü kendisine çevirdi ve yanaklarındaki yaşları öptü. Janet bunun üzerine gülümsedi.

"Ne oldu bir tanem?"

"Goodhugh'ları düşünüyordum. Daha önce bir ailenin böyle şanssız bir dönem yaşadığına tanık olmamıştım. *Şanssız* ha?" Güldü. "Şanssız kelimesi başlarına gelenleri tarif etmekte çok yetersiz kalır."

"Ben de bizzat görmemiştim," dedi Streeter. "Ama hep oluyor. Bombay saldırılarında ölen kadınlardan biri hamileymiş, biliyor muydun? İki yaşındaki oğlu yaşıyor ama o kadar feci dayak yemiş ki ölümden dönmüş. Ve..."

Janet iki parmağını dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Sus. Yeter. Hayat adil değil. Bunu biliyoruz."

"Ama *öyle!*" dedi Streeter açık yüreklilikle. Batmakta olan güneşin kızıl aydınlığında yüzü son derece sağlıklı görünüyordu. "Bana bak. Bir zamanlar 2009 yılını görecek kadar yaşayamayacağımı düşünüyordun, değil mi?"

"Evet ama..."

"Ve evliliğimiz kaya gibi sapasağlam. Yanılıyor muyum yoksa?"

Janet başını iki yana salladı. Yanılmıyordu.

"*The Derry News* için serbest muhabirlik yapmaya başladın, May ise *Globe*'da harikalar yaratıyor ve okul yıllarının inek öğrencisi olan oğlumuz henüz yirmi beşindeyken medya patronu oldu."

Janet tekrar gülümsemeye başladı. Streeter bunu görünce sevindi. Onu hüzünlü görmekten nefret ediyordu.

"Hayat, *adil*. Hepimiz dokuz ay bekledikten sonra zarları atıyoruz. Kimileri hep yediyi yakalıyor, kimileri de maalesef hepyek atıyor. Hayat böyle."

Janet ona sarıldı. "Seni seviyorum canım. Her zaman olumlu taraftan bakabiliyorsun."

Streeter alçakgönüllü bir şekilde omuz silkti. "Averaj kanunu iyimserlerden yanadır, her bankacı bunu bilir. Sonunda her şey bir şekilde dengelenir."

Venüs, havaalanının üstünde belirdi ve giderek koyulaşan mavilikte pırıldamaya başladı.

"Dilek tut!" diye haykırdı Streeter.

Janet bir kahkaha attı ve başını iki yana salladı. "Daha ne isterim? Her şeye sahibim."

"Ben de öyle," dedi Streeter ve gözlerini Venüs'e dikerek daha fazlasını diledi.

İYİ BİR EVLİLİK

- 1 -

Garajdaki keşfini takip eden günlerde Darcy, insanların havadan sudan sohbet ederken asla sormadıkları bir soru olduğunu düşündü: *"Evliliğiniz nasıl? Hafta sonunuz nasıldı? Florida seyahatiniz nasıldı? Sağlığın nasıl? Çocuklar nasıl?"* diye, hatta, *"Hayatın bugünlerde nasıl tatlım?* diye soruyorlardı. Ama kimse *"Evliliğiniz nasıl?"* diye sormuyordu.

O geceden önce sorulsaydı, iyi, derdi. *Her şey yolunda.*

John F. Kennedy'nin başkan seçildiği yıl, Darcellen Madsen (sadece yeni alınmış bir bebek isimleri kitabına sahip çiftlerin seveceği bir isimdi Darcellen) adıyla dünyaya gelmişti. Amerika'nın ilk süper mağazası L.L.Bean'in ve "outlet" adı verilen yarım düzine, gereğinden fazla büyük satış mağazasının bir eki değil de bir kasaba olduğu günlerde Freeport, Maine'de büyümüştü. Freeport Lisesi'nden mezun olmasının ardından sekreterlik meziyetlerini öğrendiği Addison Ticaret Okulu'na gitmişti. Okulu bitirdikten sonra Joe Ransome, Chevrolet'de işe başlamıştı. 1984 yılında ayrılırken şirket, Portland'ın bir numaralı otomobil satıcısıydı. Sade bir görünümü vardı ama iki gösterişli arkadaşı sayesinde iş günle-

rinde hoş, birlikte The Lighthouse veya Mexican Mike'ın Yeri'ne (canlı müzik vardı) giderek margarita içtikleri cuma ve cumartesi geceleri ise çarpıcı görünmesini sağlayan birkaç makyaj hilesi öğrenmişti.

Joe Ransome, 1982'de karmaşıklaşan vergi sorununu (Darcy, kıdemli satış sorumlularından birine, "Olmasını istediğin türden bir sorun," dediğini duymuştu) çözmekte yardımcı olmaları için Portland'dan bir muhasebe firmasıyla anlaştı. Biri genç biri yaşlı, evrak çantalı iki adam geldi. İkisi de gözlüklüydü ve klasik takım elbiseler giymişlerdi. İkisinin de saçlarını özenle geriye taramış olmaları Darcy'ye annesinin, suni deriden yapılma kapağında megafonla konuşan, tezahürat eden bir gencin görüntüsünün bulunduğu 1954 ANILARI yıllığındaki fotoğrafları hatırlattı.

Genç olan muhasebeci, Bob Anderson'dı. Darcy onunla gelişlerinin ikinci günü konuşmaya başladı ve herhangi bir hobisi olup olmadığını sordu. Evet, dedi Bob, bir nümismattı.

Ne olduğunu açıklamaya başladı ama Darcy, "Biliyorum," dedi. "Babam üzerinde Özgürlük Heykeli olan on sentlikleri ve bizonlu beşlikleri toplar. Sizin aradığınız var mı Bay Anderson?"

Vardı: Lincoln penileri. En büyük hayali bir gün 1955 yılından kalma bir çift tarihliye rastlamaktı çünkü...

Darcy bunu da biliyordu. 1955 senesinde hatalı basılmışlardı. *Kıymetli* bir hataydı.

Kalın telli, dikkatle taranmış kahverengi saçları olan genç Bay Anderson bu cevaba bayılmıştı. Ondan kendisine Bob diye hitap etmesini istedi. Daha sonra, birlikte öğle yemeği yerlerken (galerinin arkasındaki güneşli banka oturmuşlardı; Darcy plastik kapta Yunan salatası, o ise çavdar ekmeğiyle hazırlanmış tonbalıklı

sandviç yiyordu) cumartesi günü Castle Rock'ta kurulacak sokak pazarına gitmek isteyip istemediğini sordu. Bir daire tutmuştu ve bir koltuğa ihtiyacı vardı. Uygun fiyata iyi bir tane bulursa bir televizyon da almak istiyordu. *Uygun fiyata iyi bir ürün*, sonraki yıllarda Darcy'nin sık sık duyacağı bir kalıptı.

Tıpkı Darcy gibi sade biriydi, yoldan geçerken görülse bir daha bakılmayacak ve kendini daha çekici göstermek için makyaj yapmaya asla değmeyecek türden bir adamdı... ama o gün parkta Darcy'ye onunla gelmesini teklif ettiğinde yanaklarında, onu çok daha yakışıklı kılan bir pembelik belirmişti.

"Pazarda madeni para koleksiyonları olmayacak mı?" diye sordu takılarak.

Bob düzgün dişlerini göstererek gülümsedi. Bakımlı, beyaz, küçük dişleri vardı. O dişleri görmenin içini ürperteceği, kırk yıl düşünse aklına gelmezdi, neden gelecekti ki?

"Gözüme iyi bir seri takılırsa bakarım elbette," dedi.

"Özellikle de Lincoln penileriyse?" Hâlâ takılıyordu.

"Özellikle onlarsa. Gelmek ister misin Darcy?"

Geldi. Düğün gecelerinde de *geldi.* O günden sonra çok sık olmasa da ara sıra *geldiği* oldu. Kendisini *normal* ve *tatmin olmuş* hissedebileceği kadar sıktı.

1986'da Bob terfi etti. Bunun yanı sıra (Darcy'nin yardımı ve teşvikiyle) koleksiyon değeri olan Amerikan sikkeleri siparişleri aldığı bir postayla satış şirketi kurdu. Daha başlar başlamaz başarılı oldu ve 1990 senesinde ürün yelpazesini genişleterek beyzbol kartları ve eski filmlerden hatıra eşya alım satımına da başladı. Elinde bir stok yoktu ama talep geldiğinde hemen her seferinde isteneni bulabiliyordu. Daha doğrusu bulan, bilgisayar öncesi o günlerde

tıka basa dolu olan Rolodex'inde kayıtlı olan, ülkenin dört bir yanındaki koleksiyoncuları arayıp soran Darcy'ydi. İş, hiçbir zaman tamgün olacak kadar büyümedi ama bunda bir sakınca yoktu. İkisi de bunu istemiyordu zaten. Pownal'daki ev ve çocuk sahibi olma konularında da hemfikir oldular. Anlaşıyorlardı. Anlaşamadıklarında ise ödün veriyorlardı.

Ama çoğunlukla anlaşırlardı. Orta yolu bulurlardı.

Evliliğiniz nasıl?

İyiydi. İyi bir evlilikti. Donnie 1986'da –Darcy onu doğuracağı sıralarda işinden ayrıldı ve Anderson Coins & Collectibles için yaptığı iş hariç başka bir yerde çalışmadı– Petra ise 1988'de doğdu. O sıralarda Bob Anderson'ın gür kahverengi saçları, tepeden hafifçe açılmaya başlamıştı; Darcy'nin nihayet Rolodex'i atıp yerine bir Macintosh bilgisayar aldığı 2002 yılında ise tepedeki saçları iyice dökülmüştü. Geride kalanları çeşitli şekillerde tarayarak denemeler yaptı ama Darcy her seferinde kel noktanın daha da belirginleştiğini düşündü. Bob, gecenin geç saatlerinde televizyon ekranlarında reklamları çıkan ve çok sihirli olduğu iddia edilen sözde saç gürleştirici ilaçlardan iki tanesini denedi ve Darcy buna sinir oldu (orta yaşa geldiğinde Bob Anderson, gece kuşu olup çıkmıştı). İlaçları aldığını Darcy'ye söylememişti ama aynı yatak odasını paylaşıyorlardı ve boyu en üst rafı görebilecek kadar uzun olmasa da bazen Bob'ın "cumartesi tişörtleri"ni, yani bahçeyle uğraşırken giydiği tişörtleri kaldırmak için tabureye çıktığı oluyordu. İşte oradaydılar; 2004'te içi sıvı dolu küçük bir şişe, ertesi yıl ise yeşil jel kapsüllerle dolu bir kutu. İlaçların isimlerini internette araştırdığında hiç de ucuz olmadıklarını görmüştü. Elbette, sihir bu, ucuz olacak değil ya, diye düşündüğünü hatırlıyordu.

Ama siniri bozulsa da bozulmasa da sihirli iksirleri dert etmedi, tam benzin fiyatlarının tırmanışa geçtiği yıl ikinci el bir Chevy Suburban satın almasının üstünde de pek durmadı. Bob'ın da onun gibi bazı şeyleri sorun etmediğini tahmin ediyordu (daha doğrusu *biliyordu*); örneğin çocukların pahalı yaz kamplarına gitmesi için ısrar etmesi, Donnie'ye elektrogitar alınması (iki sene çalmış, tam şaşırtıcı derecede iyi çalmaya başlamışken aniden bırakıvermişti), Petra için at kiralanması. Başarılı bir evliliğin sırrı dengeydi, bunu herkes bilirdi. Başarılı bir evlilik için gerekenlerden biri de sinir bozukluğuna katlanabilme becerisiydi – *Darcy* bunu iyi bilirdi. Stevie Winwood'un şarkısında dediği gibi, kabulleneceksin bebeğim.

Kabullenmişti. Bob da öyle.

Donnie 2004'te kolej için Pennsylvania'ya gitti. Petra 2006'da, Waterville'in biraz uzağındaki Colby'ye gitti. Darcy Madsen Anderson o sırada kırk altı yaşındaydı. Bob kırk dokuzundaydı ve hâlâ yaklaşık bir kilometre ötelerinde oturan inşaat işçisi Stan Morin'le birlikte yavrukurtları çalıştırıyordu. Darcy, kelleşen kocasının haki şort ve uzun, kahverengi çoraplarla aylık doğa yürüyüşlerine gitmesini komik bulsa da bunu ona hiç söylemedi. Kelleşen alan genişledi, yakını göremediği için çift odaklı gözlükler kullanmaya başladı, kilosu doksandan yüz ona kadar çıktı. Çalıştığı muhasebe firmasına ortak oldu – Benson and Bacon artık Benson, Bacon & Anderson olmuştu. Pownal'daki ilk evlerini satıp Yarmouth'tan daha pahalı bir ev aldılar. Daha önce küçük, dik ve diri olan göğüsleri (her zaman en güzel yeri olduğunu düşünür, bir Hooters garsonu gibi koca memeli olmadığına sevinirdi) artık daha iriydi; yumuşamıştı ve elbette geceleri sutyenini çıkardığında sarkıyorlardı – yaşınız yarım yüzyıla yaklaşırken başka ne olabilirdi ki? ama Bob ara

sıra arkasından yaklaşıp onları avuçlardı. Ara sıra üst kattaki, iki dönümlük huzur dolu arazilerine bakan yatak odalarında sevişirler, Bob'ın pili çoğunlukla kısa sürede bitse ve onu tatmin olmamış bir halde bıraksa da -bu her seferinde olmuyordu- sonrasında sıcak bedenine sarılarak uyumanın verdiği tatmin asla azalmıyordu. Herhalde onca yıldan sonra hâlâ birlikte olduklarını bilmenin verdiği tatmin hissiydi. Gümüş evlilik yıldönümlerine doğru sağlam adımlarla ilerliyorlardı.

Donnie ve Petra, artık yerinde olmayan küçük kilisede (artık orada bir otopark vardı) evet demelerinin üzerinden tam yirmi beş yıl geçmişken Castle View'daki The Birches'te onlara bir sürpriz parti verdi. Elliden fazla konuk, şampanya (kalitelisinden) ve dört katlı bir pasta vardı. Şeref konukları, tıpkı düğünlerinde olduğu gibi Kenny Loggins'in "Footloose" şarkısı eşliğinde dans etti. Davetliler, Darcy'nin görene dek unutmuş olduğu, Bob'ın uzaklaşıp bir araya gelme hareketini alkışladı ama bu figür Darcy'nin belinin ağrımasına sebep oldu. Bob, utanç verici bir şekilde (en azından onun için) kelleşmenin yanı sıra biraz da göbeklenmişti ama dans ederken ayakları bir muhasebeci için bir hayli hareketliydi.

Fakat tüm bunlar mazide kalmıştı. Yine de geçmişi yâd edemeyecek kadar gençtiler. Evliliğe dair küçük ayrıntıları göz ardı ediyorlardı ve Darcy'ye göre (buna *kesinlikle* inanıyordu) birlikteliği gerçek kılan, aslında böyle sıradan hatıralardı. Bozuk karides yediği gece saçları terden ıslanarak yüzüne yapışmış, gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağı yuvarlanır halde sürekli istifra ederken Bob elinde leğenle sabırla başında beklemiş, midesini her boşaltışında kokudan rahatsız olup tekrar kusmasın diye leğeni boşaltıp geri gelmişti. Korkunç bulantının nihayet hafiflediği ertesi sabah

saat altıda, onu acil servise götürmek için arabanın motoru çalışır halde bekliyordu. O gün hasta olduğunu söyleyerek B, B & A'deki işine gitmemiş, bulantısının tekrar başlaması olasılığına karşı White River'a yapacağı seyahati iptal edip yanı başında durmayı tercih etmişti.

Bu tür şeyler iki taraf için de geçerliydi; bir yıl o Darcy'ye destek olur, öbür yıl ihtiyaç duyduğunda onu yanında bulurdu. Darcy (1994 veya 1995'te), Bob (duştayken) koltuk altında bir yumru keşfettiğinde St. Stephen's Hastanesi'nde onunla birlikte biyopsi sonucunu beklemişti. Biyopsi sonucu negatifti, yumrunun lenf bezi iltihaplanması olduğu ortaya çıkmıştı. Bir ay sonra kendiliğinden küçülüp kayboldu.

Banyonun yarı açık kapısından baktığında onu kucağında bulmaca kitabıyla klozette oturur görmek. Yanaklarında kolonya kokusu hissetmek - bu, evin önündeki Suburban'ın birkaç günlüğüne uzaklaşacağı, yatağın ona ait bölümünün bir iki gece boş kalacağı, çünkü bir hesapla ilgilenmek için Vermont veya New Hampshire'a gideceği anlamına gelirdi (B, B & A'in artık kuzeyde de müşterileri vardı). Bazen bu koku, birinin ölümünün ardından sikke koleksiyonunu incelemek için mal varlığının satışında bulunmak anlamına gelirdi; çünkü yaptıkları ek işte alım satımların tümünü bilgisayar aracılığıyla yapmak mümkün değildi ve bunu ikisi de biliyordu. Seyahatlerinden önce dış kapının önüne koyduğu, ne kadar dırdır etse de vazgeçiremediği eski siyah bavulu. Yatağın ayakucunda, daima biri diğerinin içine geçirilmiş halde duran terlikleri. Kendi tarafındaki komodinin üstünde duran o ayki *Sikke ve Para Koleksiyonu* dergisinin üzerine koyduğu bir bardak su ve turuncu vitamin hapı. Her geğirişinden sonra, "Dışarıda içeri-

dekinden daha fazla yer var..." ve her osuruşunda ise, "Dikkat gaz saldırısı!" deyişi. Koridordaki askının ilk kancasına astığı paltosu. Diş fırçasının banyonun aynasındaki yansıması (Darcy, düzenli bir şekilde değiştirmese Bob'ın hâlâ evlendikleri fırçayı kullanıyor olacağına inanıyordu). Her iki veya üç lokmadan sonra dudaklarını peçetesiyle silmesi. Stan'la dokuz yaşındaki bir grup çocuğu Ölü Adamın Yolu'nda (Golden Grove Alışveriş Merkezi'nin arkasından girip Weinberg's İkinci El Araç Pazarı'ndan çıktıkları, ormanlık alanda yaptıkları tehlikeli ve ürkütücü yürüyüş) doğa yürüyüşüne götürmeden önce kamp malzemelerini dikkatle hazırlayışı - daima fazladan bir pusula koyardı. Her zaman kısa ve temiz olan tırnakları. Öpüştüklerinde nefesinde hissettiği Dentyne tadı. Tüm bunlar ve binlerce benzeri, evliliklerinin gizli tarihçesini oluşturuyordu.

Kışın kullandığı tarçın aromalı dudak koruyucusundan, yüzünü ensesine gömdüğünde (artık o kadar sık yapmasa da tamamen kesmiş değildi) hissettiği şampuan kokusuna, ayda birkaç gece uyumakta zorlandığında gecenin ikisinde açtığı bilgisayarının tıkırtısına kadar Bob'ın da ona dair kişisel bir tarihçesi olduğunu biliyordu.

Evliliklerinin yirmi yedinci senesindeydiler; evet diyeli dokuz bin sekiz yüz elli beş gün olmuştu - eğlence olsun diye bilgisayarındaki hesap makinesini kullanarak bu rakama ulaşmıştı. Neredeyse çeyrek milyon saat ve on dört milyondan fazla dakika. Elbette bu sürenin bir bölümünde Bob iş seyahatlerindeydi, Darcy de birkaç yolculuğa çıkmıştı (en hazini, kız kardeşi Brandolyn'in kötü bir kazaya kurban gidişinden sonra anne babasının yanında olabilmek için Minneapolis'e yaptığı yolculuktu) ama çoğunlukla bir aradaydılar.

Ona dair her şeyi biliyor muydu? Elbette hayır. Onun da kendisi hakkında her şeyi bilmediğinden emindi - mesela bazen (çoğunlukla o uykusuz gecelerde) Butterfingers veya Baby Ruth yediğini, çikolataları artık canı istemeyene, midesi rahatsız olana dek hapır hupur götürdüğünü bilmiyordu. Ya da yeni postacının çekici olduğunu düşündüğünü. Her şeyi bilmek mümkün değildi ama yirmi yedi yılın sonunda bütün önemli noktaları bildiklerine inanıyordu. İyi bir evlilikti, uzun süren yüzde ellilik kesime dahildi. Buna, kaldırımda yürürken yerçekiminin onu dünya üzerinde tutacağına inandığı gibi sorgusuzca inanıyordu.

Garajdaki o geceye dek.

- 2 -

Televizyonun kumandası çalışmıyordu ve lavabonun solundaki mutfak dolabında kalem pil kalmamıştı. Kalın pil vardı, hatta hiç açılmamış üçlü pakette ince pillerden de vardı ama kahrolası kalem pillerden bir tane bile yoktu. Bu yüzden garaja gitti, çünkü Bob'ın orada birkaç Duracell sakladığını biliyordu ve bu, hayatını kökünden değiştirmeye yetti. Sanki herkes havada süzülüyordu, *yükseklerde* uçmaktaydı.

Yanlış yöne atılmış bir kahrolası adım ve uçurumdan aşağı düşüş.

Mutfak ve garaj arasında bir kapı vardı. Darcy, sabahlığının önünü birleştirerek kapıdan aceleyle geçti - pastırma yazı iki gün önce yerini serin havaya bırakmıştı, sanki ekim değil, kasım ayındaydılar. Rüzgâr, ayak bileklerini ısırıyordu. Bir çift çorap ve pija-

ma giyse iyi olurdu ama *Two and a Half Men*'in başlamasına beş dakika kalmıştı ve kahrolası televizyon CNN'de takılıp kalmıştı. Bob orada olsaydı ondan kanalı televizyondan değiştirmesini ister -bunun için düğmeler vardı, muhtemelen arkada, bir erkeğin bulabileceği yerdeydiler- sonra pilleri bulmaya gönderirdi. Ne de olsa garaj daha ziyade onun alanıydı. Darcy oraya sadece arabasını çıkarmak için giderdi ve bu da sadece havanın kötü olduğu günler için geçerliydi, diğer günlerde arabasını garaj yolunda bırakırdı. Ama Bob, Montpelier'daydı, İkinci Dünya Savaşı dönemine ait bir çelik sikke koleksiyonunu değerlendiriyordu ve o sırada *Anderson Garajı*, geçici bir süreliğine de olsa sadece Darcy'ye aitti.

Kapının yanındaki üçlü elektrik düğmesini el yordamıyla buldu ve elinin ayasıyla yukarı itti. Tavandaki floresan lambalar cızırdayarak yandı.

Garaj geniş ve düzenliydi, aletler duvardaki kancalara düzgün bir şekilde asılmıştı ve Bob'ın iş tezgâhının üstü temizdi. Beton zemin, savaş gemisi grisine boyanmıştı. Hiç yağ lekesi yoktu, Bob zemininde yağ lekesi olan garajların sahiplerinin araçlarına iyi bakmadıklarını söylerdi. Hafta içinde Portland'a gidip gelirken kullandığı, bir yıllık Prius garajdaydı; Vermont'a eski cipiyle gitmişti. Darcy'nin Volvo'su ise dışarıya park edilmişti.

"İçeri park etmenin hiçbir zorluğu yok," demişti Bob pek çok kez - yirmi yedi yıllık evliyseniz kendinizi tekrarlamanız kaçınılmazdır. "Güneşliğin gerisindeki kumandayı kullanman yeterli."

"Görebildiğim bir yerde durması hoşuma gidiyor," diye karşılık vermişti her seferinde ama asıl sebep, geri geri çıkarken garaj kapısına sürtme korkusuydu. Geri geri gitmekten nefret ederdi. Ve Bob muhtemelen bunu biliyordu... tıpkı Darcy'nin Bob'ın kâğıt

paraları cüzdanına hep belli bir düzende yerleştirdiğini, okumaya ara verdiğinde kitabını asla açık bir şekilde yüzüstü bırakmadığını (kitaba zarar verdiğini söylerdi) bildiği gibi.

Hiç olmazsa garaj soğuk değildi; gümüş rengi, kalın borular (belki de kanal deniyordu, Darcy bilmiyordu) tavanı boydan boya kat ediyordu. Küp şeklinde teneke kutuların düzgünce dizilmiş olduğu tezgâha yaklaştı. Hepsinin üstünde birer etiket vardı: CIVATALAR, VİDALAR, MENTEŞELER, KİLİTLER & KISKAÇLAR ve -bu hoşuna gidiyordu- UFAK TEFEK ŞEYLER. Duvarda, *Sports Illustrated*'den moral bozacak kadar genç bir mayolu kızın fotoğrafının bulunduğu bir takvim vardı; onun soluna ise iki fotoğraf raptiyelenmişti. İlkinde, Boston Red Sox üniformaları giymiş Donnie ve Petra, Yarmouth Küçükler Ligi sahasında kameraya poz vermişti. Bob, fotoğrafın altına keçeli kalemle EV SAHİBİ TAKIM, 1999 yazmıştı. Çok daha yeni olan diğer fotoğrafta artık büyümüş ve klasik anlamda güzel olmayan ama hoş bir görünümü olan Petra ve nişanlısı Michael, birbirlerine sarılmış halde Old Orchard Plajı'nda bir kabinin önünde duruyordu. Bob, bunun altına ise MUTLU ÇİFT! yazmıştı.

Pillerin bulunduğu dolabın üstündeki etikette ELEKTRONİK MALZEMELER yazıyordu ve fotoğrafların hemen solunda duruyordu. Darcy bastığı yere dikkat etmeden dolaba yöneldi - Bob'ın neredeyse manyaklık seviyesindeki düzen hastalığına güvenmişti ve tezgâhın altına tam olarak itilmemiş bir karton kutuya takıldı. Tökezledi ve düşmek üzereyken tezgâhın kenarına tutunmayı başardı.

Bir tırnağı kırılmış -acıyordu ve çok rahatsız ediciydi- ama düşüp ciddi bir şekilde yaralanmaktan kurtulmuştu; bu iyiydi. Hem

de *çok* iyiydi, çünkü yağ lekesiz ve temiz ama son derece sert zemine başını çarpıp kendini kaybedecek olsa evde 911'i arayabilecek hiç kimse yoktu.

Kutuyu ayağıyla basitçe tezgâhın altına itebilirdi – daha sonra bunu fark edecek ve çok zor ve karmaşık bir denklem üzerinde çalışan bir matematikçi gibi üzerinde düşünecekti. Ne de olsa acelesi vardı. Ama kutunun içinde Patternworks örgü dergisini görmüş ve pillerle birlikte içeri götürmek niyetiyle almak için diz çökmüştü. Dergiyi alınca hemen altında kaybetmiş olduğu Brookstone kataloğunu gördü. Onun altında da Paula Young... Talbots... Forzieri... Bloomingdale's...

"Bob!" diye bağırdı ama isim, ağzından iki öfkeli hece halinde döküldü (çamurların içinde yürüdüğü veya ıslak havluları sanki emrine amade bir hizmetçi varmış gibi banyonun zemininde bıraktığı zamanlardaki gibi); *Bob* değil, *Bo-ob!* Çünkü onu gerçekten bir kitap gibi okuyabiliyordu. Bob, kataloglardan çok fazla ürün sipariş ettiğini söylerdi, hatta bir keresinde bağımlı olduğunu iddia edecek kadar ileri gitmişti (ki bu çok saçmaydı, Darcy asıl Butterfingers'a bağımlıydı). Bu küçük psikanaliz üzerine Bob'a iki gün boyunca soğuk davranmıştı. Ama Bob onun kafasının nasıl çalıştığını iyi bilirdi ve hayati önemi olmayan konuları, gözünün önünde olmayınca zamanla unuttuğunun bilincindeydi. Bu yüzden bütün kataloglarını sinsice toplayıp buraya saklamıştı. Muhtemelen bir sonraki durakları, çöp varili olacaktı.

Danskin... Express... Bilgisayar Market... *Macworld...* Monkey Ward... Layla Grace...

Kutunun derinliklerine indikçe hissettiği öfke artıyordu. Gören, kataloglardan verdiği siparişler yüzünden iflasın eşiğinde ol-

duklarını zannederdi ama gerçeğin bununla alakası yoktu elbette. *Two and a Half Men* aklından uçup gitmişti; o an tek düşündüğü, Montpelier'dan aradığında Bob'a sayacağı laflardı (akşam yemeğini yiyip moteldeki odasına döndüğünde mutlaka arardı). Ama önce, kahrolası katalogların hepsini eve geri götürecekti, bu da üç dört sefer yapması anlamına geliyordu - çünkü katalog yığınının yüksekliği en az altmış santimdi ve oldukça *ağırlardı*. Kutuya takılıp tökezlemesine şaşmamalıydı.

Kataloglarla gelen ölüm, diye düşündü. *Ölmek için ne kötü bir seb...*

Düşüncesi, kuru bir dal parçası gibi kırıldı. Düşünürken bir yandan da kutunun içini karıştırıyordu, dörtte birini kaldırmışken Gooseberry Patch'in (kırsal dekorasyon) altında katalog olmayan bir şey gördü. Hayır, bu kesinlikle bir katalog değildi. *Köle Kaltaklar* adında bir dergiydi. Neredeyse kutudan çıkarmayacaktı; çekmecelerinden birinde veya saç ilaçlarını sakladığı rafta görse muhtemelen olduğu yerde bırakırdı. Ama burada, en az iki yüz katalog arasında... *onun* katalogları arasında görmek... bir adamın cinsel fantezisinden duyduğu utançtan öte bir şey vardı burada.

Derginin kapağındaki kadın bir sandalyeye bağlanmıştı ve kafasına geçirilmiş siyah kukuleta haricinde çıplaktı ama kukuleta sadece yüzünün üst yarısını gizliyordu. Kadının çığlık attığı görülebiliyordu. Göğüslerine ve karnına bastıran kalın iplerle bağlıydı. Çenesinde, boynunda ve kollarında sahte kan vardı. Sayfanın altında, çarpıcı sarı harflerle şu yazılmıştı: YARAMAZ FAHİŞE BRENDA KENDİ KAŞINDI VE HAK ETTİĞİNİ 49. SAYFADA BULDU!

Darcy ne 49. sayfaya ne de bir başkasına bakmaya niyetliydi. Kendi kendine bir açıklama bulmuştu bile: *Erkekçe merak.* Diş

doktorunun bekleme salonundayken okuduğu *Cosmo* dergisinde, erkekçe meraklar hakkında bir yazı vardı. Bir kadın, dergi bünyesindeki pek çok danışmandan birine (bu kez cevaplayan, eşcinsel eğilimler üzerine uzmanlaşmış olan kadrolu psikologdu) mektup yazmış ve kocasının evrak çantasında eşcinsel içerikli dergiler bulduğunu söylemişti. Mektubu yazan kadın, dergilerin oldukça açık saçık olduğunu belirterek eşinin gizli eşcinsel olabileceğinden endişe duyduğunu söylemişti. Eğer öyleyse, bunu yatak odalarındayken gizlemekte çok başarılı olduğunu eklemeyi ihmal etmemişti.

Endişelenecek bir şey yok, diye yanıtlamıştı danışman hanım. Maceraperestlik, erkeklerin doğasında vardı ve pek çoğu, alternatif seksle (bu grupta bir numara, eşcinsel ilişkiydi, hemen arkasından ise grup seks geliyordu) çeşitli fetişleri (su sporları, kadın giysileri giymek, halka açık alanlarda seks, lateks) araştırma dürtüsü hissediyordu. Ve fetişler arasında kölelik de vardı elbette. Danışman, bazı kadınların da kölelik fikriyle heyecanlandığını belirtmiş ve bu Darcy'yi şaşırtmıştı. Bu konularda hiç bilgisi olmadığını inkâr edemezdi.

Erkekçe merak, hepsi buydu. Belki Bob dergiyi bir bayide tesadüfen görmüş (gerçi Darcy bir bayide bu tür bir dergi gördüğünü hiç hatırlamıyordu) ve içeriğini görmek istemişti. Ya da belki yirmi dört saat açık bir marketin çöpünde görüp almıştı. Yanında getirmiş, garajda içini incelemiş, gördüklerinden en az Darcy kadar tiksinmiş (derginin kapağındaki kanın sahte olduğu belliydi ama kadının çığlığı fazla gerçek görünüyordu) ve onun görüp hesap sormasına fırsat tanımadan çöpe atılması için bu katalog yığınının altına sokuşturmuştu. Hepsi buydu, bir anlık merak. Kutunun içindekilere teker teker baksa bunun gibi bir dergi daha görmeye-

ceğinden emindi. Belki birkaç *Penthouse* veya iç çamaşırı dergisi bulurdu -erkeklerin ipek ve danteli sevdiğini bilirdi ve Bob bir istisna değildi- ama *Köle Kaltaklar* cinsinden bir başka örnek olmayacağından emindi.

Kapağa tekrar baktı ve garip bir şey fark etti: Üzerinde bir fiyat yoktu. Barkod da yoktu. Bu tür bir derginin ne kadar edebileceğini merak ederek arka kapağa baktı ve gördükleri üzerine yüzünü buruşturdu: Çıplak bir sarışın, çelikten bir ameliyat masasına bağlanmıştı. Ancak bu kadının yüzündeki dehşet ifadesi, üç dolarlık bir banknot gibi sahteydi ve bu da bir nebze iç rahatlatıcıydı. Başında duran, elinde bir Ginsu bıçağı olan tombul adam deri pantolonu ve pazıbentleriyle çok komik görünüyordu - Günün Köle Kaltağı'nı oyacak bir adamdan ziyade bir muhasebeci gibiydi.

Bob da bir muhasebeci, diye uyardı zihni onu.

Beyninin son derece büyük Aptallık Bölgesi'nde aptalca bir fikir belirdi. Tıpkı bu nahoş dergiye yaptığı gibi o düşünceyi de gerilere itti. O arada arka kapağında da herhangi bir fiyat ibaresi veya barkod olmadığı dikkatini çekmişti. Karton kutuyu tezgâhın altına geri iterken katalogları eve geri götürmekten vazgeçmişti; fiyat veya barkod olmayışının sebebini anladı. İçeriğinin göz önünde olmaması için plastik poşet içinde satılan dergilerden biri olmalıydı. Fiyatı ve barkodu da poşetin üstündeydi elbette, başka ne olabilirdi? Bob dergiyi bir çöpten çekip çıkarmadıysa bir yerlerden satın almış olmalıydı.

Belki internetten almıştır. Bu tür konularda uzmanlaşmış siteler vardır muhtemelen. On iki yaşında gibi görünmek üzere giyinmiş kadınların fotoğraflarını da görmek mümkündür muhakkak.

"Aman neyse," dedi ve başını sertçe salladı. Bu konu, gözünde hiç açılmamak üzere kapanmıştı. O akşam aradığında veya eve döndüğünde ona dergiden bahsetse mahcup olacak ve savunmaya çekilecekti. Darcy'yi cinsel açıdan naif olmakla itham edecek ki bu doğruydu ve aşırı tepki gösterdiğini söyleyecekti ve Darcy bunu yapmamakta kararlıydı. Yapmaya kararlı olduğu ise, oluruna bırakmaktı. Evlilik, sürekli tadilatta olan, sürekli büyüyen ve her yıl yeni odalar eklenen bir ev gibiydi. Bir yıllık bir evlilik bir kulübe ise, yirmi yedi yıllık evliliğin yayılıp büyümüş bir malikâne olduğu söylenebilirdi. Çoğu tozlu ve terk edilmiş, içlerinde bulunmasa daha iyi olacak nahoş kalıntılar olan gizli saklı bölmeleri vardı. Ama bu büyük bir sorun değildi. Bu kalıntıları ya fırlatıp atardınız ya da iyi niyetle görmezden gelirdiniz.

Bu düşünce o kadar hoşuna gitti ki (nihai bir his veriyordu) yüksek sesle tekrarladı: "Hiç sorun değil." Ve bunu kanıtlamak için karton kutuyu iki eliyle dipteki duvara kadar sertçe itti.

Ve bir ses duyuldu. Neydi o?

"Bilmek istemiyorum," dedi kendi kendine, bu düşüncenin Aptallık Bölgesi'nden değil, akıllı bölgeden kaynaklandığını bilerek. Tezgâhın altı gölgelerle kaplıydı, fareler bile olabilirdi. Bunun gibi bakımlı bir garajda bile farelere rastlanabilirdi, özellikle havalar soğumaya başladığında. Ve ürken fareler insanı ısırmaya kalkabilirdi.

Darcy ayağa kalktı, sabahlığındaki tozları silkeledi ve garajdan çıktı. İki bina arasındaki yolu yarılamıştı ki telefonun çalmaya başladığını duydu.

- 3 -

Telesekreter devreye girmeden önce mutfağa varmıştı ama yine de bekledi. Arayan Bob'sa telesekretere mesaj bırakmasını bekleyecekti. O an onunla konuşmak istemiyordu. Sesinden bir şey hissedebilirdi. Köşedeki dükkâna veya Video Village'a gittiğini varsayacak ve bir saat sonra tekrar arayacaktı. Nahoş keşfinin etkisi, o bir saat içinde azalıp yok olacak ve kocasıyla telefonda normal bir görüşme yapabilecekti.

Ama arayan Bob değil, Donnie'ydi. "Tüh be! Sizinle konuşmayı gerçekten çok istiyordum."

Darcy ahizeyi kaldırıp mutfak tezgâhına dayandı. "Konuş o halde. Garajdan geliyordum."

Donnie heyecanla haberlerini vermeye başladı. Cleveland, Ohio'da yaşıyordu ve şehrin en büyük reklam şirketinde giriş seviyesinde bir işte iki sene hiçbir yere varamadan çalıştıktan sonra bir arkadaşıyla ortak iş kurmaya karar vermişti. Bob buna şiddetle itiraz etmiş, ortağıyla iş kurup ilk seneyi sağ salim atlatabilmeleri için gereken krediyi alamayacaklarını söylemişti.

"Aklını başına devşir," demişti oğluna, Darcy telefonu ona verdiğinde. Bu konuşma, arka bahçedeki ağaçlarla çalıların altındaki son karların erimeye başladığı, baharın ilk günlerinde gerçekleşmişti. "Yirmi dört yaşındasın Donnie. Ortağın Ken de öyle. İki avanak daha bir sene araç sigortası bile yaptıramazsınız, çünkü riskli kesimde sayılıyorsunuz. Hiçbir banka size yetmiş bin dolar kredi vermez. Hele bu ekonomik şartlarda."

Ama krediyi *alabilmişlerdi* ve aynı gün içinde iki büyük müşteri bağlamışlardı. İlki, otuzlu yaşlardaki müşterileri çekmeyi

amaçlayarak yeni bir yaklaşım denemek isteyen bir otomobil firmasıydı. İkinci müşteri ise Anderson & Hayward'a krediyi veren bankaydı.

Darcy neşeyle bir çığlık attı ve Donnie de aynı şekilde karşılık verdi. Yirmi dakika kadar konuştular. Görüşmeleri sırasında hatta, yeni bir arama geldiğine dair bir bip sesi duyuldu.

"Bakacak mısın?" diye sordu Donnie.

"Hayır, baban arıyor. Bir çelik sikke koleksiyonunu incelemek için Montpelier'a gitmişti. Uyumadan önce tekrar arar."

"O nasıl?"

İyi, diye düşündü Darcy. *Yeni maceralar peşinde.*

"Karnı tok, sırtı pek," dedi. Bob'ın en sevdiği sözlerinden biriydi ve Donnie'yi güldürdü. Darcy onun gülüşünü duymaya bayılıyordu.

"Ya Pets nasıl?"

"Ara ve kendin sor Donald."

"Tamam, tamam, arayacağım. Hep aklımda ama bir türlü olmadı. O arada bana bir özet geçsen?"

"Gayet iyi. Düğün hazırlıklarıyla meşgul."

"Onu gören de haziranda değil, önümüzdeki hafta evleniyor sanır."

"Kadınları anlamak için çaba göstermezsen hiçbir zaman evlenemezsin Donnie."

"Acelem yok, böyle çok eğleniyorum."

"Eğlenirken dikkatli olduğun sürece sorun yok."

"Hem dikkatli hem kibarım. Kapatmam lazım anne. Yarım saat sonra bir şeyler içmek için Ken'le buluşacağım. Şu otomobil firmasıyla ilgili beyin jimnastiği yapmaya başlayacağız."

Ona içkiyi fazla kaçırmamasını söyleyecekti ki kendini tuttu. Hâlâ bir lise öğrencisi gibi görünüyordu ve Darcy'nin gözünde daima fitilli kadifeden kırmızı pantolonu olan ve Pownal'daki Joshua Chamberlain Parkı'nın beton yollarında kaykayını yorulmak bilmeksizin süren o beş yaşındaki çocuk olabilirdi ama artık iş dünyasına atılmış yetişkin bir erkekti ve Darcy bunun farkındaydı.

"Tamam," dedi. "Aradığın için sağ ol Donnie. Sesini duymak iyi geldi."

"Bana da. Tekrar aradığında babama selamımı söyle ve sevgilerimi ilet."

"Olur."

"Karnı tok, sırtı pek," dedi ve güldü Donnie. "Bunu sence kaç yavrukurta öğretmiştir?"

"Hepsine." Darcy içindeki isteğe ilaç olacak soğuk bir Butterfingers olup olmadığını görmek için buzdolabını açtı. Yoktu. "Dehşet verici bir durum."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum." Kendini tekrar iyi hissederek telefonu kapadı. Gülümsüyordu. Ama tezgâha dayanmış dururken tebessümü giderek soldu.

Bir ses çıkmıştı.

Karton kutuyu garajdaki tezgâhın altına ittiğinde bir ses duymuştu. Kutu bir alete çarpıp düşürmüş gibi metalik bir ses değildi. İçi boş bir yere darbe inmiş gibi *tok* bir sesti.

Umurumda değil.

Ne yazık ki bu doğru değildi. Ses, bitirilmemiş bir işin varlığını düşündürüyordu. Karton kutu da öyle. İçinde *Köle Kaltaklar* gibi başka dergiler *var* mıydı?

Bilmek istemiyorum.

Peki, peki ama belki yine de öğrense iyi olurdu. Eğer gerçekten tek bir dergi varsa o tatsız (ve dengesiz, diye ekledi kendi düşüncesine) dünyaya tek bir bakış, merakının tamamen giderilmesine yetmişti muhtemelen. Daha fazla dergi varsa da bir sorun olarak görülmeyebilirdi -ne de olsa hepsini çöpe atıyordu- ama belki bilse daha iyi olurdu.

En başta da o... sesin kaynağını. Zihnini dergilerden daha fazla meşgul ediyordu.

Kilerden bir el feneri aldı ve garaja döndü. Sabahlığının yakasını hemen kaldırdı ve bir ceket giymiş olmayı diledi. Hava iyice soğumuştu.

- 4 -

Darcy diz çöktü, içi katalogla dolu karton kutuyu bir kenara itti ve feneri tezgâhın altına tuttu. Gördüğünü bir an için anlayamadı: Zeminin düzgünlüğünü bozan iki sıra karartı vardı ve biri, diğerinden daha kalındı. Sonra göğsünde bir endişe düğümü belirdi ve bağrından karın boşluğuna indi. Bu bir saklama yeriydi.

Üstüne gitme Darcy. Onu ilgilendirir. Kendi huzurun için bu işin peşini bırak.

İyi bir tavsiyeydi ama uyamayacak kadar ileri gitmişti. Feneri tutmaya devam ederek tezgâhın altına yöneldi. Kendini örümcek ağlarıyla karşılaşmaya hazırlamıştı ama hiç ağ yoktu. Kendisi nasıl gözünün önünde olmayanı unutmaya meyilliyse, saçları dökülen, sikke koleksiyonu yapan, yavrukurtlara rehberlik yapan kocası o kadar temizlik ve düzen düşkünüydü.

Ayrıca o da benim gibi buraya girdiyse örümcek ağı oluşması için fırsat olmamıştır.

Bu doğru muydu? Bundan emin olamazdı, değil mi?

Ama bildiğini düşünüyordu.

Zemindeki yarıklar, hareket edebilmesi için ortasından bir pim geçiyormuş gibi görünen yirmi beş santim genişliğinde bir tahtanın iki sınırını oluşturuyordu. Darcy kutuyu itince tahta yerinden oynamış, bir tarafı hafifçe kalkmıştı ama bu, duyduğu sesi açıklamıyordu. Tahtanın bir tarafına iyice bastırınca diğer taraf havaya kalktı ve yaklaşık otuz santim derinliğinde, elli santim uzunluğunda ve yirmi beş santim genişliğinde gizli bir bölme ortaya çıktı. Darcy içinde muhtemelen rulo haline getirilmiş başka dergiler bulacağını sandı ama yanılmıştı. Görür görmez tanıdığı, ahşap bir kutu vardı. Duyduğu sesi çıkaran da bu kutuydu. Kıyıda durduğu için dönen tahta kapağın bir kenarı ona çarpmıştı.

Uzanıp kutuyu kavradı ve neredeyse elle tutulur yoğunlukta bir şüpheyle bölmeden çıkardı. Beş sene, belki daha da uzun bir zaman önce ona Noel hediyesi olarak verdiği meşe kutuydu. Yoksa doğum günü müydü? Hatırlamıyordu, sadece Castle Rock'taki mağazadan uygun bir fiyata aldığını biliyordu. Kapağında elişi bir zincir kabartması vardı, altında yine kabartma harflerle kutunun amacı belirtilmişti: KOL DÜĞMELERİ. Bob'ın pek çok kol düğmesi vardı ve işe giderken çoğunlukla kendinden düğmeli gömlekleri tercih etse de bazı kol düğmeleri gerçekten çok güzeldi.

Kutuyu ona kol düğmelerini düzenli bir şekilde saklamak isteyeceğini düşünerek hediye etmişti. Paketi açıp beğenisini ifade ettikten sonra kutuyu bir süre şifoniyerin üstünde gördüğünü hatırlıyordu ama ondan sonra uzun zaman görmemişti. Elbette göre-

mezdi. Ne de olsa kutu burada, garajdaki tezgâhın altındaki gizli bölmedeydi ve açtığında içinde kol düğmeleri görmeyeceğinden hem eve hem arazisine (bu da Bob'ın deyişlerinden biriydi) bahse girerdi.

O halde bakma.

Yine iyi bir tavsiyeydi ama uyamayacağını biliyordu. Kendini, yolu her nasılsa kumarhaneye düşmüş ve hayatı boyunca elde ettiği tüm birikimleri tek bir karta bağlı bir kadınmış gibi hissederek kutunun kapağını açtı.

Boş olsun. Tanrım, beni seviyorsan boş olsun, yalvarırım.

Ama değildi. Bir paket lastiğiyle bir arada tutulan üç plastik kart vardı. Kartları, mikroplu olduğunu düşündüğü kirli bir bezi tutan bir kadın gibi parmak uçlarıyla kavrayarak kutudan çıkardı. Paket lastiğini çekip aldı.

İlk düşündüğü gibi kredi kartı değillerdi. En üstteki, Marjorie Duvall adında bir kadına ait bir Kızılhaç kan bağış kartıydı. Kan grubu A-pozitifti, New England'da yaşıyordu. Darcy kartı çevirince Marjorie'nin her kimse 16 Ağustos 2010'da kan vermiş olduğunu gördü. Üç ay önce.

Bu Marjorie Duvall kimin nesiydi? Bob onu nereden tanıyordu? Ve bu isim neden ona tanıdık geliyordu?

Bir sonraki, Marjorie Duvall'ın Kuzey Conway Kütüphanesi kartıydı ve üzerinde bir adres vardı: 17 Honey Yolu, Güney Gansett, New Hampshire.

Son kart ise Marjorie Duvall'ın sürücü ehliyetiydi. Otuzlu yaşlarının ortalarında, son derece sıradan bir Amerikalı kadın gibi görünüyordu. Güzel olduğu söylenemezdi (gerçi hiç kimse ehliyet fotoğrafında güzel çıkmazdı) ama yüzüne bakılmayacak gibi de

değildi. Koyu sarı saçları ya topuz, ya da atkuyruğu yapılmıştı; fotoğraftan anlaşılmıyordu. 6 Ocak 1974 doğumluydu.

Darcy, miyavlar gibi ince bir ses çıkarmakta olduğunu fark etti. Kendi boğazından böyle bir ses çıktığını duymak korkunçtu ama engel olamıyordu. Midesi ise sıvı kurşunla dolmuş gibiydi. Tüm iç organlarını aşağı çekiyor, uzayıp nahoş şekillere bürünmelerine yol açıyordu. Marjorie Duvall'ın yüzünü gazetelerde görmüştü. Ayrıca saat altı haberlerinde.

Hissetmeyen parmaklarıyla lastiği kimlik kartlarının etrafına geçirdi, kartları kutuya, kutuyu da gizli bölmeye koydu. Tam bölmenin kapağını kapatacaktı ki tekrar kendi sesini duydu: "Hayır, hayır, hayır, bu doğru değil. Doğru olamaz."

Bu Aptal Darcy'nin sesi miydi yoksa Akıllı Darcy'nin mi? Ayırt etmek güçtü. Emin olduğu bir şey vardı, o da kutuyu Aptal Darcy'nin açtığıydı. Ve Aptal Darcy yüzünden bu haldeydi.

Kutuyu geri çıkardı. Bir yanlışlık olmalı, hayatımızın yarısı boyunca evliydik, bilirdim, anlardım, diye düşünüyordu. Kapağını açtı. ***Birinin bir başkasını gerçekten tanıdığını söylemek mümkün mü?***

O geceden önce kesinlikle mümkün olduğunu düşünürdü.

Marjorie Duvall'ın ehliyeti şimdi en üstteydi. Daha önce en alttaydı. Darcy, ehliyeti yine en alta koydu. Peki üstte hangisi vardı, Kızılhaç mı kütüphane kartı mı? Çok basitti, basit *olmalıydı*, çünkü sadece iki kartın yerini hatırlamak durumundaydı ama o kadar allak bullak olmuştu ki yapamıyordu. Kütüphane kartını en üste koydu ve yanlış olduğunu hemen anladı, çünkü kutuyu açtığında ilk gördüğü kırmızı renkti, kan kırmızısı; elbette kan bağış kartı kırmızı olacaktı ve küçük destenin en üstünde o vardı.

Kartları doğru sırayla tekrar dizdi. Tam paket lastiğini etraflarına geçiriyordu ki evdeki telefon tekrar çalmaya başladı. Oydu. Bob, Vermont'tan arıyordu ve mutfakta olup telefonu açsaydı neşeli sesinin (kendi sesi kadar iyi tanıyordu), *"Selam hayatım, nasılsın?"* dediğini duyacaktı.

Parmakları kasıldı ve lastik koptu. Uçup gitti ve Darcy bir çığlık attı. Korkudan mı, sinirden mi olduğunu bilmiyordu. Hakikaten, neden korkacaktı ki? Yirmi yedi yıllık evlilikleri boyunca Bob ona okşamak dışında el sürmemişti. Sesini sadece birkaç kez yükseltmişti.

Telefon tekrar çaldı... tekrar... ve sonraki zilin tam ortasında sustu. Telesekretere mesaj bırakıyor olmalıydı. *Seni yine yakalayamadım! Kahretsin! Beni ara ki merak etmeyeyim, tamam mı? Otelin numarası...*

Oda numarasını da belirtmeyi unutmayacaktı. Hiçbir şeyi şansa bırakmaz, her ayrıntıyı hesaplardı.

Aklından geçenler kesinlikle doğru olamazdı. Bazen insanın zihninin gerisindeki bataklıkta beliren, iğrenç makullükle pırıldayan, canavar hayalleri gibiydi: Mesela hazımsızlığın kalp krizi, baş ağrısının beyin tümörünün habercisi olduğunu veya Petra'nın pazar akşamı aramayışının sebebinin, geçirdiği trafik kazası yüzünden hastanede komada yatışı olduğunu düşünmek gibi. Ama bu ürkütücü fikirler aklına genellikle sabahın dördünde, uyku tutmayan anlarda gelirdi. Akşamın sekizinde değil... ve şu kahrolası lastik neredeydi?

Nihayet buldu. Bir daha asla bakmak istemediği katalogların bulunduğu karton kutunun gerisindeydi. Lastiği cebine koydu, nerede olduğunu unutup yenisini bulmak üzere doğruldu ve başını tezgâhın altına çarptı. Ağlamaya başladı.

Çalışma tezgâhının hiçbir çekmecesinde paket lastiği yoktu ve bu daha da şiddetli ağlamasına sebep oldu. Korkunç, açıklanamaz kimlik kartları sabahlığının cebinde geçitten geçerek mutfağa girdi ve ataşlar, ip parçaları ve kırık dökük buzdolabı süslerini koyduğu ıvır zıvır çekmecesinden bir paket lastiği aldı. Süslerden birinin üstünde DARCY HARİKADIR yazıyordu, Bob'ın Noel çorabı içine koyduğu hediyelerden biriydi.

Tezgâhın üstündeki telefonun ışığı, kayıtlı bir mesaj olduğuna işaret ederek yanıp sönmekteydi: *mesaj, mesaj, mesaj.*

Sabahlığının yakasını kaldırmadan garaja geri döndü. Artık soğuğu hissetmiyordu, çünkü içindeki soğukluk daha şiddetliydi. Bir de içindeki kurşun ağırlığı vardı. Tüm iç organlarını aşağı çekip uzatıyordu. Tuvalete gidip bağırsaklarını boşaltma ihtiyacı duyduğunu hayal meyal fark etti.

Boş ver. Tut. Otobanda ilerlediğini ve dinlenme alanına varmana daha yirmi dakika olduğunu farz et. Şu işi bitir. Her şeyi ilk gördüğün haliyle bırak. Ondan sonra...

Ondan sonra ne yapacaktı? Unutacak mıydı?

Mümkünmüş gibi!

Kimlik kartlarının etrafına lastiği geçirdi ve ehliyetin her nasılsa yine en üste geçmiş olduğunu fark ederek kendine aptal kaltak dedi... Bob ona böyle hitap edecek olsa tokadı yapıştırırdı. Ama o güne dek ondan hiç küfür işitmemişti.

"Aptal kaltak ama köle kaltak değil," diye mırıldandı ve karnına bıçak gibi bir sancı girdi. Dizlerinin üstüne çöktü ve geçmesini bekleyerek öylece durdu. Garajda bir tuvalet olsaydı koşarak giderdi ama yoktu. Sancı dinince gönülsüzce kimlikleri doğruluğundan emin bir şekilde tekrar dizdi (kan bağışı, kütüphane, ehliyet) ve KOL DÜĞMELERİ kutusuna geri koydu. Kutuyu gizli bölmeye yer-

leştirdi. Oynar kapağı sıkıca kapattı. Karton kutuyu, ayağı takıldığı sırada durduğu yere geri koydu. Bob fark göremeyecekti.

Darcy bundan emin olabilir miydi? Eğer düşündüğü kişiyse -daha yarım saat önce tek derdi kahrolası uzaktan kumandaya pil bulmakken o an böyle bir şeyi düşünüyor oluşu çok korkunçtu- eğer *öyleyse*, çok uzun bir süredir dikkatli davranıyor olmalıydı. Ve *gerçekten* dikkatliydi, tertipliydi, oldum olası her şeyin temiz ve cilalı olmasını isterdi ama o plastik kartların işaret ettiği kişiyse *fazlasıyla* dikkatli demekti. Fazlasıyla temkinli. Sinsi.

O geceye dek Bob'la asla bağdaştırmadığı bir sıfattı.

"Hayır," dedi garaja. Terliyor, saçları çirkin tutamlar halinde yüzüne yapışıyor, karnına sancılar giriyor, elleri bir Parkinson hastası gibi titriyordu ama sesi tuhaf bir biçimde sakin ve serinkanlıydı. "Hayır, olamaz. Bir yanlışlık var. *Benim kocam, Beadie değil."*

Eve geri döndü.

- 5 -

Çay yapmaya karar verdi. Çay onu sakinleştiriyordu. Çaydanlığı suyla dolduruyordu ki telefon yine çaldı. Çaydanlığı lavaboya düşürdü - çıkan *tang* sesi, hafifçe çığlık atmasına sebep oldu ve ıslak ellerini sabahlığına silerek telefona yöneldi.

Sakin ol, sakin, dedi kendi kendine. *O sır saklayabiliyorsa ben de yapabilirim. Unutma, bunun mantıklı bir açıklaması var...*

Ya, öyle mi?

... sadece ne olduğunu bilmiyorum. Üstünde düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, o kadar. O yüzden: Sakin ol.

Telefonu açtı ve neşeli bir sesle konuştu. "Hey yakışıklı, eğer sensen çabuk gel. Kocam şehir dışında."

Bob güldü. "Selam balım. Nasılsın?"

"Karnım tok, sırtım pek. Sen?"

Uzun bir sessizlik oldu. Muhtemelen sadece ona uzun geldi, aslında birkaç saniyeden fazla olamazdı. O süre içerisinde buzdolabının korkunç vızıltısını, musluktan lavaboya düşürdüğü çaydanlığa damlayan suyun sesini, kalp atışlarını göğsü yerine boğazında ve kulaklarında atıyor gibiydi duydu. O kadar uzun süredir evliydiler ki birbirlerini son derece iyi hissedebiliyorlardı. Bu her evlilikte olur muydu? Bilmiyordu. Tek bildiği kendi evliliğiydi. Ama artık bu konuda da şüpheleri vardı.

"Sesin tuhaf geliyor," dedi Bob. "Boğuk gibi. Her şey yolunda mı canım?"

İlgisiyle mutlu olmalıydı. Ama tam tersi, dehşete düşmüştü. Marjorie Duvall ismi gözlerinin önünde öylece durmuyor, sanki bir neon lamba gibi yanıp sönüyordu. Bir an için dili tutuldu ve o çok iyi tanıdığı mutfak, gözlerinin yaşlanmasıyla onu dehşete düşürerek dalgalanmaya başladı. Karnında hissettiği ağırlık, sancılarla birlikte geri döndü. Marjorie Duvall. A-pozitif. 17 Honey(1) Yolu. "Selam balım, hayat nasıl gidiyor, karnın tok sırtın pek mi?" cümlesindeki gibi.

"Brandolyn'i düşünüyordum," dediğini duydu kendi sesinin.

"Ah, hayatım," dedi Bob, sesinde kendine özgü o sevecenlikle. Darcy bu tonu çok iyi bilirdi. 1984'ten beri bu sesle teselli bulmuyor muydu? Hatta daha da önce, hâlâ flört ederlerken ve onun

(1) Bal. (ç.n.)

hayatının aşkı olduğuna karar verdiğinde? Bu tonu, sesinde daima duyagelmişti. Tıpkı kendisinin de onu teselli ettiği gibi. Bu sevecenliğin, zehirli bir pastanın üstündeki krema olduğu fikri çılgıncaydı. O an ona yalan söylüyor oluşu, daha da çılgıncaydı. Çılgınlığın dereceleri varsa tabii. Ya da belki çılgınlık, eşsizlik gibiydi, hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Ve neler düşünüyordu böyle? Tanrı aşkına, ne?

Ama Bob konuşmaya devam ediyordu ve ne söylediğine dair Darcy'nin hiçbir fikri yoktu.

"Tekrar söyle bakayım. Çayımı alıyordum." Bir başka yalan, elleri hiçbir şeyi tutamayacak kadar çok titriyordu ama bu, küçük bir yalandı. Ve sesi titremiyordu. En azından ona titriyor gibi gelmemişti.

"Nereden aklına geldi diye sordum."

"Donnie aradı ve kız kardeşini sordu. Ben de kendi kardeşimi hatırladım. Dışarı çıkıp biraz yürüdüm. Burnumu çekiyordum ama sebebi havanın soğukluğu. Sesimden anlamışsındır zaten."

"Evet, duyar duymaz anladım," dedi Bob. "Bak ne diyeceğim, yarın Burlington'a gitmeyip doğruca eve döneyim ben."

Darcy neredeyse *hayır!* diye bağıracaktı ama bu, yapabileceği en büyük hata olurdu. Öyle yaptığı takdirde Bob sabah kalkar kalkmaz yola koyulurdu.

"Öyle yap da gözüne yumruğu ye," dedi ve güldüğünü duyunca rahatladı. "Charlie Frady sana Burlington'daki satışın gitmeye değer olduğunu söyledi. Kaynaklarının ne kadar sağlam olduğunu bilirsin. İçgüdüleri de kuvvetlidir. Bunu hep söylersin."

"Evet ama sesinin böyle moralsiz oluşu hiç hoşuma gitmiyor."

Bir terslik olduğunu anlaması (hem de duyar duymaz! *anında!*) kötüydü. Sorunun ne olduğuna dair yalan söylemek zorunda olması daha da beterdi. Gözlerini kapadı, başına kukuleta geçirilmiş Yaramaz Kaltak Brenda'nın çığlık atan görüntüsü zihninde belirdi ve gözlerini tekrar açtı.

"Moralim bozuktu ama artık iyiyim," dedi. "Geçici bir ruh haliydi. Ne de olsa kardeşimdi ve babamın cesedini eve taşıdığını gördüm. Bazen aklıma geliyor, hepsi bu."

"Biliyorum," dedi Bob. Gerçekten de biliyordu: Bob Anderson'a âşık oluşunun sebebi kız kardeşinin ölümü değil, hissettiği kederi anlamasının yarattığı yakınlıktı.

Brandolyn Madsen, kayak yaptığı sırada sarhoş bir motorlu kızak sürücüsünün çarpması yüzünden hayatını kaybetmişti. Adam, kardeşinin cesedini evlerinin bir kilometre ötesindeki ormana bırakarak kaçmıştı. Saat akşamın sekizi olup Brandi hâlâ eve dönmeyince Freeport polisinden iki memur ve o bölgenin gönüllüleri bir arama organizasyonu başlatmıştı. Kardeşinin cesedini bulup ağaçların arasından eve kadar taşıyan, babası olmuştu. Onu ilk gören annesini sakinleştirmeye çalışarak oturma odasındaki telefonun çalmasını bekleyen Darcy olmuştu. Nefesi buharlar oluşturarak, parlak ay ışığı altında bahçeden ön kapıya doğru yürüyordu. Darcy'nin ilk düşüncesi (hatırladıkça hâlâ kötü oluyordu) bazen TCM'de gösterilen, damadın yaklaşık elli keman eşliğinde gelini kucağına alıp balayı kulübelerinin kapısının eşiğinden geçirdiği siyah beyaz aşk filmleri olmuştu.

Darcy, Bob Anderson'ın onu herkesten daha iyi anlayabildiğini keşfetmişti. Bir kardeşini değil ama en iyi arkadaşını yitirmişti. Çocuk, bir beyzbol topunu yakalayabilmek için (neyse ki topu atan

Bob değildi; çocukken pek beyzbol oynamıyordu ve o gün yüzmeye gitmişti) yola fırlayarak bir nakliye kamyonunun altında kalmış, kısa bir süre sonra ise kaldırıldığı hastanede can vermişti. İkisinin de tesadüfen böyle ağır bir kaybının oluşu birlikteliklerini özel kılan tek nokta değildi ama Darcy ilişkilerine gizemli bir yön kattığını düşünürdü; bir tesadüf değil de kaderin bir eseriymiş gibi.

"Vermont'ta kal Bobby. Satışa git. Beni düşünmeni seviyorum ama her işini bırakıp eve gelirsen kendimi bir çocuk gibi hissedeceğim. Ve sinirleneceğim."

"Tamam. Ama yarın yedi buçukta seni arayacağım, söylemedi deme."

Darcy güldü ve kahkahasının gerçek olduğunu duyunca rahatladı... veya fark edilmeyecek kadar yakındı. Ve niye gerçekten gülemeyecekti ki? Niye yani? Onu seviyordu ve yargısız infaz yapmayacaktı. Peşin hükümlü olmayacaktı. Başka seçeneği yoktu gerçi. Sevgiyi yirmi yedi yıldan sonra harareti azalmış ve çoğu zaman değeri bilinmese de bir musluğu açıp kapar gibi yok edemezdiniz. Sevgi, kalpten gelirdi ve kalbin kendi iradesi vardı.

"Bobby, hep yedi buçukta ararsın zaten."

"Suçumu kabul ediyorum. Eğer bir şeye ihtiyaç duyarsan..."

"... saat kaç olursa olsun ararım, merak etme," diye tamamladı Darcy. Artık kendisini neredeyse normale dönmüş hissediyordu. İnsan zihninin, aldığı sayısız sert darbeye rağmen eskiye dönebilme yeteneği inanılmazdı. "Arayacağım."

"Seni seviyorum, canım." Yıllar boyu yaptıkları sayısız konuşmanın bitiş cümlesiydi.

"Ben de seni seviyorum," dedi Darcy gülümseyerek. Sonra telefonu kapadı, alnını duvara dayadı, gözlerini kapadı ve tebessümü daha yüzünden silinmeden ağlamaya başladı.

- 6 -

Artık geçmişe dönüş modasına uyacak kadar eskimiş olan iMac bilgisayarı, dikiş odasındaydı. Son zamanlarda e-posta ve eBay dışında hiçbir şey için kullanmaz olmuştu ama şimdi karşısına geçti ve Google'ı açarak arama satırına Marjorie Duvall yazdı. *Beadie* sözcüğünü eklemeden önce kısa bir an duraksadı, ardından yazdı. İşkenceyi neden uzatacaktı? Nasılsa zaten karşısına çıkacağından emindi. Gönder tuşuna bastı ve ekranın tepesindeki çemberin dönüşünü izlerken karnına yeniden sancı girdi. Hızla banyoya yöneldi, klozete oturdu ve yüzünü ellerine gömerek işini gördü. Banyonun kapısının arkasında bir ayna vardı ve o an kendini görmek istemiyordu. O ayna neden oradaydı zaten?

Neden oraya bir ayna konmasına *izin* vermişti? Kim kendini klozete otururken görmek isterdi? En iyi halinde olsa bile? Ve bunun olmadığı kesindi.

Darcy'nin annesinin deyişiyle Çok Kötü bir kabahat işlemiş ve bu yüzden azar işiteceğini bildiği için ayaklarını sürüyerek yürüyen küçük bir çocuk gibi ağır adımlarla bilgisayarının karşısına dönmüştü. Google'da yaptığı aramanın beş milyondan fazla sonuç verdiğini gördü: Ey kudretli Google, ne cömert ve ne korkunçsun. Ama ilk sonuç onu güldürdü; onu Twitter'da Marjorie Duvall Beadie'yi takip etmeye çağırıyordu. Darcy bunu göz ardı edebileceğini düşündü. Yanılmıyorsa (yanılıyor olmayı ne çok isterdi) aradığı Marjorie'nin Twitter'a son yazışının üstünden epey zaman geçmişti.

İkinci sonuç, *Portland Press Herald* gazetesinden bir haberdi ve Darcy linke tıkladığında bir fotoğraf onu karşıladı (tokat gibi

bir karşılamaydı). Fotoğrafı ekranlardan ve gazeteden tanıyordu, zira evlerine her gün aldıkları gazete buydu. Haber, on gün önce basılmış ve manşet olmuştu. NEW HAMPSHIRE'LI KADIN "BEADIE"NİN 11. KURBANI OLABİLİR diye haykırıyordu başlık. Ve altında: *Polis Kaynakları: "Yüzde doksan eminiz."*

Marjorie Duvall'ın gazetedeki, volanlı bir siyah elbise giydiği ve bir stüdyoda çekildiği belli olan fotoğrafı, ehliyetindekinden çok daha güzeldi. Saçlarını salmıştı ve rengi, bu fotoğrafta çok daha açık görünüyordu. Darcy fotoğrafı gazeteye temin edenin Marjorie'nin kocası olup olmadığını merak etti. Herhalde oydu. Muhtemelen bu fotoğraf 17 Honey Yolu'ndaki evlerinde şöminenin üstünde duruyordu veya bir duvarda asılıydı. Konuklarını sonsuza dek kalacak bir gülümsemeyle karşılayan güzel ev sahibesi.

Beyler sarışınları tercih eder çünkü kara kafaları becermekten bıkmışlardır.

Bob'ın laflarından biriydi. Hiçbir zaman hoşuna gitmemişti ve o an aklına gelmesinden nefret ediyordu.

Marjorie Duvall, Kuzey Conway sınırının hemen üzerindeki Güney Gansett'taki evinden on kilometre uzakta bir hendekte bulunmuştu. Şerif, ölüm sebebinin boğazlama olduğundan şüpheleniyor ama kesin konuşamıyordu, bunun için otopsi raporunu beklemek zorundaydılar. Daha fazla yorum yapmamış ve sorulara cevap vermemişti ama muhabirin gizli kaynağı ("soruşturmaya yakın" biri oluşu, onu daha inanılır kılıyordu) Duvall'ın, Beadie'nin diğer kurbanları gibi ısırılıp cinsel tacize uğradığını belirtmişti.

Bu, önceki cinayetlere doğal bir köprü olmuş ve haberin geri kalanında onlara değinilmişti. İlk cinayetin tarihi, 1977'ydi. 1978'de iki tane daha, 1980'de bir, 1981'de ise yine iki cinayet ol-

muştu. İkisi New Hampshire'da, ikisi Massachusetts'te, beşinci ve altıncı cinayetler ise Vermont'ta işlenmişti. Ondan sonra on altı yıllık bir sessizlik olmuştu. Polis, üç ihtimal üstünde duruyordu: Beadie ülkenin başka bir bölgesine taşınmış, faaliyetlerine orada devam ediyordu; başka bir suçtan tutuklanmış ve hapse girmişti veya intihar etmişti. Gazetecinin bu haber için görüşlerini aldığı bir psikiyatr, Beadie'nin usanıp öldürmeyi bırakmış olma ihtimalinin yok denecek kadar az olduğunu söylemişti. "Bu tür adamlar sıkılmaz," demişti uzman. "Bu onlar için bir zorunluluk, bir ihtiyaç. Daha da fazlası, gizli bir hayat."

Gizli hayat. Zehirli şeker gibi iki kelime.

Beadie'nin Barre'dan olan altıncı kurbanı, Noel'den bir hafta önce, bir kar küreyicinin sürücüsü tarafından tesadüfen bulunmuştu. Akrabaları için ne tatil olmuştur ama, diye düşündü Darcy. Gerçi o sene kendi Noel'i de berbat geçmişti. Evden uzakta, tek başınaydı (annesiyle konuşurken bu gerçeği ona hiçbir kuvvet dile getirtemezdi), on sekiz aydır çalışıyor olmasına rağmen işinde yeterince iyi olup olmadığını bilmiyordu ve içinde zerre kadar tatil coşkusu yoktu. Etrafında insanlar vardı (Margarita Grubu) ama gerçek arkadaşı diyebileceği kimsesi yoktu. Arkadaş edinmede hiçbir zaman iyi olmamıştı. Utangaç bir yapısı vardı, hatta içine kapalı olduğu söylenebilirdi.

Sonra Bob Anderson, yüzünde gülümsemesiyle hayatına girdi – onunla buluşmak isteyen ve hayır cevabını hiçbir şekilde kabul etmeyen Bob. Bu, kar küreyicisinin Beadie'nin "ilk döneminin" son kurbanını ortaya çıkarmasından üç ay kadar sonra olmalıydı. Birbirlerine âşık oldular. Ve Beadie, on altı yıl boyunca kimseyi öldürmedi.

Onun yüzünden miydi? Onu sevdiği için miydi? Çok Kötü'ler yapmak istemediği için miydi?

Belki sadece bir tesadüftü. Bu mümkün.

İyi denemeydi ama garajda bulduğu kimlikler bu ihtimali çok çok zayıflatıyordu.

Beadie'nin, gazetelerin "yeni dönem" adını verdiği cinayetlerinin ilk, toplamda yedinci kurbanı, Waterville, Maine'den Stacey Moore adında bir kadındı. Kocası, iki arkadaşıyla Red Sox maçı izlemeye gittiği Boston'dan döndüğünde onu kilerde bulmuştu.

Bu, 1997 ağustosunda olmuştu. Kadının kafası, 106. Karayolu' nun kıyısındaki tezgâhlarında sattıkları haşlanmış mısırlarla dolu bir kovaya sokulmuştu. Çırılçıplaktı, elleri arkasından bağlanmıştı ve kalçasıyla bacaklarında bir düzine yer ısırılmıştı.

Stacey Moore'un bir paket lastiği geçirilmiş sürücü ehliyeti ve Mavi Haç kartı, üzerlerine MAINE BASŞAVCILIĞI KRİMİNAL SORUŞTURMA BÖLÜMÜ adresi yazılmış bir şekilde Augusta'ya ulaşmıştı. Ayrıca bir de not vardı: *SELAM! GERİ DÖNDÜM! BEADIE!*

Moore cinayeti soruşturmasını yürüten dedektifler bu paketi hemen tanımıştı. Daha önceki cinayetlerin her birinin ardından buna benzer birkaç kimlik ve yanında neşeli bir not gönderilmişti. Kurbanlarının ne zaman yalnız olacağını biliyordu. Onlara işkence ediyor, genellikle ısırarak ırzlarına geçiyor veya cinsel olarak taciz ediyor, öldürüyor ve üstünden birkaç hafta veya birkaç ay geçtikten sonra kimliklerini bir notla birlikte polise gönderiyordu. Onlarla alay ediyordu.

Cinayetleri onun işlediği bilinsin istiyor, diye düşündü Darcy kederle.

2004'te yeni bir Beadie cinayeti oldu, 2005'te ise onuncu ve on birinci kurbanlarını öldürdü. En kötüleri bunlardı, çünkü kur-

banlardan biri çocuktu. Kadının on yaşındaki oğlu, karnı ağrıdığı için okuldan eve erken dönmüş ve belli ki Beadie'yi suçüstü yakalamıştı. Çocuğun cesedi, annesininkiyle beraber yakındaki bir dereye atılmış halde bulunmuştu. Kadının kimliği iki kredi kartı ve sürücü ehliyeti Massachusetts Eyalet Polisi 7 Numaralı Karakolu'na ulaştığında, yanındaki kartta şunlar yazılıydı: *SELAM! ÇOCUK BİR KAZAYDI! ÜZGÜNÜM! AMA ÇABUK OLDU, "ACI ÇEKMEDİ!" BEADIE!*

Darcy'nin ulaşabileceği pek çok haber vardı (ey kudretli Google) ama neye yarayacaktı? Sıradan bir hayatın bir başka sıradan gününün tatlı rüyası, bir karabasana dönmüştü. Beadie hakkında daha fazla haber okumak, bu karabasanı sona erdirecek miydi? Cevap açıktı.

Midesi bulandı. Banyoya koştu. Havalandırmaya rağmen hâlâ kokuyordu, hayatın ne kadar pis kokulu olduğu genellikle göz ardı edilebilirdi - ama her zaman değil. Klozetin önünde diz çökerek ağzı açık halde gözlerini mavi suya dikti. Bir an için kusma isteğinin geçeceğini sandı ama sonra Stacey Moore'un mısırlara gömülmüş, morarmış suratını ve kuruyup sütlü çikolata rengine dönmüş kanlarla kaplı kalçalarını düşündü. Bu, midesini harekete geçiren tetik oldu ve iki kez kustu. İçindekiler o kadar şiddetli boşalmıştı ki mavi sudan ve safrasından birkaç damla yüzüne sıçradı.

Yutkunup ağlayarak sifonu çekti. Klozetin içinin temizlenmesi gerekiyordu ama o an sadece kapağını indirip kızarmış yanağını bej rengi serin plastiğe dayadı.

Ne yapacağım?

İlk akla gelen polisi aramaktı ama ararsa ve olanların büyük bir yanlışlık olduğu ortaya çıkarsa ne yapacaktı? Bob, daima çok

cömert ve hoşgörülü bir adam olmuştu. Eski minibüslerini postanenin otoparkının yanındaki ağaca çarpıp ön camını kırdığında Bob'ın tek endişesi yaralanıp yaralanmadığı olmuştu ama onu işlemediği on bir işkenceli cinayetle suçlarsa ne yapacaktı? Bütün dünya bu suçlamadan haberdar olacaktı. Suçlu olsun olmasın, fotoğrafı bütün gazetelerde yayımlanacaktı. Hem de ön sayfalarda. Kendisininki de elbette.

Darcy zor da olsa ayağa kalktı, banyo dolabından fırçayı aldı ve klozeti temizledi. Yavaş hareket ediyordu. Beli ağrıyordu. Herhalde istifranın şiddetinden bir kasını incitmişti.

İşini yarılamıştı ki bir başka gerçek kafasına dank etti. Bu korkunç haberle gazetelere düşen ve fotoğrafları ekranlarda boy gösterecek olan sadece kendisi değildi; çocukları da düşünmeliydi. Donnie ve Ken, ilk müşterileriyle anlaşmıştı; ama banka ve otomobil firması bu bok bombasının patlaması üzerine anlaşmayı feshedebilirdi. İlk gerçek nefesini o gün alan Anderson & Hayward şirketi bir günde mezarı boylayabilirdi. Darcy, Ken Hayward'ın ne kadar yatırım yaptığını bilmiyordu ama Donnie varını yoğunu yeni şirkete koymuştu. Belki nakit olarak aman aman bir miktar değildi ama insan kendi yolculuğuna çıkarken paradan çok daha fazlasını ortaya koyuyordu. Kalbini, fikrini, özsaygısını.

Bir de Petra ve Michael vardı. Muhtemelen o an kafa kafaya vermiş, tepelerinde aşınmış bir ipin ucunda sallanmakta olan iki tonluk kasadan bihaber bir şekilde düğün planları yapıyorlardı. Pets, babasına oldum olası bir kahraman gözüyle bakardı. Bir zamanlar oturduğu salıncağı iten ellerin on bir kadını öldürdüğünü öğrenirse ne yapardı? Ona her gün iyi geceler öpücüğü veren dudakların ardında on bir kadını, bazılarını kemiğine kadar ısırmış dişlerin olduğunu bilse?

Tekrar bilgisayarının başına geçen Darcy'nin zihninde korkunç bir gazete manşeti belirdi. Hemen altında boynunda fuları, haki şortu ve uzun çoraplarıyla Bob'ın bir fotoğrafı vardı. O kadar net bir görüntüydü ki basılmış bile olabilirdi: SERİ KATİL "BEADIE" 17 YIL YAVRUKURTLARA OYMAKBAŞILIĞI YAPTI!

Darcy ağzını eliyle kapattı. Gözlerinin yuvalarında zonkladığını hissedebiliyordu. İntihar fikri aklından geçti ve birkaç dakika boyunca (çok uzun birkaç dakika) bu düşünce ona son derece mantıklı göründü, en makul çözüm buydu. Kanser olduğundan korktuğu için yaptığını belirten bir not bırakabilirdi. Ya da Alzheimer başlangıcı, bu daha iyiydi. Ama intihar da aileleri derinden etkiliyordu ve; ya yanılıyorduysa? Ya Bob o kimlikleri yol kenarında falan bulduysa?

"Bu olasılığın ne kadar zayıf olduğunun farkında mısın?" diyerek dudak büktü Akıllı Darcy.

Tamam, evet ama olasılığın zayıf olması, imkânsız olduğu anlamına gelmezdi, değil mi? Bir şey daha vardı, kafesten kaçmasına imkân bırakmayan bir konu: Ya şüphelerinde haklıysa? Ölümü, artık ikili bir hayat sürmek zorunda kalmayacak olan Bob'ı özgürleştirmeyecek miydi? Darcy ölümden sonra bilinçli bir hayat olduğuna inanmıyordu ama ya varsa? Ya ölümden sonra onu yemyeşil bahçeler ve bereketli nehirler yerine kocasının diş izleriyle kaplı, boğazlanmış kadınlar karşılar ve kolayı seçip intihar ederek ölümlerine sebep olduğu için suçlarsa? Peki bulduğunu görmezden gelirse (böyle bir şey mümkünse elbette, hiç sanmıyordu) bu suçlama haklı olmayacak mıydı? Kızı güzel bir haziran düğününe sahip olsun diye başka kadınları korkunç bir ölüme mahkûm edebileceğini gerçekten düşünmüş müydü?

Keşke ölmüş olsaydım, diye düşündü.

Ama ölmemişti.

Darcy Madsen Anderson sandalyesinden aşağı kaydı ve uzun yıllar sonra ilk kez diz çöküp dua etmeye başladı. İşe yaramadı. Ev, onun haricinde bomboştu.

- 7 -

Hiçbir zaman günlük tutmamıştı ama geniş dikiş dolabının dibinde sakladığı, on yıllık randevuları not ettiği ajandaları vardı. Bob'ın çalışma odasındaki çekmecelerde ise yıllar boyu yapmış olduğu seyahatlerin kaydı bulunuyordu. Bir vergi muhasebecisi olarak (ek işiyle ikisini ustaca birlikte götürüyordu) kayıtlarını büyük bir titizlikle tutardı. Her kesintiyi, vergi indirimini, otomotiv amortismanını ince ince hesaplardı.

Darcy, Bob'ın kayıtlarıyla kendi ajandalarını bilgisayarının yanına yerleştirdi. Google'ı açtı ve kendini zorlayarak araştırmasına başladı; Beadie'nin bütün kurbanlarının isimlerini ve ölüm tarihlerini (bazıları birbirine bir hayli yakındı) not etti. Bilgisayarının saati 22.00'yi gösterirken notlarıyla kayıtları karşılaştırma işine girişti.

Kocasını sadece bir cinayetten bile muaf tutabilecek bir kanıt bulabilmek için ömründen on yıl feda ederdi ama ajandaları, yüreğini hafifletmek yerine daha da ağırlaştırıyordu. Keene, New Hampshire'dan Kellie Gervais'in cesedi, 2004 yılının 14 Mart günü, evinin yakınındaki ormanlık alanda bulunmuştu. Morg doktoruna göre üç ila beş gün önce öldürülmüştü. Darcy'nin ajanda-

sında, 10-12 Mart 2004 tarihlerinin karşısında *Fitzwilliam, Brat* yazıyordu. George Fitzwilliam, Benson, Bacon & Anderson'ın önemli müşterilerinden biriydi. *Brat*, Darcy'nin Brattleboro için kullandığı kısaltmaydı, Fitzwilliam orada yaşıyordu. Keene, New Hampshire'a çok yakındı.

Helen Shaverstone ve oğlu Robert'ın cesetleri 11 Kasım 2007' de, Amesbury kasabasındaki Newrie Deresi'nde bulunmuştu.

Yaklaşık otuz kilometre ötedeki Tassel Village'da oturuyorlardı. 2007 senesindeki ajandasının kasım ayına ait sayfalarında ayın sekizinden onuna kadar olan kısma şöyle bir not karalamıştı: *Saugus'ta 2 mal varlığı satışı ile Boston sikke müzayedesi.* O gecelerden birinde Saugus'taki moteli arayıp ona ulaşamadığını hatırlar gibiydi. Hâlâ dışarıda olduğunu, bir aracıyla pazarlık ettiğini, yeni koleksiyon haberleri için ortam yokladığını veya duşa girmiş olabileceğini düşünmemiş miydi? *Sanki* böyle bir şey hatırlıyordu. Eğer öyleyse Bob o akşam *yolda* mıydı yani? Belki de Amesbury kasabasında ufak bir işini (emaneti atma) halledip gelmişti? Gerçekten *duştaysa* üstünden neyi durulayıp temizliyordu?

Saat on biri geçip gece yarısına doğru ilerlerken hâlâ ajandasındaki notlarla cinayet tarihlerini karşılaştırıyordu. Dikkatle çalışıyor ve sık sık durup tekrar kontrol ediyordu. Yetmişli yılların sonlarından kalan notlar eksikti ve pek faydaları olmamıştı – Bob o günlerde tüm mesai gün ve saatlerini ofiste geçiriyordu ama sekenlerden itibaren kayıtlar eksiksizdi ve 1980 ve 1981'deki Beadie cinayetleriyle bağlantılar, inkâr edilemeyecek kadar açıktı. Doğru zamanlarda doğru yerlerdeydi. Ve, dedi ısrarla Akıllı Darcy, birinin evinde yeterince kedi tüyü görmüşsen o evde bir kedi olduğunu varsaymak durumundasın.

Peki şimdi ne yapacağım?

Cevap, korkmuş ve karışmış kafasını üst kata götürmek gibi görünüyordu. Uyuyabileceğini sanmıyordu ama sıcak bir duş yapıp uzanabilirdi hiç olmazsa. Takati kalmamıştı, kusmaktan sırtı ağrıyordu ve leş gibi ter kokuyordu.

Bilgisayarını kapatıp ağır adımlarla üst kata tırmandı. Duş, sırtını rahatlatmıştı. İçtiği birkaç Tylenol, saat iki civarında iyice rahatlatacaktı ve muhtemelen o saatte hâlâ uyanık olacaktı. Tylenol şişesini ecza dolabına geri koydu ve Ambien şişesini eline aldı. Neredeyse bir dakika boyunca elinde tuttuktan sonra dolaba geri koydu. Uyumasına yardım etmeyecekti, sadece onu uyuşturacak ve belki o an olduğundan daha da paranoyaklaştıracaktı.

Uzandı ve yatağın başucundaki komodine baktı. Bob'ın saati. Bob'ın yedek yakın gözlükleri. *Baraka* adlı kitap. Bunu okumalısın Darcy, insanın hayatını temelden değiştiriyor, demişti son seyahatine çıkmadan birkaç gece önce.

Işığı söndürdü, Stacey Moore'un mısır kovasına sokulmuş kafası gözünün önüne geldi, tekrar açtı. Karanlık, çoğu gece dostuydu -uykunun müşfik davetiyesi- ama o gece değildi. O gece karanlık, Bob'ın haremine dönüşmüştü.

Bundan emin olamazsın. Kesin olarak bilmiyorsun, unutma.

Ama yeterince kedi tüyü görürsen...

Başlatma kedi tüyüne.

Uykuya -korktuğundan daha da- uzak bir halde yatmaya devam etti. Düşünceleri oradan oraya uçuşuyordu. Kâh kurbanları, kâh çocuklarını, kâh kendini düşünüyordu. İncil'de, İsa'nın Getsemani Bahçesi'nde dua edişini anlatan, uzun zaman önce okuduğu hikâyeyi bile hatırlamıştı. Bu endişeli düşünce döngüsünde son-

suzmuş gibi gelen bir süre debelendikten sonra Bob'ın saatine baktı ve aradan sadece on iki dakika geçmiş olduğunu gördü. Tek dirseği üzerinde doğrularak saatin yüzünü pencereye doğru çevirdi.

Yarın akşam altıya kadar evde olmayacak, diye düşündü... Gerçi vakit gece yarısını geçtiğine göre o gün altıda demesi daha doğru olurdu. Yine de hâlâ on sekiz saati vardı. Bir tür karara varabilmek için yeterliydi kesinlikle. Birazcık olsun uyuyabilse çok iyi olacaktı -uyku, zihni berraklaştırıyordu- ama imkânsızdı. Bir an dalacak gibi oluyor, ardından *Marjorie Duvall* veya *Stacey Moore* ya da (en kötüsü buydu) *Robert Shaverstone, on yaşında. "ACI" ÇEKMEDİ!* düşünceleri aklında beliriveriyordu. Elbette uyku ümidi anında sıfırlanıyordu. Bir daha asla uyuyamayabileceğini düşündü. Bu mümkün değildi elbette ama ağzında -Scope'la gargara yapmasına rağmen- hâlâ kusmuk tadı varken, gözleri fal taşı gibi açılmış halde yatarken gayet olası görünüyordu.

Bir ara aklına, küçükken evdeki aynaları tek tek dolaşması geldi. Burnu aynaya değecek kadar yaklaşır, ellerini yüzünün iki yanına koyar ve yüzeyinin buğulanmaması için nefesini tutarak aynanın önünde dikilirdi.

Annesi onu yakalarsa kovalardı. *Aynada iz bırakacaksın ve temizlemek zorunda kalacağım. Görünüşünle niye bu kadar ilgilendiğini anlamıyorum. Hiçbir zaman bir güzellik kraliçesi olmayacaksın. Hem niye o kadar yakın duruyorsun? O şekilde doğru düzgün bir şey göremezsin.*

Kaç yaşındaydı? Dört mü? Beş? İlgisini asıl çekenin kendi yansıması olmadığını açıklayamayacak kadar küçüktü. Aynaların, diğer dünyalara açılan geçitler olduğuna inanıyordu. Aksini gördüğü *kendi* oturma odaları veya banyoları değil, bir başka ailenin otur-

ma odası veya banyosuydu. Madsen ailesi değil de Matson ailesi mesela. Çünkü aynanın diğer tarafındaki dünya, bu taraftakinin *benzeriydi* ama *aynısı* değildi ve uzun süre bakıldığında ufak tefek farkları görmeye başlıyordunuz: Burada yuvarlak olan halı, o tarafta oval olabiliyordu; kapının kolu değil de tokmağı vardı belki; ya da ışık düğmesi kapının farklı tarafındaydı. Aynadaki küçük kız da aynı değildi. Darcy bir şekilde akraba olduklarından emindi -ayna kardeşi?- ama hayır, aynı değillerdi. Aynadaki kızın ismi Darcellen Madsen değil, bir sebeple (*korkunç* bir sebeple) düğün olan kiliselerde pirinç toplayan Jane veya Sandra, hatta Eleanor Rigby olabilirdi.

Başucundaki lambanın aydınlığında, farkında olmadan uykuya dalmak üzere olan Darcy, annesine ne aradığını *söyleyebilse*, ona çok benzeyen ancak tam anlamıyla o olmayan Karanlık Kız'dan bahsetse, çocukluğunun önemli bir bölümünü bir çocuk psikoloğuyla yapacağı seanslarda geçirebileceğini düşündü.

Ama onu ilgilendiren kız değildi, hiç o olmamıştı. Onu asıl ilgilendiren, aynaların gerisinde bambaşka bir dünyanın olduğu fikri ve aynadan diğer eve (Karanlık Ev'e) geçebilse kapısından çıktığında o dünyanın önünde uzanacağı ihtimaliydi.

Elbette bu fikri zamanla unutmuş, alınan yeni bir oyuncak bebek (ismini, çok sevdiği gözleme şurubunun markasından esinlenerek Bayan Butterworth koymuştu) ve bebek evinin etkisiyle daha kabul edilebilir küçük kız hayallerine yönelmişti: Yemek pişirmek, temizlik yapmak, alışveriş yapmak, bebeği azarlamak, akşam yemeği için üstünü değiştirmek. Şimdi, bunca yıl sonra, aynanın içinden geçmenin bir yolunu bulmuştu işte. Ama Karanlık

Ev'de onu bekleyen, Karanlık Kız değil, Karanlık Koca'ydı daima - orada yaşamış ve korkunç şeyler yapmış olan bir Karanlık Koca.

Uygun fiyata iyi bir ürün, demeyi severdi Bob; bir muhasebecinin parolası denebilirdi buna.

Karnım tok sırtım pek, sözü Ölü Adamın Patikası'na götürdüğü bütün yavrukurtların bildiği bir sözdü. O küçük çocuklardan bazıları büyüyüp birer yetişkin olduğunda bile onlara bunu tekrarlamaktan hiç vazgeçmemişti.

Beyler sarışınları tercih eder, bu sözü de var. Çünkü kara kafaları...

Ama uyku Darcy'yi esir aldı ve çok derinlere çekemese de alnındaki ve kızarmış, şiş gözlerinin çevresindeki çizgileri bir nebze azalttı. Kocası arabasıyla evin önüne yanaştığında, bilinçliliğe, hafifçe kıpırdanacak kadar yakın ama uyanamayacak kadar uzaktı. Suburban'ın farları tavanı aydınlatmış olsa belki uyanırdı ama Bob onu uyandırmamak için farları sokağın ortasındayken söndürmüştü.

- 8 -

Bir kedi, kadife gibi patisiyle yanağını okşuyordu. Çok hafif ama ısrarlı bir dokunuştu.

Darcy onu itmeye çalıştı ama eli bin kiloymuş gibiydi. Ayrıca nasılsa bu bir rüyaydı, mutlaka öyle olmalıydı. Onların kedisi yoktu. Ama bir evde bol miktarda kedi tüyü varsa kedinin de olması gerekir, dedi uyanmak için çabalayan zihni mantıklı bir şekilde.

Şimdi pati alnını ve perçemlerini okşuyordu ama bu bir kedi olamazdı, çünkü kediler konuşamazdı.

"Uyan Darcy. Uyan hayatım. Konuşmamız gerek."

Ses, dokunuş kadar yumuşak ve sakinleştiriciydi. Bob'ın sesi. Ve bir kedi patisi değil, el. Bob'ın eli. Ama Bob olamazdı, çünkü o Mont...

Gözleri anında açıldı ve yatağın kenarına oturmuş, kendini hasta hissettiği bazı zamanlarda yaptığı gibi alnını ve saçlarını okşamakta olan kocasını gördü. Üstünde üç parçalı, Jos. A. Bank marka bir takım elbise vardı - bütün takım elbiselerini oradan alır ve "Joss-Bank" derdi (bir başka yarı hoş deyişi) ama yeleğinin önü ve gömleğinin üstteki düğmeleri açıktı. Kabanının cebinden sarkan kravatının kırmızı bir dili andıran ucunu görebiliyordu. Göbeği, kemerinin üstünden sarkıyordu ve Darcy'nin ilk net düşüncesi, kilona dikkat etmelisin Bobby, kalbin için hiç iyi değil, oldu.

"Ne..." Sesi, bir karganın anlaşılmaz gaklaması gibiydi.

Bob gülümseyerek saçını, yanağını, boynunu okşamaya devam etti. Darcy genzini temizleyerek tekrar denedi.

"Ne işin var burada Bobby? Saat..." Görmek için başını kaldırdı ama bir işe yaramadı elbette. Saati duvara doğru çevirmişti.

Bob kolundaki saate baktı. Onu okşayarak uyandırırken olduğu gibi o an da gülümsüyordu. "Üçe çeyrek var. Konuşmamızdan sonra o aptal motel odasında iki saat boyunca oturup kendimi aklımdan geçenlerin doğru olamayacağına ikna etmeye çalıştım. Ama şu an bulunduğum yere, gerçeklerden kaçarak gelmedim. Onun için Burban'a atlayıp yola koyuldum. Yollar bomboştu. Niye geceleri daha çok yolculuk etmiyorum bilmem. Belki bundan sonra yaparım. Shawshank'te olmazsam tabii. Veya Concord'daki New Hampshire Eyalet Hapishanesi'nde. Ama bu biraz da sana bağlı. Değil mi?"

Eli, yüzünü okşuyordu. Verdiği his, hatta kokusu fazlasıyla tanıdıktı ve Darcy bunu oldum olası çok sevmişti. O an sevmiyordu ve sebebi sadece o geceki korkunç keşifleri değildi. Bu dokunuşun ne kadar kendini beğenmişçe sahiplenici olduğunu o güne dek nasıl fark etmemişti?

Yaşlı bir kaltaksın ama *benim* yaşlı kaltağımsın, der gibiydi bu dokunuş artık. *Ama bu kez ben yokken yere pisledin ve bu kötü. Hatta Çok Kötü.*

Elini itip yatakta doğruldu. "Tanrı aşkına, neler diyorsun sen? Gizlice odaya girip beni uyandırıyorsun..."

"Evet, ışık açık uyuyordun, eve yaklaşır yaklaşmaz fark ettim." Gülümseyişinde zerre suçluluk yoktu. Günahkâr bir ifade de taşımıyordu. Neredeyse ilk görüşünden beri sevdiği, o her zamanki *iyi huylu* Bob Anderson tebessümüydü. Bir an için aklı düğün gecelerine gitti ve Bob'ın ona ne kadar sabırlı davrandığını hatırladı. Alışması için ona zaman tanımıştı.

Şimdi de aynısını yapacak, diye düşündü.

"Asla ışığı açık bırakarak uyumazsın Darcy. Ve üstünde geceliğin olmasına rağmen içinde sutyen var. Bunu da asla yapmazsın. Çıkarmayı unuttun, değil mi? Zavallı sevgilim. Zavallı yorgun kızım."

Bir anlığına göğsüne dokundu, ardından -Tanrıya şükür- elini çekti.

"Ayrıca kaç olduğunu görmemek için saatimi duvara çevirmişsin. Üzülmüşsün ve sebebi benim. Özür dilerim Darcy. Bunu tüm samimiyetimle söylüyorum."

"Yediğim bir şey dokundu." Tek düşünebildiği buydu.

Bob sabırla gülümsedi. "Garajdaki gizli saklama yerimi bulmuşsun."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ah, her şeyi bulduğun yere bırakmaya gayret etmişsin ama ben bu tür konularda çok tedbirliyimdir. Zemindeki döner kapağın kenarına yapıştırdığım bant kopmuştu. Fark etmemiştin, değil mi? Nasıl edecektin zaten? Yapıştırıldığında adeta görünmez olan bantlardan kullandım. Ayrıca bölmedeki kutu, bıraktığım yerin birkaç santim solunda duruyordu, her zaman aynı noktaya koyarım."

Yanağını okşamak için elini yine uzattı ama Darcy yüzünü çevirince (pek sinirli görünmeyerek) geri çekti.

"Bobby, kafanı meşgul eden bir mesele olduğunu görebiliyorum ama ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Belki de bu ara biraz fazla çalışıyorsun."

Bob'ın dudakları üzüntüyle büküldü ve gözleri buğulandı. İnanılmazdı. Darcy, neredeyse onun için üzülecekti. Anlaşılan insan duyguları, tıpkı alışkanlıklar gibi şartlanmıştı.

"Bugünün geleceğini hep biliyordum sanırım."

"Konunun ne olduğunu inan ki bilmiyorum."

Bob içini çekti. "Eve dönüş yolculuğumda bunu düşünmek için bol bol vaktim oldu canım. Ve ne kadar çok, ne kadar *yoğun* düşünürsem düşüneyim, cevaplanması gereken tek bir soru olduğunu gördüm: DBNY."

"Anlama..."

"Şışş," diyerek parmağını nazikçe dudaklarına bastırdı. Darcy sabun kokusu aldı. Motelden ayrılmadan önce duş yapmış olmalıydı, tam Bob'dan beklenecek hareketti. "Her şeyi anlatacağım. Başından sonuna kadar. Galiba içten içe hep bilmeni istedim."

Hep bilmesini mi istemişti? Ulu Tanrım. Bekleyen daha kötü şeyler olabilirdi ama o ana kadar en korkuncu buydu. "Bilmek istemiyorum. Aklında her ne varsa duymak ist*emiyorum*."

"Gözlerinde farklı bir şey görüyorum hayatım ve kadınların gözlerini okumakta çok ustalaştım. Bu konuda uzman olduğum söylenebilir. DBNY'nin açılımı, Darcy Bilse Ne Yapar. Yani şu an konumuz, özel saklama yerimi ve özel kutumun içindekileri bulsa Darcy Ne Yapar? Bu arada o kutuyu daima çok sevdim, çünkü senin hediyendi."

Uzanıp kaşlarının arasına küçük bir öpücük kondurdu. Dudakları nemliydi. Hayatında ilk kez dudaklarının dokunuşunu hissetmek Darcy'yi tiksindirdi ve güneş doğmadan ölmüş olabileceği ilk kez aklına geldi. Çünkü ölü kadınlar hiçbir şey anlatamazdı. Gerçi, diye düşündü, "acı çekmememi" için elinden geleni yapacaktır.

"Önce kendime Marjorie Duvall adının senin için bir anlam ifade edip etmeyeceğini sordum. Bu soruya kocaman bir hayır ile cevap vermek isterdim ama gerçekçi olmakta fayda var. Haber manyağı değilsindir ama seni ana haber bültenlerini takip ettiğini bilecek kadar iyi tanıyorum. İsmi bileceğini tahmin ettim, bilmiyorsan bile ehliyetteki fotoğrafı görüp tanırdın. Ayrıca, kimlik kartlarını görünce merak edecektir, dedim kendi kendime. Kadınlar her zaman çok meraklıdır. Örneğin, Pandora."

Veya Mavi Sakal'ın karısı, diye düşündü Darcy. ***Kilitli odaya gizlice bakıp kocasının eski eşlerinin kesik kafalarını gören kadın.***

"Bob, yemin ederim söylediklerinden hiçbir şey anla..."

"Bu yüzden eve geldiğimde ilk işim, bilgisayarını ve Firefox'u açmak oldu. Her zaman bu programı kullanırsın. Tarayıcı geçmişini kontrol ettim."

"Neyi?"

Bob, Darcy çok zekice bir espri yapmış gibi güldü. "Bilmiyorsun bile. Bildiğini sanmıyordum zaten, ne zaman baksam hepsi

olduğu gibi duruyordu. *Hiçbir zaman* silmiyorsun." Ve karısı çok hoşuna giden bir hareket yapmış bir adam gibi tekrar güldü.

"*Bilgisayarımı* mı kontrol ediyorsun? Seni sinsi herif! Sinsi pislik!"

"*Elbette* kontrol ediyorum. Çok kötü şeyler yapan çok kötü bir arkadaşım var. Bu vaziyetteki bir adam, en yakınındakileri daima kontrol etmelidir. Çocuklar evden ayrıldığına göre bu kategoriye giren sadece sen kaldın."

Kötü arkadaş mı? Kötü şeyler yapan kötü bir arkadaş? Başı dönüyordu ama çok açık bir şey vardı: Daha fazla inkâr etmeye çalışmak faydasızdı. Biliyordu ve Bob da bildiğini biliyordu.

"Sadece Marjorie Duvall'ı araştırmakla kalmamışsın." Sesinde ne utanç ne kendini savunma tınısı vardı, Darcy'nin tek duyduğu, işlerin bu noktaya gelmesinden duyduğu pişmanlıktı. "Hepsini araştırmışsın." Güldü ve ekledi. "Eyvah!"

Darcy dikleşip sırtını yatağın başlığına dayadı. Bu şekilde ondan bir nebze uzaklaşmıştı. Bu iyiydi. Mesafe koymak iyiydi. Onca yıl onunla dip dibe, sarmaş dolaş yatmıştı ama şimdi mesafe iyiydi.

"Hangi kötü arkadaş? Kimden bahsediyorsun?"

Başını hafifçe yana eğdi. Bob'ın lügatinde bu hareket, ***aklın bence biraz kıt ama çok hoşsun*** anlamına geliyordu. "Brian."

Darcy önce kimden bahsettiğini anlamadı ve işyerinden birini kastettiğini sandı. Belki bir suç ortağı? Pek muhtemel görünmüyordu, Bob normalde arkadaş edinmekte bile zorlanan biriydi ama bu tür şeyler yapan erkeklerin bazen suç ortakları olurdu. Ne de olsa kurtlar, sürü halinde avlanırdı.

"Brian Delahanty," dedi Bob. "Brian'ı unuttuğunu söyleme sakın. Brandolyn'e olanları anlattığında sana onun hikâyesinden bahsetmiştim."

Darcy'nin ağzı bir karış açıldı. "Liseden arkadaşın mı? Ama o öldü Bob! Beyzbol topunun peşinden koşarken bir kamyonun altında kaldı ve *öldü!*"

"Şey..." Bob'ın yüzünde özür dilercesine bir ifade belirdi. "Evet... ve hayır. Sana ondan bahsederken hep Brian adını kullandım ama okuldayken ona böyle demezdim, çünkü bu isimden nefret ederdi. O yüzden baş harflerini kullanırdım. Ona BD derdim."

Darcy ona bunu konuyla ne alakası olduğunu soracaktı ki anladı. Tabii ya. BD.

Beadie.

\- 9 -

Bob uzun süre konuştu ve o konuştukça Darcy'nin duyduğu dehşet arttı. Bunca yıldır deli bir adamla yaşadığını nasıl anlamamıştı? Deliliği, bir yeraltı denizi gibiydi. Üzerinde bir kaya katmanı vardı ve bu katmanda çiçekler bitiyordu. Aralarında yürüyebilir ve altlarında çılgın bir deniz olduğunu asla tahmin edemezdiniz... ama vardı. Her zaman olmuştu. Tüm yaptıkları için BD'yi (daha sonraki yıllarda, polise yazdığı notlarda Beadie halini almıştı) suçluyordu ama Darcy, onun gerçeklerin farkında olduğundan şüpheleniyordu; Brian Delahanty'yi suçlamak, iki ayrı yaşam sürdürebilmesini kolaylaştırmıştı.

Silahları okula götürüp ateş açmak, BD'nin fikriydi mesela. Bob'a göre bu fikir aklına, Castle Rock Lisesi'nde öğrenciyken, son sınıfa geçtikleri yaz gelmişti. "1971," dedi başını, çocukluğunda işlediği zararsız bir kabahati hatırlayan bir adam gibi keyifle sal-

layarak. "Columbine'deki salaklar henüz babalarının gözlerindeki pırıltı bile değilken. Bize burun kıvıran züppe kızlar vardı. Diane Ramadge, Laurie Swenson, Gloria Haggerty... birkaç kız daha vardı ama isimlerini unuttum. Plan, yanımıza birkaç silah alıp -Brian'ın babasının, evlerinin bodrumunda yaklaşık yirmi silahı vardı, aralarında İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma Alman Luger'ler vardı ve *büyülenmiş* gibiydik- okula götürmekti. Biliyorsun, o günlerde ne arama yaparlardı ne de metal dedektörleri vardı.

Fen bölümü kanadında bir barikat kuracaktık. Kapıları kapatıp zincirleyecek, önümüze çıkan insanları öldürecek -çoğunlukla öğretmenleri vuracaktık ama hoşlanmadığımız birkaç öğrenciyi de gebertecektik- ve geri kalanları koridorun sonundaki yangın kapısına doğru kovalayacaktık. Yani kalanların *neredeyse* tümünü. Bize burun kıvıran züppe kızları rehin alacaktık. Tüm bunları polisler gelmeden önce yapmayı planlamıştık, daha doğrusu BD planlamıştı. Haritalar çizdi ve yapacaklarımızı adım adım geometri defterine yazdı. Galiba yirmi civarında madde vardı. Birincisi: 'Karışıklık yaratmak için yangın alarmını çal.'" Gevrek gevrek güldü. "Ondan sonra herkesi içeride hapsedecektik..."

Mahcup bir ifadeyle baktı ama Darcy, onu asıl utandıranın planın saçmalığı olduğunu biliyordu.

"Eh, sanırım tahmin edebiliyorsundur. Hormonları tavan yapmış iki azgın, ergen delikanlıydık. Kızlara onları düzmemize izin verirlerse canlarını bağışlayacağımızı söyleyecektik. Vermezlerse onları öldürmek zorunda kalacaktık. Ve izin vereceklerdi elbette."

Başını yavaşça salladı.

"Yaşamak için bizimle düzüşeceklerdi. BD bu konuda haklıydı."

Kendi hikâyesine dalıp gitmişti. Gözleri, geçmişe özlemle (iğrenç ama öyleydi) dumanlanmıştı. Neye özlem? Gençliğin çılgınca hayallerine mi? Darcy korkuyordu ama galiba gerçekten özlem duyduğu buydu.

"Colorado'daki o heavy metalci ahmaklar gibi kendimizi öldürmeye niyetimiz yoktu. Hem de hiç yoktu. Brian, binanın o kanadının altındaki bodrumda bir tünel olduğunu söylemişti. Malzeme odasından 119. Karayolu'nun diğer tarafındaki eski itfaiye binasına dek uzanıyormuş. Brian, lisenin henüz bir ilkokul olduğu ellili yıllarda orada bir park olduğunu ve küçük kızların teneffüslerde parkta oynadığını söyledi. Tünel, parka karşıdan karşıya geçmek zorunda kalmadan gidebilmeleri içinmiş."

Bob, Darcy'nin olduğu yerde sıçramasına sebep olarak güldü.

"Dediğine inanmıştım ama palavraymış meğer. Bir dahaki sonbaharda kendim görmek için oraya gittim. Malzeme odası oradaydı, kâğıt yığınlarıyla doluydu ve içeriye, o günlerde kullanılan teksir makinesinin mürekkebinin kokusu sinmişti ama bir tünel vardıysa da *ben* bulamadım. Daha o günlerden çok titiz ve dikkatliydim, olsaydı mutlaka bulurdum. İkimize birden mi yoksa sadece kendine mi yalan söylüyordu bilmiyorum, tek bildiğim odada bir tünel falan olmadığıydı. Planladığımızı yapmaya kalksak, kapana kısılacak, belki de sonunda canımıza kıyacaktık. O yaştaki gençlerin sağı solu hiç belli olmaz, bilirsin değil mi? Serseri mayın gibidirler."

Ama artık bir serseri mayın değilsin, dedi içinden Darcy. *Değil mi Bob?*

"Zaten muhtemelen tırsıp son anda vazgeçecektik. Belki de vazgeçmeyecektik. Planı uygulamaya kalkabilirdik. BD önce kız-

ları okşayacağımızı, ardından birbirlerini soymalarını emredeceğimizi söyleyerek beni heyecanlandırıyordu..." Darcy'ye dürüstçe baktı. "Evet, kulağa nasıl geldiğini biliyorum, çocukça fanteziler işte diyorsun ama o kızlar *gerçekten* çok züppeydi. Onlarla konuşmaya kalktığımızda yüzümüze güler, sonra çekip giderlerdi. Kafeteryanın bir köşesinde toplanırlar, bize bakarak gülmeye devam ederlerdi. Bizi suçlayamazsın, değil mi?"

Başını eğerek gergince takım elbisesinin pantolonunun kumaşını döven parmaklarına baktı, ardından tekrar ona döndü.

"Asıl anlaman gereken işin can alıcı noktası – Brian'ın ne kadar ikna edici olduğu. Benden çok daha beterdi. Aklını *gerçekten* kaçırmıştı. Ayrıca o günlerde bütün ülke isyandaydı, unutma ve bu da bir parçasıydı."

Hiç sanmıyorum, diye geçirdi içinden Darcy.

İnanılmaz olan, bütün bunları neredeyse sıradan konularmış gibi anlatmasıydı. Her ergen genç tecavüz ve cinayet hayalleri kurarmış gibi.

Kendisi buna inanıyordu muhtemelen. Tıpkı Brian Delahanty'nin hayali kaçış tüneline inandığı gibi. Ya da belki inanmıyordu? Nasıl bilebilirdi? Ne de olsa deli bir adamın anılarını dinlemekteydi. İnanmakta zorlanıyordu hâlâ! Çünkü deli adam Bob'dı. Onun Bob'ı.

"Her neyse," dedi kocası omuz silkerek. "Planımızı hiçbir zaman gerçekleştiremedik. Brian o yaz yola fırlayıp kamyonun altında kaldı. Cenaze töreninin ardından evlerinde bir resepsiyon düzenlendi ve annesi, istersem gidip odasından bir şey alabileceğimi söyledi. Ondan bir yadigâr olarak. İstiyordum elbette! Hem de çok! Gidip geometri defterini aldım ki hiç kimse tesadüfen karıştırıp

Büyük Castle Rock Yaylım Ateşi ve Düzüşme Partisi'ni öğrenmesin. Brian bu ismi vermişti."

Hüzünle güldü.

"Dindar bir adam olsaydım Tanrı'nın beni kendimden kurtardığını söyleyebilirdim. Bizim için planları olan ve bizi aşan güçlü bir Şey... belki Kader... alın yazımız vardır belki, kim bilir?"

"Kadınlara işkence edip öldürmene Kader mi sebep oldu yani?" diye sordu Darcy. Kendini tutamamıştı.

Bob ona gücenmiş bir ifadeyle baktı. "Hepsi de züppeydi," dedi ve işaretparmağını bir öğretmen edasıyla kaldırdı. "Ayrıca ben yapmadım. Hepsini yapan Beadie'ydi ve *oydu* diyorum, *o* demiyorum, çünkü artık hepsi geçmişte kaldı Darcy."

"Bob arkadaşın BD öldü. Öleli neredeyse kırk yıl oluyor. Bunu biliyor olmalısın. Yani, bir seviyede *biliyorsundur*."

Bob ellerini havaya kaldırdı: İyi niyetli bir teslimiyet hareketi. "Suçtan kaçınmak olduğunu mu söylüyorsun? Bir deli doktoru öyle tanımlardı sanırım, sen de öyle diyebilirsin, sorun değil. Ama Darcy, dinle beni!" Öne eğildi ve parmağını Darcy'nin kaşlarının arasına bastırdı.

"Dinle ve şunu iyice kafana sok. *Brian'dı*. Beni... şey, birtakım fikirlerle diyelim, zehirledi. Bir kere düşünmeye başlayınca akıldan çıkarılamayan fikirler. Mümkün olmuyor..."

"Diş macununu tüpe geri sokmak gibi."

Bob, neredeyse çığlık atmasına sebep olarak ellerini birbirine vurdu. "*Aynen öyle!* Diş macununu tüpe geri sokamazsın. Brian ölmüştü ama fikirleri yaşıyordu. O fikirler kadınları yakalamak, onlara akla ne gelirse yapmak onun hayaleti oldu."

Bunları söylerken bakışları yukarı ve sola kaydı. Darcy bir yerde bunun, kişinin bilinçli bir şekilde yalan söylediği anlamına gel-

diğini okumuştu. Öyle bile olsa fark eder miydi? Ya da kime yalan söylediği? Fark etmediğini düşündü.

"Ayrıntılara girmeyeceğim," dedi Bob. "Senin gibi tatlı birinin duyması gereken şeyler değil ve hoşuna gitsin ya da gitmesin ki şu an gitmediğini biliyorum, sen hâlâ benim bir tanemsin. Bilmelisin ki çok mücadele ettim. Yedi yıl boyunca mücadele ettim ama o fikirler, *Brian'ın* fikirleri kafamın içinde büyüdü durdu. Sonunda kendime şöyle dedim: 'Bir kez yapıp kafamdaki bu fikirden sonsuza dek kurtulacağım. *Ondan* kurtulacağım. Yakalanırsam yakalanırım, hiç olmazsa fikri kafamdan atmış olurum. *Merak* etmekten kurtulurum. Nasıl bir şey olacağını merak etmekten.'"

"Bunun erkekçe bir merak olduğunu söylüyorsun," dedi Darcy donukça.

"Eh, evet. Sanırım öyle denebilir."

"Onca tezahüratın nedenini merak ederek bir esrarlı sigara içmek gibi."

Bob, çocuksu bir hareketle omuz silkti. "Gibi."

"Bu basit bir merak değildi Bobby. Esrarlı sigara içmek nerede, *bir kadının canına kıymak* nerede?"

Gözlerinde zerre kadar utanç veya suçluluk yoktu; bu duyguları hissetme yeteneği yok gibiydi, sanki bu duyguları tetikleyen devre yanmıştı, hatta belki doğuştan böyleydi ama yüzü asılmıştı. Bir ergenin *beni hiç anlamıyorsun* ifadesiydi.

"Darcy, hepsi züppeydi."

Susamıştı ama banyoya gidip bir bardak su almaktan korkuyordu. Bob'ın ona engel olmaya kalkacağından korkuyordu. Ardından ne yapacaktı? Ne?

"Ayrıca," diye devam etti Bob. "Yakalanacağımı hiç sanmıyordum. Dikkatli olup özenle plan yaparsam yakalanmazdım. On dört

yaşında azgın bir gencin eğreti planı değil, gerçekçi bir plan. Ve bir şeyi daha fark ettim. Tek başıma yapamazdım. Sinir gerginliği, o yetmezse suçluluk duygusu sonumu getirirdi. Çünkü ben iyi adamlardan biriydim. İster inan ister inanma, kendimi öyle görüyordum ve hâlâ öyle görüyorum. Üstelik kanıtım da var, değil mi? İyi bir yuva, iyi bir eş, artık büyümüş ve kendi hayatlarını kurmuş iki güzel çocuk. Ve topluma da hizmet ediyorum. Belediye veznedarlığı görevini iki yıl ücretsiz yapmamın sebebi bu. Her yıl bu sebeple Cadılar Bayramı kan bağışı kampanyası için Vinnie Eschler'a yardım ediyorum."

Marjorie Duvall'dan da kan vermesini isteseydin, dedi içinden Darcy. *Kan grubu A-pozitifmiş.*

Bob ardından göğsünü hafifçe şişirerek nahoş bir konudaki tartışmasını son bir yorumla sonlandıran bir adam gibi konuştu: "Yavrukurtlar da bunun için. Donnie izci olduğunda bırakacağımı sanmıştın, biliyorum. Ama bırakmadım. Çünkü başlayış sebebim hiçbir zaman Donnie olmadı. Her zaman topluma bir hizmet olarak gördüm. Aldıklarımı geri verebilme çabasıydı."

"O halde Marjorie Duvall'a da hayatını geri ver. Veya Stacey Moore'a. Ya da Robert Shaverstone'a."

Sonuncusu on ikiden vurdu; Bob ona tokat atmış gibi irkildi. "Çocuğun ölümü bir kazaydı. Orada olmaması gerekiyordu."

"Ama senin orada olman gerekiyordu?"

"*Ben* değildim," dedi ve gerçeküstü saçmalığın zirvesinden bir tespitle devam etti. "Ben tecavüzcü değilim. BD'ydi. Hep BD'ydi. O fikirleri en başta kafama soktuğu için tüm kabahat onun. Kendi başıma asla düşünemezdim. Polise yazdığım notların altına onun ismini yazışımın sebebi bu. Yazılışını değiştirdim elbette, çünkü

sana ilk bahsettiğim zamanlarda ona bazen BD diyordum. Sen hatırlamıyor olabilirsin ama ben hatırlıyorum."

Detaylara olan takıntısının boyutu Darcy'yi etkilemişti. O güne dek yakalanmamasına şaşmamalıydı. Ayağını o kahrolası kutuya çarpmamış olsaydı...

"Hiçbirinin ne benimle ne de işimle bağlantısı var. *İki* işimle de alakaları yok. Aksi halde çok kötü olurdu. Çok tehlikeli. Ama çok seyahat ederim ve gözlerimi daima dört açarım. BD, içerideki BD de öyle. Züppeleri ararız. Kendilerini hemen belli ederler zaten. Etekleri çok kısadır ve sutyen askılarını bile bile gösterirler. Erkekleri tahrik ederler. Örneğin Stacey Moore. Eminim ona dair haberleri okumuşsundur. Evliydi ama bu, memelerini bana sürtmesine engel olmadı. Bir restoranda garsonluk yapıyordu, Waterville'deki Sunnyside. Mickleson'ın Sikkeleri için o tarafa giderdim, hatırlıyor musun? Hatta Pets, Colby'deyken sen de benimle birkaç kez gelmiştin. Bunlar, George Mickleson ölüp oğlu bütün mirasını satarak Yeni Zelanda'ya ya da ona benzer bir yere yerleşmeden önceydi. Kadın *içime düşecekti* neredeyse Darcy! Sürekli kahvemi tazelemek isteyip istemediğimi soruyor, 'Red Sox bu sene nasıl gidiyor?' gibi şeyler söylüyor, eğiliyor, memelerini omzuma sürtüyor, beni tahrik etmek için elinden geleni yapıyordu. Kabul ediyorum, başardı, ihtiyaçları olan bir adamım ve beni hiç reddetmemene veya hayır dememene rağmen... şey, nadiren oluyordu... İhtiyaçları olan bir adamım, cinsel yönden daima çok aktif oldum. Bazı kadınlar bunu hissedip üstüme geliyor. Hoşlarına gidiyor."

Koyu renk, dalgın gözlerle kucağına bakıyordu. Sonra aklına yeni bir şey geldi ve başını hızla kaldırdı. Seyrelen saçları uçuşup tekrar indi.

"Yüzünde hep bir gülümseme vardı! Kırmızı bir ruj sürüyor ve hep gülümsüyordu! Eh, öyle tebessümleri iyi tanırım ben. Çoğu erkek bilir. 'Hahha, istediğini biliyorum, kokusunu alıyorum, ama sadece sana sürtünmemle kalacaksın, kabullen.' *Ben* kabullenebiliyordum! *Yapabiliyordum!* Ama BD yapamıyordu, BD kabullenemiyordu."

Başını yavaşça iki yana salladı.

"Böyle bir sürü kadın var. İsimlerini öğrenmek kolay. Sonra internette izlerini sürüyorsun. Nasıl arayacağını biliyorsan bol miktarda bilgi bulabilirsin ve biz muhasebeciler, nereye bakacağımızı iyi biliriz. Bunu daha önce yaptım... ah, hem de düzinelerce kez. Hatta yüzden fazla bile olabilir. Bir tür hobi denebilir sanırım. Sikke koleksiyonu gibi bilgi koleksiyonu yaptığım söylenebilir. Genellikle bilgi topladığımla kalırım. Ama bazen BD, 'Bunun peşine düşmelisin Bobby,' der. 'İşte şu. Planı birlikte yaparız ve zamanı geldiğinde dizginleri bana verirsin.' Ve ben de öyle yaparım."

Darcy'nin elini tuttu ve buz gibi, gevşek parmaklarını avucuna aldı.

"Deli olduğumu düşünüyorsun. Gözlerinden anlayabiliyorum. Ama değilim hayatım. Deli olan BD... ya da halk arasında bilinen adını tercih ediyorsan Beadie. Bu arada, gazete haberlerinde dikkatini çektiyse polise gönderdiğim notlarda kasten yazım hatası yapıyorum. Adresleri bile yanlış yazıyorum. Yanlış yazdığım kelimelerin bir listesini cüzdanımda taşıyorum ki tekrar yazmam gerekirse aynı şekilde yazayım. Bu şekilde onları yanlış yönlendiriyorum. Beadie'nin aptal, çat pat okuyup yazan biri olduğunu düşünmelerini istiyorum ve gerçekten öyle sanıyorlar. Çünkü *asıl* aptal olan, kendileri. Sadece bir kez, o da şahit sıfatıyla sorguya çe-

kildim ve bu seneler önceydi. BD'nin, Stacey Moore'u öldürmesinden yaklaşık iki hafta sonraydı. Yarı emekli, topallayan bir adam bana sorular sormuştu. Bir şey hatırlayacak olursam onu aramamı söylemişti. Ararım dedim. Çok matraktı."

Modern Family veya *Two and a Half Men*'i izlerken bazen yaptığı gibi sessizce güldü. O geceye kadar bu gülüş, Darcy'yi neşelendirirdi.

"Bir şey diyeyim mi Darcy? Beni yakalayabilselerdi suçumu kabul ederdim, en azından öyle sanıyorum, kimsenin öyle bir durumda ne yapacağından emin olduğunu sanmam ama benden pek bir itiraf alamazlardı. Çünkü yapılan... şey, eylemlerin... çoğunu hatırlamıyorum. Beadie yapıyor ve ben de... bilmiyorum... bilincimi kaybediyorum sanki. Hafızamda bir boşluk oluyor. Acayip bir durum."

Ah, seni yalancı. Her şeyi hatırlıyorsun. Gözlerinden, hatta dudaklarının büzülüşünden bile anlaşılıyor.

"Ve şimdi... her şey, Darcellen'ın ellerinde." Söylediklerini vurgulamak istercesine ellerinden birini kaldırıp üstüne bir öpücük kondurdu. "Şu eski repliği biliyorsundur, 'Anlatabilirim ama sonra seni öldürmek zorunda kalırım,' derler hani. Bu senin için geçerli değil. Seni asla öldüremem. Yaptığım her şey, inşa ettiğim her şey, çoğu insan çok fazla olmadığını düşünecek olsa bile hep senin içindi. Elbette çocuklar için de ama en çok senin için. Sen hayatıma girdikten sonra ne oldu, biliyor musun?"

"Durdun."

Bob'ın suratında parlak bir gülümseme belirdi. "Yirmi yıl boyunca!"

On altı, dedi içinden Darcy ama dile getirmedi.

"Bu yılların çoğunda, çocukları büyütür ve yan işimizi yürütmeye çalışırken, gerçi bunda en çok senin emeğin var, New England'ı bir uçtan diğerine dolaşıp vergi hesapları yapıyor, fonlar hazırlıyordum..."

"Sen olmasan başaramazdık," dedi Darcy ve kendi sesinde duyduğu sükûnet ve sıcaklık onu şok etti. "Sikkeler konusunda uzman olan sendin."

Bu sözler Bob'ın içine öyle dokunmuş görünüyordu ki neredeyse ağlayacak gibiydi. Konuştuğunda sesi boğuktu. "Teşekkür ederim balım. Bunu senden duymanın anlamı ne kadar büyük bilemezsin. Beni sen kurtardın, biliyorsun. Hem de birden fazla yönden."

Genzini temizledi.

"BD on iki yıl boyunca kimseye yan gözle bakmadı. Gittiğini sanmıştım. Gerçekten. Ama sonra geri geldi. Bir hayalet gibi." Bir an bunu düşünüyormuş gibi göründü ve başını yavaşça salladı. "Evet, o bir hayalet. Kötü bir hayalet. Seyahatteyken bana kadınları hedef göstermeye başladı. 'Şuna bak, meme uçlarını görmeni istiyor ama dokunmaya kalkarsan polisi arayacak ve seni götürürlerken arkadaşlarıyla arkandan gülecek. Şuna bak, dudaklarını nasıl da yalıyor, dilini ağzına sokmanı istiyor biliyor ama asla yapmayacağını da biliyor. Şuna bak, arabadan inerken sana külotunu gösteriyor, kazara olduğunu sanıyorsan salaksın demektir. Hak ettiğini hiçbir zaman almayacağını sanan bir başka züppe işte.'"

Sustu ve kararmış ve dalgın gözlerini yine kucağına çevirdi. İçlerinde, gerçek yüzünü yirmi yedi yıl boyunca ondan başarıyla gizleyebilmiş Bobby vardı. Suçunu bir hayaletin üstüne atmaya çalışan Bobby.

"Bu dürtüleri ilk hissettiğimde karşı koymaya çalıştım. Bazı dergiler var... özel dergiler... Evlenmeden önce almıştım ve sandım ki tekrar alırsam... ya da internetteki bazı sitelere girersem... yapabilirim sandım... Bilmiyorum... hayali, gerçeğinin yerine koyabilirim sandım... ama gerçeğinin tadını bir kez alınca hiçbir fantezi yetmiyor."

Çok pahalı bir yiyeceğe düşkünlüğü olan bir adam gibi konuştuğunu düşündü Darcy. Havyar. Yermantarı. Belçika çikolatası.

"Ama asıl konu, durmuş olmam. Onca yıl boyunca *durdum.* Ve tekrar durabilirim Darcy. Bu kez tekrar başlamamacasına. Eğer seninle bir şansımız varsa yaparım. Beni affedip beyaz bir sayfa açmayı kabul edersen." Ona nemli gözlerle, açık yüreklilikle baktı. "Bunu yapabilir misin?"

Darcy, karların altına gömülmüş, kar küreme aletinin ortaya çıkardığı, bir annenin kızı, bir babanın gözbebeği, pembe tül eteğiyle ilkokul müsameresinde dans edişini gururla izledikleri evlatları olan kadını düşündü. Saçları kapkara, buzlu sularla dalgalanan cesetleri bir derede keşfedilmiş anne ve oğlunu düşündü. Kafası mısır kovasına sokulmuş olan kadını düşündü.

"Düşünmem gerek," dedi büyük bir dikkatle.

Bob kollarını kavrayıp ona doğru eğildi. Darcy, yüzünü buruşturmadan ve gözlerini kaçırmadan ona bakmak için kendini zorladı. Baktıkları hem onun gözleriydi... hem değildi. Belki hayaletler hakkında söyledikleri boş değildir, diye düşündü.

"Bu, psikopat kocanın karısını evde kovaladığı filmlerden değil. Polisi arayıp beni ihbar etmek istersen sana engel olmak için parmağımı bile kıpırdatmayacağım. Ama bu seçeneğin çocukları nasıl etkileyeceğini düşündüğünü biliyorum. Yapmasaydın ev-

lendiğim kadın olmazdın. Belki düşünmediğin bir şey vardı, o da senin nasıl etkileneceğin. Bunca yıl benimle evli olup hiçbir şey bilmediğine, en azından şüphelenmediğine kimse inanmaz. Buralardan taşınmak ve şimdiye kadarki birikimlerimizle yaşamak zorunda kalacaksın, çünkü bunca yıldır eve ekmek getiren ben oldum ve bir erkek, hapisteyken ekmeğini kazanamaz. Belki açılan davalar yüzünden birikimlerimize de el süremeyeceksin. Ve elbette çocuklar..."

"Sus, bu konudan bahsederken sakın onları anma, *sakın*."

Bob uysalca başını salladı. Hâlâ kollarını tutuyordu. "BD'yi bir kere yendim, yirmi yıl boyunca onu dinlemedim..."

On altı, dedi içinden Darcy. *On altı yıl ve sen de bunu pekâlâ biliyorsun.*

"... ve onu tekrar yenebilirim. Senin yardımınla Darcy. Senin desteğinle her şeyin üstesinden gelebilirim. Yirmi yıl sonra geri dönse ne olur? Çok da umurumda! Yetmiş üç yaşında olacağım. Bastonla yürürken züppe avına çıkmak zor!" Bu absürd hayali düşünerek neşeyle güldü, ardından tekrar ciddileşti. "Ama şimdi bana kulak ver. Sözümde duramayacak olursam, bir kez bile yapsam kendimi öldürürüm. Çocuklar hiçbir şey anlamaz... İntihar olduğunu bilmeyecekleri için üstlerinde o şekilde bir etki olmaz, çünkü kaza süsü veririm... ama *sen* bilirsin. Ve sebebini anlarsın. Eee, ne diyorsun? Bunu arkamızda bırakabilir miyiz?"

Darcy düşünüyormuş gibi yaptı. Aslında *düşünüyordu* ama o an aklından geçen düşünce zinciri, onun anlayacağı yönde ilerlemiyordu.

Uyuşturucu müptelaları gibi konuşuyor. "Bir daha asla kullanmayacağım. Daha önce bıraktım, tekrar bırakabilirim.

Ciddiyim." Ama ciddi olduklarını düşündüklerinde bile yeterince kararlı değillerdir aslında ve Bob için de aynı durum söz konusu.

Darcy'nin gerçekte düşündüğü bunlardı. *Ne yapacağım peki? Onu kandıramam, bunu yapamayacak kadar uzun süredir evliyiz.*

Bunun cevabını, içinden yükselen ve orada olduğunu o ana dek bilmediği bir ses verdi; belki de Bob'a restoranlarda gözetlediği, sokak köşelerinde gülen, üstü açık, pahalı spor arabalarda gezen, apartman dairelerinin balkonlarında birbirleriyle fısıldaşarak gülümseyen züppeleri ispiyonlayan BD'nin sesi de bunun gibiydi.

Belki de bu, Karanlık Kadın'ın sesiydi.

Neden yapamayasın, diye sordu ses. *Ne de olsa* o *seni kandırmayı başardı.*

Sonra ne olacaktı? Bilmiyordu. Tek bildiği, o an bu soruyla karşı karşıya olduğu ve cevap vermesi gerektiğiydi.

"Duracağına söz vermelisin," dedi çok yavaş ve isteksizce konuşarak. "Değer verdiğin her şey üstüne söz vermelisin."

Bob'ın yüzünde öylesine mutlak ve çocuksu bir rahatlama ifadesi belirdi ki Darcy'nin yüreğine dokundu. Çok nadiren böyle çocuksu görünürdü. Elbette aynı çocuk, okula silahlarla gidip insanları öldürmeyi düşünmüştü. "Söz veriyorum Darcy. Söz. Yemin ederim. Sana zaten söyledim."

"Ve bu konu bir daha asla açılmayacak."

"Anladım."

"Marjorie Duvall'ın kimliklerini polise göndermeyeceksin."

Bunu duyunca yüzünde beliren düş kırıklığını (bu da tuhaf bir şekilde çocuksuydu) görünce kararlı davranması gerektiğini anladı. Birazcık bile olsa, cezalandırıldığını düşünmeliydi. O şekilde Darcy'yi ikna ettiğini sanacaktı.

"Kuru bir sözden daha fazlasına ihtiyacım var Bobby. Hareketler, sözlerden daha yüksek sesle konuşur. Ormanda bir çukur kaz ve o kadının kimlik kartlarını göm."

"Gömdükten sonra seninle aramız..."

Uzanıp elini ağzına koyarak onu susturdu. Sesini sertleştirdi. "Şışş. Daha fazla konuşma."

"Tamam. Teşekkür ederim Darcy. Çok teşekkür ederim."

"Bana neden teşekkür ettiğini bilmiyorum." Ardından, onunla yan yana yatma fikri içini korku ve tiksintiyle doldursa da kendini zorlayarak ekledi. "Şimdi soyun ve yatağa gel. İkimizin de uykuya ihtiyacı var."

- 10 -

Bob neredeyse başı yastığa değer değmez uyudu ama Darcy, minik, kibar horultularının başlamasından uzun süre sonra bile hâlâ uyanık bir halde yatıyor, kendine uyumak için izin verirse elleri boğazını sıkarken uyanacağını düşünüyordu. Ne de olsa deli bir adamla aynı yataktaydı. Kurbanlarına onu da eklerse tam bir düzine olacaklardı.

Ama samimiydi, diye düşündü. Doğu ufku, hafifçe aydınlanmaya başlamıştı. *Beni sevdiğini söyledi ve çok samimiydi. Ve sırrını saklayacağımı söylediğimde –çünkü sonuçta varılan nok-*

ta o, sırrını saklamak- bana inandı. Neden inanmayacaktı? Neredeyse kendimi bile kandırıyordum.

Bob'ın sözünü tutması mümkün değil miydi? Ne de olsa tamamen temizlenmeyi başaran uyuşturucu müptelaları da vardı. Ve sırrını kendisi için asla saklayamayacağını bilse de çocuklar için yapamaz mıydı?

Yapamam. Yapmayacağım. Ama başka seçeneğim var mı?

Ne seçeneğim var?

Yorgun, karışmış aklı bu sorunun cevabını bulmaya çalışırken pes etti ve uykuya daldı.

Rüyasında yemek odasına giriyor ve içerideki uzun Ethan Allen masanın üzerine zincirlenmiş bir kadın olduğunu görüyordu. Kadın, başının üst kısmını örten siyah, deri başlık haricinde çırılçıplaktı. O kadını tanımıyorum, bana yabancı, dedi rüyasında. Ardından başlığın altından Petra seslendi: "Anne, sen misin?"

Darcy çığlık atmaya çalıştı ama bazen kâbuslarda bunu yapamazdınız.

- 11 -

Nihayet güçlükle de olsa uyanabildiğinde başı zonkluyordu, mutsuzdu, akşamdan kalmış gibiydi - yatağın diğer tarafının boş olduğunu gördü. Bob saati tekrar çevirmişti. Onu çeyrek geçiyordu. Yıllardır böyle geç saate kadar uyumamıştı ama elbette uykuya daldığında güneş doğuyordu ve uykusu sürekli kâbuslarla bölünmüştü.

Tuvalete gitti, banyo kapısının arkasındaki çengele asılı olan sabahlığını alıp giydi ve dişlerini fırçaladı - ağzında berbat bir tat vardı.

Bir kuş kafesinin dibi gibi, derdi Bob yemekte ikinci kadeh şarabı veya maçta ikinci birasını içtiği nadir akşamların ertesindeki sabahlarda. Tükürdü, diş fırçasını tekrar bardağın içine koyarken durdu ve aynadaki aksine baktı. O sabah aynada orta yaşta değil, yaşlı bir kadın vardı: Soluk ten, ağız kenarında derin çizgiler, gözlerinin altında morluklar, bütün gece sağa sola dönmekten karmakarışık olmuş saçlar. Ama tüm bunlar onun için önemsizdi, o an nasıl göründüğü umurunda bile değildi. Aynadaki aksinin omzunun gerisindeki açık banyo kapısından yatak odalarına doğru baktı. Ama orası onların yatak odası değildi; Karanlık Yatak Odası'ydı. Terlikleri görüyordu ama onlar Bob'ın terlikleri değildi. Bob'ın olmak için fazla büyüklerdi, sanki bir deve aitlerdi. Karanlık Koca'nın terlikleriydi. Ya kırışık çarşafları ve kaymış yorganı olan çift kişilik yatak? Karanlık Yatak'tı. Bakışları tekrar dağınık saçlı, kanlanmış gözleri korku dolu kadına döndü: Tüm dağınık haşmetiyle Karanlık Eş. İlk adı Darcy'ydi ama soyadı Anderson değildi. Karanlık Eş, Bayan Delahanty'ydi.

Darcy yüzünü, burnu aynaya değene dek yaklaştırdı. Nefesini tuttu, çim lekeli şort ve aşağı kaymış beyaz çoraplar giyen küçük bir kız olduğu günlerde yaptığı gibi yüzünü avuçlarının arasına aldı. Nefesini daha fazla tutamayana dek baktı ve nefesini vererek aynayı buğulandırdı. Bir havluyla silip temizledikten sonra bir canavarın karısı olarak yaşayacağı hayatın ilk gününe başlamak üzere aşağı indi.

Şekerliğin altına bir not bırakılmıştı.

Darcy,

İstediğin gibi evrakların icabına bakacağım. Seni seviyorum canım.

Bob

İsminin etrafına bir kalp çizmişti, senelerdir yapmadığı bir şeydi. Darcy'nin içinden bir sevgi dalgası yükseldi - çürümekte olan çiçeklerin kokusu gibi yoğun ve iç bayıcıydı. Eski Ahit'teki hikâyelerden birindeki bir kadın gibi feryat etmek istedi ve sesini bir peçeteyle boğdu. Buzdolabının motoru vızıldamaya başladı. Musluktan lavaboya şıp şıp su damlıyordu. Dili, ağzının içine tıkıştırılmış ekşi bir sünger gibiydi. Zamanın, onun karısı olarak bu evde geçireceği zamanın onu bir deli gömleği gibi sarıp sıkıştırdığını hissediyordu. Veya bir tabut gibi. Bu, çocukluğunda varlığına inandığı dünyaydı. Daima oradaydı. Onu bekliyordu.

Buzdolabı vızıldadı, sular damladı ve saniyeler geçti. Bu, her gerçeğin tersten yazıldığı Karanlık Dünya'ydı.

- 12 -

Kocası, Donnie'nin Cavendish Hardware takımında oynadığı yıllarda Küçükler Ligi'nde koçluk yapmıştı (orada da Polonyalı esprileri ustası ve sarılmaya düşkün Vinnie Eschler'le birlikteydiler) ve Darcy, 19. Bölge turnuvasının son maçını kaybetmelerinin ardından Bob'ın -çoğu ağlamakta olan- çocuklara ne söylediğini hâlâ hatırlıyordu. Yıl 1997'ydi ve Bob'ın Stacey Moore'u öldürüp kafasını mısır kovasına sokmasından yaklaşık bir ay önce olma-

lıydı. O burnunu çeken, üzgün çocuklara yaptığı konuşma kısa, bilgece ve (o gün de böyle düşünmüştü, on üç yıl sonra da böyle düşünüyordu) inanılmayacak kadar şefkatliydi.

Kendinizi ne kadar kötü hissettiğinizi biliyorum ama güneş yarın yine doğacak. Ve doğduğunda, kendinizi daha iyi hissedeceksiniz. Ondan sonraki gün daha da iyi hissedeceksiniz. Bu sadece hayatınızın bir bölümü ve artık sona erdi. Kazanmak belki daha iyi olurdu ama öyle ya da böyle, artık bitti. Hayat devam edecek.

Tıpkı pil bulmak için garaja yaptığı, beklenmedik bir şekilde sonuçlanan yolculuğun ardından Darcy'nin hayatının devam etmesi gibi. Bob, Darcy'nin evde geçirdiği ilk uzun günün ardından (dışarı çıkmanın düşüncesine bile katlanamıyor, bildiği her şeyin alnında yazıyormuşçasına anlaşılacağından korkuyordu) işten eve döndüğünde söze başladı: "Hayatım, dün gece..."

"Dün gece hiçbir şey olmadı. Seyahatten erken döndün, o kadar."

Bob, başını o çocuksu ifadesiyle yana eğdi, ardından yüzünde minnet dolu, parlak bir gülümsemeyle tekrar kaldırdı. "Tamam o halde," dedi. "Konu kapandı yani?"

"Kapandı."

Bob kollarını açtı. "Bize bir öpücük ver güzelim."

Darcy, *onları* mı öptüğünü düşünerek söyleneni yaptı.

İyi bir iş çıkar, o iyi eğitilmiş dilini ustaca kullan ki seni kesmeyeyim, dediğini duyar gibi oldu. *Züppe kalbinde hissederek yap.*

Bob omuzlarını tutarak hafifçe uzaklaştı. "Hâlâ arkadaş mıyız?"

"Hâlâ arkadaşız."

"Emin misin?"

"Evet. Yemek pişirmedim ama dışarı çıkmak da istemiyorum. Üstünü değişip pizza almaya gider misin?"

"Tamam."

"Prilosec'ini almayı unutma."

Bob ağzı kulaklarına vararak ona baktı. "Merak etme."

Merdivenlerden yukarı tırmanırken onu izledi. Yavaş ol Bobby, kalbini yorma, demeyi düşündü.

Ama hayır.

Hayır.

İstediği kadar yorabilirdi.

- 13 -

Ertesi sabah güneş doğdu. Ve ondan sonraki gün. Bir hafta, ardından iki hafta, sonra bir ay geçti. Uzun evliliklerinin eski alışkanlıklarına döndüler. Bob duştayken (genellikle detone olmayan ama pek de melodik sayılmayacak bir sesle seksenli yılların şarkılarını söylerdi) Darcy dişlerini fırçalıyor ama artık o çıkar çıkmaz duşa girdiği günlerdeki gibi bu işi çırılçıplak yapmıyordu. Duşa girmek için Bob'ın, B, B & A'e gitmek üzere evden çıkmasını bekliyordu. Bob, günlük düzenindeki bu ufak değişimi fark ettiyse de gündeme getirmedi. Kitap kulübüne geri döndü. Kulübün hanımlar ve iki emekli beyden oluşan mensupları, son zamanlarda kendini iyi hissetmediğini, onlara Barbara Kingsolver'ın son kitabına dair yorumlarıyla birlikte virüs de iletmek istemediği

için toplantıya katılmadığını söylediğinde kibarca güldü. Ondan bir hafta sonra örgü kulübü Örgü Delileri'ne geri döndü. Bazen postaneden veya manavdan döndükten sonra kendini radyoya eşlik ederek şarkı söylerken buluyordu. Akşamları Bob'la televizyon seyrediyorlardı - daima komediler, asla polisiye dizileri değil. Bob artık eve erken geliyordu; Montpelier'den beri şehir dışı seyahatlerine gitmez olmuştu. Bilgisayarına Skype adında bir program kurmuş ve koleksiyonları bu şekilde uzaktan da inceleyebileceğini, hem bu şekilde benzin tasarrufu yapacağını söylemişti. Seyahate gitmeyişinin içindeki dürtüleri kontrol altında tutmasına yardım edeceğini söylememişti ama bunu söylemesine gerek yoktu. Darcy, Marjorie Duvall'ın kimliklerinin ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için gazeteleri takip ediyordu, çünkü Bob'ın bu konuda yalan söylemesi, her konuda söylediği anlamına gelirdi. Ama kimlikler ortaya çıkmadı. Haftada bir akşam, Yarmouth'un iki ucuz restoranından birine yemeğe gidiyorlardı. Bob biftek, Darcy ise balık siparişi veriyordu. Bob buzlu çay, Darcy Cranberry Breeze içiyordu. Kemikleşmiş alışkanlıklar kolay yok olmuyordu. Genelde kişi ölmeden onlar da yok olmuyor, diye düşündü Darcy.

Artık gündüzleri, o işteyken televizyonu nadiren açıyordu. Buzdolabının vızıltısını ve bir başka Maine kışına hazırlanan evlerinin gıcırtılarıyla çıtırtılarını dinlemeyi tercih ediyordu. Düşünmek artık daha kolaydı. Gerçekle yüzleşmek de öyle: Tekrar yapacaktı. Kendini elinden geldiğince tutacaktı, Darcy bunu biliyordu ama Beadie er ya da geç dizginleri tekrar eline alacaktı. Bir sonraki kurbanının kimliklerini polise göndermeyecek, muhtemelen bunun Darcy'yi kandırmak için yeterli olduğunu düşünecekti ama

Darcy gerçeği fark etse de muhtemelen umurunda olmayacaktı. *Çünkü, artık o da bu işin bir parçası. Polise gitmeye kalkarsa bildiğini itiraf etmesi gerekecek. Bu kısmı gizlemeye çalışsa bile polisler ağzından alır.*

Donnie, Ohio'dan aradı. İşleri harika gidiyordu; ülke çapına yayılabilecek bir ofis malzemeleri işi almışlardı. Darcy çok sevindiğini söyledi (Donnie'nin genç yaşta ticarete atılması yüzünden başarısız olacağı iddiasında yanıldığını kabul eden Bob da öyle). Petra arayıp nedime elbiselerinin mavi olmasına karar verdiklerini söyledi. Kalçaya oturan elbiselerin etekleri diz hizasında olacaktı ve her biri şifon eşarplar bağlayacaktı. Darcy bu fikre ne diyordu, çocuksu olduğunu düşünüyor muydu? Darcy çok tatlı görüneceklerini söyledi ve ayakkabı mevzuuna geçtiler – tam olarak belirtmek gerekirse topuk boyu yedi santim olan mavi ayakkabılar. Darcy'nin Boca Grande'deki annesi hastalandı ve hastanede yatması gündeme geldi ama sonra başladığı yeni ilaç çok iyi geldi ve durumu düzeldi. Güneş doğdu ve battı. Mağazaların vitrinlerindeki karton balkabağı fenerleri kaldırılıp yerlerine karton hindiler kondu. Onları Noel süsleri takip etti. İlk kar taneleri, tam beklendiği günlerde düştü.

Darcy, kocası çantasını alıp işe gittikten sonra evin bütün odalarını dolaşıp aynalara bakıyordu. Bu iş, çoğu gün bir hayli uzun zamanını alıyordu. Diğer dünyadaki kadına ne yapması gerektiğini soruyordu.

Aldığı cevap, *hiçbir şey* gibi görünüyordu.

- 14 -

Bob, Noel'den iki hafta önce, hava sıcaklığının mevsim normallerinin üstünde olduğu bir günde eve öğle vakti gelip ona seslendi. Darcy yukarıda, kitap okuyordu. Kitabı komodinin üstüne (artık sürekli orada duran el aynasının yanına) fırlattı ve koridordan merdivene doğru koştu. İlk düşüncesi (dehşetle karışık rahatlama hissiyle) her şeyin sona erdiğiydi. Gerçekler ortaya çıkmıştı. Polis her an gelebilirdi. Bob'ı götürecekler ve sonra dönüp ona o çok eski iki soruyu yönelteceklerdi: Ne biliyordu ve ne zaman öğrenmişti? Haber kanallarının minibüsleri sokağı mesken tutacaktı. Saçları güzelce yapılmış ve taranmış genç kadınlar ve erkekler, evinin önünden *bildirecekti*.

Ama sesinde korku yoktu; Darcy bunu, daha merdivenin başına gelip yukarı bakmakta olan Bob'ın yüzünü görmeden anlamıştı.

Yüzünde heyecan vardı. Hatta zafer sarhoşluğu.

"Bob? Ne..."

"İnanamayacaksın!" Ceketinin önü açılmış, yüzü kıpkırmızı olmuş, geriye kalan seyrek saçları dağılmıştı. Eve dönüşte arabanın bütün camlarını açmıştı sanki. Havanın bahar gibi olduğunu düşününce Darcy öyle olabileceğini düşündü.

Temkinli adımlarla indi ve en alt basamakta durdu. Gözleri aynı hizadaydı. "Neymiş?"

"İnanılmaz bir şans! Gerçekten! Doğru yolda olduğuma -olduğumuza- dair bir işaret gerekiyorsa işte budur!" Yumruk yaptığı ellerini uzattı. Gözleri parlıyordu. Neredeyse dans edecekti. "Hangi elimde? Seç."

"Bob, oyun oynamak istemi..."

"Seç!"

Sırf kurtulmak için sağ elini işaret etti. Bob güldü. "Aklımı okuyorsun... ama bunu her zaman yapabildin zaten, değil mi?"

Elini çevirip parmaklarını açtı. Avucunda madeni bir para duruyordu. Yazı yüzü yukarı baktığı için Darcy paranın bir Lincoln senti olduğunu gördü. Kullanılmıştı ama çok iyi durumdaydı. Lincoln yüzünün çiziksiz olduğunu varsayarak ya F ya da VF[1] olduğunu düşündü. Almak için uzandı, sonra duraksadı. Bob başıyla almasını işaret etti. Darcy, parayı alıp ne göreceğinden emin bir şekilde çevirdi. Bob'ın heyecanını başka hiçbir şey açıklayamazdı. Beklediğini gördü: Çift tarihli 1955. Nümismatik deyimiyle bir çift-*ölüm.*

"Yüce Tanrım, Bobby! Nereden?... Satın mı aldın?" Hiç kullanılmamış bir çift tarihli 1955, yakın zamanda Miami'de bir açık artırmada sekiz bin doların üstünde bir miktara satılarak yeni bir rekor kırmıştı. Bu, o kadar iyi durumda değildi ama değeri en az dört bin dolar olmalıydı.

"Tanrım, hayır! İşyerindekiler beni şu Eastern Promises denen Tayland restoranına davet etti. Neredeyse gidecektim ama kahrolası Vision Associates hesabı üstünde çalışmam gerekiyordu, hani şu sana bahsettiğim özel banka. O yüzden Monica'ya on papel verdim ve bana Subway'den bir sandviçle bir Fruitopia almasını söyledim. Paranın üstünü sandviç torbasına koymuştu. Bozuklukları

(1) Amerikan sikkelerini değerlendirmek için kullanılan kısaltmalar. F: Fine - İyi VF: Very Fine - Çok İyi. (ç.n.)

masaya döktüğümde aralarından bu çıktı!" Parayı Darcy'nin elinden kapıp başının üstüne kaldırarak güldü.

Darcy de onunla birlikte güldü. Sonra (o günlerde sık sık yaptığı gibi) aynı şeyi düşündü: *"ACI ÇEKMEDİ!"*

"Ne harika, değil mi canım?"

"Evet," dedi Darcy. "Senin adına çok sevindim." Ve garipti ama (*sapıkçaydı* ama) gerçekten sevinmişti. Bob önceki yıllarda birkaç Lincoln sentinin satışına aracılık etmişti ve istese kendisi için bir tane satın alabilirdi ama bu başkaydı. Bob, ona Noel'de veya doğum gününde bir tane hediye etmesini bile yasaklamıştı. Tesadüfi keşifler, bir koleksiyoncunun en mutlu anıydı, bunu ona ilk gerçek sohbetlerinde söylemişti ve hayatı boyunca eline geçen her bozukluğu incelemenin ödülü elindeydi işte. En büyük dileği, bir hindili sandviç kâğıdıyla birlikte, beyaz bir sandviç poşetinin içinden çıkmıştı.

Bob ona sıkıca sarıldı. Darcy de ona sarıldı, ardından nazikçe itti. "Onunla ne yapacaksın Bobby? Bir şeffaf küpün içine mi koyacaksın?"

Ona takılıyordu ve Bob bunu biliyordu. Parmağıyla Darcy'nin kafasına doğru bir tetik çekme hareketi yaptı. Sorun değildi, çünkü parmak tabancayla vurulduğunuzda "acı" çekmezdiniz.

Gülümsemeye devam etti ama (bir anlık sevgi patlaması geçmişti) artık gerçek yüzünü görüyordu: Karanlık Koca. Gollum ve kıymetlisi.

"Ne yapacağımı gayet iyi biliyorsun. Fotoğrafını çekip, çerçeveletip duvara asacağım ve kendisini kasamıza koyacağım. Ne diyorsun, F mi VF mi?"

Darcy parayı tekrar inceledi ve ona hazin bir tebessümle baktı. "VF demek isterdim ama..."

"Evet, biliyorum, biliyorum umursamamalıyım. Biri sana bir at verirse dişlerini saymaman gerek ama insan kendini tutamıyor. F'den daha iyi ama, değil mi? Dürüstçe cevap ver Darcy."

Dürüst olmam gerekirse tekrar yapacağına inanıyorum.

"Kesinlikle F'den daha iyi."

Gülümsemesi soldu. Darcy bir an için aklından geçeni tahmin ettiğini düşündü ama öyle olmadığını bilmeliydi; aynanın bu tarafında Darcy de sır saklayabiliyordu.

"Zaten önemli olan kalite değil. Bulmak önemli. Bir satıcıdan veya katalogdan almak değil, hiç beklenmedik bir anda, ummadığın bir yerde bulmak."

"Biliyorum." Gülümsedi. "Babam burada olsaydı bir şişe şampanya açardı."

"O küçük detayın icabına bu akşam yemekte bakacağım," dedi Bob. "Yarmouth'ta da değil üstelik. Portland'a gidiyoruz. Pearl of the Shore'da yiyeceğiz. Ne diyorsun?"

"Ah, hayatım, bilmiyorum..."

Bir konuda ne kadar ciddi olduğunu anlatmak istediği her seferde yaptığı gibi omuzlarını hafifçe kavradı. "Hadi ama, bu akşam hava en güzel yazlık elbiseni giyebileceğin kadar ılık olacak. Eve dönerken radyoda hava durumunu dinledim. Ve istediğin kadar şampanya ısmarlayacağım. Böyle bir teklife nasıl hayır diyebilirsin?"

"Eh..." Bir süre düşündü. Ardından gülümsedi. "Sanırım diyemem."

- 15 -

Çok pahalı olan Moët et Chandon'dan bir değil, iki şişe sipariş ettiler ve çoğunu Bob içti. Sonuçta sessizce çalışan Prius'unu dönüşte Darcy kullandı ve Bob, detone olmayan ama melodik de sayılmayacak sesiyle "Pennies from Heaven"ı söyleyerek yolcu koltuğunda oturdu. Darcy sarhoş olmuş kocasını gözucuyla izliyordu. Çakırkeyif değil, düpedüz sarhoştu. Onu on yıldır ilk defa sarhoş görüyordu.

Normalde alkol alırken çok dikkat eder ve bazen, örneğin bir partide ona neden içmediği sorulduğunda *İz Peşinde*'den alıntı yaparak cevap verirdi: "Ağzıma, aklımdan çalacak bir hırsız koymam." O akşam, çift tarihliyi bulmanın coşkusuyla ölçüyü kaçırmıştı ve Darcy, o ikinci şişe şampanyayı ısmarlar ısmarlamaz ne yapacağına karar vermişti. Restorandayken sonuna kadar gidebileceğinden şüphe etmiş ama arabada şarkı söyleyişini dinlerken emin olmuştu. Elbette yapabilirdi. Artık o, Karanlık Eş'ti ve Karanlık Eş, kocasının şans olarak gördüğünün, aslında kendi şansı olduğunu biliyordu.

- 16 -

Bob eve girince spor ceketini kapının yanındaki ayaklı askıya fırlattı ve onu kendine çekerek dudaklarından uzun uzun öptü. Darcy nefesinde şampanya ve *crème brûlée* tadını hissedebiliyordu. Fena bir karışım değildi ama o gece her şey düşündüğü gibi ge-

lişirse bu tadı bir daha asla almak istemeyeceğini biliyordu. Bob'ın eli, göğsüne gitti. Darcy bir süre elinin orada kalmasına izin verdikten sonra onu itti. Bob hayal kırıklığına uğramış göründü ama karısının gülümsediğini görünce yüzü aydınlandı.

"Yukarı çıkıp elbisemden kurtulacağım," dedi Darcy. "Buzdolabında Perrier var. Bana bir kadeh getirirseniz bir dilim misket limonuyla şansınız yaver gidebilir bayım."

Bunun üzerine Bob sırıttı - bu sırıtışı eskiden ne çok severdi. Çünkü evliliklerinin en uzun soluklu alışkanlığı, Darcy'nin garajdaki keşfinin kokusunu alıp (evet, yaşlı, bilge bir kurdun zehirli et tuzağının kokusunu alışı gibi) Montpellier'den erken döndüğü geceden beri sekteye uğramıştı. Gerçekte ne olduğunu günbegün tuğla ekledikleri bir duvarın gerisine gizlemişlerdi -tıpkı Montresor'un eski dostu Fortunato'yu bir duvarın ardına hapsetmesi gibi- ve yataklarında sevişmeleri, duvarın son tuğlası olacaktı.

Bob topuklarını birbirine çarptı ve parmaklarını, avucu dışa bakacak şekilde alnına götürerek İngiliz selamı verdi. "Başüstüne hanımefendi."

"Gecikme," dedi Darcy. "Bu gece havamdayım."

Merdivenleri tırmanırken düşünüyordu: *Kesinlikle işe yaramayacak. Sonuçta tek elde edeceğin, kendi ölümün olacak. O yapabileceğine inanmıyor olabilir ama bence yapabilir.*

Belki bu kötü olmazdı. Diğer kadınlara yaptığı gibi canını yakmayacağı varsayılırsa tabii. Belki herhangi bir son, bu şekilde devam etmesinden daha iyiydi. Hayatının geri kalanını aynalara bakarak geçiremezdi. Artık bir çocuk değildi, küçük bir kızın çocukça tuhaflığı diyerek geçiştiremezdi.

Yatak odasına girdi ama sadece çantasını masanın üstüne, el aynasının yanına atacak kadar kaldı. Sonra tekrar çıktı ve seslendi. "Geliyor musun Bobby? Boğazım kurudu!"

"Geliyorum hanımefendi, buzlu kadehe boşaltıyordum!"

Elindeki kristal kadehi bir komedideki garson gibi göz hizasında tutarak oturma odasından koridora çıktı ve merdivene yöneldi. Kadehi göz hizasında tutmaya devam ederek basamakları tırmanmaya başladı. Misket limonu dilimi, içinde yüzüyordu. Diğer eli, tırabzandaydı; yüzü neşe ve mutlulukla parlıyordu. Darcy'nin kararlılığı bir an için zayıflar gibi oldu, ardından zihninde Helen ve Robert Shaverstone'un cehenneme yaraşacak kadar net bir görüntüsü belirdi: Evlat ve işkence görmüş, ısırılmış annesinin, Massachusetts'te, kıyıları buzlanmış bir derede yüzen cesetleri.

"Hanımefendi için bir kadeh Perrier geli..."

Bob'ın gözlerinde son anda bir şeyler olduğunu fark eden bir ifade belirdi. O an, Darcy onu tamamen tanıdı. Hayatta hiçbir şeye sevgi duymayan bir adamdı. Her müşfik hareketi, okşayışı, çocuksu tebessümü, düşünceli davranışı, hepsi bir kamuflajdı. Bir kabuktan ibaretti. İçi bomboştu.

Onu itti.

Sert bir itişti, Bob düşmeden önce havada neredeyse tamamen bir tur döndü. Yere önce dizleri, sonra bir kolu, ardından suratı çarptı. Darcy, kolunun kırıldığını duydu. Ağır Waterford kadeh, halısız basamak desteklerinden birine çarparak tuzla buz oldu. Bob'ın bedeni bir kez daha döndü ve Darcy, içinde bir şeylerin kırıldığını duydu. Bob acıyla feryat etti ve holün ahşap zeminine kapaklanmadan önce havada bir tur daha attı. Kırık kolu (pek çok

yerden kırılmıştı) hiç doğal olmayan bir açıyla başının üstüne doğru kıvrılmıştı. Kafası dönmüş ve bir yanağı zemine dayanmıştı.

Darcy hızlı adımlarla aşağı indi. Bir basamakta, bir buza basıp kaydı ve düşmemek için tırabzana yapıştı. Aşağı bakınca Bob'ın ensesinde kocaman bir yumrunun oluştuğunu gördü ve renginin beyazladığını fark etti. "Kıpırdama Bob, galiba boynun kırılmış."

Gözü, yuvasında dönerek ona çevrildi. Burnu da kırılmış gibi görünüyordu ve ağzından kan boşanıyordu.

Neredeyse fışkırıyordu. "Beni ittin," dedi. "Ah Darcy, neden ittin beni?"

"Bilmiyorum," dedi ama bir yandan da içinden, ikimiz de biliyoruz, diyordu. Ağlamaya başladı. Kendiliğinden, doğal bir tepkiydi; o onun kocasıydı ve kötü bir şekilde yaralanmıştı. "Ah Tanrım, bilmiyorum. Yaptım işte. Özür dilerim. Kıpırdama, 911'i arayıp ambulans göndermelerini isteyeceğim."

Ayağı yerde hafifçe kaydı. "Felç olmamışım," dedi Bob. "Şükürler olsun. Ama çok *acıyor*."

"Biliyorum canım."

"Ambulans çağır! Çabuk!"

Darcy mutfağa gitti, telefona bir göz attı, ardından lavabonun altındaki dolabı açtı. "Alo? Alo? 911 mi?" Tavuk veya rozbif yediklerinde kalan artıkları koymak için kullandığı naylon torbaların kutusunu çıkardı ve içinden bir tane aldı. "Ben Darcellen Anderson, Yarmouth, Sugar Mill Yolu, 24 numaradan arıyorum! Duydunuz mu?"

Çekmeceden bir bulaşık bezi aldı. Hâlâ ağlıyordu. Çocukken salya sümük derlerdi. Ağlamak iyiydi. Ağlamaya ihtiyacı vardı ve

tek sebebi, daha sonra görüntüyü kurtaracak olması değildi. Bob onun kocasıydı, yaralanmıştı, bu yüzden ağlamaya ihtiyacı vardı. Saçlarının hâlâ gür olduğu zamanları hatırladı. "Footloose" eşliğinde dans ederken yaptığı özel figürü hatırladı. Her doğum gününde Darcy'ye güller getirirdi. Bir kere bile unutmamıştı. Bermuda'ya gitmişler, sabahları bisiklete binmiş, öğleden sonraları sevişmişlerdi. Birlikte bir hayat kurmuşlardı ve o hayat artık sona ermişti, ağlamaya ihtiyacı vardı. Bulaşık bezini eline sardı ve elini torbaya soktu.

"Ambulans gönderin! Kocam merdivenden düştü. Boynu kırılmış olabilir. Evet! Evet! Derhal!"

Sağ elini arkasında tutarak koridora geri döndü. Bob'ın basamakların altından biraz uzaklaşmayı başarmış olduğunu gördü. Görünüşe bakılırsa sırtüstü dönmeye çalışmış ama becerememişti. Gidip yanında diz çöktü.

"Düşmedim," dedi. "Beni ittin. Neden?"

"Sanırım Robert Shaverstone için," dedi Darcy ve elini arkasından çıkardı. Gözyaşları sicim gibi dökülüyordu. Bob naylon torbayı gördü. İçindeki bulaşık bezine sarılmış eli fark etti. Niyetini anladı. Belki kendisi de böyle bir şey yapmıştı. Muhtemelen yapmıştı.

Bob çığlık atmaya başladı... ama çıkardığı ses çığlığa benzemiyordu. Ağzı kan doluydu, gırtlağı zedelenmişti ve çığlığı, gargarayla karışık bir hırıltıdan ibaretti. Darcy torbayı ağzının içine iyice soktu. Düşme esnasında kırılmış olan dişlerinin sivri çıkıntılarını elinde hissedebiliyordu. Derisini yırtarlarsa açıklanması zor bir durumda kalabilirdi.

Bob'ın ısırmasına fırsat vermeden elini çekti. Bulaşık beziyle torbayı içeride bırakmıştı. Çenesini sıkıca kavradı ve diğer eliyle

saçları dökülmüş kafasına bastırdı. Başının üstü oldukça sıcaktı. Kanla birlikte zonklayışını hissedebiliyordu. Çenesine bastırarak ağzını kapattı. Bob onu itmeye çalıştı ama sadece tek kolu serbestti ve o da düştüğü sırada kırılmıştı. Diğeri vücudunun altında kıvrılıp kalmıştı. Debelenirken ayakları ahşap zemine sertçe çarpıyordu. Ayakkabılarından biri çıktı. Boğazından bir hırıltı yükseldi.

Darcy elbisesini beline kaldırarak, kıpırdamasını engellemek için üstüne oturdu. Belki bu şekilde burnunu iki yandan sıkıştırabilirdi.

Ama daha deneyemeden Bob'ın göğsü şişti ve gargara sesiyle karışık hırıltıları şiddetlendi. Darcy'nin kulağında babasının eski Chevrolet arabasını kullanmayı öğrendiği günlerde ikinci vitese geçirmeye çalışırken çıkan ses çınladı. Bob'ın vücudu şiddetle seğirdi, Darcy'nin görebildiği tek gözü, inek gözü gibi irileşti. Parlak kırmızı olan suratı, morarmaya başladı. Vücudu gevşeyip yere serildi. Yüzü gözyaşı ve sümükle kaplı olan Darcy, nefes nefese bekledi. Bob'ın gözü artık yuvasında çılgınca dönmüyor, panikle parlamıyordu. Öldüğünü düşünü...

Bob'ın bedeni son bir kez, büyük bir şiddetle sarsıldı ve Darcy onun üstünden kalktı. Gövdesi ile bacakları neredeyse birbirine çapraz bir şekilde yatıyordu; anlaşılan hem boynu hem beli kırılmıştı. Naylon torba tıkıştırılmış ağzı esner gibi genişledi. Gözleri, Darcy'nin hiçbir zaman unutmayacağı... ama bu olayı atlatırsa birlikte yaşamayı başarabileceğini düşündüğü bir ifadeyle onunkileri buldu.

"Dar! Arrrrr!"

Darcy ona yaklaştı ama dibine kadar gitmedi. Üstüne kanı bulaşmıştı elbette ve bunda bir sakınca yoktu, ona yardım etmeye

çalışmıştı, üstüne kan bulaşması normaldi ama bu, kanının içinde yüzmek istediği anlamına gelmiyordu. Tek eline dayanarak doğruldu ve soluklarının düzene girmesini beklerken onu dikkatle izledi. Bob'ın kıpırdayıp kıpırdamayacağına bakıyordu. Hiçbir hareket olmadı. Bileğindeki taşlı Michele saati -her dışarı çıkışında onu mutlaka takardı- aradan beş dakika geçtiğini gösterdi. Bob'da hâlâ bir kıpırtı yoktu. Darcy uzanıp parmak uçlarını boynunun yan tarafına bastırarak nabzının atıp atmadığını kontrol etti. Otuza kadar sayarak bekledi ama kalp atışını hissetmedi. Her an doğrulup onu sıkıca yakalamasını bekleyerek kulağını göğsüne yaklaştırdı. Bob onu yakalamadı, çünkü ölmüştü: Kalbi atmıyor, ciğerlerine hava dolmuyordu. Bitmişti.

Tatmin hissi duymadı (zafer şöyle dursun), tek hissettiği, başladığını doğru bir şekilde bitirmek için duyduğu kararlılıktı. Kısmen kendisi için, ama daha ziyade Donnie ve Pets için yapmalıydı bunu.

Hızlı adımlarla mutfağa gitti. Olayın üstünden çok geçmeden aradığını bilmeliydiler; bir gecikme olduğunu düşünürlerse (mesela kanı fazla pıhtılaşırsa) cevaplanması güç sorular yöneltebilirlerdi. Mecbur kalırsam bayıldığımı söylerim, diye düşündü.

Buna inanırlar, inanmasalar bile aksini kanıtlayamazlar. En azından ben öyle düşünüyorum.

Tıpkı ayağı sırrına takılıp tökezlediği gecede olduğu gibi kilerden el fenerini aldı. Bob'ın camlaşmış gözleri tavana dikilmiş halde sırtüstü yattığı yere geri döndü. Torbayı ağzından çıkarıp endişeyle inceledi. Yırtılmışsa sorun yaşayabilirdi. Nitekim iki ayrı

yerden yırtılmıştı. El fenerini yakıp ağzının içine tutunca dilinin üstünde bir naylon parçası olduğunu gördü.

Parçayı parmak uçlarıyla tutup aldı ve torbaya koydu.

Yeter, bu kadarı yeter Darcellen.

Ama yetmezdi. Önce sağ, sonra sol yanağını parmağıyla çekerek içlerine baktı. Sol tarafta, dişetine yapışmış küçük bir parça daha buldu. Alıp onu da torbaya koydu. Başka var mıydı? Yutmuş olabilir miydi? Eğer öyleyse artık ulaşamayacağı bir yerdeydiler ve tek yapabileceği, birileri şüphelenip otopsi yapılmasını talep ettiği takdirde bulunmamaları için dua etmekti.

Bu arada zaman geçiyordu.

Ara geçitten koşar adım garaja gitti. Tezgâhın altına girdi, gizli bölmeyi açtı ve kanlı torbayla bulaşık bezini içine koydu. Kapağı düzeltti, kataloglarla dolu kutuyu üstüne itti ve eve geri döndü. El fenerini aldığı yere geri bıraktı. Telefonu aldı, artık ağlamadığını fark etti, geri bıraktı. Oturma odasından geçerek ona baktı. Getirdiği gülleri düşündü ama işe yaramadı. Bir alçağın son silahı vatanseverlik değil, güllerdir, diye düşündü ve kendi kahkahasını duyarak şok oldu. Ardından babalarını taparcasına seven Donnie ile Petra'yı düşündü ve gözleri yaşlarla doldu. Ağlayarak mutfağa döndü ve telefonu alarak 911'i tuşladı.

"Alo, adım Darcellen Anderson ve bir ambulans..."

"Yavaş konuşun hanımefendi," dedi memur. "Söylediklerinizi anlayamıyorum."

Güzel, diye düşündü Darcy.

Genzini temizledi. "Böyle nasıl? Daha iyi duyabiliyor musunuz?"

"Evet hanımefendi. Duyabiliyorum. Sakin olun. Ambulans gerektiğini mi söylediniz?"

"Evet, Sugar Mill Yolu, 24 numaraya."

"Yaralı mısınız Bayan Anderson?"

"Ben değil, kocam. Merdivenlerden düştü. Baygın olabilir ama bana kalırsa ölmüş."

Memur derhal bir ambulans göndereceğini söyledi. Darcy, bir de polis ekibi göndereceğini tahmin etti. Civarda varsa bir ekip de eyalet polisinden gönderebilirlerdi. Darcy olmadığını umdu. Hole gidip oradaki banka oturdu ama orada uzun süre kalamadı. Ona dikilmiş gözleri yüzündendi. Suçlayan gözler.

Ceketini omuzlarına alıp sarındı ve kapının önüne çıkıp ambulansı beklemeye koyuldu.

- 17 -

İfadesini alan memur Harold Shrewsbury, yerel polis teşkilatındandı. Darcy onunla hiç tanışmamıştı ama karısını tanıyordu; Arlene Shrewsbury, Örgü Delileri grubundandı. Sağlık görevlileri Bob'ı muayene edip içinde bir ceset daha –muhasebeci Bobby Anderson'dan çok daha tehlikeli bir adam– olduğunu bilmeksizin ambulansa götürürken Shrewsbury, Darcy'yle konuşuyordu.

"Bir kahve alır mısınız, Memur Shrewsburry? Hemen hazırlarım."

Shrewsbury onun titreyen ellerine baktı ve ikisi için birer fincan yapacağını söyledi. "Mutfakta çok becerikliyimdir."

"Arlene hiç bahsetmemişti," dedi Darcy, adam ayağa kalkarken. Not defterini açık halde mutfak masasının üstünde bırakmıştı. O ana dek üzerine sadece Bob ve Darcy'nin ismini, ev adreslerini ve telefon numaralarını yazmıştı. Darcy bunun iyiye işaret olduğunu düşündü.

"Beni methetmeyi sevmez," dedi Shrewsbury. "Bayan Anderson, başınız sağ olsun. Eminim Arlene de aynısını söylerdi."

Darcy yine ağlamaya başladı. Memur Shrewsbury bir tutam kâğıt havlu koparıp ona uzattı. "Kâğıt mendilden daha dayanıklı."

"Bu konuda tecrübelisiniz."

Shrewsbury, kahve makinesini kontrol etti, dolu olduğunu görünce düğmesine bastı. "Maalesef istemediğim kadar." Masaya dönüp oturdu. "Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz? Kendinizi anlatacak kadar iyi hissediyor musunuz?"

Darcy ona Bob'ın Subway poşetindeki bozuk paraların arasında bir Lincoln senti bulduğunu ve bunun onu ne kadar heyecanlandırdığını anlattı. Kutlamak için Pearl of the Shore'da yemek yediklerini ve Bob'ın yemekte içkiyi fazla kaçırdığını söyledi. Eve döndüklerinde nasıl zevzeklik yaptığını (ondan bir kadeh Perrier ve bir dilim misket limonu istediğinde verdiği komik İngiliz asker selamı) anlattı. Bir garson gibi kadehi havada tutarak basamakları tırmandığını söyledi. Tam ikinci kata varacakken ayağının kaydığını söyledi. Hatta düştükten sonra telaşla ona koşarken kendisinin de basamaklara düşen buzlara basıp nasıl kaydığından bahsetti.

Memur Shrewsbury defterine notlar aldı, sonra kapatıp ona baktı. "Pekâlâ. Şimdi benimle gelmenizi istiyorum. Ceketinizi de alın."

"Ne? Nereye?"

Hapse elbette. Bob neredeyse bir düzine cinayet işlemiş ve yakalanmamıştı ama o birini bile eline yüzüne bulaştırmadan yapamamıştı (elbette Bob kendininkileri bir muhasebecinin dikkatiyle en ince ayrıntılarına dek planlamıştı). Nerede hata yaptığını bilmiyordu ama çok bariz bir şey çıkacaktı muhtemelen. Memur Shrewsbury onu merkeze götürürken söylerdi herhalde. Elizabeth George'un son bölümü gibi olacaktı.

"Evime," dedi Shrewsbury. "Bu gece Arlene ve benimle kalıyorsunuz."

Darcy ona bakakaldı. "Ben... yapamam..."

"Yapabilirsin," dedi Shrewsbury -artık senlibenli konuşuyordu ve aslında bu iyiye işaretti- itiraz kabul etmeyen bir tonla. "Seni burada tek başına bırakırsam Arlene beni gebertir. Ölümümden sorumlu olmak ister misin?"

Darcy yanaklarından süzülen yaşları sildi ve bitkince gülümsedi. "Hayır, istemem elbette. Ama... Memur Shrewsbury..."

"Harry."

"Birkaç yeri aramam gerek. Çocuklarım... henüz bilmiyorlar." Bu düşünce üzerine gözlerine tekrar yaşlar doldu ve kalan son kâğıt havluyu kullandı. İnsanın içinde bu kadar çok yaş barındırabileceğini kim bilirdi? Hiç dokunmadığı kahvesinden, hâlâ sıcak olmasına rağmen üç koca yudum içti.

"Birkaç şehirlerarası görüşme bizi iflas ettirmez," dedi Harry Shrewsbury. "Ve dinle. İçebileceğin bir ilaç var mı? Sakinleştirici?"

"O tür bir şey yok," diye fısıldadı Darcy. "Sadece Ambien var."

"O halde Arlene sana Valium'larından bir tane ödünç verir," dedi Shrewsbury. "Stresli bir görüşme yapmadan en az yarım saat önce bir tane içmelisin. Ben onu arayıp geleceğimizi haber vereyim."

"Çok iyisin."

Shrewsbury mutfak çekmecelerinden birini açtı, sonra bir ikincisine, ardından üçüncüsüne baktı. Dördüncü çekmeceyi açmasını izleyen Darcy'nin yüreği ağzına gelmişti. Shrewsbury çekmeceden bir bulaşık bezi çıkarıp ona uzattı. "Kâğıt havludan daha dayanıklı."

"Teşekkür ederim," dedi Darcy. "Minnettarım."

"Kaç senedir evliydiniz?"

"Yirmi yedi."

"Yirmi yedi," dedi Shrewsbury etkilenerek. "Tanrım. Çok üzgünüm."

"Ben de öyle," dedi Darcy ve yüzünü bulaşık bezine gömdü.

- 18 -

Bobby Anderson, iki gün sonra Yarmouth Peace Mezarlığı'na defnedildi. Rahip, insan hayatının bir mevsimden ibaret olduğunu söylerken Donnie ve Petra annelerinin iki yanında durup ona destek oldu. Hava soğuk ve kapalıydı; buz gibi bir esinti, yapraksız dalları sallıyordu. B, B & A o gün için kapanmış ve tüm çalışanları, cenaze törenine gelmişti. Siyah pardösülü muhasebeciler, bir kar-

ga sürüsü gibi bir araya toplanmıştı. Aralarında hiç kadın yoktu. Darcy bunu daha önce hiç fark etmemişti.

Gözyaşlarını siyah eldivenli elindeki mendille sık sık siliyordu, Petra sürekli ağlıyordu. Donnie'nin gözleri kıpkırmızı, yüzü ciddiydi. Yakışıklı bir genç adamdı ama saçları, tıpkı babası gibi erken dökülmeye başlamıştı. Bob gibi kilo almasa bari, diye düşündü Darcy. *Ve kadınları da öldürmesin, elbet.* Ama bu irsi değildi mutlaka. Öyle miydi yoksa?

Yakında bu dönem sona erecekti. Donnie sadece birkaç gün kalabilecekti - o ara işler çok yoğundu. Annesine, anlayışla karşılayacağından emin olduğunu söylemiş, o da, elbette anladığını söylemişti. Petra bir hafta onunla kalacaktı. İsterse daha fazla da kalabileceğini söylemişti. Darcy ona çok düşünceli olduğunu söyleyerek teşekkür etmiş ama içten içe üç dört günden fazla kalmamasını dilemişti. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Düşünmeye değil de... kendine gelmeye ihtiyacı vardı. Aynanın doğru tarafında varlığını tekrar inşa etmesi gerekiyordu.

Ters giden bir şeyler olduğundan değildi, bilakis her şey yolunda gitmişti. Kocasının cinayetini aylar boyunca planlamış olsa gidişat bu kadar pürüzsüz olmazdı. Öyle yapsaydı muhtemelen her şeyi iyice karmaşıklaştırıp yüzüne gözüne bulaştırırdı. Bob'ın aksine, o planlama konusunda başarılı sayılmazdı.

Cevaplanması güç sorular olmamıştı. Hikâyesi basit, inanılır ve neredeyse doğruydu. En önemli kısmı, sağlam temeliydi: Neredeyse otuz yıl sürmüş, iyi bir evlilikleri olmuştu ve yakın zamanda şiddetli bir kavga yaşamamışlardı.

Sorgulayacak ne vardı sahi?

Rahip, aileden bir adım öne çıkmalarını rica etti. Söyleneni yaptılar.

"Huzur içinde yat baba," dedi Donnie ve mezara bir avuç toprak attı. Topraklar tabutun bombeli ve parlak kapağından aşağı süzülürken Darcy, köpek dışkısına benzediklerini düşündü.

"Seni şimdiden özledim babacığım," dedi Petra ve o da bir avuç toprak attı.

En son Darcy yaklaştı. Eğilip siyah eldivenli eliyle bir avuç toprak aldı ve mezara bıraktı. Hiçbir şey söylemedi.

Rahip, herkesi sessizce dua etmeye davet etti. Yaslı konuklar başlarını eğdi. Rüzgâr, dallar arasında hışırdadı. Fazla uzakta olmayan I-295'te trafik akmaya devam ediyordu. *Tanrım, oradaysan lütfen bu her şeyin sonu olsun.* Darcy'nin içinden geçen tek düşünce buydu.

- 19 -

Olmadı.

Cenaze töreninden yedi hafta kadar sonra artık yeni yıldaydılar, gökyüzü masmavi, hava buz gibiydi. Sugar Mill Yolu'ndaki evin kapısı çaldı. Darcy kapıyı açınca gelenin siyah paltolu, kırmızı atkılı, yaşlı bir adam olduğunu gördü. Eldivenli ellerinde, klasik bir Homburg şapka tutuyordu. Yüzünde derin çizgiler vardı (hem yaş, hem acının izleri, diye düşündü Darcy) ve gri saçları iyice seyrelmişti.

"Buyrun?" dedi.

Adam cebini karıştırmaya başladı ve şapkasını elinden düşürdü. Darcy eğilip şapkayı yerden aldı. Doğrulduğunda, adamın ona deri kılıfı içinde bir kimlik uzattığını gördü. Kılıfın içinde altın rengi bir rozet ve kapıdaki adamın fotoğrafının bulunduğu (oldukça genç görünüyordu) plastik bir kart vardı.

"Holt Ramsey," dedi adam özür dilercesine. "Eyalet Başsavcılığı'ndan. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Bayan Anderson. İçeri gelebilir miyim? O ince elbiseyle eşikte durmaya devam ederseniz donacaksınız."

"Lütfen," dedi Darcy ve kenara çekilip yol verdi.

Aksak yürüyüşü ona bir şeyleri hatırlattı: Yatağın kenarında oturup buz gibi ellerini kendi sıcak ellerinin arasına alan Bob. Konuşan Bob. Daha doğrusu böbürlenen. *Beadie'nin aptal olduğunu düşünmelerini istiyorum ve gerçekten öyle sanıyorlar. Çünkü asıl aptal olan, kendileri. Sadece bir kez, o da şahit sıfatıyla sorguya çekildim ve bu olay, seneler önceydi. BD'nin, Stacey Moore'u öldürmesinden yaklaşık iki hafta sonraydı. Yarı emekli, topallayan bir adam bana sorular sormuştu.* İşte o adam, Bob'ın öldüğü yerin beş altı adım ötesinde duruyordu. Onu öldürdüğü yerin. Holt Ramsey, hasta ve ıstırap içinde görünüyordu ama bakışları keskindi.

Gözleri, Darcy'nin yüzüne dönmeden önce sağa ve sola çevrilerek her ayrıntıyı kaydetti.

Dikkatli ol, dedi Darcy içinden. *Bu adamın karşısında çok dikkatli ol Darcellen.*

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Ramsey?"

"Şey, öncelikle size zahmet olmazsa bir fincan kahve rica edebilir miyim? Çok üşüdüm. Polis araçlarının radyatörleri de beş para etmez. Ama size zahmet olacaksa..."

"Hiç de değil. Ama acaba... kimliğinizi tekrar görebilir miyim?"

Ramsey kimliğini ona itiraz etmeksizin uzattı ve o incelerken şapkasını ayaklı askıya astı.

"Alttaki mührün altındaki EMK harfleri... emekli olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Evet ve hayır." Dudakları bir gülümsemeyle ayrılınca doğal olamayacak kadar düzgün olan dişleri ortaya çıktı. "Altmış sekiz yaşıma girince resmi olarak bırakmak zorunda kaldım ama bütün ömrümü eyalet polisi bünyesinde ve Eyalet Başsavcılığı'nda çalışarak geçirdim. Şimdi, teşkilatın onur üyesiyim. Bir maskot gibiyim anlayacağınız."

Bundan çok daha fazlası olduğundan eminim.

"Paltonuzu alayım."

"Yok, hayır, çıkarmayayım. Fazla kalmayacağım. Kar yağıyor olsaydı halınıza su damlatmamak için çıkarırdım ama yağmıyor. Dışarıda ayaz var. Babam olsa, kar yağmayacak kadar soğuk, derdi. Bu yaşımda soğuğu elli yıl öncesine nazaran çok daha fazla hissediyorum. Hatta yirmi beş yıl öncesine göre."

Ramsey'in ona ayak uydurabilmesi için ağır adımlarla mutfağa yürürken kaç yaşında olduğunu sordu.

"Mayısta yetmiş sekiz olacağım." Sesinde bariz bir gurur vardı. "O günü görebilirsem tabii. Bunu şansımın yaver gitmesi için hep eklerim. Şimdiye kadar işe yaradı. Ne hoş bir mutfağınız var Bayan

Anderson, her şey var ve hepsi yerli yerinde. Karım görse takdir ederdi. Dört yıl önce öldü. Ani bir kalp kriziydi. Onu çok özlüyorum. Eminim siz de eşinizi aynı şekilde özlüyorsunuzdur."

Pırıldayan gözleri, acı ve ihtiyarlıkla kırışmış yuvalarındaki gözleri genç ve dikkatliydi, yüzünü inceliyordu.

Biliyor. Nasıl bildiğini bilmiyorum ama biliyor.

Kahve makinesinin düğmesine bastı. Dolaptan fincanları alırken sordu. "Sizin için ne yapabilirim Bay Ramsey? Yoksa Dedektif Ramsey mi demeliydim?"

Ramsey güldü ve kahkahası öksürüklerle kesildi. "Biri bana dedektif diye hitap etmeyeli çok oldu. Ramsey'i de boş verip bana Holt diyebilirsiniz. Ve aslında konuşmak istediğim kişi kocanızdı ama elbette kendisi öldü. Tekrar başınız sağ olsun; yani artık bu söz konusu değil. Evet, hiçbir şekilde mümkün değil." Başını iki yana salladı ve yüksek masanın etrafındaki taburelerden birine oturdu. Paltosu hışırdadı. Cılız bedeninde bir yerde, bir eklem kütürdedi. "Ama size bir şey diyeyim mi, kiralık bir odada yaşayan ihtiyar bir adam neden kalkıp Yarmouth'a gitmiyor ve birkaç soru sormuyor? Çoğunu cevaplayamayacaktır, dedim kendi kendime, hatta belki *hiçbirini* ama yine de birkaç soru sormakla ne kaybederim? Sormadan bilemezdim."

"Havanın sıfırın altında olduğu bir gün, üstelik radyatörü iyi çalışmayan bir polis arabasıyla," dedi Darcy.

"Evet ama yünlü içliğimi giymiştim," dedi Ramsey alçakgönüllülükle.

"Kendi arabanız yok mu Bay Ramsey?"

"Var, var," dedi o ana dek aklına gelmemiş gibi. "Gelin oturun Bayan Anderson. Köşeden korkarak bakmanıza gerek yok. Isıramayacak kadar yaşlıyım."

"Oturmayayım, kahve hazır olmak üzere," dedi Darcy. Bu ihtiyardan korkuyordu. Bob da ondan korkmalıydı ama Bob artık böyle fani hislerin çok ötesindeydi elbette. "Bu arada belki kocamla ne konuşmak istediğinizi söyleyebilirsiniz."

"Şey, inanmayacaksınız ama, Bayan Anderson..."

"Lütfen bana Darcy deyin."

"Darcy!" Çok keyiflenmiş görünüyordu. "Ne hoş, ne eski bir isim!"

"Teşekkür ederim. Süt alır mısınız?"

"Kahvemi tıpkı şapkam gibi siyah severim. Ama kendimi beyaz şapka giyen iyi adamlardan biri olarak görürüm. Neden görmeyeyim? Ne de olsa ömrümü suçluları kovalayarak geçirdim. Bacağım da o yüzden sakatlandı ya. Ta 1989'da, öndeki arabadaki suçluyu süratli bir şekilde takip ediyordum. Herif karısıyla iki çocuğunu öldürmüştü. Bu tip suçlar genellikle tutku cinayeti oluyor ve sarhoş, uyuşturucu etkisinde veya ruhsal açıdan dengesiz kişilerce işleniyor."

Ramsey, mafsal iltihabı yüzünden şeklini kaybetmiş parmağıyla kafasına vurdu. "Ama bu adam, bu saydıklarımdan hiçbiri değildi. Sigorta parası için yapmıştı. Bir yabancı evine girip ailesini katletmiş süsü vermeye çalışmıştı. Detaylara girmeyeceğim ama bu işin peşini hiç bırakmadım. Soruşturmaya üç yıl boyunca devam ettim. Nihayet onu tutuklayabilecek kadarını elde ettim. Gerçi elimdekiler muhtemelen onu mahkûm etmeye yetmeyecekti ama bunu *onun* bilmesine gerek yoktu, değil mi?"

"Galiba öyle," dedi Darcy. Kahve hazır olunca fincanlara boşalttı. Kendi kahvesini de sade içmeye karar vermişti. Ve mümkün olduğunca çabuk içmeye.

Bu şekilde kafein bir anda etki edecek ve zihnini açacaktı.

"Teşekkürler," dedi yaşlı adam fincanı alırken. "Çok teşekkürler. Çok naziksiniz. Soğuk bir günde sıcacık kahve, bundan iyi ne olabilir? Belki sıcak elma şarabı, aklıma başka bir şey gelmiyor. Her neyse, nerede kalmıştım? Hah, hatırladım. Dwight Cheminoux. Bu olay, Hainesville Ormanı'nın hemen güneyinde olmuştu."

Darcy, kahvesinden bir yudum aldı. Fincanın üzerinden Ramsey'e bakınca kendini yeniden evli gibi hissetti; uzun, pek çok yönden iyi bir evlilik (ama her yönden değil), şaka gibi bir evlilik: Ramsey'in bildiğini biliyor, o da bildiğini bildiğini biliyordu. Bu tür bir ilişki, karşılıklı duran ve yansımaların sonsuzluğa uzandığı iki ayna gibiydi. Asıl soru, Ramsey'in bildikleri hakkında ne yapacağıydı. Ne *yapabileceğiydi.*

"Eh," dedi Ramsey fincanını bırakıp ağrıyan bacağını farkında olmadan ovarak. "Niyetim, herifi tahrik etmekti. Ellerinde bir kadın ve iki çocuğun kanı vardı, bu yüzden kendimde biraz kuralsız davranma hakkı görüyordum. Ve işe yaradı. Kaçtı ve onu Hainesville Ormanı'na kadar takip ettim, şarkıda her iki kilometrede bir mezar taşının bulunduğunun söylendiği yere. Wickett's sapağında kaza yaptık; o bir ağaca tosladı, ben de ona. Bacağım o kazada sakatlandı, boynumdaki çelik çivi de cabası."

"Üzüldüm. Peki ya takip ettiğiniz adam? Ona ne oldu?"

Ramsey'in dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. Genç gözleri parladı. "Öldü, Darcy. Eyaleti, Shawshank'te geçireceği kırk elli yılın masrafından kurtardı."

"Bir cehennem köpeğinin tam zıddısınız, değil mi Bay Ramsey? Bir cennet köpeği."

Yaşlı adam, kafası karışmış görünmek yerine şekilleri bozulmuş ellerini, ayaları dışa bakacak şekilde yüzünün iki yanına kaldırdı ve bir öğrenci gibi şarkı söylercesine konuştu: "'Gece gündüz O'ndan kaçtım, seneler boyu O'ndan kaçtım, labirente benzeyen yollarda O'ndan kaçtım...' Ve böyle devam eder."

"Bunu okulda mı öğrenmiştiniz?"

"Hayır hanımefendi, Metodist Gençlik Birliği'nde. Uzun yıllar önce. Ödül olarak bir İncil kazanmış, ertesi sene yaz kampında kaybetmiştim. Tam olarak kaybettiğim söylenemez gerçi, çalınmıştı. Birinin İncil çalabilecek kadar alçalabileceğini düşünebiliyor musunuz?"

"Evet Bay Ramsey," dedi Darcy.

Yaşlı adam güldü. "Bana Holt de lütfen Darcy. Samimi söylüyorum. Bütün arkadaşlarım bana öyle der."

Arkadaşım mısın peki? Gerçekten?

Darcy bunu bilmiyordu ama emin olduğu bir şey vardı: Kesinlikle Bob'ın arkadaşı olmazdı.

"Ezbere bildiğin tek şiir bu mu Holt?"

"Şey, 'Kiralık Adam'ın Ölümü'nü de biliyordum," dedi Ramsey. "Ama şimdi sadece evin, gittiğinizde sizi daima içeri buyur edecekleri yer olduğunun söylendiği kısmı hatırlıyorum. Çok doğru bir söz, değil mi?"

"Kesinlikle."

Gözleri açık elaydı. Bakışlarının yoğunluğu uygunsuzdu, sanki onu çırılçıplakken süzüyordu.

Ve belki de aynı sebepten, bir yandan da hoştu.

"Kocama ne soracaktın Holt?"

"Eh, onunla zaten bir kez konuşmuştum aslında ama hayatta olsa hatırlar mıydı bilmem. Uzun zaman önceydi. İkimiz de çok daha gençtik ve şu gençliğine ve güzelliğine bakınca senin de o sıralarda epey küçük olduğunu tahmin ediyorum."

Darcy ona *boş versene* dercesine, soğukça gülümsedi ve kendine tekrar kahve doldurmak için ayağa kalktı.

"Beadie cinayetlerini biliyorsundur herhalde."

"Kadınları öldürüp kimlik kartlarını polise gönderen katil mi?" Fincanı tutan eli hiç titremeyerek masaya döndü. "Gazeteler ona dair haberler yapmaya bayılıyor."

Ramsey, parmağını ona doğrulttu –Bob'ın parmak tabancası hareketi– ve göz kırptı. "Aynen öyle. Doğru dedin. Parolaları, 'Kan varsa tiraj var.' O soruşturmaya bir süre dahil olmuştum. O sıralarda henüz emekli değildim ama emekliliğim yakındı. Ortalığı koklayıp ipuçları bulmakla ün yapmıştım... Şeylerimi takip ediyordum... ne deniyordu onlara?"

"İçgüdülerini mi?"

Yine parmak tabancası hareketi. Yine eşlik eden göz kırpış. İkisinin de bildiği bir sır varmışçasına. "Her neyse, beni kendi başıma çalışmaya gönderdiler. Bilirsin, ihtiyar, topal Holt etrafa birkaç fotoğraf gösterir, sorular sorar ve... ortalığı *koklar*. Çünkü bu tür konularda burnum daima iyi koku almıştır Darcy ve bu yeteneğimi hiçbir zaman yitirmedim. Bu bahsettiğim 1997 sonbaharında, Stacey Moore adında bir kadının ölümünden kısa bir süre sonraydı. İsmi tanıdık geldi mi?"

"Pek değil."

"Cinayet mahallinin fotoğraflarını görmüş olsan hatırlardın. Korkunç bir cinayetti; kadın ne çok acı çekmiştir, kim bilir. Ama elbette kendine Beadie adını veren bu adam, cinayetlerine uzun bir süre ara vermişti, on beş seneden fazla. O sürede, içinde pek çok şey birikip patlama noktasına gelmiş olmalı. Patlamada yanan da Stacey Moore oldu.

Her neyse, o günlerde soruşturmanın şefi olan adam, benim de dahil olmamı istedi. 'İhtiyar Holt da bir şansını denesin bakalım, nasılsa başka bir şey yapmıyor, hem böylece ayakaltında olmaz,' demiştir. O günlerde bile bana İhtiyar Holt diyorlardı. Galiba topallayışım yüzündendi. Kurbanın arkadaşlarıyla, akrabalarıyla, 106. Yol üstündeki komşularıyla ve Waterville'de birlikte çalıştığı kişilerle konuştum. Ah, onlarla epey konuştum. Sunnyside Restoran adında bir yerde garsonluk yapıyordu. Otoyol girişine yakın olduğu için o bölgeden geçen pek çok müşterisi oluyordu ama ben, düzenli müşterilerle daha çok ilgiliydim. Düzenli *erkek* müşterilerle."

"Elbette," diye mırıldandı Darcy.

"İçlerinden biri, kırklı yaşlarının başlarında veya ortalarında, düzgün görünümlü bir adamdı. Üç dört haftada bir geliyor ve daima Stacey'nin ilgilendiği masalardan birinde oturuyordu. Şimdi, aslında bunu söylememeliyim, çünkü o adam kocandı ve ölülerin arkasından konuşmak yakışık almaz ama *ikisi* de ölmüş olduğu için iki durumun birbirini götürdüğü söylenebilir belki..." Ramsey, kafası karışmış görünerek sustu.

"Lafı çok geveledin," dedi Darcy, durumdan hoşlandığı için kendi de şaşırarak. Belki ihtiyarın *amacı* da onu eğlendirmekti.

Emin olamıyordu. "Kendine bir iyilik yap ve söyle gitsin, ben artık küçük bir kız değilim. Kadın onunla flört mü etmiş? Konu bu mu? Yolculuk eden bir adamla, parmağında alyans olmasına rağmen flört eden ne ilk, ne de son garson olur."

"Hayır, bu değil. Diğer garsonların anlattıklarına bakılırsa ki hepsi gözyaşları içindeydi, çünkü onu çok seviyorlardı, Stacey onunla değil, *o* Stacey'yle flört ediyormuş. Ve dediklerine bakılırsa Stacey bundan hiç hoşlanmıyormuş. Onlara adamın tüylerini ürperttiğini söylemiş."

"Bu bahsettiğin kişi kocama hiç benzemiyor." Ya da Bob'ın ona anlattıklarına.

"Hayır ama muhtemelen öyleydi. Kocan yani. Kadınlar, kendileri aksini düşünse de eşlerinin yolculukta neler yaptığını hiçbir zaman tam olarak bilemez. Her neyse, garsonlardan biri bana bu adamın bir Toyota 4Runner kullandığını söyledi. Aracı tanıyordu, çünkü o da aynı modelden kullanıyordu. Ve ne, biliyor musun? Stacey Moore'un birkaç komşusu, kadın öldürülmeden birkaç gün önce evinin civarında bir 4Runner gördüklerini söyledi. Hatta bir keresinde de öldürüldüğü günün hemen öncesinde görmüşler."

"Ama öldürüldüğü *gün* değil."

"Hayır ama Beadie gibi dikkatli bir adam öyle bir şey yapmazdı. Değil mi?"

"Herhalde."

"Eh, elimde bir tarif vardı ve restoranın bulunduğu bölgeyi taradım. Yapılacak daha iyi bir işim yoktu. Bir hafta boyunca tek elde edebildiğim, birkaç fincan merhamet kahvesiydi ama hiçbiri seninki kadar güzel değildi! Pes etmek üzereydim. Ama sonra ka-

saba merkezinde bir yere yolum düştü. Mickleson'ın Sikkeleri. Bu isim tanıdık geliyor mu?"

"Elbette. Eşim bir nümismattı ve Mickleson, eyaletteki en iyi üç dört satıcıdan biridir. Gerçi artık yok. Yaşlı Bay Mickleson ölünce oğlu kepenkleri indirdi."

"Evet. Eh, şarkıda nasıl deniyor bilirsiniz: Zaman, sonunda her şeyi tüketir; gözler, adımlardaki canlılık. Ama George Mickleson o günlerde hayattaydı..."

"Karnı tok, sırtı pekti," diye mırıldandı Darcy.

Holt Ramsey gülümsedi. "Öyle. Her neyse, tarif edilen kişiyi tanıdı. 'Bob Anderson'a benziyor,' dedi. Ve tahmin edin? Bob Anderson, bir Toyota 4Runner kullanıyordu."

"Ah ama onu uzun süre bir başka araçla değiştirmişti," dedi Darcy. "Bir..."

"Chevrolet Suburban, değil mi?" Ramsey, ismi *Shivvalay* şeklinde telaffuz etmişti.

"Evet." Darcy ellerini birleştirip Ramsey'e sakince baktı. Neredeyse sadede gelmişlerdi. Artık tek soru, bu keskin bakışlı adamın, dağılmış olan Anderson ailesinin hangi mensubuyla daha çok ilgilendiğiydi.

"O Suburban hâlâ size ait değil sanırım."

"Değil. Kocamın ölümünden bir ay kadar sonra satmıştım. *Henry Amca'nın Değiştokuş Rehberi*'ne ilan verdim ve biri hemen arayıp satın aldı. Epey yol yapmıştı ve benzin fiyatları yüzünden elden çıkarmakta zorlanacağımı sanıyordum ama öyle olmadı. Pek iyi bir fiyata satamadım elbette."

Ve satın alan adam gelmeden iki gün önce arabanın her noktasını didik didik etmiş, bagajdaki döşemenin altına bile bakmıştı. Hiçbir şey bulamamış ama yine de dışını tazyikli suyla (pek önemsemiyordu) ve içini buharla (çok önemsiyordu) yıkatmak için elli dolar ödemişti.

"Ah. Sevgili Henry Amca. Rahmetli karımın Ford'unu da oraya ilan vererek elden çıkarmıştım."

"Bay Ramsey..."

"Holt."

"Holt, Stacey Moore'la flört eden adamın kocam olduğuna dair elinde kesin deliller var mı?"

"Eh, Bay Anderson'la görüştüğümde ara sıra Sunnyside'a gittiğini kabul etmiş, ama garsonların hiçbirine dikkat etmediğini söylemişti. Genellikle başını evraklardan kaldırmadığını belirtmişti. Ama elbette fotoğrafını ehliyetindeki restorandaki çalışanlara göstermiştim ve o olduğunu söylemişlerdi."

"Kocam ona... özel bir ilgi duyduğunuzu biliyor muydu?"

"Hayır. Ona kalırsa sadece görgü tanığı bulabilmek için sorular soran topal herifin tekiydim. Kimse benim gibi yaşlı bir ördekten korkmaz."

Ben senden çok korkuyorum.

"Elinde elle tutulur bir dava olduğu söylenemez. Olduğunu iddia ediyorsan yani."

"Hem de hiç yok!" Neşeyle güldü ama ela gözleri buz gibiydi. "Olsaydı Bay Anderson'la onun ofisinde görüşmezdik Darcy. Benimkinde görüşürdük. Ben izin verene dek çıkılamayan odada. Bir avukat çıkarana kadar tabii."

"Bence artık dans etmeyi bırak Holt."

"Pekâlâ," diyerek teslim oldu Ramsey. "Neden olmasın? Zaten bugünlerde en basit figürler bile canımı fena yakıyor. Dwight Cheminoux'ya lanet olsun! Ayrıca tüm sabahını meşgul etmek istemiyorum. O yüzden lafı dolandırmayacağım. Önceki cinayetlerin ikisinde, civarda bir Toyota 4Runner olduğunu doğruladım. Beadie'nin ilk dönemi dediğimiz cinayet serisinden ikisi. Aynısı değildi, rengi farklıydı. Ama kocanın yetmişli yıllarda da bir 4Runner'ı olduğunu tespit ettim."

"Doğru. Sevdiği bir modeldi, o yüzden yenisiyle değiştirdi."

"Evet, erkekler öyle yapmaya meyillidir. Ve 4Runner, yılın altı ayı karlar altında olan bölgelerde çok popülerdir. Ama Stacey Moore'un cinayetinin ardından onunla görüşmemden sonra satıp yerine Suburban'ı aldı."

"Hemen ardından değil," dedi Darcy gülümseyerek. "4Runner'ı yeni yüzyıla girdikten sonra da epey bir süre kullandı."

"Biliyorum. 2004'te, Andrea Honeycutt, Nashua Yolu'nda öldürüldükten kısa bir süre önce değiştirdi. Yerine 2002 model, mavi-gri bir Suburban aldı. *Aynı* renk ve modelde bir Suburban, Bayan Honeycutt'ın ölümünden önceki ay boyunca evinin civarında sık sık görülmüş. Tuhaf olan şu." Öne eğildi. "Suburban'da Vermont plakası olduğunu söyleyen bir görgü tanığı buldum ama bir başka tanık, işi gücü sabahtan akşama dek pencerenin önünde oturup mahalledeki komşuların ne yaptığını takip etmek olan yaşlı bir kadındı ve Suburban'da *New York* plakası olduğunu söyledi."

"Bob'da Maine plakası vardı," dedi Darcy. "Bunu bildiğinden eminim."

"Elbette, elbette ama plakalar çalınabiliyor, biliyorsun."

"Ya Shaverstone cinayetleri Holt? Helen Shaverstone'un evinin civarında mavi-gri bir Suburban görülmüş mü?"

"Bakıyorum da Beadie cinayetlerini pek çok insandan daha iyi biliyorsun. Görüşmemizin başında bana düşündürdüğünden daha çok."

"Görülmüş mü?"

"Hayır," dedi Ramsey. "Aslına bakarsan görülmemiş. Ama mavi-gri bir Suburban, cesetlerin atıldığı Amesbury'deki derenin yakınlarında *görülmüş.*" Tekrar gülümsedi ve soğuk gözleri, Darcy'yi inceledi. "Çöp gibi atılmışlar."

Darcy içini çekti. "Biliyorum."

"Kimse bana Amesbury'de görülen Suburban'ın plakasını söyleyemedi ama söyleyen olsaydı muhtemelen Massachusetts plakası çıkacaktı. Veya Pennsylvania. Maine haricinde herhangi bir yer."

Tekrar öne eğildi.

"Şu Beadie, bize kurbanlarının kimlikleriyle birlikte notlar gönderiyordu. Bizimle alay ediyor, onu yakalamamız için meydan okuyordu. Belki bir parçası yakalanmak *istiyordu.*"

"Belki," dedi Darcy ama hiç sanmıyordu.

"Notlar büyük harfle yazılmıştı. İnsanlar genellikle bu şekilde elyazılarının tespit edilemeyeceğini düşünür ama genellikle edilir. Benzerlikler vardır. Elinizde kocanıza ait dosyalar yoktur herhalde, değil mi?"

"Firmasına gönderilmeyenleri yok etmiştim. Ama eminim firmada bolca örnek vardır. Muhasebeciler hiçbir şeyi atmaz."

Ramsey içini çekti. "Evet ama öyle bir firmadan evrak alabilmek için mahkeme kararı gerekecektir ve mahkeme kararı için geçerli bir sebep göstermeliyim. Ancak elle tutulur bir sebebim yok. Elimde bir tesadüfler zinciri var gerçi ben hiçbirinin tesadüf olduğuna inanmıyorum. Ve bir de... şey... *benzerlikler* var denebilir sanırım ama hiçbiri geçerli bir kanıt olarak kabul edilemez. O yüzden sana geldim Darcy. Şimdiye kadar çoktan beni kapının önüne koyarsın sanmıştım ama bana çok nazik davrandın."

Darcy hiçbir şey söylemedi.

Ramsey daha da öne eğildi, neredeyse masanın üstüne uzanacaktı. Avcı bir kuşu andırıyordu. Ama gözlerindeki soğukluğun gerisinde gizlenen bir şey daha vardı. Darcy, bunun şefkat olabileceğini düşündü. Öyle olması için dua etti.

"Darcy, kocan Beadie miydi?"

Ramsey'in bu görüşmeyi kaydediyor olabileceğini biliyordu; kesinlikle ihtimaller dahilindeydi. Konuşmak yerine bir elini kaldırıp ona pembe ayasını gösterdi.

"Uzun süre hiçbir fikrin yoktu, değil mi?"

Darcy cevap vermedi. Sadece ona baktı. İyi tanıdığınız insanlara yaptığınız gibi, *içine* baktı. Ama bunu yaparken dikkat etmeliydiniz, çünkü gördüğünüzü sandığınız şeyi görmüyor olabilirdiniz. Darcy bunu artık biliyordu.

"Peki öğrendiğinde? Bir gün keşfettiğinde?"

"Bir kahve daha alır mısın Holt?"

"Yarım fincan alayım," dedi Ramsey. Doğrulup kollarını sıska göğsünde kavuşturdu. "Fazlası hazımsızlık yapıyor ve bu sabah Zantac hapımı içmeyi unuttum."

"Üst kattaki ecza dolabında Prilosec olacaktı. Bob'ındı. Getirmemi ister misin?"

"İçim kaynıyor olsa bile ona ait bir şeye elimi sürmem."

"Tamam," dedi Darcy uysalca ve ona kahve doldurdu.

"Kusura bakma," dedi Ramsey. "Bazen kontrolü duygularıma kaptırıyorum. O kadınlar... tüm o kadınlar... ve çocuk... önünde koca bir hayat vardı. En kötüsü o."

"Evet," dedi Darcy fincanı ona uzatırken. Ellerinin nasıl titrediğini görünce ne kadar zeki olursa olsun bunun, yaşlı adamın muhtemelen son rodeosu olduğunu anladı... ve korkutucu derecede zekiydi.

"Bir kadının, kocasının ne mal olduğunu o kadar geç anlaması çok zordur eminim," dedi Ramsey.

"Evet, bence de öyledir."

"Onca yıl o adamla birlikte yaşayıp hiçbir şey bilmediğine kim inanır? Bir timsahın ağzında yaşayan küçük bir kuş gibi."

"Rivayete göre," dedi Darcy. "Timsah, dişlerini temizlediği için kuşun orada yaşamasına izin veriyormuş. Dişlerinin arasındaki yiyecek artıklarını temizlermiş." Sağ elinin parmaklarıyla gagalamaya benzer bir hareket yaptı. "Muhtemelen doğru değildir... ama Bobby'yi diş doktoruna *benim* götürdüğüm doğru. Ona kalırsa randevularını kazara veya kasten hep unuturdu. Acıya hiç katlanamazdı." Gözleri, beklenmedik yaşlarla doldu. Yaşlara lanet ederek gözlerini avuçlarıyla sildi. Karşısındaki adamın, Bobby Anderson'ın ardından dökülen yaşlara hiç saygısının olmayacağını biliyordu.

Belki de bu konuda yanılıyordu. Ramsey gülümseyerek başını sallamaktaydı. "Ve çocuklarınız. Babalarının kadınlara işkence

edip öldüren bir seri katil olduğunu öğrenselerdi dünyaları başlarına yıkılırdı. Bütün dünya, annelerinin, babalarının suçlarını örtbas ettiğini söylemeye başladığında ise ikinci bir sarsıntı yaşarlardı. Hatta insanlar, Ian Brady'ye yardım eden Myra Hindley gibi katile yardım ettiğini bile söyleyebilirdi. Kim olduklarını biliyor musun?"

"Hayır."

"Boş ver o halde. Ama kendine şunu sor: Böyle zor durumdaki bir kadın ne yapardı?"

"*Sen* ne yapardın Holt?"

"Bilmiyorum. Benim koşullarım biraz daha farklı. İhtiyarın teki olabilirim –ahırdaki en yaşlı at– ama cinayete kurban gitmiş tüm o kadınların ailelerine karşı bir sorumluluğum var. Sevdiklerinin katilinin başına ne geldiğini bilmeye hakları var."

"Hak ettikleri muhakkak, ona şüphe yok... ama buna *ihtiyaçları* var mı?"

"Robert Shaverstone'un penisi ısırılıp koparılmıştı, biliyor muydun?"

Bilmiyordu. Elbette bilmiyordu. Gözlerini kapattı. Ilık gözyaşları kirpiklerinin arasından süzülüyordu. Acı çekmemişmiş, hadi oradan, dedi içinden. Bob o an karşısında belirip merhamet etmesi için ellerini açarak yalvarsaydı onu gözünü kırpmadan tekrar öldürürdü.

"Babası biliyor," dedi Ramsey. Sesi yumuşaktı. "Ve sevdiği çocuğa dair böyle bir bilgiye sahip olarak her gün yaşamak zorunda."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Darcy. "Çok üzgünüm."

Ramsey'in masanın üzerinden uzanıp elini tuttuğunu hissetti. "Seni üzmek istememiştim."

Darcy elini hızla çekti. "Elbette istedin! Hiç üzülmediğimi mi sanıyorsun? Şimdiye kadar hiç *üzülmediğimi* mi sanıyorsun seni... seni densiz ihtiyar?"

Ramsey, parlak takma dişlerini göstererek güldü. "Hayır. Öyle sanmıyorum. Kapıyı açar açmaz yüzünden anlamıştım zaten." Duraksadı, ardından ekledi. "Her şeyi gördüm."

"Peki şimdi ne görüyorsun?"

Ramsey ayağa kalktı, bir an sendeledi, sonra dengesini buldu. "İşine gücüne bakması için rahat bırakılması gereken cesur bir kadın görüyorum. Hayatının sonuna kadar."

Darcy de ayağa kalktı. "Ya kurbanların aileleri? Bilmeyi hak edenler?" Gerisini dile getirmek istemediği için duraksadı. Ama mecburdu. Bu adam, oraya gelebilmek için ciddi miktarda, hatta belki dayanılmayacak kadar acı çekmişti ve şimdi ona bu işin peşini bırakacağını ima ediyordu. En azından Darcy öyle anlamıştı. "Ya Robert Shaverstone'un babası?"

"Oğlu öldü, kendisinin de bir ölüden farkı yok." Ramsey, Darcy'nin iyi tanıdığı sakin, kontrollü bir sesle konuşuyordu. Bob'ın görüşmenin kötü gideceğini bildiği müşterileriyle konuşurken kullandığı ses tonuydu. "Uyanır uyanmaz viski şişesine sarılıyor ve gecenin körüne dek içmeye devam ediyor. Oğlunun katilinin öldüğünü bilmek bu durumu değiştirecek mi? Hiç sanmıyorum. Kurbanları geri getirecek mi? Hayır. Katil şimdi cehennem ateşinde yanıyor, kendi kopuk uzuvlarından hiç durmayacak kanlar akıyor mu? İncil'e bakılırsa öyle. En azından Eski Ahit öyle di-

yor ve kanunlarımızı oradan aldığımıza göre bu benim için yeterli. Kahve için teşekkürler. Dönüşte, burasıyla Augusta arasındaki her benzinlikte durmam gerekecek ama değdi doğrusu. Kahven çok lezzetliydi."

Darcy, onu kapıya kadar geçirirken garajdaki o meşum geceden sonra ilk kez aynanın doğru tarafında olduğunu hissetti. Bob'ın yakalanmasına ramak kaldığını bilmek güzeldi. Sandığı kadar zeki olmadığını bilmek de öyle.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Darcy, Ramsey şapkasını kafasına geçirirken. Kapıyı açtı ve içerisi ayazla doldu. Umurunda değildi. Serinlik, tenine iyi gelmişti. "Seni tekrar görecek miyim?"

"Hayır. Önümüzdeki hafta işim tamamen bitiyor. Tam emekliliğe geçiyorum. Florida'ya gideceğim. Doktoruma bakılırsa orada uzun süre kalmayacağım."

"Üzüld..."

Ramsey ona aniden sarılıp kendine çekti. Kolları ince ama şaşırtıcı derecede kuvvetliydi. Darcy şaşırdı ama korkmadı. Ramsey kulağına fısıldarken Homburg şapkasının kenarı, Darcy'nin şakağına dayandı. "Doğru olanı yaptın."

Ve Darcy'yi yanağından öptü.

- 20 -

Yerdeki buzlara dikkat ederek yavaş ve temkinli adımlarla arabasına yürüdü. Yaşlı bir adamın yürüyüşüydü. Bastonla yürüse daha iyi olurdu, diye geçirdi içinden Darcy. Ona seslendiğinde

Ramsey, dikkatli adımlarla arabasının ön tarafına doğru yürüyordu. Dönüp çalı gibi kaşlarını sorarcasına kaldırarak ona baktı.

"Kocam küçükken, bir kazada ölen bir arkadaşı varmış."

"Öyle mi?" Sözcükler, nefesinin buharları eşliğinde ağzından dökülmüştü.

"Evet," dedi Darcy. "Olayı araştırabilirsin. Kocama bakılırsa pek iyi bir çocuk sayılmazmış ama başına gelenler trajik."

"Sayılmaz mıymış?"

"Hayır. Tehlikeli hayaller kuran bir çocukmuş. İsmi Brian Delahanty'ymiş ama Bob küçükken onu BD diye çağırırmış."

Ramsey bunu düşünerek arabasının yanında birkaç saniye dikildi. Sonra başını salladı. "Çok ilginç. Belki bunu araştırırım. Belki de araştırmam; üstünden çok zaman geçmiş. Kahve için tekrar teşekkürler."

"Ben de sohbet için teşekkür ederim."

Arabasının caddede uzaklaşmasını izledi (arabayı, çok daha genç bir adamın özgüveniyle kullandığını fark etmişti; muhtemelen gözleri hâlâ çok iyi gördüğündendi) ve içeri girdi. Kendini daha genç, hafiflemiş hissediyordu. Koridordaki aynanın önüne gitti. Baktığında sadece kendi yansımasını gördü. Bu iyiydi.

SON

SON SÖZ

Bu kitaptaki hikâyeler sert. Bazı yerleri okumakta zorlanmış olabilirsiniz. Eğer öyleyse, emin olun ben de yazarken aynı ölçüde zorlandım. İnsanlar bana işim hakkında sorular sorduğunda konuyu espriler yapıp komik kişisel anekdotlarla (bunlara tam olarak güvenilmez; bir kurgu yazarının kendine dair anlattıklarının doğruluğuna hiçbir zaman güvenmeyin) geçiştirmeyi âdet edindim. Bu bir tür saptırma ve bu tarz sorulara, Yankee atalarımın vermesi muhtemel cevaplardan biraz daha diplomatik: *Seni ilgilendirmez ahbap*. Ama esprilerin ötesinde, yaptığım işi son derece ciddiye alırım. On sekiz yaşında, ilk romanım *Azrail Koşuyor*'u yazdığımdan beri bu böyle.

İşlerini ciddiye *almayan* yazarlara sabrım çok az, kurgu hikâye sanatının artık iyice yıprandığını düşünenlere ise hiç yok. Yıpranmadı ve edebi bir oyun değil. Hayatlarımızı ve çoğunlukla korkunç olan dünyamızı anlamlandırmaya çalışırken kullandığımız en önemli araçlardan biri. "Böyle şeyler nasıl olabiliyor?" so-

rusuna verdiğimiz cevap. Hikâyeler, bazen her zaman değil, bazen bir *sebep* olduğunu söyler.

Daha en başından şimdi güçlükle hatırlayabildiğim genç adamın, üniversitedeki yatakhane odasında *Azrail Koşuyor*'u yazmaya başlamasından da önce en iyi kurgunun, hem sürücü, hem saldırgan olması gerektiğini düşündüm. Sizi rahatsız eder. Bazen suratınıza haykırır. Çoğunlukla olağandışı durumlardaki olağandışı kişileri konu alan edebi kurguyla bir derdim yok ama hem yazar hem okuyucu olarak, olağandışı durumlardaki sıradan insanlar beni daha çok ilgilendiriyor. Okuyucularımda duygusal, hatta içsel tepkiler uyandırmak istiyorum. *Okurlarken* düşünmelerini sağlamak değil amacım. Bunu italik yazdım, çünkü bir hikâye yeterince iyiyse ve karakterler yeterince canlıysa düşünceler, öykü anlatılıp kitap bir kenara konduğunda (bazen rahatlama hissiyle) duyguların yerini alacaktır zaten. On üç yaşındayken George Orwell'ın *1984*'ünü giderek artan dehşet, öfke ve hiddet duygularıyla, sayfaları adeta içime çekercesine tüketip hızla okuduğumu hatırlıyorum. Bunun ne sakıncası var? Özellikle de bugün bir politikacı (aklıma Sarah Palin ve küfürlü ölüm paneli yorumları geliyor) halkı, siyahın beyaz olduğuna biraz olsun ikna edebildiğinde hâlâ bu kitabı hatırlıyorsam.

Size inandığım bir başka şey söyleyeyim: Çok karanlık bir yere gidiyorsanız -Wilf James'in "1922"deki Nebraska'daki çiftliğine- yanınıza büyük bir fener almalı ve her yere tutmalısınız. Görmek istemiyorsanız neden karanlığa girmeye kalkıyorsunuz? Muhteşem doğabilimci yazar Frank Norris -daima edebi idollerimden biri olagelmiştir- ve bu konuya dair söyledikleri, kırk yıldır aklımın bir köşesinde duruyor: "Hiç boyun eğmedim; hiçbir zaman

şapkamı Moda'ya çıkarıp içine para atılması için uzatmadım. Tanrı şahidimdir, onlara gerçeği anlattım."

Ama Steve, diyorsunuzdur, kariyerin boyunca kazancın gayet iyi oldu ve gerçeğe gelince... değişkendir, değil mi? Evet, hikâyelerimden oldukça fazla para kazandım ama para sadece yan etkiydi, benim için hiçbir zaman amaç olmadı. Para için kurgu eserler yazmak akıl kârı değil. Ve elbette, gerçek, kişiye göre değişir. Ama iş kurguya geldiğinde, yazarın yegâne sorumluluğu, kendi yüreğindeki gerçeği aramaktır. Her zaman okuyucunun veya eleştirmenin gerçeğiyle aynı olmayabilir ama *yazarın* gerçeği olduğu -boyun eğmediği veya şapkasını Moda'ya sunmadığı sürece- her şey yolundadır. Kasten yalan söyleyen, insanların gerçekteki davranışlarının yerine inanılmaz hareketler koyan yazarlardan hoşlanmıyorum. Kötü yazarlık, boktan sözdizimi veya hatalı gözlemden ötesidir; kötü yazarlık, genellikle insanların gerçekte neler yaptıklarına dair hikâyeler anlatmayı, sözgelimi katillerin yaşlı kadınlara karşıdan karşıya geçmeleri için yardım edebileceği ihtimalini inatla reddetmekten kaynaklanır.

Zifiri Karanlık, Yıldızsız Gece'de, insanların bazı çetin koşullar altında neler yapabileceğini, nasıl davranabileceğini anlatmak için elimden geleni yaptım.

Bu hikâyelerdeki insanlar ümitsiz değil ama en yoğun ümitlerimizin (ve arkadaşlarımız ve içinde bulunduğumuz topluluğa dair en iyi dileklerimizin) bile bazen boş olduğunu gösteriyor. Hatta sık sık. Ama bence aynı zamanda asaletin aslında başarıda değil, doğru olanı yapma çabasında olduğunu anlatıyor... ve bunu yapmayı başaramadığımızda veya tamamen pes ettiğimizde hemen ardından cehennemin geleceğini gösteriyor.

"1922" için ilhamı veren, Michael Lesy'nin yazdığı, ***Wisconsin Ölüm Yolculuğu*** (1973) adlı kitap oldu. Kurgu olmayan bu kitapta, Wisconsin'deki Black River Falls adlı küçük şehirde çekilmiş fotoğraflar bulunmakta. Bu fotoğraflardaki kırsal yalıtılmışlık ve insanların çoğunun yüzündeki sertlik ve mahrumiyet beni çok etkiledi. O hissi, hikâyeme aktarmak istedim.

2007'de, Massachusetts'in batısındaki bir imza gününe gitmek için I-84 üzerinde yolculuk ederken tipik bir Steve King Sağlıklı Öğünü için bir dinlenme alanında durdum: Bir soda ve bir çikolata. Dükkândan çıktığımda, arabasının lastiği patlamış bir kadının, otoparkta hemen yanına park etmiş bir uzun yol şoförüyle içten bir şekilde konuşmakta olduğunu gördüm. Adam ona gülümsedi ve kamyondan indi.

"Yardım lazım mı?" diye sordum.

"Yok, yok, ben hallederim," dedi kamyon şoförü.

Eminim kadının lastiği değiştirilmiştir. Bense daha sonra "Koca Şoför" adlı hikâyeye dönüşecek fikri almıştım.

Yaşadığım yer olan Bangor'da, Hammond Caddesi adında işlek bir yol var. Her gün altı yedi kilometre yürürüm ve kasabadaysam, genellikle o tarafa giderim. Caddenin bağlantı yollarından birinin tam ortasına yakın bir noktada, havaalanını çevreleyen tel örgülerin berisinde, çakıltaşlarıyla kaplı bir alan var ve pek çok seyyar satıcı oraya tezgâh kurar. İçlerinde benim favorim, Golf Topu Adamı'dır ve her bahar oradadır. Golf Topu Adamı, havalar ısınmaya başladığında Bangor Belediyesi Golf Sahası'na gider ve karlar altında kalmış ve erimeleriyle ortaya çıkmış yüzlerce golf topunu bulup toplar. Çok kötü durumdakileri çöpe atar ve geri kalanını çakıllı alana kurduğu tezgâhta satar (arabasının sileceklerine golf

toplarını dizer - hoş görünür). Bir gün uzaktan onu izlerken aklıma "Adil Uzatma" fikri geldi. Elbette hikâyeyi yası bile tutulmayan Pennywise'ın yuvası olan Derry'de kurguladım, çünkü Derry, bir başka isim altındaki Bangor'dur.

Kitaptaki son hikâye, aklıma yaklaşık on altı yıllık bir dönemde on kişinin canını almış -çoğu kadın ama ikisi çocuk- meşhur BİÖ (Bağlar, İşkenceyle Öldürür) katili Dennis Rader hakkında bir makale okurken geldi. Pek çok cinayetinde polise kurbanlarının kimliklerinden parçalar göndermişti. Paula Rader, otuz dört yıl boyunca bu canavarla evli kalmıştı ve Rader'ın cinayetlerini işlediği Wichita bölgesinde pek çok kişi, onca yıl onunla yaşamasına rağmen yaptıklarından haberdar olmayabileceğine ihtimal vermiyordu. Bense kadına inanıyordum - *inanıyorum* ve bu hikâyeyi bir kadının, kocasının korkunç hobisini tesadüfen öğrenmesi durumunda neler yapabileceğini keşfetmek için yazdım. Bu hikâyeyi aynı zamanda birini, hayatta en sevdiğimiz insan bile olsa hiçbir zaman tam anlamıyla tanıyamayacağımız fikrini dile getirmek için yazdım.

Pekâlâ, sanırım karanlıkta yeterince kaldık. Yukarıda bambaşka bir dünya var. Elimi tut, Sadık Okuyucu, seni tekrar gün ışığına çıkarmak beni mutlu eder. Ben oraya çıktığım için mutluyum, çünkü çoğu insanın, özünde iyi olduğuna inanıyorum. Ben öyle olduğumu biliyorum.

Emin olamadığım, *sizsiniz*.

Bangor, Maine
23 Aralık 2009

YAZAR HAKKINDA

King, hepsi de dünya çapında bestseller olmuş elliden fazla roman ve iki yüz kadar kısa hikâye yazmıştır. 2003'te "Amerikan Edebiyatı"na yaptığı seçkin katkılardan dolayı Ulusal Kitap Vakfı tarafından madalyayla ödüllendirilmiş, Kanadalı Kitapçılar Derneği'nce, Libris Ömür Boyu Başarı Ödülü'ne layık görülmüştür. 2007'de Amerikan Gerilim Yazarları Birliği tarafından "Büyük Usta" unvanı verilmiş, "The Man in the Black Suit" hikâyesiyle O. Henry Ödülü'nü kazanmıştır.

Stephen King, kendisi gibi romancı olan eşi Tabitha King'le birlikte Maine, Bangor'da yaşamaktadır.